ÇEVİREN:
SULOCHANA SERPİL ÖZTÜRK

YÜCE YOGA YOGA VASISTHA

YOGA YOLU

ÖNSÖZ

Yoga Vasistha, yoganın en temel kitaplarından biridir.

Bu kitap, Sankhya ve Vedanta felsefesinin, Jainizm ve Mahayana Budizm görüşlerinin özünü oluşturan, çok kapsamlı bir öğreti kitabıdır.

Eserin aslının otuz iki bin sloka (İki dizeden oluşan özlü sözler) olduğu rivayet edilir. Ama elde, yirmi dokuz bin tanesi bulunmaktadır. Bunlar, İngilizceye çevrilmiş ve üç bin sayfalık bir kitap halinde okuyucusuna sunulmuştur.

Bu hacimli kitabın, bölüm bölüm ele alınmış, daha kısa ve farklı baskıları da vardır.

Elimizdeki bu kitap, Swami Venkatesanda'nın derlemesidir. Shivananda'nın öğrencilerinden olan Venkatesanda, (1921- 1982) bu muhteşem ve kapsamlı öğretiyi, bir yılın her gününe bölerek üç yüz altmış beş madde halinde derlemiş ve The Supreme Yoga, Yoga Vasistha adıyla yayınlamış. Böyle olunca kitap, kolay okunan bir öğreti kitabı olmuş.

Yoga Vasistha kitabı, orijinal benzetmelerle, mitolojik ve masalsı hikayelerle dolu. En köklü, en derin ve en soyut bilgiler, bu sayede hem daha rahat anlaşılıyor hem de bunlar, okumayı kolaylaştırıyor ve zevkli bir hale getiriyor.

Kitaba adını veren Vasistha, Hindu mitolojisine göre bu gezegenin oluşumundaki yedi azizlerden birisi ve tanrı Brahma'nın oğludur.

Yüce guru Vasistha, burada soylu öğrencisi, prens Rama'ya yoganın ve birlik bilincinin temellerini anlatır.

Rama, bir prens olarak doğmuştur ama kutsal kişiler onun, avatar olarak dünyaya geldiğini ve Vishnu'nun enkarnasyonu olduğunu bilirler.

Vasistha, ileride kral olarak ülkeyi yönetecek olan genç prense, yaşamın anlamı, acıların nedenleri, aydınlanmanın ne olduğu, nasıl gerçekleşeceği ve ölüm hakkında bilgiler verir.

Dersler, soru-cevap biçiminde ve sohbet tarzında ilerler. Bu derslerden amaç, tanrının enkarnasyonu olarak dünyaya gelmiş olan prensi, gerçek kimliğine uyandırmak ve ona tanrı olmayı öğretmektir.

Ben, kitabı olduğu gibi Türkçe'ye çevirirken anlaması kolay olsun ve çeviri gibi değil de orijinal dili gibi okunsun istedim.

Bu kitabı, günlere bölerek ve tekrar tekrar okuyarak içselleştirmek gerekir diye düşünüyorum.

Aziz Vasistha, kitabının nasıl okunması gerektiği ile ilgili 31 Ocak günkü derste bize şöyle öneriyor:

Ey Rama, kişilere öğrenmeleri için bir takım hikayeler anlatmak iyidir. Çünkü bu takdirde bilgi, hem daha somut olur hem de sıkıcı olmaktan kurtulur. Kitaptaki hikayeler de bu yüzden burada yer aldı. Dinlerken her şeyi sahiden olmuş sanma. Kitapta, dünyanın bir rüyadan ibaret olduğu bilgisi veriliyor. Hikayeler de işte bu rüyayı desteklemek için varlar.

Ve yine söylemeliyim ki gerçeği tamamen kavrayana kadar bu kitabı tekrar tekrar okumaya devam et. Eksik

bilgi tehlikelidir. Çünkü kafa karışıklığına ve yanlışa kolayca yol açabilir.

Nisan 2023 Yalıkavak- Bodrum

1 OCAK

Bir öğrencisi, kutsal Agastya´ya sordu:

Yüce efendim, lütfen bana özgürlüğün, çalışmakla mı yoksa bilgi yoluyla mı kazanıldığını anlatır mısın?

Agastya cevap verdi:

Kuşlara, uçmaları için nasıl iki kanat gerekliyse insanoğluna da özgürlüğe ulaşmak için iki şey, hem bilgi hem de çalışmak gerekir. Bunların ikisi de bir arada olmadığı sürece özgürleşmek mümkün olmaz. Sana bu konuyla ilgili bir hikaye anlatayım:

Bir zamanlar, aziz Agnivesya'nın Karunya adında bir oğlu varmış. Karunya, tüm kutsal metinleri iyice okuyup bu konularda uzman olacak kadar olgunluğa ulaştıktan sonra bir köşeye çekilmiş ve adeta yaşamla olan ilişkisini koparmış. Oğlunun içine kapanmasına üzülen Agnivesya, ona bu durumun nedenini sormuş. Oğlu babasına ''Kutsal kitaplar, bir yandan hiçbir zaman çabayı elden bırakmamak gerektiğini söylerken bir yandan da her şeyden vazgeçmekten, yaşamdan el etek çekmekten bahsediyor. Ben neyin doğru olduğuna şaşırdım kaldım.'' demiş.

Agnivesya da demiş ki:

Şimdi sana bir hikaye anlatacağım.

Bir zamanlar bir kral varmış. Kutsal bir kişi olan bu kral, kraliyeti oğluna bırakarak inzivaya çekilmiş. İnzivada uzun yıllar geçiren kral, cennetin efendisi olan Tanrı İndra'nın takdirini kazanmış.

Tanrı İndra, habercisine, gitmesini ve kralı cennetine getirmesini söylemiş. Haberci, krala gitmiş ve ona, Tanrı İndra'nın buyruğunu iletmiş. Ama kral, cennete gitmeyi kabul etmemiş. Cennetin geçici bir yer olduğunu, oysa kendisinin sonsuz gerçeği aradığını, tahtını da bu yüzden terk ettiğini söylemiş.

Kralın, cennete gitmek yerine gerçeği öğrenmeyi tercih ettiğini duyan İndra, bu karara saygı duymuş. Krala, gerçeği öğrenmek istiyorsa aziz Valmiki ile konuşması gerektiğini, habercisiyle iletmiş

Aziz Valmiki'yi arayıp bulan kral, ona doğum ve ölüm çemberinden kurtulmanın ve özgürleşmenin bir yolu olup olmadığını sormuş. Aziz Valmiki, bunun üzerine krala, Rama ile Vasistha arasında geçen sohbetleri aktarmış.

2 OCAK

Valmiki dedi ki

Rama ile Vasistha'nın arasında geçen diyalogları öğrenmek isteyenler, özgür olmak isteyenlerdir. Onlar, çalışmalarının sonunda bu bitmeyen doğum - ölüm çemberinden kurtulacak kişilerdir.

Ben Rama'nın hikayesini önce sevgili müridim Bharadvaja'ya aktardım. O da Meru dağına gidip benden dinlediklerini Tanrı Brahma'ya anlatmış. Tanrı Brahma duyduklarından çok memnun kalmış, Bharadvaja'yı kutsamış ve ona '' Git ve Valmiki'ye söyle, bu hikaye, özgürlüğü arayan herkese anlatılmalı, kişiler, mutsuzluktan kurtarılmalı.'' demiş

Buraya geldiğinde Bharadvara' nın yanında Tanrı İndra da vardı. Tanrı İndra bana,'' Rama ile Vasistha'nın diyalogları, kişileri dünya okyanusunda kaybolmaktan kurtaracak bir sal gibidir.'' dedi ve sonra birden ortadan kayboldu.

Ben şaşırdım, ne olduğunu anlamadım. Bunun üzerine Bharadvaja bana açıklama yaptı ve dedi ki: ''Brahma, bana bu hikayenin dünya üzerindeki acıları yok edeceğini söyledi. Lütfen Rama'nın, Lakşmana'nın ve diğerlerinin özgürleştiği bu öğretiyi bana da tekrar anlatır mısın?''

Ben de Rama'yla Vasistha arasında geçen öyküyü ayrıntılarıyla ona bir kez daha anlattım ve dedim ki: ''Sevgili oğlum, burada öğrendiklerini hayatına

uyguladığın ve ona göre yaşadığın zaman aydınlanacaksın.’’

3 OCAK

Valmiki devam etti:

Gökyüzünün mavi görünmesi nasıl optik bir yanılsamaysa dünya diye algıladığımız şeyin gerçek sanılması da aynen böyle bir aldanmadır. Bu nedenle dünyayı ciddiye almaktansa onun gerçekliğini sorgulamak çok daha doğru bir davranış olur.

Dünyanın gerçek olmadığına ikna olana kadar insan, acılardan kurtulamaz ve kendi asıl doğasını idrak edemez. Ancak bu bilgileri can kulağıyla dinleyip açık bir kalp ile idrak ettikten sonra dünyanın gerçek olup olmadığı anlaşılır. Eğer kişi, bu öğretiyi tam anlamıyla kavrayamazsa milyon yıl da geçse aydınlanması mümkün değildir.

Mokşa ya da özgürlük, tüm zihinsel koşullanmalardan ve arzulardan

kurtulmak demektir. Zihinsel koşullanma iki türlüdür. Bunlardan biri saf olan, diğeri de saf olmayandır. Saf olan kişiyi özgürleştirir, saf olmayan ise yeniden doğumlara neden olur.

Saf olmayan, cehaletten ve egodan kaynaklanır. Cehalet ve ego, doğaya atılan tohumlar gibi yeniden doğumlar yaratır. Eğer bu tohumlar tamamen yok edilirse kişi, saf bir zihinle kalır. Saflaşmış bir zihinle de yeni bir beden yaratılmaz.

Yaşlanmayla ve ölümle ilgili merakını gidermek ve bu konuda seni aydınlatmak için şimdi sana Rama' nın

doğum-ölüm çemberinden kurtularak özgür bir aziz haline nasıl dönüştüğünün hikayesini anlatacağım.

Rama, henüz çok gençken sık sık inzivaya çekilir, sonra babasının sarayına geri dönermiş.

Yine bir seferinde böyle bir inzivadan döndükten ve bir süre sarayda yaşadıktan sonra bu kez de ülkesini baştan sona gezmek, ülkedeki tüm kutsal yerleri ziyaret etmek için bir geziye çıkmak istemiş. Babası bu isteği onaylamış ve geziye başlaması için en uygun olan günü seçmiş.

Rama, erkek kardeşleriyle çıktığı bu gezide büyük bir ülke turu yapmış. Geriye dönüşü ihtişamlı olmuş. Çünkü tüm şehir halkı onu coşkuyla karşılamış.

4 OCAK

Valmiki devam etti:

Rama, saraya döndüğünde kendisini karşılayan babasının, aziz Vasistha'nın, yaşlıların ve diğer kişilerin önünde eğilerek tüm kalbiyle onları selamlamış. Bu kavuşmadan herkes çok mutluymuş. Onu karşılamak amacıyla şehirde sekiz günlük bir festival düzenlenmiş, şehir halkı neşeyle Rama'nın dönüşünü kutlamış.

Rama, saraya döndükten sonra gündelik meşguliyetler ve sorumluluklarla vakit geçirmiş. Ancak bir zaman sonra yaşama olan ilgisi azalmış, zayıflamış, rengi solmuş ve sonunda tüm neşesini kaybetmiş.

Babası kral, biricik oğlundaki bu hastalıklı durumu üzülerek ve endişeyle izliyor, oğluna ne zaman bu durumun nedenini sorsa '' Bir şeyim yok'' cevabıyla karşılaşıyormuş.

Kral, oğlundaki bu değişikliğin sebebini aziz Vasistha'ya sorduğunda da

''Hiçbir şey sebepsiz olmaz, göreceğiz '' gibi belirsiz bir yanıt alıyormuş.

Bu sırada, bir gün saraya çok önemli bir konuk gelmiş. Bu konuk, kralın derin bir saygıyla bağlandığı, aziz Vişvamitra'ymış.

Kral, Vişvamitra'ya demiş ki:

Ey kutsal kişi, sarayıma hoş geldin. Gelişinle beni çok mutlu ettin. Gelişin benim için, gözleri görmeyen bir kişinin ışığı görmesi, susuzluktan kavrulmuş topraklara yağmur yağması, kısır bir kadının oğlu olması, ölmüş bir

kişinin canlanması, kaybedilen bir servetin geri gelmesi gibi mutluluk verici bir durumdur.

Şimdi bana söyle, senin için ne yapabilirim? Benden ne dilersen, şu anda onu olmuş bil. Emrin başım üstünedir.

5 OCAK

Valmiki devam etti:

Visvamitra, duyduklarına çok memnun olmuş ve buraya geliş nedenini açıklamış

Kralım, ülkemde dinsel ritüeller son zamanlarda yapılamaz duruma geldi. Bir takım şeytanlar tapınaklarımızı işgal ettiler. Benim onlarla mücadele etmem imkansız. Onları alt edecek bir kişi var. O da oğlun Rama'dır. Oğlunun bizimle birlikte gelmesine izin vermelisin.

Visvamitra daha sonra demiş ki:

Sen kabul ettiğin an, şeytanların geri çekileceğinden eminim. Ben, Vasistha ve diğer kutsal kişiler, Rama'nın kim olduğunu biliyoruz. Lütfen yaşadığımız sorunun uzamasına izin verme. Hemen onayla, Rama'yı alıp gidelim.

Bu talep karşısında Kral şaşırıp kalmış. Bir zaman ne diyeceğini bilememiş. Sonra şöyle konuşmuş:

Aziz efendim, Rama henüz onaltı yaşında bile değil. O, savaşmayı, dövüşmeyi hiç bilmez. Bu şeytanların gücü karşısında Tanrıların bile çaresiz kaldıklarını ben de duymuştum. Ama bana izin ver, ordumu alayım ve sorunu ben kendim çözeyim. Rama, hayatımdaki her şeyden daha değerlidir. Onun yaşamını tehlikeye atamam.

Vişvamitra bu cevaba çok öfkelenmiş. Bunu gören Vasistha araya girmiş ve krala dönerek şöyle söylemiş:

Kralım, aziz Visvamitra'nın güçlerini biliyoruz. Rama'ya onun yanında bir zarar gelmez. Ayrıca bir kral,

verdiği sözden geri dönemez. Sözünüzü yerine getirmelisiniz.

6 OCAK

Valmiki dedi ki:

Kral, Vasistha' nın uyarısına hak vermiş ve görevlilere, gidip Rama'yı getirmelerini söylemiş. Görevliler döndüklerinde yanlarında Rama yokmuş. Demişler ki: '' Efendim, Rama gelecekmiş gibi davrandı ama sonra çok mutsuz olduğunu, kimseyle görüşecek durumda olmadığını söyledi ve gelmekten vazgeçti.''

Duyduklarından endişelenen kral, orada bulunan ve Rama'nın baş hizmetlisi olan kişiden oğlunun durumunu sormuş.

Baş hizmetli demiş ki:

Hac yolculuğundan geldiğinden beri Rama'ya bir haller oldu. Ne sarayla ilgili ne de dinsel, hiçbir şey ilgisini çekmiyor. Hoşlanacağını düşündüğümüz şeylerin yüzüne bile bakmıyor. Yürüyüş yapıyor, yemek yiyor, yatıyor. İçine kapandı, kimseyle konuşmuyor. Bazen kendi kendisine şöyle söylüyor: ''Zenginlik, servet ya da dünyadaki acıların hiçbirisinin önemi ve değeri yok. Bunların hepsi de gerçek dışı.''

Sık sık diyor ki: ''İnsanlar, gerçeğin peşine düşeceğine dünyasal şeylerle boş yere uğraşıp duruyor ve yaşamlarını tüketiyorlar. Hiçbirisi de gelip geçici olan dünyasal acıların ya da sevinçlerin yerine, onları yaratan asıl kaynağın arayışı içine girmiyor.''

Biz, ondaki bu umutsuzluğu, teselli etmekte aciz kalıyoruz. Umudu yok, arzuları kaybolmuş, Hiçbir şeyle

ilgilenmiyor, çok mutsuz. Hayatından endişe duyuyoruz. Efendim lütfen onun derdine bir çare bulun.

7 OCAK

Visvamitra dedi ki:

Bu anlatılanlar, Rama'nın aydınlanmaya çok yaklaştığını gösteriyor. Onu buraya getirmelisiniz.

Valmiki dedi ki:

Bunun üzerine kralın kendisi, baş yardımcıyı da yanına alarak oğlunu getirmek üzere salonu terk etmiş. Bu sırada Rama da babasını görmek üzere hazırlanmış, karşılaştıklarında Rama saygıyla babasının ayaklarına kapanmış. Onu yerden kaldırırken Kral demiş ki: ''Oğlum bütün hastalıkların anası, üzüntüdür. Seni bu hale ne getirdi bize anlat.'' Birlikte salona gitmişler. Vasistha ve Visvamitra salonda onları bekliyormuş.

Rama demiş ki:

Kutsal efendim, hepinizin önünde beni bu hale getiren üzüntülerin sebeplerini anlatmaya çalışacağım. Ben, sarayda, babamın yanında büyüdüm. Eğitimimi çok değerli hocalardan aldım ve güzel bir çocukluk geçirdim. Mutlu bir insandım. Ancak son yaptığım hac yolculuğu, benim zihnimde bazı sorular uyandırdı. Ve bu sorular, tüm huzurumu elimden aldı. Insanlar bu geçici dünyada çaresizce mutluluk peşinde debelenirken daha fazla mutsuzluğa batıyorlar. Herkes bir çıkmazın içinde. Kişiler, ölüyor, sonra doğuyor, yaşayıp tekrar ölüyor. Bu nasıl kör bir kısır döngüdür? Ne yapmalı? İnsanlar nasıl uyandırılmalı?

Dünyanın gelip geçici yapısını, her şeyin zihin tarafından yaratıldığını ama zihnin kendisinin de değişken

ve geçici olduğunu görüyorum. Her birimiz sanki çölde karşımıza çıkan seraba koşuyormuş gibiyiz. Zihin sanki bizi büyülüyor. Yaşamımızı, zihnin kölesi olarak yaşıyoruz. Ama

Kimse bunun farkında bile değil.

Sanki vahşi bir ormanda, bilmediğimiz bir kargaşanın içindeyiz ve buna yaşamak diyoruz. Dünya nedir? Buraya doğan, büyüyen ve ölen varlıkların kaderi nedir? Burada yaşanan acıların sonu var mı? Çevremdeki hayatlara bakıyorum ve kalbim üzüntüyle kanıyor.

8 OCAK

Rama devam etmiş:

Zenginlik ve servet, insanların gözlerini boyayarak onları yanılgıya sokuyor. Servet, kişide endişeyi arttırıyor ve zihni iyice huzursuz ediyor.

İyiler de kötüler de servet sahibi olabiliyor. Şefkatli ve yardımsever olan iyiler bile, daha fazla kazanmak hırsına kapılıyorlar ve bu nedenle kalplerini kapatıyor ve katı bir insan haline gelebiliyorlar. Servet, bilim adamlarının, kahramanların, yumuşak huylu insanların bile kalplerini değiştiriyor.

Servet sahibi olup da rakibi veya düşmanı olmayan kişi neredeyse yoktur. Bu yüzden huzur ve servet bir arada bulunmaz.

Servetin bu yaşama olan katkısı, korku ve endişedir. O, huzuru yerle bir eden çığ, alaca karanlıkta ortaya çıkan baykuş gibidir. Servet, insana ait iyi olan herşeyi zora sokar.

Ey kutsal kişi, ömür denilen süreç, bir yaprağın üzerindeki su damlası gibidir. Bu sürecin anlamlı, yararlı ve insana yakışır olabilmesi, kişinin gerçeği kavramasıyla mümkündür. Aksi takdirde yaşam, bir eşeğin yaşamına benzer. Çünkü bilgelik olmazsa o kişilere, kutsal metinlerin bilgisi yük gibi gelir. Arzularla dolu olan herkese bilgeliğin kendisi, yük gibi gelir. İnsanın zihni huzursuzsa zihin, onlara yük gibi gelir. Ve gerçeğin bilgisine sahip olmayanlara hayat, yük gibi gelir.

9 OCAK

Rama devam etmiş:

Kutsal efendim, bilgeliğin korkulu rüyası olan egoizmin ne olduğu üzerine derin düşünceye daldığımda endişe ve şaşkınlıkla ürperiyorum. Egoizm, cehaletin karanlığıdır ve bu karanlık, her yere yayılarak oralarda bitmek bilmeyen günahkar eylemlere, dolayısıyla acılara yol açıyor. Dünyadaki tüm acılar, egoizmin içinde yuvalanıyor. Sanırım egoizm, en büyük hastalıktır. Dünyasal zevklerin üzerine atılmış bir ağ gibi, egoizm herkese tuzak kuruyor ve bütün felaketler ondan doğuyor.

Ne zaman egoizmi bıraksam ve ‘’Ben benim‘’ desem tüm arzular kayboluyor. Ben, gerçek bende kalmayım. Gerçek, ancak egoizmden kurtulunca aydınlığa çıkar. Bakıyorum da egonun etkisindeyken mutsuz oluyorum. Egoizm, arzular yaratıp onları körüklüyor. Egoizmin bendeki varlığını bilmek bile beni korkutuyor.

Aydınlanmış bir varlığın yanında olmak, kişiyi rahatlatıyor. Ama ondan ayrı kalınca zihin, saflığını kaybediyor ve derhal huzursuzluk rüzgarlarına maruz kalıyor. Kişinin arzuları asla tatmin olmuyor. Süzgeçte su nasıl durmazsa zihinde de hep bir eksiklik duygusu oluyor. Egoizm, kişiyi mutsuz ediyor. Kafesteki aslan nasıl mutsuzsa kişiler de durumlarından öyle huzursuzluk duyuyorlar.

Zihnin kendisi, kişiyi dış objelere bağlıyor. Ego ve zihin birlikteler. Geçmiş ve gelecek, her şey zihnin içinde

var oluyor. Eğer, zihin yok olursa onların hepsi de yok olacaklar.

10 OCAK

Rama devam etmiş:

Zihin bir de, cehaletten kaynaklanan, bitmeyen bir doyumsuzluk içinde. Bu durum, insanın içinde yer alan iyilikleri solduruyor. Doyumsuzluk, değişik formlarla kişiyi kıvrandırıp duruyor.

Doyumsuzluğu tanıyorum. Beni ele geçirmesin diye bazı mücadele etme yöntemlerim var ama yine de bazen, bile bile ona yenik düşüyorum.

Doyumsuzluk ve ona bağlı olan güçlü arzular her yandan hücuma geçiyor. Belli bir yönü yok. Kapıyı kapatıyorsun bu kez pencereden giriyor. Ağa takılmış kuşlar gibiyim. İki tane kanadımın olduğunu, bunlarla özgürlüğe uçabileceğimi biliyorum ama bunu gerçekleştiremiyorum.

Bir kahraman olduğum halde doyumsuzluk beni korkak yapıyor. İki tane gözüm var ama kör gibiyim. Doğamdaki mutluluk ve neşenin bilincindeyim ama günlerim üzüntülü ve sıkıntılı geçiyor.

Yetersizlik ve eksiklik duygusu, zihnimi kaplamış durumda, Bazen gücü azalır gibi oluyor ama çok geçmeden yine beni pençesine alıyor.

Acaba bendeki bu sorunu, sizler bilgeliğinizin kılıcıyla kökünden kesip atabilir misiniz?

11 OCAK

Rama devam etmiş:

Et ve kemikten oluşan bedenlerimiz, acınacak ölçüde kırılgan. Bedenin, kendi zekası varmış gibi görünüyor ama yine de sancılar ve ağrılar içinde olmaktan kurtulamıyor. Aslında bedenle gelen acılar, mutluluktan çok daha fazla.

Bedeni, ağaca benzetebiliriz. Kollar dallara, beden gövdeye, gözler ağaçtaki budaklara, sayısız hastalıklar da yapraklara benzetilebilir.

İçine yerleştiğimiz bedenlere, doğum- ölüm okyanusunda karşı kıyıya geçebilmek için kullandığımız tekneler diye bakmak gerekir.

Samsara (doğum- ölüm çemberi) denilen ormanda bir bedenin içinde dünyaya gözlerimizi açıyoruz. İçine doğduğumuz bu bedende adına zihin denilen huzursuz, çılgın bir maymun var. Kaygılar, sonu gelmeyen sıkıntılar, hiç bitmeyen arzular, öfkeler ve kızgınlıklar hep bu zaptedilemez, daldan dala atlayan maymunun marifetleri.

Bedenin, kişiye mutluluk verdiği asla söylenemez. Çünkü ömür, ister uzun olsun ister kısa, herkes hastalığa ve ölüme mahkumdur. Yani beden denilen, hiç de saf ve güvenilir olmayan bir yapının içindeyiz.

Servet nedir? Kraliyet nedir? Beden nedir? Bunların hepsi de ölüm tarafından acımasızca alaşağı ediliyor. Ölmek suretiyle beden, içinde bulundurduğu ruhu terk edip gidiyor. Bu durumda bedene nasıl güvenilir?

Ne yazık ki bizler, şimdi yok olacak ve sonra tekrar geri gelecek olan bedenlere bağlanıyoruz.

Gerçek olmayana bağlanmak, cehaletin şarabından içmek, bu dünyaya tutunmak ne yazık!

12 OCAK

Rama devam etmiş:

Çocukluk döneminde bile bedenin içinde mutlu olunmaz. Arzular, kendini bir türlü ifade edememek, güçsüzlük ve hep başkalarına muhtaç olma halinin nesi eğlenceli? Çabuk incinen, öfkelenen, gözyaşlarına boğulan, çaresiz bir süreçtir çocukluk.

Çocuklar, çevrelerinde dönen bir dünyaya maruz kalırlar. Bu dünya, onları bazen şaşırtır bazen de korkutur. Kötü olan nedir, iyi nedir bilmezler. Büyükler tarafından cezalandırıldıklarında çaresizdirler. Onların cezaya karşı bir savunmaları yoktur.

Ya da çocuklar tamamen masummuş gibi görünseler de saklanıp gece olunca ortaya çıkmaya hazırlanan baykuşlar gibi, içlerinde duran günahkar ve nevrotik eğilimler, zamanı geldiğinde kendisini göstermek için hazır beklemektedir.

Dünyada huzursuz bir zihinden daha kötü ne olabilir? Çocukların zihni ise, olağanüstü huzursuzdur. İstekleri hiç bitmez ve bu istekleri elde edemezlerse sanki kalpleri yarılacakmış gibi çığlıklar atar ve ağlarlar.

Okula gittiklerinde, mutsuzlukları daha da artar. Çünkü kendisini cezalandıranlara bir de öğretmenler katılır.

Ağladıkları zaman, onları susturmak için ebeveynleri ya her istediklerini verirler, ya olmayacak vaadlerde bulunur ya da aldırış etmezler. Bu da onların ya şımarmasına ya da insanlara olan güvenlerinin

sarsılmasına yol açar. Tüm bunlar, onların küçücük kalplerine kötülük tohumları ekmek demektir.

13 OCAK

Rama devam etmiş:

Çocukluk dönemini geride bırakıp gençlik dönemine geçildiğinde ne yazık ki mutsuzluk, onları takip eder. Gençlik, pek çok zihinsel değişimle birlikte eskisinden daha da fazla mutsuzluğa geçiş demektir. Çünkü bu dönemde ortaya çıkan şehvet duygusu gelip kişinin kalbine yerleşir. Artık hayat, tepeden tırnağa arzular ve kaygılar içindedir.

Gençlik denilen süreçte, kısa süreli zevkler, uzun süreli acılara yol açar. İşin kötü yanlarından biri de bu dönemde acı çeken, sadece gençler değildir. Onlarla birlikte ebeveynleri de acı çekerler.

Orman yangınında ağaçlar nasıl yanarsa, sevdikleri tarafından terk edilen gençlerin kalpleri de öyle yanar. Bırakalım terk edilmeyi, yanlarında sevgilileri olmadığı zamanlarda bile, gencin işi gücü sevgiliyi ve onun güzelliğini düşünüp durmaktır.

Zavallı gençler, tamamen sıkıntı ve gerginlik içinde yaşamaya mahkumdur. Onların fiziksel bedenleri güçlü ve güzeldir ama zihinleri perişandır. Kalplerinden yükselen şeytani düşünceler nedeniyle içlerinde saklı duran güzellikler ortaya çıkamaz. Onlar, mutluluğun hayalini kurarlarken ne yazık ki mutsuzluğun çukuruna düşerler.

Aslında hayranlık duyulacak yüce ruhlar bile olsalar, gençler bu dönemde tutkunun ve çılgın arzuların çekiminden kendilerini kurtaramazlar.

Bu nedenle ben, gençliğe pek de itibarlı bir dönem diye bakmam.

14 OCAK

Rama devam etmiş:

Gençlik, kişilerin cinsel çekimin kölesi oldukları bir dönemdir. Et, kemik, kan, deri ve saçtan oluşan bu beden, zavallı gence, güzellik ve cazibenin mabediymiş gibi görünür. Karşısındakinin bir gün yaşlanarak değişeceği, kişinin aklına bile gelmez.

Oysa her şey gibi bedenler de zaman denilen çarkın içinde eskimeye, bozulmaya ve çözülmeye mahkumdur.

Çocukluk çağındaki doyumsuzluk, gençlikte daha da büyüyerek başa bela olur. Hele yaşlılıkta bu duygu, ağır bir huzursuzluk biçiminde kişiyi rahatsız etmeyi sürdürür. Yaşam ne kadar acımasız! Kişiyi devamlı takip eden tutkuların, arzuların bir damlası bile sisteme girdi mi yaşlılıkta kişi, ihtiyar bir bunak gibi herkesin ona güleceği bir maskaraya dönüşür.

Yaşlı adam, şimdi içinde bekleyen arzular ve tatmin olmamış hevesler nedeniyle kıvranırken aciz, yorgun ve sinirlidir. Belki o, ''Ben kimim? Neyi daha iyi yapabilirim?'' gibi sorular sorabilir ama artık bir şeyleri değiştiremeyecek kadar yaşlanmıştır.

Rüzgarın, yaprağın üzerindeki çiğ damlasını yok etmesi gibi yaşlılık da giderek tüm bedeni kaplar ve onu bozguna uğratır. Artık o, halsizlik, öksürük, nefessizlik, hazımsızlık gibi nedenlerle sararıp solmuş, bir köşede, yaşamın ellerinin arasından kayıp gidişini şaşkınlıkla seyretmektedir.

Nehir kenarında duran ağaçlar, sel nedeniyle yaşama tutundukları köklerinden nasıl ayrılırlarsa yaşlılık da kişinin köklerini yeryüzünden koparıp atar. Çünkü ölüm, yaşlılığın peşinden yürümekte ve onu çekip almak için uygun zamanı kollamaktadır.

15 OCAK

Rama devam etmiş:

Dünyadaki her türlü zevk, yanılsamadan ibarettir. Meyvelerin tadlarının aynadaki yansıması ne kadar gerçekse dünyasal tadlar da o kadar gerçektir.

İnsanlığın umutları, zaman tarafından sürekli olarak yıkıma uğratılmaktadır. Zamanın erişemediği hiçbir şey yoktur. Zaman, bir anda sayısız evrenler yaratır ve sonra bu evrenleri yok ediverir.

Zamanı, bölümlere ayırırız. Gün, ay, yıl, çağ deriz onu tanımlarken. Ya da geçmiş deriz, şimdi ve gelecek deriz. Fakat aslında bu kavramlar, onun gerçek doğasını anlatmaz. Her şeyi kapsayan zamanın gerçek doğası, derinlerde saklıdır. Zaman acımasızdır, durdurulamaz, zalimdir, aç gözlü ve doyumsuzdur. O, kişileri şaşırtan en büyük büyücüdür. Zaman denilen şey, analiz edilemez. Onu bölebiliriz ama yok edemeyiz.

Zamanın doymak bilmeyen bir iştahı vardır. O, en küçük böcekten en büyük dağa kadar her şeyi, yer yutar. Genç bir adamın çocukluğunda oynadığı toplar gibi o da ay ve güneş denilen iki topla oynamaktadır.

Zaman, evrenleri yaratır, yıkar. O, cennetin kralı, servetin efendisidir. Onun değmediği hiç bir şey yoktur.

Sonsuz evreni yaratan zaman, asla yorulmaz, eğlenmez, gelmez, gitmez, durmaz.

O, öyle müthiş bir gurmedir ki, ateş ve güneşle iyice olgunlaşmış olan herşeyi bir güzel yer yutar. Onun yok etmediği hiçbir şey yoktur. Bir adamın yoğun bir iş

gününün ardından yatağa yatıp sakin sakin uyuması gibi zaman da şeyleri yok ettikten sonra bir süre geri çekilir. Ama bu geri çekilme sürecinde, tüm yaradılış onun zihninde potansiyel olarak durmakta ve beklemektedir.

16 OCAK

Rama devam etmiş:

Evrende her şeyin yok olması ve bir gün tekrar yaratılması, doğadaki değişim yasası, her eylemin mutlaka bir sonuca yol açması ve bunların hepsinin de sonsuzca devam eden bir döngü olması, hep zaman dediğimiz kavrama ait marifetlerdir. Eğlenen gizemli bir dansçı gibidir zaman. O, asla dansa ara vermez. Onun dansı nedeniyle yaradılış, sürekli ve ritmik bir devinim içindedir.

Dünyadaki tüm varlıklar, şeytan tarafından kirletilmiştir. Bu yüzden tüm ilişkiler, aslında bağdır. Mutluluk denilen şey yalandır ve tüm zevkler de hastalıklıdır. Gerçek sandığımız her şey illüzyondur. İnsanın en büyük düşmanı onun kendi zihnidir. Şeytani olan her şeyin en baş sebebi egoizmdir. Bilgelik cehalete yenik düşmüş, bütün zevkler seks çıkışlı. Kişinin aklını, egoizm yönetir. Böyle olunca da zihinde huzur ve rahatlık asla yer alamaz.

Gençlik soluyor. Kutsal kişilerin yanına sığınan o kadar az ki! Asıl gerçekliğin ortaya çıkması neredeyse imkansız. Bu yüzden de acı çekmekten kurtulmak, imkansız. Hiç kimse, başkasının mutluluğundan mutlu olmayı bilmiyor. Şefkat, insanların kalplerinde yer almıyor. İnsanlık gittikçe daha aşağılık bir hal alıyor. Zayıflık gücün, korkaklık cesaretin yerini aldı.

Zaman, dünyayı daha ne kadar böyle yönetmeye devam edecek? Kutsal efendim, benim gibi düşünen insanlar için, bir kurtuluş yolu var mıdır acaba?

17 OCAK

Rama devam etmiş:

Çocuklukta da gençlikte de yaşlılıkta da huzur ve mutluluk yoktur. Çünkü dünyadaki hiç bir şey kalıcı bir mutluluk veremez. Mutluluğun kalıcı olabilmesi için kişilerin egoizmden ve duyulara bağlı olan mutluluktan kurtulmuş olmaları gerekir. Ne yazık ki böyle kişiler, yeryüzünde çok nadirdir.

Ben savaş meydanlarında yüce ordulara karşı başarı kazananlara değil, zihin denilen okyanusu aşanlara kahraman derim. Sonunda kaybedecekse, zafer nasıl var olabilir? Eğer bir kazanım, zaferse sonu kayıp olmamalı. Ne yazık ki hayat, geçici zaferlerle ya da kısa süreli zevklerle geçip gidiyor.

Cahil insanlar kendilerini eşlerine, çocuklarına ya da arkadaşlarına bağlamışlar. Hiç kimse, bu dünyanın koskoca bir hac merkezi olduğunun, herkesin kendi kişisel yolculuğu için ve sadece bir süreliğine buraya uğramış bulunduğunun farkında değil.

Bu dünya, çömlekçinin tekerleğine benzer. Çömlek yapılırken tekerlek o kadar hızlı döner ki karşıdan bakan onun dönmediğini sanır. Yanılgı içindeki kişiler de dünyanın nasıl hızla döndüğünün farkında olmaz. Onlar, her şey, hep aynı kalacak zannederler. Bu dünya zehirli bir ağaç gibidir. Kişi, ona dokundu mu öyle bir zehirlenir ki

devamlı halüsinasyonlar görmeye başlar. Dünyadaki tüm bakış açıları, bu zehirden nasibini alır. Bütün ülkeler şeytanın yönetimindedir. Herkes ölüme mahkumdur. Tüm eylemler sahtedir.

Çağlar, geldi ve geçti. Şimdi baktığımızda hepsinin bir an gibi geçici olduğunu görüyoruz. Dünya, elementlerin farklılaşmasından başka bir şey değildir. Ona inanmak ve onu ciddiye almak boş bir hayale kapılmak gibidir.

18 OCAK

Rama devam etmiş:

Ey kutsal olan, görünen her şey, gelip geçici, aynen bir rüya gibi. Bugün krater olan, bir zamanlar dağdı. Bugün dağ olan, bir gün dev bir çukur olabilir. Ormanlar, bir zaman gelir şehirlere, verimli topraklar ise çöle dönüşebilir. Aynı şey bedenimiz, yaşam biçimimiz ve talihimiz için de geçerli.

Doğum- ölüm çemberi, etekleri ruhlardan oluşmuş bir dansöz gibi. Onun her bir hareketinde etekleri savrularak bazen cennete yükseliyor bazen cehenneme düşüyor.

Evrende değişmeyen hiçbir şey yok. Dünyanın bu özelliğini biliyorum. Ancak bu bilgiyle yaşamak, yaşamımı tamamen anlamsızlaştırıyor. Canım hiçbir şey istemiyor. Bu dünyanın tadları bana acı geliyor. Güzel bahçeler, ilgimi çekmiyor. Kızlara ya da servete, prim vermiyorum.

Tek istediğim huzur içinde kalmak. Dünya denilen bu fantaziden kalbimi nasıl alıkoyabilirim diye düşünüyorum. Ölmek ya da yaşamak hiç umurumda değil. Kendim olarak kalıp da aç gözlülüğün ve şehvetin ateşinden nasıl korunabilirim? Kraliyet, zevk duygusu ve servet… Ben bunlarla ne yapacağım?

Ey sevgili kutsal kişi, acıdan, korkudan ve huzursuzluktan nasıl kurtulacağım? Sana yalvarırım bunlardan nasıl özgürleşeceğimi bana öğret. Bilginin ışığıyla, kalbimdeki cehaletin karanlığını aydınlat.

19 OCAK

Rama devam etmiş:

Müthiş bir acı çukuruna düşmüş olan varlıkların zavallı kaderlerini anlamış olmak, kalbimi üzüntüyle doldurdu. Kafam karmakarışık. İçim ürperiyor. Attığım her adım beni korkutuyor. Şu anda her şeyi terkettim. Ama kendimi de bulamıyorum. Bir yanım özgür, bir yanım tutsak. Gövdesi kesildiği halde kökleri sağlam kalan bir ağaç gibiyim. Zihnimi sakinleştirmek istiyorum ama bilgelik nerede, bulamıyorum.

Bu nedenle yalvarırım bana anlat. İnsan nasıl olur da acı çekmeyecek bir duruma gelebilir? Bir kişi nasıl hem dünyayla ve ona ait eylemlerle meşgul olur da aynı zamanda yine de barışın ve mutluluğun yüce düzeyine erişebilir? İnsan, dünyadan etkilenmekten kurtulabilir mi?

Nasıl oluyor da sizler hem bu dünyada yaşayıp hem de bilgeliğin ışığıyla parlıyorsunuz? Bir yandan zihninizi dünyanın kirlerinden koruma gücünü gösterirken bir yandan da titreşen bir ottan daha değerli olmadığınızı nasıl anladınız ?

Kutsal efendim, bana zihnimi bir dağ gibi güçlü ve sarsılmaz tutabilmenin yolunu öğret. Sen, aydınlanmış bir kişisin, bana acının uçurumuna düşmemem için yol göster.

Kesin olan şu ki, bu dünyada ölüm ve ıstırap gerçeği geçerlidir. Böyle bir dünyada zihin saflığını yitirmiş durumda. Yüce efendim, zihni saf ve temiz tutmanın bir yolu olmalı. Bir insan, bu dünyada kendisini kurban gibi

hissetmeden nasıl var olabilir? İnsan nasıl olur da aşk ve nefret ikileminin tuzağına düşmeden yaşayabilir?

Kesinlikle bir sır var. Bunu fark ediyorum. Kişi nasıl oluyor da civanın ateşten etkilenmemesi gibi acıya ve ıstıraba karşı etkilenmeden sağlam kalabiliyor?

Aydınlanmış kişiler, nasıl oluyor da aldanmanın büyüsüne kapılmadan yaşamlarını sürdürüyorlar?

Bana lütfen gerçeği açıkla. Eğer bu gerçeğe ulaşmak ya da bunları anlamak için beni uygun bulmuyorsan ölüm orucuna gireceğim.

Valmiki dedi ki:

Rama, bunları söyledi ve sessizliğe daldı.

20 OCAK

Valmiki devam etti:

Orada toplanmış olanlar, Rama'nın sözlerinden son derece etkilendiler. Her şeyi böyle apaçık görünce kendilerini dünyanın kirinden kolayca sıyırabileceklerini düşündüler. Rama'nın sözleri onlara nektar gibi geldi ve duyduklarından çok hoşlandılar.

Rama'nın söylevini kimler dinledi? Vasistha ve Visvamitra gibi azizler, kral da içlerinde olmak üzere saraydaki tüm soylular, yerliler, hizmetkarlar, kafesteki kuşlar, saraydaki evcil hayvanlar, atlar, göksel varlıklar, cennetteki müzisyenler, cennetin kralı ve alt dünyaların varlıkları.

Konuşmanın verdiği heyecanla herkes, Rama'ya ''Bravo'' dedi. Cennetten salona çiçekler yağdı. Herkes, Rama'yı dinlemeyi, olağanüstü bir şans olarak değerlendirdi. Cennette bulunanlar bile öğrenmeleri gereken şeyler olduğunu anladılar.

Topluluğa hitaben bir aziz şöyle söyledi: ''Rama'nın sorularının cevabını herkes duymalı. Burada, bu sarayda toplanalım ve soruları yanıtlayacak olan aziz Vasistha'yı dinleyelim.''

Valmiki dedi ki:

Bu çağrıyı duyanlar koşarak saraya geldiler, saygıyla oturdular ve dediler ki: ''Eğer Rama'nın anlattıklarıyla kalplerimiz böylesine yükselmeseydi, öylece yaşamımıza devam edecektik.''

21 OCAK

Visvamitra şöyle söyledi:

Ey Rama, görülüyor ki sen, yaşamın gerçeğini çözmüşsün. Bu nedenle öğreneceğin fazla bir şey yok. Senin durumun aynı Suka'nın durumu gibi. O da öz bilgiye ulaşmıştı ama emin olmak için Janaka'ya giderek ondan bilgilerini onaylamasını istedi.

Senin gibi Suka da derin meditasyonlarla gerçeğin özünü kavramıştı. Ama bilgilerinin tarafsız bir bilge tarafından onaylanması gerektiğini düşünüyordu.

Bir gün Suka, babası olan Vedavyasa'ya dedi ki ''Efendim, nasıl oluyor da evrende bu kadar çok çeşitlilik ortaya çıkıyor ve sonra da yok oluyor?'' Vedavyasa, oğlunu ayrıntılı bir biçimde cevaplandırdı. Suka, babasını dikkatle dinledikten sonra dedi ki: ''Bu kadarını ben de biliyorum. Bana bu cevaptan daha fazlası gerekli'' Vedavyasa bunun üzerine şöyle söyledi: ''Oğlum benim bildiklerim bu kadar. Ama soylu ve ermiş bir kişi olan Janaka, bundan daha fazla bilgiye sahip. Git ve cevabı ondan rica et.''

Suka, doğruca Janaka'nın sarayına gitti. Kapıda kendisini durduran saray görevlilerine neden geldiğini anlattı. Bir hafta Janaka'dan ses çıkmadı. Bir hafta Suka, sabırla kapıda bekledi. Daha sonra bir görevli geldi ve Suka'yı Janaka'nın huzuruna çıkardı. Janaka dedi ki: ''Gerçeği zaten biliyorsun. Evrendeki bu çeşitlilik zihinlerdeki çeşitlilikten kaynaklanıyor. Zihin, sakinleşti mi çeşitlilik de kalmaz.''

Bilgisinin onaylanmasıyla Suka, huzura kavuştu ve nirvikalpa samadhiye ulaştı.

Suka gibi Rama da en yüce bilgiye sahip. En yüce bilgiye sahip olduğunun göstergesi dünyasal olan, gelip geçici olan hiç bir şeyin onu artık ilgilendirmiyor olması. Bu, onun bağlılıklardan kurtulduğunu ve özgürleştiğini gösterir. Rama'nın özgürleşmiş olduğu, aziz Vasistha tarafından doğrulandığı zaman o da tüm huzursuzlukları geride bırakacak ve rahatlayacak.

Vasistha dedi ki:

Rama, dileğini kabul ediyorum ve sana doğrudan, yaratıcı Brahma'nın bana vermiş olduğu bilgiyi aktarıyorum: Sayılamayacak kadar çok evren yaratıldı ve yok oldu. Aslında şu anda ne kadar çok evrenin var olduğunu idrak bile edemeyiz.

Arzuların yarattığı bu evrenler insanın kalbinde yükseldiği anda gerçekleşir. Kişiler, yaratılmış olan her şeyin gerçek olduğunu zannederler. Oysa bunlar ancak havada inşa edilmiş kaleler kadar gerçektir. Aslında her şey hayalden ibarettir.

Yaradılış, bundan habersiz olanlar nedeniyle öylece devam edip duruyor.

22 OCAK

Vasistha devam etti:

Ey Rama, su, hangi formda olursa olsun sudur. Demem o ki gerçek, nerede olsa gerçektir. Ama kişilerin onunla olan ilişkisi, bilinç düzeylerine göre değişir. Şimdi beni dikkatle dinle. Sana vereceğim öğüt, cehaletin karanlığını ortadan kaldıracak bir öğüttür.

Bu dünyada kazanılmış olan her şey, kişisel çabayla elde edilmiştir. Eğer ortada bir başarısızlık varsa bu, çabanın yetersizliğindendir. Bil ki kader denilen şey tamamen uydurmadır.

Kişisel çabanın, aydınlanmış kişilerin önerilerine ve kutsal kitapların öğretilerine uyumlu olması gerekir. İndra'nın cennetin kralı olması, Brahma'nın yaratıcılığı, diğer tüm tanrıların marifetleri işte bu sayede oldu.

Kişisel çaba iki biçimde var olur. Geçmiş yaşamdan gelenler ve şimdiki yaşamda gerçekleştirilenler. İkincisi, birincinin üzerine inşa edilir ve bu nedenle daha etkili olabilir. Kader denilen şey, geçmiş yaşamlardaki eylemlerden başka bir şey değildir. Bu ikisi arasında süregelen bir çatışma vardır. Şimdiki yaşamın gücü, geçmişte oluşturulmuş olanı yeniden yapılandırabilir. Geçmiş ve bugün arasındaki savaşı bunlardan hangisi daha güçlüyse o kazanır.

Kişisel çaba, kutsal öğretilere uyumlu değilse cehaletten kaynaklanıyor demektir. Kişi, eğer yaşamda istediği gibi sonuçlar elde edemiyorsa bunun sebebine

dikkatle bakmalıdır. Eylemleri, gerçekliğe uymuyor ve egonun yarattığı duygulardan mı kaynaklanıyor?

Yeryüzünde, mutlak yasalara uyumlu olan eylemden daha güçlü hiç bir şey yoktur .

Tembel bir adamın eşekten farkı yoktur. Kişi, asla boyun eğmemeli, özgürleşmek için yaşamalıdır. Yaşam her an tüketiliyor. Duyusal zevk denilen pisliğin içinde eğlenmek, kurtçukların iltihabın içinde eğlenmesi gibidir.

Bazılarının ‘’ Talih beni yönetti’’ demesi ve kabahati talihe yüklemesi beyinsizlikten başka bir şey değildir. Tembellik denilen o berbat şey, yeryüzünden silinse cehalet de yoksulluk da olmaz. Yaşamda yer alan bitmeyen acılar hep tembellikten kaynaklanır.

Vaimiki dedi ki:

Bundan sonra akşam duası için toplantıya ara verildi.

23 OCAK

Vasistha ikinci gün konuşmasına devam etti:

Çaba neyse, sonucu da odur. Kişisel çabaya, talih ya da kutsal irade de denebilir. Acı çeken insanlar, ‘’ Bu ne biçim trajedi ‘’ ya da ‘’Şu kadere bak! ‘’ biçiminde yakınırlar. Oysa yaşadıkları durum, onların geçmiş ya da şimdiki eylemlerinin sonucundan başka bir şey değildir. Şimdinin gücü, geçmişin gücünden daha etkili olursa kaderin rotası değiştirilebilir. Kader, deyip boyun eğenler ve bunu değiştirmek için çaba harcamayanlar, bu bilgiden yoksun olanlardır.

Bazen insanlar hiçbir çaba harcamadan büyük bir kazanım elde ederler. Bu, ne talih ne de rastlantıdır. Bu, onların geçmişteki çabalarının bugün ortaya çıkan sonucudur.

Bazen de bir çiftçi büyük uğraşlarla çiftliğini hasata hazırlarken bir fırtına her şeyi alt üst edebilir. Bu durumda çiftçiye düşen görev, düştüğü duruma ağlamak, yakınmak yerine yaşama yeniden dört elle sarılmaktır. Şanssızlık sanılan duruma değil, hedefe odaklanmak gerekir.

Yenilgi de kazanım da her zaman olasıdır. Kişiler her zaman doğru bir çabayla ve yüce gerçekliğin bilinciyle elinden gelenin en iyisini yapmalıdırlar. Böylesine bir kişisel çabanın diğer adı, kutsal iradedir.

Sevgili Rama, kişi kendisini bedensel ve zihinsel sınırlamalardan kurtarıp gerçek özünü idrak etmeye adamalıdır. Yeniden doğuş zinciri ancak bu biçimde kırılabilir.

24 OCAK

Vasistha devam etti:

Kişisel çaba, üç temele oturmalıdır. Bunlar, kutsal kitaplar, öğretmenlerin öğretileri ve kişilerin kendi gayretleri.

Çaba, bu üç temele dayandığı takdirde artık kaderin ya da talihin ne olduğunun hiç önemi yoktur.

Özgür olmak, zihni her türlü düşünceden kurtarıp onu saf ve temiz hale getirmekle mümkündür. Bu da yukarıda sayılan üç temele dayanan ve kesintisizce süregelen eylemlerle gerçekleşir.

Geçmiş yaşamlardan getirdiğimiz eğilimler, saf olan ve saf olmayan diye ikiye ayrılır. Saf olan, kişiye özgürlüğün yolunu açar, diğeri ise yaşamı zorlaştıran sıkıntılara neden olur.

Şunu bil ki, sen gerçekte saf bilincin ta kendisisin. Sen, atıl bir madde değilsin. Seni yöneten de yönlendiren de kendinden başka bir şey değildir. Kişilerin olayları talih, kader ya da takdir-i ilahi diye adlandırmaları yanlıştır.

Eğer her şey Tanrıdan gelseydi veya şansa bağlı olsaydı o zaman hiç bir eylemin anlamı kalmazdı. Bu dünyada cesetler hariç her şey canlı ve aktiftir. Her şey uygun olan biçimde sonuçlanır. Eğer kişi ‘’ beni karmam, talihim, kaderim yönetti ‘’ derse bilinmeli ki bu yanlıştır. Çünkü o zaman şimdiki yaşamın ne anlamı kalır?

Eylemler, kutsal kitapların ve öğretmenlerin öğretisiyle uyumlu olmalı ve kişi tembellik etmeden yaşama dört elle sarılmalıdır.

Bir astrolog, kişiye sen büyük bir öğretmen olacaksın dese ama o kişi hiç çalışmasa astroloğun sözü gerçekleşebilir mi? Rama, aziz Visvamitra'nın bir büyük bilge olması, tamamen onun çalışmasıyla gerçekleşti. Hepimiz öz bilgiye kendi öz çalışmamızla ulaşırız.

25 OCAK

Vasistha devam etti:

Ey Rama, bilginin kaynağı olan kozmik varlık, tüm varoluşun üzerinde ışığını sonsuzca sürdürmektedir.. Kozmik varlıktan ilk titreşim yükseldiği zaman önce yüce Vişnu, Vişnu'dan sonra yaratıcı Brahma doğdu. Ondan sonra da evren üzerinde canlı cansız sayısız varlık yer aldı. Böylece evren, çözülümünden önceki haline, yeniden geri geldi.

Yaratıcı, evrende yer alan tüm varlıkların, acıya, ıstıraba ve ölüme mahkum olduklarını gördü. Kalbi, büyük bir şefkatle doldu ve onlara acılarını yok edecek olan yolu gösterdi. Bu yol, disiplin, yardımseverlik, gerçeklik ve erdem yoluydu. Bu yolda bile insanlar acılardan ancak geçici bir süre kurtuluyorlardı. Sonsuz özgürlük yoktu.

Bunu gören Brahma, bu duruma bir çözüm getirmek için beni insan formunda yarattı. Ama kalbime cehaletin perdesini çekti. O zaman ben, gerçek kimliğimi unuttum ve müthiş acılarla karşılaştım.

Sonunda bir gün Brahma'ya beni bu acılardan kurtarması için dua ettim. Brahma yani babam dualarıma karşılık verdi ve bana dedi ki '' Oğlum, kalbinden cehalet perdesini kaldırıyorum. Böylece acılardan kurtulmak için gerekli olan bilgiye kavuşacak ve mutluluğu bulacaksın. Bugüne kadar çektiğin acılar sayesinde ise bilgisiz olanların çektiği ıstırabı anlayacak ve onlara şefkat duyacaksın. Yaradılışın sonuna kadar görevin, acılardan

kurtulmak için yardım isteyenlere elini uzatmak, onlara yol göstermektir.’’

Ben de şimdi bana açıklanmış olan bu bilgileri, ihtiyacı olan herkese öğretmek için hazırım ve buradayım.

26 OCAK

Vasistha devam etti:

İnsanlara ruhsallığı ve ruhsal kimliklerini öğretmek amacıyla ben ve diğer kutsal kişiler her zaman bu dünyada var oluruz.

Brahma, bir de dünyasal yaşamı adalet ve bilgelikle düzenlesinler diye krallar yarattı. Ama krallar kısa bir zaman sonra güçlü olmanın ve zevklerin peşine düşerek yozlaştı. Buradan ortaya çatışmalar ve savaşlar çıktı. Kralların cehaletini yok etmek amacıyla onlara da spritüel bilgiler açıklandı. Bu bilgiler sayesinde krallar mutlu oldu ve bilgeliğe kavuştu. Krallara sunulan bu bilgilere raja-vidya (kraliyet bilgisi) denildi.

Senin kalbinden isteksizlik ve ilgisizlik biçiminde yükselen bu duygu aslında farkındalığın en yüksek formudur. Senin şu andaki duygularının bir adım ötesi ise tiksintidir. Aslında, bu duygular Tanrı'nın lütfudur. Çünkü, gerçek olanla olmayanı birbirinden ayırmak arzusuyla kıvrandığın bu sancılı dönemden sonra, yolun açılacak.

En yüksek bilgeliğe ulaşmadıkça kişinin, doğum-ölüm çemberinden kurtulması mümkün değildir.

Cehalet, ancak bilgelikle yok edilir. Kişiler, yollarını şaşırdıklarında eğer liyakatları uygunsa aydınlanmış bir azizle karşılaşırlar. O zaman, azizlere

en uygun bir biçimde yaklaşılmalı ve en doğru sorular sorulmalı. Aptal olanlar ilgisizce sorular sorarlar. Hiç kimse aptallarla uğraşıp zamanını boşa harcamak istemez.

Rama, sen arayış içinde olanların en iyisisin. Eminim ki sana ne söylesem sözlerim, kalbinde sağlam bir biçimde yerini alacak. Zaten bilgi, insanın kalbinde yer almalı, çılgın bir maymuna benzeyen zihinde değil.

Özgürlük bölgesinin dört tane kapı görevlisi vardır. Bunlar: Öz kontrol, ruhun araştırılması, doyumluluk ve iyi bir çevreye sahip olmaktır.

27 OCAK

Vasistha devam etti:

Kalbini açarak, yargısız ve itirazsız bir zihinle sana anlatacaklarımı dinle. Şimdi sana özgürlüğün anlamını ve doğanın özelliğini açıklayacağım.

Yüce varlık, iyice anlaşılana kadar korkularla dolu bir yaşam ve onun arkasından gelen ölüm, bir döngü biçiminde devam eder. Cehaletin yılanı ile baş edilene kadar sayısız acılarla dolu nice yaşamlar böyle sürüp gider. Acıları yok edemeyiz ama onların üstesinden gelebiliriz. Bunu sağlayacak olan bilgeliği şimdi sana anlatacağım.

Samsara denilen, acılarla sürüp gelen bu hikayeyi toptan silmelisin. Ne zaman ki zihnin huzura kavuşur ve kalbin yüce gerçeğe yükselir, rahatsız edici düşüncelerin tümü zapt edilerek hiç bozulmayan bir barış duygusu kalbine akar, kalbin mutlak bir sükunetle dolar ve gerçeğin ışığıyla aydınlanır, işte o zaman bu dünyadaki yaşamın, tanrıların yaşamı olur.

Böyle birisi için elde edilecek ya da kaçınılacak hiçbir şey kalmamıştır. Ne geçmişten gelen, ne şimdi var olabilecek hiçbir acı, artık yoktur. Çünkü kişi kendi özüne yani mutlak doğasına kavuşmuştur ve orada dinlenmektedir.

Dünyanın dış yüzeyindeki acılardan kurtulmanın tek yolu, kutsal kişileri ve kutsal metinleri yakından takip etmektir. Özün bilgisine başka türlü ulaşılamaz. Bu nedenle tüm kalbinle ve adanarak bu yolda kal. Bu bilgiler

yüreğine işlediği zaman artık geriye düşmek olasılığı kalmaz. Beni ve benim gibi kişileri dikkatle izle.

28 OCAK

Vasistha devam etti:

Samsara okyanusunu geçebilmek için hiç değişmeyene, sonsuz olana tutunmak gerekir. Yapılacak şey, budur. Bir kişinin, sonsuz olana tutunması, zihninin iyice sakinleşmiş ve huzura kavuşmuş olmasıyla mümkündür. Böyle bir kişi, mutlulukla acının birbirini takip ettiğini ve birisi geldi mi diğerinin ortadan kaybolduğunu bilir.

Kişi sonsuz olanı bulduğu zaman artık tekrar bedenlenmesi ve cehaletin içine yeniden doğması gerekmez.

Bazıları hiç değişmeyenin varlığından şüpheye düşebilir. Onlar, mutlak gerçekten şüphe etseler bile, en azından yaşamın durmadan değişen hallerine itibar etmemek sayesinde, acı çekmekten kurtulurlar. Bir zaman sonra şüphelerinin yersiz olduğunu anlarlarsa, değişene değil, değişmeyene bağlanarak özgürlüğe ulaşırlar.

Sonsuzluk, kurallarla, ritüellerle, hac yolculuklarıyla ya da parayla elde edilmez. Ona, bilgelik yoluyla ve zihinsel huzurla ulaşılır. Tanrılar, yarı tanrılar ve bazı insanlar her an sonsuz olanın farkındalığı içinde yaşamaktadırlar. İşte bu, zihni zapt etmek ve kontrol etmek demektir.

Daha önce özgürlüğün dört kapı görevlisinden biri olarak kişinin kendisini kontrol etmesi gereğinden söz etmiştim. Öz kontrol sayesinde zihin, saflığı, barışı ve dengeyi kazanır. Bu, yanılgılardan, yanılsamalardan, aşırı

bağlardan tamamen özgürleşmeyi sağlar. Kişi, artık hiçbir şeye bağlanmadan, arzulardan kurtulmuş bir biçimde yaşamaya başlar.

Bütün iyilikler ve rahatlıklar öz kontrol sayesinde ortaya çıkar. Ve bütün kötülükler de bu sayede silinir gider. Bu dünyadaki hiçbir kazanım ya da hiçbir zevk, öz kontrolün sağladığı mutlulukla karşılaştırılamaz. Bunu uygulayan kişilerin önünde, iyiler de kötüler de diz çökerek saygı ve hayranlıklarını sunarlar.

Ey Rama, tüm fiziksel ve zihinsel hastalıkların en iyi ilacı öz kontroldür.

Duydukları, dokundukları, gördükleri, kokladıkları, tadına baktıkları şeyler, onların dengesini bozamaz. Duyu organları onları yönetemez. Öz kontrol sahibi olmak, bu demektir.

29 OCAK

Vasistha devam etti:

Özgürlüğün ikinci kapı görevlisi, araştırmaktır. Bu, kişinin kendi özünü, kim olduğunu araştırmasıdır. Çalışmalar ancak saflaşmış, satvik bir zihinle yapılabilir. Bu yolla, kişinin zekası iyice keskinleşir ve sonsuz olanı anlayacak hale gelir. Samsara diye bilinen hastalığın çaresi, bu araştırmalardır.

‘’ Ben kimim?’’ sorusunun cevabını bulmak için yapılan bu tür çalışmalar, analitik zihinle olmaz. Kişinin kutsal metinleri incelemesi, kendi içine yönelmesi ve meditasyon yapması gerekir.

Araştırma yapmaktan uzak olan kişilerde zihin donuklaşır. Bu kişilerin, hayatın mucizesini kavramaları imkansız olduğu için yaşamları acılarla doludur. Gerçek kimliğini idrak etmemiş kişiler, hem kendilerine hem başkalarına zarar verirler. Bu nedenle onlardan uzak durmak en iyisidir.

Ruhun ışığını fark etmiş kişiler ise çevrelerini de aydınlatırlar. Onlarla birlikte olmak, kişileri cehaletten kurtarır ve duyuların sahte zevklerine kapılarak kaybolup gitmelerinin önüne geçer.

Ey Rama, araştırmalar yoluyla kişi, sonsuz ve mutlak olanla bağlantısını idrak eder. Böyle kişiler, dünyadan özgürleşerek ama dünyada oldukları sürece yaşamın gereğini de yerine getirerek yaşamlarını sürdürürler.

30 OCAK

Vasistha devam etti:

Özgürlüğün bir diğer kapı görevlisi de doyumluluktur. Doyumluluk nektarından içmiş olan kişi, duyusal zevkler için açlık duymaz. Dünyanın hiçbir tadı, doyumluluğun tüm günahları yok eden tadı kadar lezzetli değildir.

Doyumluluk nedir? Her türlü kazanımdan vazgeçecek kadar tatmin olma hali, doyumluluktur. Kişi, önüne gelen şeyleri ne sevinçle ne de üzüntüyle karşılar. İnsanın huzursuzluktan kurtulması için dünyanın ona sunacağı her şeye doymuş olması gerekir. Aksi takdirde huzursuz olmak ve acı çekmek kaçınılmazdır.

Koşullardan birisi de devamlı olarak kutsal kişilerin yanında durmak ve onların ışığından yararlanmaktır . Özgürlüğün kapı görevlilerinden sonuncusu da budur. Onları dinlemek, onlara saygı göstermek ve hizmet etmek, kişiyi saflaştırır.

Öz kontrol, kendini bilmek, doyumluluk ve kutsal kişilerin yanından ayrılmamak, kişileri doğum ölüm çemberinden kurtaracak ve özgürlüğün kapısını açacak olan anahtarlardır.

Öz kontrol, yüce mutluluktur. Kişinin kendisini bilmesi en büyük bilgeliktir. Doyumluluk, yüce kazanımdır ve kutsal kişilerin yanında durmak, en güzel kaderdir.

Eğer bunlardan dördünü de gerçekleştirmek zor geliyorsa içlerinden birine var gücünle sarılmalısın. Bu takdirde diğerleri kendiliğinden gelir.

Zihin denilen bu vahşi fili, ancak yukarıdaki yollarla evcilleştirebilirsin. Bunun başka bir yolu yoktur.

Sevgili Rama, bil ki sen, bu saydıklarımı yapabilmek için çok uygun bir kişisin.

31 OCAK

Vasistha devam etti:

Bilgilerin tohumu ekildiği takdirde gerçek, mutlaka bir gün meyvesini verecektir. Kişi, bu bilgilerin ışığında yürüdüğü zaman görüntüler dünyasının gerçeğini anlayacak ve yanılsamalardan kendisini kurtaracaktır. Böylece artık dünya diye ortaya çıkan görüntüler, onu kandıramaz hale gelecektir.

Kişi, yerde uzanan ve tehlikeli gibi görünen yılanın aslında gerçek olmadığını, onun sadece bir sicim olduğunu bilirse, korkmasına gerek kalmaz. Dünyanın da böyle, sadece görüntülerden ibaret olduğunu bilmek kişinin yaşama olan bakışını tamamen değiştirir.

Ey Rama, kişilere öğrenmeleri için bir takım hikayeler anlatmak iyidir. Çünkü bu takdirde bilgi, hem daha somut olur hem de sıkıcı olmaktan kurtulur. Kitaptaki hikayeler de bu yüzden burada yer aldı. Dinlerken her şeyi sahiden olmuş sanma. Kitapta, dünyanın bir rüyadan ibaret olduğu bilgisi veriliyor. Hikayeler de işte bu rüyayı desteklemek için varlar.

Ve yine söylemeliyim ki gerçeği tamamen kavrayana kadar bu kitabı tekrar tekrar okumaya devam et. Eksik bilgi tehlikelidir. Çünkü kafa karışıklığına ve yanlışa kolayca yol açabilir.

Nasıl ki okyanus, üzerindeki dalgaların temeliyse doğrudan deneyim de tüm kanıtların temelini oluşturur. Gerçeğin doğrudan deneyimlenmesi durumunda zihindeki deneyim, kişinin kendisidir. Bu durum, dalgaların,

okyanusun kendisinden başka bir şey olmamasıyla aynı şeydir.

Nasıl ki hareket, havanın içinde saklı durmaktaysa eylem de zihnin içinde öylece saklı durmaktadır. Zihin eğer ben başkayım, eylem başka diyorsa, cehaletinden dolayı böyle söylemektedir. Aslında eylem, eylemi yapanla aynı şeydir. Bu da rüzgarla havanın, aynı şey olması gibidir.

1 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Sana şimdi yaratılışı ve onun sırrını açıklayacağım: Kozmik çözülme sırasında evrendeki her şey kaynağına yani sonsuzluğa karışır. Biz, sonsuzluğu Atma, Brahman ya da Gerçek diye tanımlıyor, bu tanımlamalar aracılığı ile onunla iletişim kurmak istiyoruz.

Sonsuz öz, evreni yaratmak için, kendi içinde ben ve diğerleri biçiminde bir dualite oluşturur . Böylece sakin bir okyanusun yüzeyinde beliren dalgalar gibi zihin denilen şey ortaya çıkar.

Altından yapılmış bir bilezik düşün. Eğer altın olmasa, bilezik var olamaz. Oysa altın, bilezik olsa da olmasa da vardır. Zihnin varlığı da aynı altın bileziğin varlığı gibidir. O, yaratandan yapılmıştır ve yaratandan bağımsız değildir.

Bir serap gördüğümüzde onun su olduğunu zannederiz. Yaratılış da ancak bu serap kadar gerçektir.

Rama, eğer yaratılış gerçekse, onun yok olması mümkün değildir. Çünkü gerçek olan yok olamaz, gerçek olmayan da var olamaz. Demek istiyorum ki eğer dışarda bir evren varsa onu yok sayamayız. Düşünceyi yaratan zihin olduğuna göre, zihin düşünceyi ürettiği sürece evrenler de var olmaya devam edecektir.

Her şeyin özü kendi içindedir. Susam bitkisinin içinde yağ, çiçeklerin içinde aroma, zihnin içinde de idrak objeleri vardır. Tohumun zamanı geldiğinde çimlenmesi gibi düşünce de zamanı geldiğinde maddi dünyada belirerek ortaya çıkar.

2 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Her şey, yaratanın kendisinden olmuştur. Resim, nasıl ressamın zihninin ürünüyse yaratılış da kozmik zihnin ürünüdür.

Yaratanın belleği olmadığı için geçmişi, dolayısıyla karması yoktur. O nedenle doğmamıştır ve fiziksel bedeni yoktur. O, ruhsal özün kendisidir.

Ölümlü olanların fiziksel ve ruhsal olarak iki bedenleri vardır. doğmamış olan yaratan ise, sadece ruhtur.

O, yaratılmadı ama tüm varoluşu yarattı. Yaratılış ile yaratan, altın ile bilezik gibidir. Tüm evren, yaratanın düşüncesinden oldu. Yaratanın fiziksel formu olmadığına göre aslında yaratılışın da fiziksel formu yoktur. Onun doğası, düşüncedendir, maddesel değildir.

Yaratandan titreşim biçiminde bir düşünce yükseldi ve bu, evren olarak ortaya saçıldı. Yaratandan yani kozmik zekadan kaynaklanan bu titreşim, varlıkların ruhsal bedenlerini oluşturdu. Düşünce de tüm yaratılışı var etti. Ve tüm varlıklar, kendilerini gerçek sandılar. Onlar, her ne kadar düşüncenin ürünü de olsalar, kendilerini gerçek sandılar. Tanrı'nın bedeni olmadığı halde yaratılanlar kendilerini bedenliymiş gibi gördüler.

Yaratanda, bilinç ve düşünce olmak üzere ikili doğa vardır. Bilinç, saf zeka olarak tüm evreni desteklemektedir. Her bir düşünce, saf zekadan yükselir ve bir kere yükseldi mi formlar ortaya çıkar. Kısacası tüm yaratılışın doğası saf zekadan oluşmuştur ama varlıklar,

gerçek doğalarını unutup ruhsal değil, fiziksel olduklarını sanmışlardır.

Yaratanın doğası ruhsaldır, maddesel değildir. Bu nedenle ondan gelen evren de maddesel değil, ruhsaldır.

Yaratılış, nedensizdir. Çünkü onun özü Tanrı'dandır. Yaratılışın fizikselliği, havada inşa edilmiş olan kalenin fizikselliği gibidir. Her şey, zihindeki imajların dışarıdaki yansımalarından ibarettir.

3 ŞUBAT

Valmiki dedi ki:

O sırada güneş, batıdaki tepelere doğru hızla ilerlemekte ve adeta kutsal kişileri meditasyona davet etmekteydi. Bu nedenle topluluk, sabah tekrar buluşmak üzere dağıldı. Ertesi sabah tekrar toplandılar.

Rama sordu:

Kutsal efendim, yalvarırım zihnin gerçekte ne olduğunu bana söyle.

Vasistha cevap verdi:

Nasıl uzay boşluktur ve durağan bir hiçliktir, zihin de öyle boşluk ve hiçliktir. Zihin, idrak nesnelerinin görünür, bilinir yeridir. Nasıl her şey uzayda yer alırsa tüm düşünceler de zihinde yer alır. Rama, düşünce ve zihin, havayla rüzgarın aynı şey olması gibidir. Bunları farklı şeyler sanma. Özün, astral bedende giysilere bürünmüş hali, zihindir. Maddesel bedenler böyle ortaya çıktı. Cehalet, samsara, zihnin halleri, bağlılıklar, kirlilikler, karanlık, atalet… Her şey birdir, her şey zihindir.

Sonsuz evrende yer alan her bir atom, bilinçten başka bir şey değildir. Bu, mücevherin, altından başka bir şey olmaması gibidir. Nasıl ki mücevher, altının içinde potansiyel olarak durmaktaysa tüm evren de özün içinde bulunan potansiyeldir.

Kavram, bir fikir olarak öznenin içinde harekete geçtiği zaman, bilinç görünür hale gelir. Bu iyice anlaşılınca yani özneyle nesnenin aslında aynı olduğu idrak edilince ikilem de yok olur. Böylece dünya diye

görünen yanılgının gerçeği ortaya çıkmış olur. Özgürleşmek dediğimiz şey, bu yanılgıdan kurtulmaktır.

Rama sordu:

Kutsal efendim, idrak edilen şeyler gerçek değiller ama biz onların gerçek olmadıklarını anlayamıyoruz. Bunun üstesinden nasıl geleceğiz?

Vasistha cevap verdi:

Rama, kutsal dediğimiz kişiler, gerçek olanla olmayanı ayıran kişilerdir. Varoluşta uzay ya da benlik kavramı aslında sadece bir isimden ibarettir. Gerçekte ne nesnel bir evren ne anlaşılacak bir şey, ne anlayanın kendisi, ne boşluk… Hiç bir şey yoktur. Çünkü her şey kozmik zihindir. Bütün bu kavramlarla birlikte onlardan özgürleşme arzusunu ortaya atan da yine zihindir.

4 ŞUBAT

Rama sordu:

Kutsal efendim, zihnin kaynağı nedir? Zihin, nasıl yükselir? Lütfen beni bu konuda aydınlat.

Vasistha cevap verdi:

Kozmik çözülmeden sonra ve yaradılış tekrar başlamadan önce, tüm evren mükemmel bir denge durumundaydı. Doğmamış olan, sonsuz potansiyele sahip, ışığın kendisi olan yüce bilinç oradaydı. Onu tanımlamak imkansızdır. Farklı adlarla söylense bile o, kavram ötesi olduğu için tanımlanamaz.

O, sayılamayacak kadar çeşitli objelerin içinde yer aldığı, kozmik zekadır. O, varlıkların ve dünyaların içinde yer aldığı ışıktır. O, yaratılmış olan her şeyin özelliklerini buyurandır.

Sürekli olarak beliren ve kaybolan dünyalar, O'nun içinde belirir ve yok olur. Her şey sürekli değişirken O, hiç değişmeyendir. O, her yerdedir, her zamandadır, tüm potansiyel O'na aittir ve O, sonsuz bilginin ta kendisidir. Her şey O'nun düşüncesindendir.

O'ndan sayılamayacak kadar çok kutsallıklar yükselir. Örneğin Tanrı Vişnu böyle oldu. Güneşten sayısız ışınların yayılması gibi sayısız dünyalar da böyle oldu. Bunlar, okyanusun yüzeyinde yükselen dalgalardı.

Yüce öz, anlaşılamaz. Ey Rama O, bilgiyle ya da dinsel ritüellerle anlaşılamaz.O, ne uzaktır ne de yakındır.

O, sadece mutluluk ve haz deneyimi olarak kişide belirebilir. Bu nedenle onu kavramak tamamen kişiseldir.

Sıkı disiplin uygulamak, hayır işleriyle uğraşmak, dinsel görevleri yerine getirmek onu anlamaya giden yolları açamaz. Ancak kutsal kişileri takip etmek ve onların öğretileri üzerinde çalışmak cehaleti ve yanılgıyı aşmak için yardımcı olabilir. Bu yolda, cehaleti ortadan kaldıracak en temel çare, duyusal zevklere olan bağlılıkları terk etmektir.

5 ŞUBAT

Rama sordu:

Tanrı nerededir ve ben O'na nasıl ulaşabilirim?

Vasistha cevap verdi:

Tanrı adıyla tanımladığımız, uzakta değil. O, saf zekadır ve bedende zeka ve akıl olarak yer alır. O, tüm evrendir. Evren ise O değildir.

Rama şöyle bir görüş belirtti:

Küçük bir çocuk, Tanrı, zekadır demiş olsaydı ona bir açıklama yapmak gerekmez miydi?

Vasistha cevap verdi:

Görülen evrenin saf zeka olduğunu söylemek onu bilmek demek değildir. Çünkü evrene ve ruha, akıl yürüterek, analitik zihinle ve bilgiyle değil, daha derin olanla, hissetmekle yaklaşılmalıdır. Bilinebilir olanla uğraşmayıp, tüm dikkati bilinemez olana yönlendirmek gerekir. Bilinebilir olan tamamen silinip doğrudan bilinemez olana odaklanıldığında bilgi ortaya çıkar ve işte o zaman acılar yok olur.

Rama sordu:

Efendim, lütfen bana Tanrı'yı tarif et.

Vasistha devam etti:

Tanrı, kozmik zekadan oluşan bu evren tamamen silindiği zaman ortaya çıkar. O, tüm evrenin kendisinden oluştuğu boşluktur. Kozmik bilinç, o boşluğun içinde bir dağ gibi durmaktadır.

Rama tekrar sordu:

Tanrı'yı nasıl anlayabiliriz? Gerçek zannettiğimiz bu evrenin aslında gerçek olmadığını neye göre ölçebiliriz?

Vasistha cevap verdi:

Bir kişi, mavi gökyüzünün maviliğinin, gerçek olmadığına emin olduğu kadar, evrende görünenlerin de aslında gerçek olmadığına emin olmalı. Dualite, kişiden dual olmayanı anlamasını ister. Ve dual olmayan da anlaşılmak için dualiteyi kullanır.

Ne zaman ki yaratılışın gerçek olmadığı kesinlikle anlaşılır, o zaman Tanrı da anlaşılır.

6 ŞUBAT

Rama sordu:

Kutsal efendim, beni bilinenin ötesine hangi yöntem geçirebilir?

Vasistha cevap verdi:

Bu dünyanın gerçek olduğu konusundaki yanılgı o kadar köklendi ki bunu söküp atmak çok zorlaştı. Ancak, bu yanılgıdan tamamen uzaklaşmış kutsal kişilerin yanında olarak ve onların onayladığı kutsal kitaplara dört elle sarılarak gerçeğe dönebilirsin.

Yanlış algı silindiği ve gerçek ortaya çıktığı zaman, öyle olur ki hep onu düşünür, hep onu konuşmak istersin. Gerçeği anlamak seni o kadar sevindirir ki bunu başkalarıyla da paylaşmaya, onlara da öğretmeye can atarsın. İşte böyle kişilere jivanmukta denir. Bu kişiler aynı zamanda videhamuktadırlar.

Rama sordu:

Efendim, jivanmukta ve videhamukta nedir?

Vasistha cevap verdi:

Yaşamakta olan ama evrenin boşluğunu da deneyimleyen kişi jivanmuktadır. O, uyanıktır ama derin uykunun rahatlığı ve sükuneti içindedir, zevke veya acıya zerre kadar değer vermez, bu dünyadan asla etkilenmez ve bilgeliği asla gölgelenmez. O, dünyadan tamamen özgürleştiği için kimse ondan korkmaz, o kimseden korkmaz. Jivanmukta, sırası geldiğinde bedeninden ayrılacak ve o zaman bir videhamukta olacaktır.

Videhamukta için ben ve başkaları yoktur. O, güneş gibi parlar, Vişnu gibi esirger, Brahma gibi yaratır, Rudra gibi yok eder. Yani aslında o, artık kozmik bilinçtir. Videhamuktalar eterdir, sudur, topraktır, ateştir ve böylece tüm varlıkların özüdür. O, geçmiş, gelecek ve şimdidir. O, artık her şeydir.

7 ŞUBAT

Rama tekrar sordu:

Aklım karıştı. Senin sözünü ettiğin düzeyi ben nasıl kazanabilirim?

Vasistha cevap verdi:

Özgürlük diye bilinen şey nedir? Mutlak nedir?

Mutlak, her şey demektir. Burada ‘’ben-sen’’ biçiminde algılanan şey, sadece görünendir. Aslında bunlar hiç yaratılmadı.

Ey Rama, süse baktığımda sadece altını görürüm. Dalgada denizi, havada hareketi, uzayda boşluğu, serapta suyu, ateşte sıcaklığı görürüm. Böyle baktığımda her şeyde, mutlak Brahman’ı görürüm.

Dünya kavramı, tamamıyla bir yanılgıdır. Yanılgıdır çünkü, gerçek algılandığı zaman dünya kaybolur. Aslında dünya, hiçbir zaman yaratılmadı. O, sadece gerçeğin ortaya çıkması için vardır.

Bir önceki kozmik çözülme gerçekleştiğinde görülen her şey kayboldu. Geride bir tek sonsuzluk kaldı. O, ne boşluk olandı ne de formdu. O, görüntü de değildi gören de değildi. O’nun kulağı, gözü, dili yoktu. Ama o, duyan, gören ve tad alandı. O, sebepsizdi ve yaratılmamıştı. Ama o, dalga olarak görünmeye yol açan denizdi.

Zamansızlık ve mekansızlık olan sonsuzluk, herkesin kalbinde yer alır.

Ve sonsuzluk, bu haliyle geçmiş, şimdi ve geleceği aydınlatan ışığın kendisidir.

Sonsuzluk titreştiği zaman dünya görünür olur. O, titreşmesini durdurduğunda dünya silinir. Bir meşale hızla dönerken alevden bir çember görünür. Meşale dönmeyince çember kaybolur. Bu, her zaman ve her yerde aynıdır. Dünya denilen şey, aslında böyle bir aldanıştan ibarettir. Bu anlaşıldığında arzular ve kaygılar da yok olur.

Görülen, duyulan, tadına bakılan şeylerin, tüm algıların ve düşüncelerin gerçekte ne olduğu anlaşılınca her şey kaybolur. Geride sonsuzluk kalır.

8 ŞUBAT

Rama sordu:

Kutsal efendim, nasıl oluyor da ‘’ O, boşluk değildir, aydınlık ya da karanlık değildir ‘’ diyebiliyoruz?

Vasistha cevap verdi:

Rama, sorduğun soruları ham buluyorum ama yine de konuya açıklık getireceğim.

Nasıl ki henüz yontulmamış bir heykelin imajı, taşın içinde sonsuza kadar kalırsa dünya, sen ona gerçek de desen, rüya da desen mutlak olanın içinde öylece durur. Dünyaya var ya da yok demek, sakin duran okyanusa baktığımız zaman içinde dalga var ya da yok demeye benzer.

Gerçek şu ki: Dünya ister mutlak olandan yükselsin ya da onun içinde kaybolsun asıl olan dünya değil, mutlaktır. Bu yüzden mutlak olana, hem boşluk diyebiliriz, hem de onun boşluk olmadığını söyleyebiliriz.

Mutlak, fiziksel değildir. Bu nedenle fiziksel olan güneşin ışınları onu aydınlatan olamaz. O, kendisinden aydınlıktır. Biz fiziksel planda olduğumuz için onu idrak edemeyiz. Mutlak olanı idrak edebilmek için mutlak olmak gerekir.

Sonsuz bilinç, sonsuz uzay olan boşluktan daha saftır. Ve dünya, sonsuz bilinçten yükseldiği için onun özelliklerini taşır. Sonsuz olandan sonsuzluk ortaya çıkar. Okyanus fiziksel olduğu için, ondan yükselen dalga da fizikseldir. Ve Brahman, formsuz olduğu için ondan

yükselen dünya da aslında formsuzdur. Dolayısıyla dünya, hiç bir zaman yaratılmadı, hiç bir zaman yok olmayacak.

Benlik duygusu, onu yaratan ve besleyen zihin ortadan kalktı mı yok olur. Aslında sonsuz olandan geldiği için zihin de sonsuzluktur. Zihnin yok olması, onun uykuda olması ya da atalete uğraması değildir. Onun yok olması, sonsuza karışmasıdır.

Sonsuzluk, tek gerçek olduğu için bilginin kendisidir. Bu durumda bilgi, bilen ve bilinen tektir. Ama bu, ancak zihin tüm işlevleriyle yok olduğu zaman ortaya çıkar.

9 ŞUBAT

Rama sordu:

Efendim, kozmik çözülme sırasında, şimdi görülen bu dünyaya ne olur?

Vasistha cevap verdi:

Kısır kadının oğlu nereden gelir, nereye gider? Kısır kadının oğlu hiçbir zaman olmadı. Şimdi gördüğünü söylediğin bu dünya da hiç bir zaman olmadı. Dünyanın gerçek olduğunu sanan birisi için yukarıdaki örnek şaşırtıcı gelebilir.

Düşün ki, eğer altın olmasaydı bilezik olmayacaktı. Dünyanın aslı, Brahman'dır. Buz ile soğukluk nasıl birlikte ise, dünya da Brahman'dan ayrı bir şey değildir.

Çölde susayan kişi, serap görür. Serap gören kişinin gördüğünü sandığı su, gerçek midir? Dünyanın gerçekliği de da serap gören kişinin gördüğü suyun varlığı kadar gerçektir.

Rüyadayken beliren görüntüler tamamen zihnin ürünüdür. Zihin, rüyayı yaratır. Rüyanın varlığı, zihnin varlığı demektir. Varlığını kabul ettiğimiz dünya da aynı böyle Brahman'dan başka bir şey değildir. Var olan Brahman'dır

Yaratılış, sebepsizdir. Bu yüzden başlangıçsızdır. O, gerçekte yok ki çözülme sırasında kaybolsun.

Rama sordu:

Kutsal efendim, dünyayı duyu organlarıyla algılıyoruz. Eğer algılayan varsa algılanan da vardır. Algılananın yok olması için onu algılayanın olmaması gerekir. Anladığıma

göre bu kavramların kaybolmasına, özgürleşme deniyor. Eğer zihin bir aynaysa o hep bir şeyleri yansıtacak ve dünya her zaman var olmaya devam edecek.

İşin püf noktası, kişinin dünyanın gerçek olmadığına ikna olmasıdır. Bu konuda ikna olmak ise ne kadar zor.

Vasistha dedi ki:

Şimdi sana bu konudaki şüphelerini yok edecek bir küçük hikaye anlatacağım. Sen de yaratılış diye bir şeyin gerçekte var olmadığına inanacak ve aydınlanma yoluna gireceksin.

10 ŞUBAT

Vasistha dedi ki:

Rüyadan hiç bir farkı olmayan yaratılışın, saf ve bölünmez olan kozmik bilinçten yükselerek nasıl ortaya çıktığını şimdi sana anlatacağım.

Evren, sınırsız bilincin kendisinden oluştu ve bu oluşum O'nun, bilinebilir olmasını sağladı. Ortaya önce uzay yani boşluk çıktı. Form kazanarak görünebilir olan herşey bu boşluğun içerisinde yer aldı.

Uygun zaman geldiğinde sonsuz varlık, gelecekteki bireysel ruhların atası olarak göründü. Adı, Hiranyagarbha olan bu ilk varlık, asıl kimliğini unuttu ve kendisini sınırlandırdı. Böyle olunca, jiva yani bireysel ruh meydana geldi.

Bütün bunlar yaratılırken her şeyin kendisinden olduğu Brahman, geride tüm ihtişamı ile duruyordu.

Uzayda önce ses oluştu. Ondan sonra egoizm, benlik oluştu ve egoizm, tüm evrenin var olmasını tetikledi. Zaman, daha sonra oldu. Bunların hepsi de kozmik varlığın yaratıcı düşüncesinin ürünleriydi.

Aynı şekilde yaratıcı düşünce, hava elementini yarattı. Bunlarla çevrelenmiş ve adına jiva denilen bireysel ruhun görünür olabilmesi için diğer elementler de var oldular.

Yaratılışta ondört düzey vardır. Bu düzeylerin hepsi de yaratıcı düşüncenin ürünleridir. Yaratıcı düşünce '' Ben ışığım'' dedi ve ışıkların kaynağı olan güneş oldu. Su ve toprak da böyle yaratıldı.

Tüm bu elementlerle oluşan evren, bir okyanusun yüzeyindeki kabarcıklar gibiydi. Bunlar öylesine birbirleriyle iç içe girmişlerdi ki kozmik çözülme olmadan ayrışmaları mümkün değildi. Ortaya çıkan bu maddi dünyanın tipik özelliği, sürekli olarak değişime uğruyor olmasıydı. Arkalarında yer alan asıl gerçek ise öylece ve hiç değişmeden durmaktaydı.

Beş element, yaradılışın tohumu ise, kozmik bilinç de elementlerin tohumudur. Tohum neyse meyve odur. Dolayısıyla Brahman neyse yaratılış da odur.

11 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Rama, şimdi sana jiva yani yaşayan ruh, nasıl oldu da bu bedene yerleşti onu anlatacağım. Jiva, ‘’ Benim, atomlardan oluşan bir bedenim var.’’ diye düşündü ve atomlardan oluşan fiziksel bir beden ortaya çıktı. Gerçekte jiva, saf bilinçten yaratılan ruhsal bir varlık olduğu halde maddi bir bedenin içinde yer alınca asıl kimliğini unuttu. Bir dağ, ayna üzerine yansıdığında nasıl kendisini aynanın içinde sanırsa, kişi de kendisini dünyanın içinde sandı. Eylemleriyle ve düşünceleriyle dünyaya yerleşen bireysel ruh, yanlış kimliklenme nedeniyle, her şeyi düşünenin ve yapanın kendisi olduğu yanıgısına vardı.

Jiva, görmek istedi göz oluştu. Teni, kulağı, dili, burnu ve eylem organları onun arzularına uygun olarak düzenlendi.

Varlık, Brahman’dan olduğu halde kendisini, sınırlı ve ölümlü zannetti. Bu bedene yerleşti ve oluşturduğu cehalet perdesi nedeniyle maddeye karıştı.

Rama, gerçekte ayrı ayrı kimliklenmiş jivalar yok. Var olan sadece Brahman’dır.

Tüm bunlar, sadece düşüncenin yarattığı hayallerden ibarettir. Şu anda gördüklerin dahil, hiçbir şey yaratılmadı. Sadece saf, sonsuz boşluk var. Bilinç, kendisini yaratılış olarak yansıttı. Dünyada bunlar, cehalet nedeniyle gerçekmiş gibi algılanıyor.

Bilgelik, yükseldiğinde gerçek olanla olmayan birbirinden ayrılacak.

12 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Bilen ile bilinenin ayrı oldukları yanılgısı yüzünden jiva tekrar tekrar doğmaya mecbur kaldı. Böylece doğum-ölüm çemberi olan samsara döngüsü ortaya çıktı.

Bilincin mucizevi gücü sayesinde, sonsuz sayıda adlar ve bedenler türedi. Kişinin kendisini, beden sanması yüzünden egoizm oluştu. Tek ve gerçek olan özden türeyen ama kendisini yanlış kimliklendiren egoizm nedeniyle, çokluk fikri doğdu ve teklik unutuldu.

Rama, sen- ben kavramını terket. Hatta bireysel ruh olduğunu farz etmekten de kurtul. Bunları bıraktığın zaman, gerçekle karşı karşıya geleceksin.

Bilinç, aslında bilinemez. O'nun bilinebilir olmak isteği nedeniyle evren yaratıldı. Zihin, akıl, ego, beş yüce element ve sayılamayacak kadar çeşitli adlar ve formlar bilincin ta kendisidir. İnsan neyse yaşamı da odur. Statik ve kinetik enerjinin kaynağı tektir. Jiva ve zihin, bilincin farklı titreşimleridir. Gerçek budur. İnsanlar, gerçek hakkında boş yere tartışarak herkesin kafasını karıştırıyorlar. Aslında kendi kafaları da net olmadığı için bu, böyle oluyor. Hiç değişmeyenin içinde yer alan bu değişimler nedeniyle ve cehaletten dolayı insanlar yanılıyorlar. Rama, biz bu yanılgıların tamamen ötesindeyiz.

Sıcaklık ateşe, sağlamlık dağa, tereyağ süte, soğukluk buza, akış nehire, parlaklık ışığa, tatlılık bala, aroma çiçeğe aittir ve evren de bilince aittir.

Dünya, bilincin bedenidir. Dünya ile bilinç arasında hiçbir farklılık yoktur. Bu nedenle evren vardır. Ama bir yandan da evren yoktur diyebiliriz. Çünkü evren, geçicidir, asıl olan bilinçtir.

13 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Kişiler, uyanıkken yaşadıkları olaylarla, uykuda gördükleri rüyaları birbirinden farklı şeyler sanıyorlar. Oysa uyanıkken yaşadıkları deneyimler ile uyurken gördükleri rüyalar, gerçeklik açısından tamamen aynıdır.

Serap sırasında görülen suyun, gerçek olan hiçbir yanı yoktur. Aynı biçimde fiziksel gibi görünen yaşamımız ve deneyimlerimiz de aslında saf bilinçten başka bir şey değildir.

Cehalet, kişilerin dünyaya bağlanmasına ve ona sıkı sıkı tutunmasına yol açar. Bu durum, gerçek apaçık ortada dururken ona sırtını dönüp hayaliyle avunmaktan başka bir şey değildir.

Anlattıklarımı netleştirmek için şimdi sana bir hikaye anlatacağım.

Bir zamanlar Padma adında bir kral varmış. Padma, ülkesini o kadar iyi ve adil yönetiyormuş ki onun zamanında halk, her bakımdan refah içinde ve mutlu bir yaşam sürmekteymiş. Kral Padma'nın yeryüzünde isteyip de elde etmediği hiçbir şey yokmuş. Bu haliyle o, Tanrı Narayana kadar güçlüymüş.

Bu kralın Lila adında çok güzel ve çok yetenekli bir karısı varmış. Lila, üstün özelliklere sahipmiş. O, tatlı bir ses tonuyla konuşur, zarafetiyle herkesi büyüler, ay ışığı gibi yumuşak bir ışık saçarmış. Bedeni, kutsal Ganj nehri kadar temiz ve safmış. Lila, kocasına o kadar büyük bir

aşkla bağlıymış ki her an kocasını mutlu etmek ister, yaşamını ona adayarak yaşarmış.

Tüm acılarda ve sevinçlerde her zaman eşinin duygularını paylaşan Lila, eşi öfkelendiği zaman ise ne yapacağını bilemez ve korkarmış.

14 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Kral Padma ve kraliçe Lila her bakımdan ideal bir yaşam sürüyorlarmış. Bir gün Lila şöyle düşünmüş, ‘’Benim kocam dünyanın en yakışıklı erkeği ve ben, onu kendi canımdan daha çok seviyorum. Mutluluğumuz sonsuza kadar sürsün isterim. Bunu gerçekleştirmek mümkün mü acaba?’’ Kraliçe, bu konuyu kutsal bir kişiye danışmış. Kutsal kişi ona, ‘’Kraliçem dua etmek, disiplin uygulamak ya da mantra söylemek yoluyla bu mutluluğun süresini uzatabilirsin ama bu dünyada ölüme çare yoktur. Ölüm gelecek ve bir gün, sizi birbirinizden ayıracak. ‘’ demiş.

Lila, bir de tanrıça Sarasvati’yle görüşmek istemiş, bunun için dua etmiş. Sarasvati, Lila’nın önünde belirmiş ve ona ne istediğini sormuş. Lila demiş ki: ‘’ Ey kutsal ana, senden iki dileğim var. Birincisi, kocam ölse bile ruhu burada, sarayda benimle olsun. İkincisi de ne zaman başım sıkışsa ve seni çağırsam yanımda ol.’’ Sarasvati bu dilekleri kabul etmiş ve ortadan yok olmuş.

Zaman geçmiş kral Padma, bir savaş sırasında ağır yaralanmış. Onu saraya getirmişler. Kral, sarayda hayatını kaybetmiş. Kraliçe acılar içinde ağlarken Sarasvati’nin sesini duymuş. Sarasvati Lila’ya demiş ki: ‘’ Kralın üzerini, çiçeklerle ört ki bedeni bozulmasın.’’

Lila, Sarasvati’ye sormuş : ‘’Lütfen, bana kocamın şu anda nerede olduğunu söyle.’’

Sarasvati şöyle cevap vermiş: ‘’Üç çeşit düzey vardır. Bunlar, fiziksel düzey, psikolojik düzey ve sonsuz bilincin uzayıdır. Yoğun meditasyonla sonsuz bilinci bilebilir ve dilediğin kişiyi orada görebilirsin. Her türlü düşünceyi tamamen bırakabilirsen, teklik bilincine ulaşıp her şeyi bilme noktasına gelebilirsin. Bu, öyle çabuk elde edilebilecek bir düzey değildir ama benim kutsamam sayesinde senin için mümkün olabilir.’’

Vasista devam etti:

Lila meditasyona başlamış ve hemen bilincin en yüksek düzeyine ulaşmış. Burada kralı görmüş. Kral tahtta oturuyormuş ve çevresi kendisine hayran olan saray görevlileri ile çevriliymiş.

Şaşkınlık içinde kalan Lila, gördüklerine inanamamış. Bir süre onları seyrettikten sonra Sarasvati’nin lütfuyla saraya geri dönmüş.

15 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Ertesi gün toplantı yapan Lila, herkesi karşısında görünce ‘’ Bu nasıl olur, bu insanlar her iki düzeyde de nasıl var olabiliyorlar? ‘’ diye düşünmüş.

Lila, bu soruyu Sarasvati’ye sorduğunda Sarasvati, ona başka bir soruyla cevap vermiş ‘’ Sen söyle, bunlardan hangisi gerçek olan?’’

Lila cevap vermiş:

Şu anda buradayım ve sen de karşımdasın. Sanırım gerçek bu. Dün meditasyonla yükseldiğimde kocamı gördüm. O da yansımaydı herhalde.

Sarasvati demiş ki:

Yaratılışın ve gerçekliğin ne olduğunu anlatan bir hikaye var. Şimdi sana o hikayeyi anlatayım:

Bir zamanlar, karısı ve çocuklarıyla yaşayan bir adam varmış. Kutsal bir kişi olan bu adam, dünyasal ve dinsel görevlerini düzenli olarak yerine getirirmiş.

Bu kutsal kişinin adı, Vasistha, karısı da Arundhati’ymiş. Bir gün Vasistha, yolda giderken rengarenk alayıyla birlikte, süslü bir fil üzerine binmiş olan kralı ve adamlarını görmüş. Çok hoşuna gitmiş. Temiz kalpli bir adam olan Vasistha’nın içinden, bir gün böyle şatafatlı bir kral olmak isteği yükselmiş.

16 ŞUBAT

Sarasvati devam etmiş:

Bir zaman sonra Vasistha, yaşlanmış ve ölmüş. Bu kutsal adam, önceki yaşamında arzu ettiği gibi yüce bir kral olmak için yeniden doğmuş. Onun imparatorluğu zamanında ülkesi cennete dönmüş

Arundhati de bedenini bırakmış, kocasıyla birlikte olmak için yeniden bedenlenmiş. Bütün bunlar sekiz gün içinde olmuş.

Lila, o kutsal adam senin şimdiki kocandı ve sen de Arundhati'sin.

Aslında olan biten hiç bir şey yok. Her şey sonsuz bilincin içinde belirip kayboluyor. Olağanüstü görünüyor ama o yüce krallık, sadece bir hayalin ürünüdür. Hayalin ürünü olan şey de hayaldir. Arzudan kaynaklanan beden ve yaşam, çölde serap görmekten farksızdır.

Lila sormuş:

Sen şimdi diyorsun ki bizim yaşamlar boyu diye algıladığımız süre, sadece sekiz gündü.

Sarasvati demiş ki:

Lila, uzay nasıl sınırlanamazsa zaman da sınırlanamaz. Görünen bu dünya, yaratılışta bir belirmeden ibarettir. Bir an da, bir çağ da aynıdır çünkü ikisi de hayaldir, gerçek değildir.

Rüyadayken zaman kavramı yoktur. Uyanıp rüyana baktığında ona bir zaman biçemezsin. Yaşam da aslında bir göz kırpma süresiymiş gibi geçip gider.

Bu dünyada her şeyin sebebi, anılardır. Bugün, geçmiş anıların ürünüdür. Yarın da henüz deneyimlenmemiş anılardan oluşur. Yaratılış anılardan, rüyalardan zaman ve mekan yanılsamalarından başka bir şey değildir.

17 ŞUBAT

Sarasvati devam etmiş:

Özgürlük, tüm evrenin gerçekte var olmadığının anlaşılması demektir. Yalnız bu, egoyu ve evreni inkar etmek değildir. Çünkü böylesi yarım bir aydınlanmadır. Aydınlanma, her şeyin ötesindeki saf bilincin varlığına uyanmaktır.

Lila demiş ki:

Acaba benim, kutsal Vasistha'nın orijinal evini görmem mümkün mü?

Sarasvati demiş ki:

Lila, sana ait olduğunu sandığın tüm formları geride bırakıp saf, ruhsal içgörüye sahip olmalısın. Benim bedenim saf ışık ve saf bilinçten oluşmuştur. Sen ise sahip olduğun bu bedenle kendi hayallerinin bölgelerine bile giremezken başkalarınınkine nasıl girersin? Eğer ışık beden kazanabilirsen anında kutsal adamın evini görebilirsin.

Şu onaylamayı yap: Şimdi bedenimi bırakıyor ve ışık bedeni alıyorum. Aldığım bu ışık bedenle bir tütsünün kokusunun her yere ulaşması gibi ben de kutsal adamın evine gidebiliyorum.

Azimle, sürekli olarak bu onaylamayı yaparsan, sen de benimki gibi saf bilinçten oluşan ışık bedene sahip olabilirsin. Bu maddi bedenle sadece maddi şeyleri görebilirsin. Doğruyu söylemek gerekirse bu maddi dünyada gördüğün her şey, cehaletten kaynaklanan geçici görüntülerdir. Bunlar gerçek değildir.

18 ŞUBAT

Sarasvati demiş ki:

Sevgili Lila, rüyadayken gördüğün ve gerçek sandığın her şey, uyanınca gerçekliğini kaybeder. Aynı bunun gibi anılardan ve geçmiş arzulardan kaynaklanan fizik beden de aydınlandığın zaman gerçekliğini kaybeder. Rüyadan uyanınca gerçek olanın, fizik beden olduğunu düşünürsün. Aydınlanınca da gerçek olanın fizik beden değil, eterik beden olduğunu anlarsın.

Zihnin ürünü olan rüyanın sonunda derin uykuya dalarsın aynı biçimde zihnin ürünü olan düşüncenin tohumlarını yok edince aydınlanırsın. Düşünce tohumlarının yok olması, derin uykudan ve bilinçsizlik halinden farklıdır. Çünkü rüyadayken ve bilinçsizken zihin hala vardır ama derinlerdedir ve uykudadır.

Düşünce tohumlarını yok eden kişi için bedeni, işe yaramaz bir kumaş parçası gibidir. Çünkü beden de, zihnin ürünüdür. Zihin yoksa beden, işlevini kaybeder.

Süregelen ve devam eden çalışmalarla ego, susturulabilir. Ego, susunca kişi, bilincinin sesini duyabilir. Bu da kişinin saf bilince uyumlanmasını sağlar. Peki bu nasıl bir çalışmadır?

Sadece gerçeği düşünmek, onu konuşmak, ona adanmak... Buna abhyasa ya da bilgece çalışmak denir. Abhyasa ile kişinin zihni güzellik ve huzurla dolar, görüşü genişler ve duyusal zevklere olan tutkusu kaybolur

Kişi, evrenin gerçekte var olmadığına ikna olur. Aklındaki ‘’Bu dünya, bu da ben’’ fikri yok olur, zihinde

yer alan ‘’ evet ve hayır’’ kavramlar, erir gider. Tüm bunlar abhyasa çalışmalarının sonucudur.

Bu sırada güneş batmak üzereydi. Topluluk, ertesi gün erkenden buluşmak üzere dağıldı. Ertesi sabah toplantı devam etti.

Vasistha sürdürdü:

Sarasvati ve Lila derin meditasyona dalmışlar ve anında nirvikalpa samadhiye ulaşmışlar. Böylece beden bilincini geride bırakmışlar. Sanki uzayda milyonlarca kilometre yol almışlar gibi bir yolculuğa çıkmışlar. Bedenleri odada duruyormuş ama onlar, bambaşka bir bilinç düzeyindeylermiş.

Sarasvati, kendi zihnindeki görüntüleri Lila’yla paylaşmak istemiş. Birlikte okyanusları, dağları, evrenin koruyucunu, tanrıların krallığını ve dünyanın en derinliklerini görmüşler.

19 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Sarasvati ve Lila, doğruca kutsal adamın evine girmişler.

Lila, Sarasvati'ye sormuş:

Buraya, bu eve geldik. Daha önce de kaybettiğim kral eşimin sarayına da gitmiştik. Tüm bunlar nasıl oldu?

Sarasvati cevap vermiş:

''Ben Lila'yım '' diye düşündüğün anda dualiteye düşersin. Şimdi sen beden bilincini geride bıraktın. Bu yüzden dilediğin anda her yerde olabilirsin.

Benlik duygusu yani dualite tamamen terk edilmedikçe sonsuzluk bilincine asla nüfuz edemezsin. Hatta o düzeydeyken burayı hayal bile edemezsin. Parlayan güneşin altında duran bir kişinin, ağacın gölgesinin verdiği serinlikten haberi bile yoktur.

Lila, sen ve eşin, farklı yaşamlarda pek çok kez birlikte oldunuz. Bu bedenlenmede eşin, '' Ben kralım, ben güçlüyüm, ben mutluyum '' diye düşündü ve onları yaratıp yaşadı.

Ruhsal bakış açısından, tüm evren burada deneyimlenir. Fiziksel bakış açısından ise burası oraya milyonlarca kilometre uzaktadır.

Her bir atomda yer alan sonsuz bilinç, güneş ışınlarındaki toz partikülleri gibi bir ara görünür ve kaybolur Bu geliş ve gidişler okyanusun dalgalarına benzer.

Lila demiş ki:

Ey kutsal olan, sonsuz bilinç içinde yer alan bedenlerimi şimdi hatırladım. Ben yüzlerce kez bedenlendim. Bir periydim. Sonra kötülükleri olan bir kadın, ormanda yaşayan bir kabile üyesi, kötü eylemlerim yüzünden sürüngen bir sarmaşık, kutsal bir kişinin kızı, bir kral, yine kötü eylemlerim nedeniyle bir sivrisinek, arı, geyik, kuş, balık ve sonra tekrar göksel bir varlık, sonra kaplumbağa, kuğu, yine sivrisinek. Bir aşağı, bir yukarı değişik türlerden bedenlerim oldu. Dengeyi bulana kadar pek çok doğum-ölüm çemberinde, değişik bedenlerde yaşadım.

20 ŞUBAT

Rama sordu:

Nasıl oluyor da bu iki bayan evrende, galaksiler arasında, hiçbir engelle karşılaşmadan yolculuk yapabiliyorlar?

Vasistha cevap verdi:

Rama, evren nerede, galaksiler nerede ve engeller nerede? Sarasvati ve Lila, saraydaydılar. Vasistha, o odada Viduratha adıyla krallığını sürdürüyordu. Ki o, bir zaman da kral Padma'ydı. Bütün bunlar galaksilerde falan değil, saf bilincin içinde gerçekleşti.

Bu odadayken geçmişi hatırlayan Lila, Sarasvati'ye demiş ki:

''Ey kutsal olan, bir zaman önce, henüz aydınlanmadığımız dönemlerde ben ve kocam burada yaşadık.'' Lila, böyle söylemiş ve o günler belirmiş. Lila, Sarasvati'ye demiş ki: '' Kocam buradan tüm ülkeyi en güzel biçimde yönetti. O, büyük ve yüce bir kral olmak istiyordu ve öyle de oldu. Biz, toplam sekiz gün olan bu süreyi çok uzun zamanlar sanırdık. Kutsal efendim, mutlak olan şu ki biz saf bilincin içindeydik. Ama mayanın yanıltıcı gücü nedeniyle mekanı da yanlış algılıyor ve geniş sınırları olan kocaman bir imparatorluktayız diye düşünüyorduk. ''

Sarasvati ve Lila, uzayda yükselmişler ve tüm yaratılışı görmüşler. Sonsuz bilincin doğası nedeniyle ruhlar ve bedenler yükseliyor ve sonra yaratılış öncesine geri

dönüyorlarmış. Bunlara uzaktan bakınca her şey sanki çocuk oyunuymuş gibi görünüyormuş.

Sayılamayacak kadar çeşitli evrenler varmış. Bunlardan bazılarında yalnızca bitkiler, bazılarında tanrılar yer alıyormuş. Bazıları bomboşmuş ve bazılarında da hayvanlar varmış. Bazıları koyu karanlık içindeyken bazılarında iyilik melekleri bulunuyormuş. Bazıları çözülüp yok olma halindeyken bazıları yeniden yaratılıyormuş.

Rama, her şey tek bir sonsuz bilincin içinde yer alır. Her şey ondan yükselir. O, her şeydir ve tek gerçek, budur.

21 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Tüm bunlara bakarken Lila, sarayda ölmüş olan kocasının bedeninin bir yığın çiçeğin altında yattığını görmüş. Sonra içinden kocasının diğer yaşamını görmek için şiddetli bir arzu duymuş. Arzuyu duyduğu an, evrenin zirvelerinden geçerek bir yere gelmiş.

Geldiği yer, yüce bir kral olan kocası tarafından kuşatma altına alınmış olan savaş alanıymış. Lila ve Sarasvati, savaşı izledikleri bu yerde sayısız göksel varlıkla karşılaşmışlar. Onlar da toplanmışlar, savaşı ve savaşmakta olan cesur kumandanları izliyorlarmış.

O sırada akşam olmaktaymış. Lila'nın kocası, sabahki durumları gözden geçirmek için komutanlarla bir toplantı yapmış. Sonra, herkes uyumaya gitmiş.

İki hanım, bulundukları savaş alanını terk etmişler. Nefes almak kadar kolay bir biçimde havada, hiçbir engelle karşılaşmadan kralın uyumakta olduğu yere gelmişler.

Ey Rama, eğer bir kişi kendisinin, fizik bedenden ibaret olduğunu düşünürse, çok ince titreşimden oluşan eterdeki bu yolculuğu yapamaz. '' Ben bu bedenim.'' düşüncesi kişiyi maddi dünyada tutar. Kişi, kendisinin sonsuz bilinç olduğuna ikna olduğunda ise eterik bedeni arzu ettiği her yere gidebilir.

Su, aktığı zaman da sudur. Ateş, yükseldiği zaman da ateşliğini kaybetmez. Bilinç, sonsuza kadar her zaman bilinçtir. Her şey, zihinden oluşmuştur. Her şeyi, zihin

yönetir. Fakat kişi, bu gerçeği anlamazsa doğasında yer alan incelikleri asla farkedemez.

Herkesin bilinci birbirinden farklıdır. Bu dünyada herkes kendi bilincine göre, kendi doğasını ve gücünü yaratır. Ölüm ve diğer benzer deneyimler, kozmik çözülme gibidir ve bilincin karanlığını anlatır. Yanılgı sona erdiğinde, kişi, zihinsel yaratıcılığına uyanır. Nasıl kozmik varlık, evreni kozmik çözülmeden sonra yeniden yaratırsa birey de kendi yanılgısıyla oluşturduğu karanlığı, aydınlığa dönüştürerek kendi dünyasını yeniden yaratır.

22 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

İki bayan kralın olduğu yere geldiler ve orayı sanki ay ışığına benzeyen bir ışıkla aydınlattılar. Sarasvati, kral Viduratha'yı kutsadı ve geçmişini hatırlamasını ilham etti. Kral hemen o anda geçmişini hatırladı ve Sarasvati'ye dedi ki: '' Nasıl olur da bu bedende yetmiş yaşıma kadar yaşadığım halde aynı zamanda ölmüş olabilirim?''

Sarasvati cevap verdi:

Ey kral, ölmüş olduğun o andasın ve ölümünün gerçekleştiği yerdesin. Şimdi hatırladığın her şey burada oldu. Burası, ayrıca kutsal Vasistha'nın da köyündeki tepedir. Kral Padma da burada yaşadı.

Sen, bunlar benim düşmanlarım dedin ve savaştın, savaşta yenildin. Bize ibadet ettin ve bizim yardımımızla aydınlandın. Tüm bunlar zaman almadı. Bunlar bir rüya gibi yaşam sahnesinde sergilenen durumlardı.

Gerçekte sen hiç doğmayan ve hiç ölmeyensin. Aydınlanmış bir kişi için, ne '' Ben'' vardır ne de ''Başkaları''

Gelişmemiş, çocuksu kişiler, bu dünyanın gerçek olduğuna inanırlar. Onlar, dünyayı ve hayatı görürler ve gerçek sanırlar. Sonsuz bilinci ise göremezler. Bu evren, uzun bir rüyadan başka bir şey değildir. Hiçbir şey, bir rüyadan daha fazla gerçek değildir.

Tek gerçek, her şeye kadir, zamansızlığın, saflığın ve mutluluğun özü olan sonsuz bilinçtir. Bedenler ve yaratılmış olan her şey, onu yansıtır. Yaratılan her şey

mutlak olandan geldiği için gerçekmiş gibi algılanabilir. Çünkü her şey mutlak gerçeklik tarafından yaratılmıştır. Tek gerçek, mutlak bilinç olduğu için yaratılanlar da gerçekmiş gibi algılanır.

Yaşam uzun bir rüyadır. Her şeyin özünde ve temelinde bu rüyayı yaratan mutlak bilinç yer alır.

Ey kral, sen şimdi savaşta öleceksin. Daha sonra tekrar kral olacak ve yaşadığın şehre tekrar geleceksin. Bunları sen istedin diye böyle oldu. Çünkü doğası rüya olan yaşamın, gidişatı böyledir.

23 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Sarasvati, krala bunları anlatırken kralın elçisi nefes nefese bulundukları yere geldi, düşmanın başkente girdiğini, etrafı yağmalamaya başladığını söyledi.

Tam o sırada kraliçe de koşarak içeriye geldi ve krala dönerek ‘’ Kralım, haremdeki kadınlar vahşice kaçırılıyor. İnanılmaz bir korku ve panik var. Onları sizden başka kimse kurtaramaz. Lütfen bir şeyler yapın.’’ dedi.

Kral, Sarasvati’nin önünde saygıyla eğildi, ‘’ Benim hemen gitmem gerekiyor. Karım size refakat edecek’’ dedi ve hızla salondan ayrıldı.

Aydınlanmış olan Lila, kraliçeye baktı ve hayretler içinde kalarak Sarasvati’ye sordu: ‘’ Nasıl oluyor da kraliçeyle ben tıpatıp birbirimize benziyoruz? Kraliçe benim gençlik halime çok benziyor. Ben gençliğimde ne isem kraliçe, şimdi o.

Buradaki gizem nedir? Aynı zamanda o sarayda görevli olan herkes, bizim şimdiki sarayımızda bulunan kişilerden oluşmuş. Hayal mi görüyorum? ‘’

Sarasvati cevap verdi:

Lila, kişinin içinden hangi vizyon yükselirse o, anında deneyimlenir. Bilincin, bir şeyi hayal etmesiyle o şeyin gerçekleşmesi bir olur. Zaman, mekan, süreç ve nesneler maddeden türemezler ama maddeymiş gibi görünürler. Bilinçten yansıyan her şey, dışarıda görünür hale gelir.

Uyanıkken nesnel dünya olarak algılanan şeyler, uykudayken gördüğümüz rüyadan daha fazla gerçek

değildir. Uyku sırasında dış dünya yoktur. Uyanıkken de rüya yoktur. Aynı bu örneklerde olduğu gibi yaşarken ölüm yoktur. Ölümde de yaşam yoktur.

Biz, bunlar gerçektir ya da gerçek değildir diyemeyiz. Ama her ne olursa olsun ikisinin de özünün ve temelinin aynı olduğunu söyleyebiliriz. Evren, Brahman'ın içinde bir fikir ya da bir sözcük olarak vardır. Ve bunlar ne gerçektir ne de gerçek olmayandır.

Jivanın varlığı da böyledir. Jiva, kendi arzularını deneyimler. O, çoğunlukla daha önce deneyimlediklerini tekrar yaşamayı hayal eder. Ama bazı deneyimler de yeni olanlardır. Tüm bu deneyimler, gerçekmiş gibi görünmekle birlikte gerçek değildir. Sarayda çalışanlar da Lila da herkes bilincin yansımasından ibarettir. Buna sen, ben ve herkes dahildir. Bu gerçeği bil ve huzur içinde ol.

24 ŞUBAT

İkinci Lila, Sarasvati'ye dedi ki:

Ey Kutsal olan, ben Sarasvati'ye dua ederdim. O da hep benim rüyalarıma girerdi. Siz ona çok benziyorsunuz. Sanırım siz Sarasvati'siniz. Şimdi önünüzde diz çöküyor, sizden beni ve dualarımı kutsamanızı diliyorum. Kocam öldüğü takdirde ben de onunla olayım

Sarasvati cevap verdi:

Sevgili bayan sen, bana uzun yıllardan beri ibadet etmektesin. Ben de şimdi bana ilettiğin dileğini kabul ediyorum.

Birinci Lila, Sarasvati'ye sordu:

Senin sözlerin her zaman gerçekleşir. Bunu biliyorum ve soruyorum, ''Neden bana bedenimi kullanarak bir bilinç düzeyinden başka bir bilinç düzeyine geçebilmem için izin vermedin?''

Sarasvati cevap verdi:

Sevgili Lila, aslında ben, kimseye, hiçbir şey yapmıyorum. Her bireysel ruh, kendi eylemlerine uygun olan kazanımı elde eder. Ben sadece herkesin kendi bilincinde dururum ve oradan yönetirim. Kişi hangi tip enerji üretmekteyse ona uygun meyveler alır. Sen, özgür olmak istedin ve oldun. Bilmelisin ki senin duaların ve çalışmaların ne ise, elde ettiğin sonuç da odur. Meyve gökten düştü sanırsın ama meyve, aslında ağaçtan düşmüştür.

Vasistha devam etti:

Hanımlar böyle konuşurlarken Kral Viduratha, görkemli arabasına bindi ve savaş alanına gitmek üzere yola koyuldu. Ne yazık ki kral kendi gücüyle düşmanınkini doğru değerlendirmemişti.

İki Lila, Sarasvati ve saraydaki prensler savaşı izliyor ve heyecanla bekliyorlardı.

Gökyüzü, karşılıklı atılan oklarla kaplanmıştı. Ortalık, toz duman içindeydi. Göz gözü görmüyordu.

Kral Viduratha böyle bir ortamda savaş alanına girdi.

25 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

İkinci Lila Sarasvati'ye sordu:

Tanrıçam, kocam senin tarafından kutsanmış olduğuna göre, bu onun savaşta kazanmasını sağlayacak mı?

Sarasvati cevap verdi:

Kral Viduratha'nın bana olan saygısından hiç kuşkum yok. Fakat o, dua ederken savaşı kazanmak değil, aydınlanmak istedi. Karşı tarafın kralı ise bu savaşı kazanmak için bana yalvardı. Herkes kendi bilincine göre yaşar. Diğer kral, savaşı kazanacak ve bu ülkeyi yönetecek. Viduratha ise savaşta ölecek, seninle tekrar buluşacak ve zaman içinde dilediği gibi aydınlanmayı kazanacak.

Kocasının savaşı da yaşamını da kaybedeceğini öğrenen ikinci Lila bayılarak yere düştü. Birinci Lila ise Sarasvati'ye '' Tanrıçam bak! Savaş şiddetle devam ediyor. Ne yapmalı? '' dedi.

Sarasvati dedi ki:

Sevgili kızım, bu korkunç savaş, bu yıkım ve ölümler, bir rüya ne kadar gerçekse o kadar gerçek. Tüm bunlar kutsal Vasistha'nın dağdaki evinde olmakta. Savaş da tüm hikayeler de burada var oldu. Bunların hepsi hayal ürünü ve illüzyon. Dün, bugün ve yarından oluşan üç dünya, her bir atomun içinde gizlidir. Ve her şey arzulardan doğmaktadır. Örneğin bayılarak düşen diğer Lila, şu anda çoktan kocan Padma'nın ölü bedeninin yanına ulaştı.

Burada gördüğün tüm kişiler ve olaylar kendi hayallerinizin ürünüdür. Sonsuz bilinç içinde gerçekleşmiş gibi görünen her şey aslında rüya gibidir. Genç olan diğer Lila da senden başkası değildir. Sevgili Lila, ben kozmik bilincim ve tüm bunları yapan benim.

26 ŞUBAT

Vasistha devam ett:

Sarasvati'nın dualarını kabul etmesi sayesinde İkinci Lila, gökyüzüne uçtu. Burada Kral Padma bir yığın çiçekle sarmalanmış bir biçimde yatmaktaydı. Lila şöyle düşündü: '' Sarasvati'nin lütfuyla burada fiziksel bedenimle bulunuyorum. Bu nedenle ben, insanlar arasında en fazla kutsanmış olanım.''

Sarasvati, birinci Lila'ya dedi ki:

Kral, sarayda bulunan tüm soylular ve herkes sadece sonsuz bilinç idiler. Her birisi sonsuz bilincin yansıması olduğunun farkındalığı içindelerdi ve birbirlerini tanıyorlardı. İkinci Lila, bu düzeye fiziksel bedeniyle giremezdi çünkü aydınlık ve karanlık aynı anda bir arada bulunamaz. Bilgelik yükselince eterik beden ortaya çıkar. Ve bu durumda fiziksel beden düşer. İkinci Lila'nın duasını kabul ettim ama o buraya bizzat gelmedi. Sadece öyle sandı. Buraya yalnızca bilgeliğin yükseldiği kişiler gelebilir. İkinci Lila, böyle bir bilgeliğe sahip değildi. O, kendi hayalinde kocasının yanında olduğunu yarattı.

27 ŞUBAT

Sarasvati devam etti:

Yaratılış sırasında insanoğlu yüz, iki yüz, üç yüz ya da dört yüz yıl yaşamak üzere tasarlandı. Ömrün, kısa ya da uzun olması, ülkelere, zamana, insanların tüketimlerine ve çalışmalarına göre yani koşullara bağlı olarak değişiyordu. Kişiler eğer kutsal olana uygun olarak yaşarlarsa o zaman mutlu bir yaşam sürüyorlardı. Ama öyle ya da böyle sonunda mutlaka ölüm vardı.

Aydınlanmış Lila dedi ki:

Tanrıçam, bana lütfen ölümü anlat. O, acı ya da tatlı mı? Öldükten sonra ne oluyor?

Sarasvati dedi ki:

Sevgili Lila, üç tip insan var. Bunlar, aptal olanlar, odaklanma çalışmaları ve meditasyon yapanlar ve yogiler. Son iki tipte yer alanlar, yaptıkları çalışmalar sayesinde bedenlerinden ayrılırken rahat ve mutludurlar. Aptal olanlar ise dünyasal zevklerden ayrılacakları ve ölümün ne olduğunu bilmedikleri için korku içindedirler.

Yaşam nefesi artık akmaz olunca kişinin yaşamı geri çekilir. Buna ölüm denir. Fakat her şey aslında tamamen hayalden ibarettir. Sonsuz bilinç geri çekilir mi? O, hareket eden, etmeyen tüm yaratılışta bulunmaktadır. İnsan, sonsuz bilinçten başka bir şey değildir. Ölen kim? Ne zaman ölmüş? Her şey, her zaman sonsuz bilinçtir. Milyonlarca beden ölse bile bilinç, asla azalmaz.

Yaşam nefesi, akışını durduğunda bireysel bilinç tamamen pasif bir hale gelir. Lila lütfen unutma ki, bilinç

her zaman saf, sonsuz ve sınırsızdır. O, yükselmez ve geri çekilmez. Yaşam nefesi bedenden geri çekildiğinde kendi kaynağına geri döner. Eğer bilinç, anılardan ve eğilimlerden özgürse öz olarak kalır.

Atom düzeyindeki eterik partiküller, eğer anılara ve eğilimlere sahipse onlara yani bireysel bilinç denir. Onlar, beden öldüğünde uzayda öylece kalırlar.

Bir süre sonra bireysel bilinç, farklı bir bedenin ve farklı bir hayatın hayalini kurar.

28 ŞUBAT

Sarasvati devam etti:

Jiva ne görürse deneyim olarak onu yaşar. Zaman ya da eylem diye bir şeyin olmadığı bu sonsuz bilinç boşluğunda jiva hayal kurar: ‘’ Ölüm tanrısı beni cennete (ya da cehenneme) gönderdi. Ben eğlendim (ya da acı çektim). Bunlar ölüm tanrısının takdiriyle oldu.’’ Ta ki jiva kim olduğunu anlayana kadar bu böyle devam eder gider.

Dağlar, ormanlar, yeryüzü ve gökyüzü, her şey sonsuz bilinçtir. Saf ve sonsuz olan bilinç, hangi formu almışsa, o biçimde ortaya çıkmıştır. Yaşam nefesi bedene girip de titreşmeye başladığında bu bedene, canlı denir. Yaşam nefesi bedene girdiği halde titreşmiyorsa bu bedene de bitki denir.

Sonsuz bilincin parçası olan zeka, kendisini ağaç olarak, kaya olarak ya da ot olarak hayal etti ve onlar oldu. Canlı olanlarla cansız olanlar arasında, zeki olanlarla atıl olanlar arasında hiçbir fark yoktur. Çünkü hepsi de aynı kaynaktan çıkmış, farklı görüntülerdir. Sonsuz bilinç, her yerde eşit olarak bulunur.

29 ŞUBAT

Vasistha devam etti:

Bu sırada yaşam nefesi, Viduratha'nın bedenini terk etti. Nefesle birlikte zihin de ayrılıp uzaya doğru yükselerek eterik bedene dönüştü. Kısa bir süre sonra eterik beden, bilinç haline geldi.

Rama sordu:

Birinci Lila, eterik beden alarak Sarasvati'yle birlikte dolaşmıştı. Şimdi hala eterik bedende mi bulunuyor?

Vasistha cevap verdi:

İlk Lila aydınlandığı zaman egonun aldatması olan fiziksel formla olan bağını bıraktı ve açığa çıkan eterik bedeniyle devam etti.

Dünya yaşamında fiziksel bedene sıkıca bir bağlılık vardır. Öyle ki kişiler kendilerinin maddi bedenle sınırlı olduklarını düşünürler. Bu durum aydınlanma gerçekleşene kadar devam eder. Ancak aydınlanmış kişiler, bir rüyadan hiç bir farkı olmayan dünya yaşamının ve fiziksel bedenin sınırlamalarından kurtulur ve diledikleri zaman maddi bedenlerinden ayrılırlar.

Hatta sana bu konuda şöyle söyleyim, fizik bedeni terk ettikten sonra kişi, bir eterik bedenden diğerine kolaylıkla geçebilir. Rüyadayken geçişler ne kadar kolaysa bu durumda da o kadar kolaydır. Bir yoginin bedeni de böyle görülmeyecek kadar ince ve eterik olabilir.

Rama sordu:

Yani bir yoginin bedeni, o isterse eterik olabilir. Öyle mi?

Vasistha cevapladı:

Sana anlattım Rama, cahil insanlar fizik bedene bağlıdırlar ama aydınlanmış olan yogiler, gerçek olmadığını bildikleri için kaba bedenlerini istedikleri zaman bırakabilirler.

1 MART

Vasistha devam etti:.

Aydınlanmış Lila, Sarasvati'ye ''Ben ne ne kadar zamandır meditasyon yapmaktayım? '' diye sordu.

Sarasvati cevap verdi:

Sevgili Lila, bir aydır meditasyon yapmaktasın. İlk onbeş gün pranayamadan dolayı öylesine bir ısı ürettin ki önce buharlaştın sonra da kuru bir yaprak gibi yere düştün. Senin öldüğünü sandılar ve bedenini yaktılar. Şu anda, eterik bedeninle karşımdasın. Bu halinle geçmiş yaşam anılarından ve eğilimlerinden sıyrıldığını görüyorum. Şimdi meditasyonunun otuz birinci günündesin. Haydi gel diğer Lila'nın bizi görmesine izin verelim.

Diğer Lila onları görünce saygıyla ayaklarına kapandı. Sarasvati ona ''Buraya nasıl geldin?'' diye sordu.

İkinci Lila cevap verdi:

'' Kral Viduratha'nın sarayında bayılınca bir süre her şeyden koptum. Sonra eterik bedenimin gökyüzüne yükselmekte olduğunu farkettim. Göksel bir araca bindim ve buraya geldim. Burada Viduratha'nın çiçekler arasında uyumakta olduğunu gördüm. Savaştan yorgun düşmüş olduğunu düşündüm, onu hiç rahatsız etmeden serinletmek amacıyla yelpaze yapmaya başladım.''

Sarasvati derhal Viduratha'nın yeniden beden almasına izin verdi. Kral, sanki bir uykudan uyanırmış gibi kendisine geldi. İki Lila da kralın önünde diz çöktüler. Kral, aydınlanmış Lila'ya kim olduğunu sordu. Aydınlanmış Lila cevap verdi: '' Efendim, ben senin

önceki yaşamında karındım. Biz hiç ayrılmayan, iyi bir çifttik. Bu Lila da senin son yaşamındaki karındır. O, aslında seni mutlu etmesi için yarattığım benim kendi yansımamdır. Şurada altın tahtta oturan da Tanrıça Sarasvati'dir. Onunla birlikte olmak bizim için büyük bir lütuftur.''

Bunu duyan kral hemen ayağa kalktı ve Sarasvati'nin önünde eğildi. Sarasvati, ona uzun ömür, servet ve aydınlanma bahşederek kutsadı.

Rama, işte Lila'nın hikayesi budur. Sana ayrıntılarıyla anlattığım bu hikaye üzerinde, uzun uzun düşün ki aklında gerçeğe dair en ufak bir kuşku kalmasın.

2 MART

Rama sordu:

Yalvarırım bana zamanı anlat. Kafam karmakarışık oldu. Lila'nın tüm yaşamı bir bakıyorsun sekiz günlük bir zaman dilimini kapsarken, bir bakıyorsun meditasyonu bir ay sürüyor. Bu nasıl oluyor? Farklı evrenlerde farklı zaman birimleri mi var? Zamanın sırrı nedir?

Vasistha cevap verdi:

Rama, kişi zihninde ne yaratırsa onu yaşar. Yaşanılan şeyin zamanı da kişiye göre değişir. Acı çeken bir adama zaman bir asırmış gibi gelirken mutlu bir kişiye göre zaman çabuk geçer. Rüyada zaman yoktur. Aydınlanmış kişiler için de zaman diye bir sınırlama yoktur. Hatta onlar için gece ile gündüz bile yoktur.

Rama sordu:

Nasıl oldu da daha ilk hikayede bile, yani henüz hiç bir nedensellik yokken ''Ben'' ve '' Dünya'' yanılsaması meydana geldi.

Vasistha cevap verdi:

Zihnin içinde her şey nasıl eşit olarak yer kaplarsa yaratılmamış olan her şey de özün içinde eşit olarak yer alır. Sözünü ettiğimiz her şey, sonsuz bilinçten yani Brahman'dan başka bir şey değildir. Altınla bilezik nasıl ayrılamazsa yaratılan şeyler de sonsuz bilinçten ayrılamaz. Bilezik, altından yapılmıştır ama altın, bilezik olmasa da varlığını sürdürür. Aynı biçimde görüntüler olsa da olmasa da sonsuz bilinç, sonsuzca vardır.

Sonsuz bilinç, ancak ‘’ Ben ve dünya’’ görüntüleri ile görünür olur. Mermerin içinde yontulmamış da olsa formlar vardır. Aynı biçimde ‘’ Ben ve dünya ‘’ kavramları da sonsuz bilincin içinde yer alır. Dolayısıyla heykel nasıl mermerdense, bilezik nasıl altındansa görünen her şey de Brahman’dandır.

Rüzgar, havanın hareketinden dolayı varlık kazanır. Yaratılan her şey de sonsuz zekadandır.

Aslında gerçek olmayan bir bölünmeyle önce uzay ortaya çıkar ve kendisini uzay olarak adlandırır. Ve yine sonsuz bilinçten kaynaklanan ivmelerle hava, ateş, su ve toprak elementleri olur. Her birisi de kendisini diğerlerinden farklı görür. Toprak kokuyla birleşir, su tadla, diğer elementler de farklı duyularla birleşir ve böylece evren ortaya çıkar.

3 MART

Vasistha devam etti:

Güneş ve ona bağlı olan gezegenlerin oluşturduğu sistem, bir yörünge üzerinde yol alır. Bu, devam eden ve süregelen dairesel bir döngüdür. Sonsuzca devam eden bu döngü, birbirinden farklı özellikleri olan, dört çağ yaratmıştır. (Bu çağlar, Satya yuga,Treta yuga, Dvapara yuga, Kali yuga olarak adlandırılır.)

Güneşin ve güneş sistemine bağlı gezegenlerin oluşturduğu bu devinimle, zaman denilen kavram da yaratılmış olur.

Sürekli değişen ve farklılaşan yaratılışın ötesinde sonsuz bilinç yer alır. Aslında yaratılış olsun olmasın sonsuz bilinç, hiç değişmeyen olarak hep oradadır.

Yaratılış, mutlak bilincin dışa vurumudur. O halde gerçektir. Rüyalar da zihnin dışa vurumudur. Rüyalar, gerçek midir? Yaratılışa böyle baktığımız zaman ona gerçek de diyebiliriz, gerçek değildir de diyebiliriz. Serap gibi görünen ve geçmiş, şimdi, gelecek diye beliren dış dünya, aslında sonsuz Brahman'dan başka bir şey değildir.

Fide nasıl tohumun içinde mevcutsa yaratılış da Brahman'ın içindedir. Bu aslında basit bir gerçektir. Ama bu gerçeği bilmedikleri için kişiler, kendilerini Brahman'dan ayrı ve yalnız sanırlar

Aslında ayrılık yoktur. Hatta yaratılan bir şey de yoktur. Çünkü gerçekte her şey mutlaktır, yüce huzurdur, doğmamıştır, saf bilinçtir ve sonsuzluktur.

Ne zaman ki kişi ‘’ Ben’’ ve ‘’ Dünya’’ kavramlarını aşar, o zaman özgürlüğü anlar. Samsara denilen denilen doğum- ölüm çemberi de böylece yok olur.

4 MART

Rama sordu:

Kutsal efendim, apaçık ortada ki sadece Brahman var, her şey Brahman. Fakat neden dünyada kutsal kişiler de var? Sanki onlar, Tanrı'nın buyruğu ile buradalar. Tanrı'nın buyruğu nedir? Tanrı nedir?

Vasistha cevap verdi:

Kaynağı sonsuz bilinç olan bir güç ya da enerji vardır. Bu güç ya da enerji, doğası gereği eyleme veya harekete neden olur. İşte bu hareket gelecekteki olayların gerçekleşmesinde rol oynarken bir yandan da bütün zamanlara yayılır. Evrendeki her şeyin doğası, bu güç tarafından biçimlenmiştir. Bu güç nedir? Bu güç evrende, yüce varoluş, yüce zeka, yüce kuvvet, yüce vizyon, yüce yaratan, yüce yaratılış olarak ortaya çıkar.

Bu nitelikler, evrendeki her şeyin içine yerleşmiştir. Doğallıkla bu niteliklerin Brahman'dan ayrı ve bağımsız olabileceği düşünülemez. Bu gücün gerçekliği cennetin gerçekliği kadar açıktır. Kutsal kişiler, evreni yaratan güç derken, Brahman'dan ve gücün O'na ait olduğundan söz etmektedirler.

Ayrılık sadece sözseldir. Beden denildiğinde hem beden, hem de içindeki organlardan oluşan bütün anlaşılır. Kişi, içinde yer alan bu gücün farkına vardı mı bütünün farkına varmış gibi olur. Bu farkındalığa '' Niyati '' denir. Niyati, takdir-i ilahi ya da mukadderat gibi anlaşılmalıdır. Yanı artık kişi, yüce kaderine uyanmış demektir.

Senin bu soruları soruyor olman da davranışlarını benim öğretilerim doğrultusunda gerçekleştiriyor olman da takdir- ilahidir. Ancak kişiler, ‘’Nasıl olsa yüce güç beni korur ve yönlendirir ‘’ derse ve kişisel çabayı boş verirse bu aptalca bir tavır olur. Çünkü takdir-i ilahinin gerçekleşmesi için, onunla uyumlanıp o yönde çaba harcamak şarttır.

Niyati, herkes için geçerlidir. Arayış içindeki insanların takdir-i ilahinin farkına varıp ona göre çalışmaları gerekir. Aydınlanmış olanlar ise hiçbir şey yapmadan öylece ve tüm saflıklarıyla yüce iradeye teslim olurlar.

Tamamen teslim olmak, sonunda kişiyi en yüksek bilinç düzeyine yükseltir. Bu noktada artık, hiçbir şey yapmadan yapılamayacak hiçbir şey yoktur. Özlemi çekilen özgürlük buradadır. Aslında en yüksek çaba, çabasızlıktır.

Sonsuz bilinç yükselmiştir ve sonsuz bilinç, sonsuz gücün ta kendisidir. Durum, dalgayla deniz, organla beden gibidir. Yani arada hiçbir fark yoktur. Bilinç, güç demektir ve gücün kaynağı bilinçtir.

5 MART

Rama sordu:

Tek gerçek, sonsuz bilinçte yer alan doğal kinetik güç ise nasıl oluyor da jiva, gerçekmiş gibi görünüyor?

Vasisitha cevap verdi:

Jiva (bireysel ruh) diye bilinen şey aslında berbat bir hayalettir. Ermiş ve bilge kişiler bile onun hakkında kesin bir şey söyleyemiyorlar.

Jiva, Brahman'dan oluşan bir okyanusun üzerindeki çırpınış ya da mumun alevindeki küçük bir hareket gibidir. İnce bir çırpınış ortaya çıktığında ve bir perde oluşturduğunda sonsuz bilinçte sınırlandırma varmış gibi olur. İşte, sınırlandırılmış olan sonsuz bilinç, jivadır.

Alevden fırlayan bir kıvılcım, yanıcı bir şeye dokunduğunda, ilk alevden bağımsız, yeni bir alev oluşur. Bunun gibi, sınırlandırılmış olan zihin, eğilimlerle, anılarla ve egoyla karşılaştığı zaman '' Benlik'' duygusuna dönüşür. Bu biçimde yaratılan kimliğe jiva denir. Jiva kaynaktan kopar ve kendisini gerçek zanneder. Bu, gökyüzünün maviliği ne kadar gerçekse o kadar gerçektir.

Egoizm, kendisine kavramlar yaratır ve zihin katmanları çoğalır. Gerçekten tamamen uzaklaşmış olan bu yapıya jiva, maya veya kozmik yanılsama denir.

Zihnin ortaya çıkması, sonsuz bilincin üzerindeki çırpıntılardır. Dünya da zihnin ürettiği bir yanılsamadır. Dünyanın gerçek sanılması, mükemmel olmayan zihne ait olan bir yanılgıdır. Gerçekte dünya, uzun bir rüyadan

başka bir şey değildir. Bu anlaşıldığında ikilik yani dualite sona erecek. Brahman, jiva, zihin, maya, yapan, eylem ve dünya eş anlamlı hale gelecek ve hepsi de bir tek sonsuz bilinç olacaktır.

6 MART

Vasistha devam etti:

Bir olan, asla çok olamaz. Mum, kendi ışığıyla başka mumları yaktığı zaman ilk mumun alevi, tüm mumları yakmış olur. Brahman'ın çokmuş gibi görünmesi böyle bir şeydir. Kişi, bu çoklu görüntünün gerçek olmadığı üzerine meditasyon yaparsa sonunda acılardan özgürleşir.

Jiva, bilincin sınırlandırılmış halinden başka bir şey değildir. Sınırlandırılma giderse huzur gelir. Kişi ayakkabı giydiğinde bütün dünya kösele olur. Dünya işte budur, tamamen aldanma, tamamen sanrıdır.

Dualite, anlaşıldığı zaman onun karşıtı olan teklik de kendiliğinden ortaya çıkar. Kişi, teklik duygusuna sarıldığında ister sükunetle kalsın, ister uğraşı içinde olsun gönlü hep huzurludur. Bu yüce konum, benlik duygusunun olmadığı yerdir.

Zihinde huzursuzluk olması, objeler dünyasının içinde olmak demektir. Burada zihinde bir sürü yanlış kavramlar belirir. '' Ben'' duygusu da

bunlarla birlikte beliren bir yanlışlıktır. İşte zihin, bu tür düşüncelerin toplamıdır. Aldanma veya cehalet denilen şey de budur.

Bu rahatsızlıklardan kurtulmanın tek ilacı kendini bilmektir. Kendini bilmek, tüm yanlış algıları ortadan kaldırır. Kendini bildikten sonra dünyasal objelere bağlanmak, durmadan arzular üretmek tamamen biter.

Objelerle uğraştığında, zihinde sürekli hareketlilik ve huzursuzluk olur. Obje yoksa zihinde dalgalar da yoktur.

Hareket ne kadar çoksa dış dünya o kadar güç ve gerçeklik kazanır. Düşüncedeki hareketlilik, Jivadir ve sebep- sonuç zincirini yaratan da jivanın yarattığı eylemlerdir.

7 MART

Vasistha devam etti:

Bazıları düşüncelerin kalabalığından, bir yaşamda özgürleşirken, bazıları için bu süre, binlerce yaşamı gerektirebilir. Düşünceler ‘’Ben ve Benim ‘’ kavramlarının ürünüdür. Gerçeğe ulaşmak için engel yaratan, budur.

Dünya diye bilinen şey, bilincin uyanıklık, rüyalı uyku ve derin uyku halleridir. Bir de dördüncü hal vardır. O, bilincin ötesini işaret eder ama dördüncü halin ötesi de vardır ve bu, mutlak bilincin en saf halidir.

Rama sordu:

Yaradılış neden bu kadar geniş, lütfen bunun sebebini bana söyle.

Vasistha devam etti:

Sonsuz bilincin içinde oluşan titreşim, sonsuz bilincin kendisinden başka bir şey değildir. Bu titreşimden jiva ortaya çıkar. Jivanın düşüncesinden zihin oluşur. Zihin, beş elementle karşılaşır ve kendisini ona dönüştürür. Zihin, neyi düşünürse onu görür. Bundan sonra zihin, teker teker duyu organlarını yaratır. Dil, göz, burun, dokunma duyusu böylece ortaya çıkar. Düşünce oluşur ve arkasından duyu organları olur.

Rama sordu:

Gerçek, safsa ve onun içinde cehalet yer almıyorsa özgürleşme ve uyanma çabalarının ne anlamı var?

Vasistha cevap verdi:

Çabaya ihtiyaç olmadığının anlaşılabilmesi için uygun zamanın gelmesi gerekir. Çiçeğin meyve vermesi, ancak zamanı geldiğinde mümkün olur.

8 MART

Vasistha devam etti:

Şimdi sana, bununla ilgili eski zamanlardan bir efsane anlatacağım.

Bir zamanlar Himalayalar'ın karlı tepelerinde Karkati adında bir şeytan yaşarmış. Bu şeytan, karanlık, koca cüsseli, hiç doymayan, aç gözlü bir kadınmış. Karkati, bir gün '' Burada yaşayan insanların hepsini bir öğünde yesem de karnım doysa! '' demiş. Ama sonra yine acıkacağını düşünerek korkmuş. ''Bu böyle olmayacak en iyisi aç gözlülükten kurtulmak.'' diyerek oruç tutma disiplini uygulamaya karar vermiş.

Dağların tepelerinde inzivaya çekilerek oruca başlamış. Orucun etkisiyle öylesine zayıflamış ki neredeyse şeffaf bir hale gelmiş. Aradan bin yıl geçmiş. Bir gün yaratıcı Brahma, Karkati'nin önünde belirmiş, uyguladığı bu sıkı disiplin nedeniyle bir ödülü hak ettiğini söylemiş ve dileğini sormuş. Karkati demiş ki '' yaşayan bir iğne olayım. Böylece herkesin kalbine girip onlarda yarattığım acıyla beslenirim. Belki böyle olursa açlığımı da gidermiş olurum.'' demiş. Brahma da ona'' Dileğini kabul ediyorum, kolera hastalığını taşıyan bir iğne olacaksın. Yanlış beslenen, hayatını aşağılık alışkanlıklarla sürdüren kişilere bu hastalığı bulaştıracaksın.'' demiş

Bundan hemen sonra, bir zamanlar kocaman bedeni olan bu şeytan, küçülmüş küçülmüş ve gözle görülemeyecek kadar ufak bir iğne haline gelmiş. Adı

artık Sucika olan Karkati, bir türlü doyuramadığı eski bedeninden sonra kazandığı bu yeni bedenle çok mutluymuş. Nasıl olsa yanlışa sapan kişiler hiç bitmeyeceğine göre artık aç kalmak korkusu olmazmış.

Ne kadar tuhaf! Karkati gibi kötülük ve cehalet içinde olanlar, kendilerindeki sapmayı göremiyor ve öylece yaşamaya devam ediyorlar. Kendilerini görmek için aynaya baktıklarında ise nefeslerinden çıkan hava, aynayı buharlaştırıyor ve onların, gerçeği olduğu gibi görmelerine engel oluyor.

Sucika, önceki hastalıkları dolayısıyla zayıf düşen, yanlış beslenen, aşırı şişman ya da kötü alışkanlıkları olan kişilerin bedenlerine kolayca girip kolera yoluyla hayatlarını bitirmeye başlamış. Hatta sağlıklı ve akıllı kişileri bile etkiliyormuş. İkinci tip insanlar, ilaçlarla, mantralarla sağlıklarını tekrar kazanmak için yeni yollar arıyorlarmış.

9 MART

Sucika'nın saklanacağı pek çok yer varmış. Bunlar, tozlu ve kirli yerler, kirli tırnaklar, elbiselerin dikiş yerleri, bedende yer alan kaslar, kirli ciltler, avuçlardaki çatlaklar, yaşlılık nedeniyle güçsüzleşen bedenler, yerlere dökülmüş yaprakların içi, pis giysiler, durgun sular, kirlenmiş sular, yabancıların konakladığı ortamlar, şehirlerdeki açık kanalizasyonlar, fil ya da at gibi hayvanların rahatça dolaştığı kentler.

Kimseden zarar görmeden ya da kimse tarafından rahatsız edilmeden Sucika rahat rahat işini görüyormuş. Pek çok kişinin ölümüne yol açmış. Canlıların prana ya da apana bölgelerine girerek gut gibi, romatizma ve diğerleri gibi hastalıklara da yol açarak insanların çok canlarını yakmış. Bunları yaparken tüm kötülerin yaptığını yapmış, pişmanlık duymamış. Hatta başkalarının acılarından zevk bile almış.

Hikayenin bu noktasında güneş batmakta ve gün bitmekteydi. Topluluk, ritüellerini gerçekleştirmek ve ertesi gün tekrar buluşmak üzere ayrıldı.

Ertesi gün Vasistha devam etti:

Bu biçimde çok uzun yıllar yaşadıktan sonra Karkati yavaş yavaş yaptığını sorgulamaya ve rahatsızlık duymaya başlamış. Sonunda kendi kendisine şöyle söylemiş: '' Nerede benim dağ gibi bedenim, nerede şimdiki iğne beden? Kayboldum. Aklımı ve duygularımı yitirdim. Zihin, şiddet duygusuyla yönetildiği zaman, kötülüğe ve

şeytanlığa çalışıyor. Bunlar zamanla öyle bir genişliyor ki kişinin kendisini de içine alıyor. Şu anda asla özgür değilim. Varlığım, tamamen başkalarına bağlı. Acılar büyüdükçe esaretim de büyüyor. Ben kesinlikle aptalın biriyim. Koskoca bedenimi bıraktım, bu küçük virüs bedeninde yaşayıp duruyorum. ‘’

Karkati artık tüketmekten vazgeçmiş. Kalkıp yine Himalayalar’a gitmiş. Orada kendisini en ağır disiplinlere sokarak kötülüklerden tamamıyla arınmış ve sonunda en yüksek bilgeliği elde etmiş.

Vasistha devam etti:

Cennetin kralı olan İndra, Narada’dan karkati’nin bütün hikayesini öğrenmiş.

10 MART

Vasistha devam etti:

Hikayeyi öğrendikten sonra İndra, rüzgar tanrısı olan Vayu'yu Sucika'nın nerede olduğunu öğrenmesi için görevlendirmiş. Himalayalar'a giden Vayu, orada Sucika'yı, neredeyse tamamen kurumuş ve kendisinden geçmiş bir halde bulmuş. Vayu, Sucika'nın başının tepesinden prana üflemiş. Canlanan Sucika ayağa kalktığı zaman mükemmel bir yogi gibi görünüyormuş. Vayu, geri dönmüş ve gördüklerini cennetin kralı olan İndra'ya anlatmış. İndra da doğruca gidip Sucika'daki dönüşümü Brahma'ya aktarmış.

Bu arada Sucika, uyguladığı disiplin sayesinde tamamen saflaşmış. O, her şeyin özünün, yaratılışın sebepsiz sebebinin tam ve mükemmel bilgisine ulaşmış

Sucika'nın hikayesini öğrenen Brahma, onun önünde belirmiş, takdirini bildirdikten sonra kendisinden bir şey dileyebileceğini söylemiş. Sucika da,'' Mutlak olanın bilgisine ulaştım. Daha ne isteyebilirim ki? '' diye cevap vermiş.

Brahma, '' Eski bedenini yeniden kazanıp yaşamına aydınlanmış biri olarak mutlulukla devam edebilirsin. Eski bedenine geri döndüğünde açlığını tümden yok edebilirsen o zaman sonsuza kadar özgürlük senindir.'' demiş

Karkati eski bedenine geri dönmüş. Ama doğal yasa gereğince eski bedene ait olan acıkma ve susama duygusuna da geri dönmüş. Karkati bir gün gaipten bir ses duymuş. Ses şöyle söylemiş: '' Ey Karkati! Cehalet ve

aldanış içinde olan kişilere yaklaş ve aydınlanmış herkesin yapması gerektiği gibi onları, gerçeğe uyandırmak için elinden geleni yap. Bunların arasında seni dinlemeyip eski yoluna gitmek isteyenleri yiyebilirsin. Onları yemek senin için günah değildir.''

Bunu duyan Karkati, doğruca ormana gitmiş ve orada arayışa girmiş. Kral Vikram ve veziri de avlanmak için ormanda geziyorlarmış. Karkati, onları görünce '' Tamam, işte iki kişi, eğer cehalet içindelerse bunlar zaten dünya için yük oluyorlar. Onları yerim, açlığımı gideririm. Yok eğer bilge kişilerse, dünyanın onlara ihtiyacı var. Bir gidip bakayım.'' demiş.

11 MART

Vasistha devam etti:

Karkati bağırmış: ‘’ Hey siz ikiniz, kimsiniz? Bana hemen cevap verin. Yoksa her ikinizi de bir çırpıda yok ederim.’’

Kral ve veziri karşılarına çıkan bu korkunç görünüşlü kadına bakmışlar ve en ufak bir korku belirtisi bile göstermemişler. Vezir demiş ki: ‘’ Ey bayan! Neden bu kadar sinirlisin? Açlığını gidermek için çaba harcaman en doğal şey. Ama bunun için bu kadar öfkeli olman gerekmiyor. Her ne olursa olsun arzularını yerine getirirken öfkeni dindirmeli ve en uygun olan yaklaşımı bulmalısın. Neye ihtiyacın varsa bize söyle. Çünkü yüce kral ve ben, hiçbir dilenciyi eli boş göndermedik.’’

Karkati, karşısındaki adamların cesaretine ve sakinliğine hayran kalmış. İçinden şöyle geçirmiş ‘’ Bu adamlar aptal mı yoksa bilge kişiler mi emin olmam gerek.’’

Onlara demiş ki:

Eğer gerçeğin bilgisine sahip değilseniz ikinizi de yok edeceğim. Bunu öğrenmek için size sorular soracağım. Bana doğru cevapları vermelisiniz.

Tek olduğu halde pek çok olan ve milyonlarca evrenin sonunda ona geri döndüğü, nedir?

Tamamen saf olduğu halde ortaya çıktığında saf değilmiş gibi görünen nedir? Bendeki sen ve sendeki ben nedir?

Kımıldadığı halde kımıldamayan ve kayanın içinde bilinç olarak var olan nedir?

Uzay boşluğunun içinde yer alan mucizevi oyunlar kime aittir?

Güneş, Ay ya da ateş olmadığı durumlarda bile her zaman ve her yerde parlayan ışık nedir?

Çok uzak sanıldığı halde en yakın olan nedir?

Öz doğası bilinç olduğu halde bilinemeyen nedir?

Bunların hepsi olduğu halde yine de hiçbiri olmayan nedir?

Aslında herkesin kendi özü olduğu halde cehalet nedeniyle bilemedikleri ve anlamaları için kişilerin pek çok yaşamlar boyunca uğrunda çalışmaları gereken şey nedir?

Kendisi atomik olduğu halde içinde dağları kapsayan ve bir otun titreşimiyle üç çeşit dünyaya dönüşen nedir?

Ne çeşit bir atomdur ki tüm evren, tohum gibi onun içinde dinlenir?

Evrendeki tüm elementlerin işlevlerinden sorumlu olduğu halde onlara hiç karışmayan nedir?

Hiçbir şey olmadığı halde, içinde bakanı, bakılanı ve bakma eylemini barındıran nedir?

Üç katlı oluşumu hem örten hem açıklayan nedir?

Üç katlı bölünme olarak tarif edilen zamanın, içinde yerleştiği şey nedir?

12 MART

Vezir cevap verdi:

Sorularını tabii ki cevaplayacağım. Sorularının tümü de yüce özü işaret ediyor.

Öz, boşluktan bile daha süptil olduğu için onu tanımlayamayız ve ad koyamayız. Duyularla ya da zihinle de onu kavrayamayız. O, saf bilinçtir. Ağacın, tohumun içinde yer alması gibi bütün evren, onun içindedir. Fakat evren, onun içinde evren olarak değil, bilinç olarak yer alır. Sadece bilinç vardır. Yaşam, değişik deneyimleri sunuyor olmasına karşın, her şey sadece bilinçten ibarettir.

Öz, uzay gibidir yani boşluktur ama hiçlik değildir. Çünkü o, bilinçtir. O, her yerde öz olarak bulunur. O, Tek olduğu halde, sonsuz evrende sayısız formlarla belirdiği için çokmuş gibi görünür. Ancak bu görüntüler de gerçek değildir. Yani bileziğin varlığı ne kadar gerçekse görüntüler de o kadar gerçektir. Bilezik, altının ortaya çıkması halidir. Gerçek olan altındır ve gerçek olan özdür. parfümün varlığının, kokusundan anlaşılması gibi o da doğrudan değil, dolaylı olarak anlaşılır. Bilinç olarak bilinen öz, görünen dünyanın da özünü oluşturur.

Üç katlı dünya, bilinç okyanusunun sonsuzluğunda oluşan girdaplar gibidir. Girdapların doğallıkla ve kendiliğinden oluşması gibidir dünyaların da oluşması. Koşullar oluşur ve dünyalar da kendiliğinden ortaya çıkar.

Duyularla ve zihinle bilinci anlamak, mümkün olmadığı için onun boşluk olduğu düşünülür. Fakat

kendini bilmek yoluyla bilinç de bilinebilir hale gelince onun boşluk olmadığı anlaşılır.

Bilinç, bölünemez. Bu nedenle ben, senim ve sen de bensin. Fakat aslında bölünemez olan bilinçte, ne ben yer alır, ne de sen. Ben ve sen kavramları silindiği zaman ortaya çıkar ki ne ben ne sen ne de şeyler vardır. Her şey olan, yalnız ve sadece özdür

Öz, sonsuza kadar her bir atomun içine yerleşmiş olarak bulunmaktadır.

Öz, ne gider ne de gelir. Yer ve zaman kavramları, bilinç sayesinde anlam kazanır. Her şey, bilincin içinde yer alır.

13 MART

Vezir devam etti:

‘’Saf bilincin doğası olan öz, cansız bir objenin içindeyken hareketsiz görünür. Evrende, sonsuz olan bilinç, objeler biçiminde ortaya çıkar. Yaratılmış olduğu sanılan bu evrende, aslında yaratılan hiçbir şey yoktur. Her şey sadece bilinçtir.

Ateşin gerçeği, öz ya da bilinçtir. Ateş, özden olmuştur ama öz, ne yanar ne de yakar. O, sonsuz ışık olarak güneşte, ayda ve ateşte yer alır ama onların bu özelliklerinden bağımsızdır. Bunlar, yok olsa bile o, parıltısıyla sonsuza kadar vardır. O, zeka olarak ağaçta, bitkilerde hatta sürüngenlerde bile mevcuttur ve onların korunmasını sağlar.

Sıradan bir bakış açısıyla, o, yaratici ve koruyan olarak her şeyin özündedir. Ama mutlak bakış açısından onun rolleri, bu kadarla sınırlanamaz.

Evrende, bilinçten bağımsız olan hiç bir şey yoktur. Atomdan dağa kadar her şey bilinçtir. Zaman skalasında her şey gerçekten olmuş gibi sıralansa da biliyoruz ki rüyadayken de her şey gerçek sanılır. Bir göz kırpma süresinde çağlar geçer. Her şey kocaman bir şehrin, aynada yansıması gibidir. Durum böyle olduğuna göre nasıl dualite var diyebiliriz. Sonsuz bilinç, anın ya da çağların, yakın ya da uzak olan her şeyin, özüdür. Hiçbir şey, ondan ayrı değildir. Ve böyle bakınca hiçbir şey, karmaşık da değildir.

Bilezik, bilezik olarak görüldüğü sürece altın, görünmez. Ama ne zaman ki bileziğin sadece bir görüntü olduğu fark edilir, o zaman işin aslı anlaşılır ve altın görünür. Aynı biçimde dünya gerçekmiş gibi göründüğünde öz görünmez. Ne zaman ki bu aldanış sona erer, o zaman her şeyin aslı olan bilinç, ortaya çıkar.

Dış dünyada görülen her şey, bilincin özne- nesne diye ayrıldığı ve bölünmüş gibi algılandığı bir oyundur. Bu, mayanın kurduğu bir oyundur. Bu oyun, ne gerçektir ne de gerçek değildir, sadece bir illüzyondur. Bu, mutlak bilinçten başlayarak böcek cinsine kadar uzanan ve her şeyin farklı farklı olduğu yanılgısına yol açan bir illüzyondur.

14 MART

Karkati dedi ki:

Vezirin cevaplarından hoşnut kaldım. Şimdi de senin cevaplarını duyayım.

Kral dedi ki:

Ey soylu bayan! Soruların, saf bilinç olan sonsuz Brahman'la ilgili. O,

zihindeki tüm düşünce dalgaları, geriye çekildiği zaman anlaşılır. Onun yayılması ve geriye çekilmesi, evrenin yaratılması ve yok olması diye adlandırılır. O, bilinen her şey sona erip de sessizlik ortaya çıktığında kendisini anlatır.

Öz, çok çeşitli formlarla ve bir sürü biçimlerle kendisini gösterir. Kişi samsara denilen bu ormanda dolaşmayı sürdürdükçe bir çok şey yaşar. Ne zaman ki cehalet, kökünden kurutulur, o zaman dünyanın sadece bir serap olduğu ve tek gerçeğin, Brahman yani sonsuz ve yüce bilinç olduğu anlaşılır.

Öz, saf bilincin kendisidir. O, tüm yaradılışa yayılmıştır, her yerde ve her şeydedir. Onun varlığı, tüm dünyaları birbirleriyle uyumlu bir dans içinde tutar. O, bir saç telinin ucundan yüzlerce kere daha küçük olduğu halde en büyükten daha büyüktür.

Bilginin ışığı, ortaya çıktığında tüm deneyimler aydınlanır. O, kendi ışığıyla parlar ve her şeyi aydınlatır. Evrendeki tüm ışık kaynakları, onun yanında sanki cehaletin karanlığıymış gibi kalır. O içsel ışık, bir ortaya

çıktı mı gece gündüz demeden, kişiyi içinde tutmaya devam eder.

Bilinç uzayının içinde tüm deneyimler yaşanır. Bal damlasından, bir çiçeğin kokusuna, yapraktan meyveye her şey deneyimlenir. Bunların hepsi de saf bilincin yayılımlarıdır. Bütün bu deneyimleri yaratan da deneyimleyen de bilincin kendisidir. Kendisi görünmeyendir ama bütün eller, bütün gözler ona aittir.

15 MART

Kral devam etti:

Bir göz kırpma süresinde yaratılan çağlar, sonsuz bilincin içinde oluşur. Bu, sanki kısa bir rüyada gençliği, yaşlılığı, hatta ölümü deneyimlemek gibidir. Bilinçte beliren her şey, bilincin kendisinden başka bir şey değildir. Bu nedenle öz, ne eylemi yapan ne de deneyimleyendir ama aynı zamanda da tüm eylemler ve deneyimler onun içinde gerçekleşir. O böylece, tüm eylemlerin yapanı ve tüm deneyimlerin sahibi olarak her atomun içinde yer alır.

Gerçekte dünya, asla yaratılmadı ve asla yok olmadı. Göreceli bakış açısından bakıldığında dünya, rüyadan daha gerçek değildir. Mutlak bakış açısından bakıldığında ise dünya, sonsuz bilinçten başka bir şey değildir.

Gören, görünmez olmayı sürdürerek kendisini görür. Gören ve görünen ne zaman tek olabilir? Ne zaman ki en ince psikolojik etkiler bile tamamen silinir o zaman gören, kendi orijinal saflığını kazanır. Özne olmasa nesne de olmaz. Baba olmadan oğul olamaz. Oğul, varlığını babaya borçludur. Ama babanın da baba olması için oğul gereklidir. Nesneyle olan ilişkisinde özne, her zaman öznedir. Aynı biçimde altın olmadan bilezik olamaz. Bilezik sadece görüntüdür. Bilezik kavramına sarılınca altın kavramı silinir.

Gören ve görülen iki farklı kavram oldukları sürece bölünme vardır. Bileziğin içinde yer alan bilinç, kendisinin altından olduğunu anlayana kadar ayrılık sürer.

Özne, görünebilmek için kendisini nesne olarak ortaya çıkarır. Bu nedenle tek olan, kendisini diğeri gibi yansıttığına göre, gerçekte bir ikilik yani dualite yoktur. Dünya, bilinç nedeniyle vardır ve bilinç kendisini dünya olarak yansıtmıştır. Bu, gerçek bilgidir ve kazanıldığı zaman, birlik bilinci kazanılmış olur.

Bölünme, teklik kavramıyla çelişmez. Teklik ve çokluk kavramları spekülasyondan ibarettir. Bunların ötesindeki gerçek, tek yüce bilinç, tek yüce özdür.

16 MART

Vasistha devam etti:

Kralın sözlerini dinledikten sonra içindeki şeytansı duygularından kurtulan ve huzura kavuşan Karkati şöyle söyledi: ‘’ Siz ikiniz de tapılacak ve hizmet edilecek yüce kişilersiniz. Sizin huzurunda rahatladığımı ve aradığımı bulduğumu hissediyorum. ‘’

Aydınlanmış kişilerle birlikte olmaktan zevk alanlar, dünyanın acılarından kurtulurlar.

Kralın arzusu üzerine güzel bir genç kadına dönüşen ve konuk olarak sarayda yaşamaya başlayan Karkati, her gece kralın gönderdiği günahkar ve suçlu kişileri yedi, her sabah masum ve güzel bir kadın olarak yaşamını sürdürmeye devam etti.

Sana bu hikayeyi, Karkati’nin sorularını ve verilen cevapları dinlemen için anlattım. Köklerinden yükselen bir ağacın, dalları, yaprakları ve meyveleri farklı görünseler de özde aynıdırlar. Değişik görüntülerle ortaya çıkan bu evren de aynı kaynaktan yükselir ve her şeyin özü aynıdır.

Ey Rama, benim sözlerimi dinleyerek aydınlanabilirsin. Bil ki bu evren Brahman’dan yükselir ve her şey Brahman’dır. Kutsal kişiler, gerçeği anlatırken kolaylaştırmak için bazı yöntemler uygularlar. Sebep ve sonuç, öz ve yaratılan, bilgelik ve cehalet, zevk ve acı gibi ikilemleri bu yüzden dile getirirler. Oysa bu zıtlıklarla gerçek anlatılamaz. Çünkü gerçeği anlatmak için bu sözcükleri kullandıkça, dualitenin gücü artar. Bu kavramların hepsi de yanılsamadır.

Bir keresinde Brahma'ya evrenin yaratılışının nasıl olduğunu sordum. O da bana cevap verdi.

Brahma dedi ki:

Çocuğum, görülen her şey sadece zihindir. Bir önceki çağ sona erdiğinde her yer, kozmik bir karanlık içindeydi. Gecenin sonunda uyandım. Kalktım, günlük dualarımı sundum ve şöyle bir çevreme baktım. Çevremde bir boşluk gördüm. Ne aydınlık ne de karanlık olan sonsuz bir boşluktaydım. Orada ayrıca kendi suretimi gördüm. Kalbimin derinliklerinde bir hayal oluştu. Zihnimin içinden, pek çok evrenler ve varlıklar geçit yaptı. Bunlara bakarak şaşırdım ve kendi kendime '' Nasıl bir şey bu? Tüm bunlar, zihnimin boşluğunda belirdi.'' dedim.

Sonra bunlardan birindeki güneş sistemini ve bu sistemin güneşini gördüm. Ona sordum.

17 MART

Güneş cevap verdi:

Ey yüce varlık! Her şeye muktedir bir yaratan olarak hiç şüphesiz ki sen Tanrı'sın. Bu muhteşem yaratılış ve ondan ortaya çıkan bu sonsuz eylemler senin zihninin ürünüdür. Sen gerçeği biliyorsun. Ama madem ki buyurdun ben de bildiklerimi sana anlatacağım.

Ey yücelerin yücesi! Senin oğullarından bazıları, kutsal bir dağ olan Kailasa dağının yakınlarında Suvarnajata bölgesinde bir koloni kurdular. Burada, ermiş Kasyapa soyundan gelen ve kutsal bir adam olan İndu yaşıyordu. O ve karısı mutlu bir çift olmalarına karşın çocukları olmadığı için çok üzgündüler. Çocukları olsun diye tanrı Shiva'ya dua ettiler. Shiva da onların dualarını kabul etti.

Kısa bir zaman sonra kutsal adamın karısı, ışık saçan on erkek çocuk dünyaya getirdi. Çocuklar büyüdüler, genç adamlar oldular. Hepsi de kutsal kitaplar üzerinde söz sahibi olacak kadar engin bilgiye sahipti. Bir zaman sonra çocukların anne ve babaları bedenlerini terketti

Gençler, kayıplarından dolayı çok üzüldüler. Bir gün, toplantı düzenlediler ve dediler ki: '' Bu dünyada en fazla arzu edilecek şey ne olabilir? Bu, öyle bir şey olmalı ki verdiği mutluluk ve doyumluluk sonsuza kadar sürmeli. Kral ya da imparator olmak önemsiz şeyler. Her şeyin bir süre devam edebildiği bu yerde en iyisi biz, tanrılık kavramına bağlanmalı ve tanrı olmak istemeliyiz.''

Hepsi de bu konuda fikir birliği ettiler. ‘’ Biz, Brahma’nın niteliklerini kazanmalıyız ‘’ diye kararlaştırdılar.

En büyük kardeş. ‘’ Ben Brahma’yım diye meditasyona başlıyoruz ‘’ dedi. Hepsi meditasyon için oturdu ve şöyle söylediler:

‘’ Ben, evrenin yaratıcısı Brahma’yım. Tüm kutsal kişiler de, tanrıça Sarasvati de kendi kişisel formlarıyla benim içimdeler. Cennet ve tüm göksel varlıklar benim içimde. Dağlar, kıtalar ve okyanuslar benim içimde. Yarı tanrılar ve şeytanlar, benim içimde. Güneş, benim içimde parlar. Ben öz bilginin ve özgürlüğün kendisiyim.’’

18 MART

Güneş devam etti:

Bundan sonra niyetlerine sıkıca bağlanarak derin bir meditasyona daldılar. Zamanla bu on kutsal adamın bedeni kurudu ve düştü. Bedenleri toprağa karıştı ama onlar, meditasyonlarına devam ettiler. Bedensiz olarak uzun zaman öylece kaldılar. Zamanla kavurucu sıcaklar, şiddetli fırtınalar oldu. Öyle müthiş yağmurlar yağdı ki yer ve gök birbirine karıştı.

On kutsal adam, tüm ruhlarıyla, niyetlerine adanmış olarak meditasyona devam ettiler.

Evren, yeniden yaratılma sürecine girdiğinde onlar, yaratıcı durumuna gelmişlerdi. Onlar, senin gördüğün on yaratıcı idiler. Ben de onların yarattığı evrenlerden bir tanesinin güneşiyim.

Yaratıcı, güneşe sordu:

Ey güneş, on yaratıcıdan oluşan bu evrenler ne zaman oldu? Ben onlar için ne yapabilirim?

Güneş cevap verdi:

Efendim, senin hiç bir niyetin ve niyetten doğan eylemin olamaz. Senin herhangi bir şey yapmaya ihtiyacın yok. Yaratılış, sonunda zaten sana geri dönecek. Senin ne niyetin olabilir? Güneş sadece güneş olarak vardır. Ya da su, üzerine düşen yansımalardan hiç etkilenmeden öylece durur. Güneş de geceyle gündüze sebep olur. Onlar, birbirlerini takip ederler. Ama bundan suya ne, güneşe ne? Senin de yaratılışla ilgili herhangi bir motivasyonun

olmadı. O halde doğandaki bu yapıyı değiştirerek ne kazanacaksın ki?

Bilgeliğin yapısı, böyledir. Onların, ne arzuları vardır ne de vazgeçmeleri gereken bir şey.

Sen, senin kendi zihninin ürünü olan bu on kişinin yarattığı evreni seyretmektesin. Kişiler, objelere bakarken bunların, kendi zihinlerinin eseri olduğunu bilmeli. Bunlar, yok edilemez. Ancak bu objeleri bir araya getiren maddesel elementler, bir süreliğine dağılabilir.

Kişiler, varoluşlarındaki gerçeğe, öz kaynağa sıkıca bağlanmalılar. Gerisi boştur.

19 MART

Güneş devam etti:

Dünyayı yaratan sadece zihindir. Zihin, yaşamın efendisidir. Hikayedeki on kişinin mutlak kararlılığı, onları yaratıcı yaptı.

Kişi ‘’ Ben bu bedenim. ‘’ diye düşündüğünde, ölümlü bir varlık olur. İnsan, zihnini dış dünyanın zevklerine yöneltirse zevk ve acı sarkacında yaşar. Bir yogi zihnini, kendi içine yönlendirir böylece zevk ve acının sarmalından kurtulur

Bu konuyla ilgili sana bir efsane anlatacağım.

Bir ülkede İndradyumna adında bir kral ve bu kralın Ahalya adında bir karısı varmış. Kraliçe Ahalya bir gün sarayda çalışan İndra adında yakışıklı bir adamla tanışmış. Adamın karizması, kraliçeyi çok etkilemiş, genç adamla kraliçe birbirlerine aşık olmuşlar.

Birbirlerine karşı duydukları aşk, o kadar büyümüş ki herkes durumu farkeder hale gelmiş. Sonunda bu, kralın kulağına kadar gitmiş.

Kral, öfkeden ne yapacağını bilememiş. Onlara en ağır cezaları vermiş. İkisini de buzlu sulara atmış, kaynar yağlarla haşlamış, bedenlerini filin bacaklarına bağlamış.

Her seferinde İndra gülerek krala, ‘’ Ey kral, benim için tüm evren sevgilimden başka bir şey değildir. Her şey Ahalya’dır. Her şey benim zihnimde. Zaten her şey, zihindir. Bu nedenle bu işkenceler beni hiç etkilemez ve değiştiremez. Sen bedenlerimizi cezalandırıyorsun. Eğer

zihin, baştan sona doluysa oraya bedenin çektiği acılar giremez bile.

Beden, zihni değiştiremez çünkü beden, zihni yapmaz. Aksine zihin, bedeni, yapar. Bedeni yapan tohum, zihnin içindedir. Ağaç, ölse bile tohum sağlamsa yeniden ağaç olur. Bedenlerimiz ölse bile biz yeniden bedenleniriz ve birbirimizi sevmeye devam ederiz.'' demiş.

20 MART

Güneş devam etti:

Kral, aziz Bharata'ya gitmiş ve boyun eğmeyen bu inatçı çifti lanetlemesi için yalvarmış. Aşık çiftler, Bharata'ya ve krala boş yere uğraşmamalarını, hiç şüphesiz bedenlerini yok edebileceklerini ama zihinlerine ulaşamayacaklarını söylemişler ama yine de Bharata onları lanetlemiş.

Her ikisi de can vermişler. Sonra ikisi birlikte önce kuş olmuşlar. Arkasından da insan bedeninde yeniden doğmuşlar. Evlenmişler ve kutsal bir aile olarak yaşamlarını sürdürmüşler. Her seferinde birlikte yeniden doğarak bugüne kadar aşklarını yaşatmışlar.

Aziz kişinin laneti de dahil, hiçbir şey, bu çiftin zihinlerinde en ufak bir etki yaratamamış.

Kendileri istemedikçe tanrılar dahil, hiçbir kuvvet kişinin zihnine karışamaz ve onu değiştiremez.

21 MART

Yaratıcı Brahma dedi ki:

Bireysel bilinç ki ona zihin denir, çok katmanlı bir potansiyele sahiptir. Bilinç, önce eterik yani, enerji bedeni olarak belirir. Sonra kalınlaşıp kaba olarak fizik beden haline gelir. Bireyselleşmiş olan bilince, jiva yani bireysel ruh denir.

Tamamen saf ve sonsuz olan bilinç, kendisini jiva, zihin ya da fiziksel beden sanır. Bu rüyaya benzeyen fantezi uzayınca bunun gerçek olduğu zannedilir. Gerçektir, çünkü, kaynağı bilinçtir. Gerçek değildir çünkü bu, bir yanılsamadır. Görülen şey, altın değil de bilezik ise bu, bir yanılsamadır.

Evrende var olan her şey, sonsuz bilinçten ve onun farklı görüntülerinden ibarettir. Her şey Brahman'dan ibaret olduğuna göre insandan kayaya kadar var olan her şey, saf bilinçtir. Ancak bu gerçeği anlamak da anlatmak da çok zordur. Canlı olanla olmayanın bir farkı olmadığını anlamak için özneyle nesnenin aynı olduğunu idrak etmiş olmak gerekir.

Yanılgıdan kaynaklanan bölünme olduğu sürece ben ve diğerleri biçiminde ifadesini bulan ego, varlığını sürdürecektir. Ne zaman ki zihin, kendi öz doğasının gerçeğini keşfeder o zaman herşeyin tek ve sadece sonsuz bilinç olduğunu da fark eder.

22 MART

Vasistha, Brahma'ya sordu:

Efendim nasıl oldu da aziz kişinin laneti, fizik bedenin yok olmasına yol açtığı halde zihin üzerinde hiç bir etki yaratmadı? Beden ve zihin aynı olduğu halde nasıl olur da birisi etkilenirken diğeri hiç değişmeden öylece kalabilir?

Yaratıcı Brahma, cevap verdi:

Bu evrende Brahma'dan tut da cansız varlıklara kadar her şey iki katlı bedene sahiptir. Bunlardan biri zihin bedendir ki bu bedenin özelliği huzursuzluk ve hızdır. İkinci beden, fizik bedendir ki o da kan ve dokulardan yapılmıştır. İkinci beden hiçbir şey yapamaz. O, lanetten ve kutsamadan etkilenen bir et yığınıdır. Güçsüzdür ve gelip geçicidir. Fizik beden, şansa, kadere ve başka dış faktörlere bağlıdır.

Zihin ise, tamamen bağımsızdır. Eğer kişi, bir şeye inançla bağlanırsa onu değiştirmeye kimsenin gücü yetmez.

Fizik bedendeki kazanım da kayıp da geçicidir. Oysa zihin beden, kalıcı sonuç elde eder. Zihin, saf olana sağlamca bağlanırsa lanete karşı bağışıklık geliştirir. Fizik beden, ateşten ve balçıktan etkilenir. Fakat zihin beden yoğunlaştığı düşüncede sabit kalarak, hiç etkilenmeden durabilir. Hikayedeki on kardeşin, her türlü dış faktöre karşın, Brahma düzeyine yükselebilmeleri, bu konudaki pek çok örnekten bir tanesidir.

Zihin, üzerinde odaklandığı konu her ne ise onu materyalize eder ve neye karar verirse onu deneyimler.

Güçlenmiş, sağlamca odaklanabilen bir zihnin elde edemeyeceği hiçbir şey yoktur.

23 MART

Vasistha devam etti:

Mutlak Brahman, tam ve mükemmel olma özelliğiyle her yere yayılır. Bu nedenle her yer ve her şey, Brahman gibi tam ve mükemmeldir. Bu anlamda kozmik zihin de tam ve mükemmeldir. Çünkü Brahman, kozmik zihnin ta kendisidir.

Ey Rama! Bütün nesneler ve nesnelerin özleri, sonunda mutlak olan Brahman'a karışır. Bunu, dalgaların okyanusa karışmasına benzetebiliriz. Kozmik zihin, kendisini '' Ben'' olarak idrak ettiğinde egoizm ortaya çıkar. Egoizmin oluşmasıyla birlikte Brahman'ın zihninde henüz kavram olarak duran tüm evren, yaratılmış olur. Kozmik zihinden çok çeşitli varlıklar ve evrenler ortaya çıkar. Farklıymış gibi görünen bu varlıklara bireysel ruh ya da jiva dendiğini belirtmiştik.

Sonsuz bilincin içinde yükselen bireysel ruhlarla, elementler birleşirken aralıklarından içeriye yaşam gücü sızar. Böylece hareket eden, etmeyen tüm formların tohumları oluşur.

Evrende ortaya çıkan yaratılış süreci kendiliğinden oluşan, doğal bir süreçtir. Bu süreçle birlikte evrenin yasası olan sebep- sonuç bağlantısı devreye girmiş olur. Yaratılış, yükselir ve geriye çekilir. Tüm bunların başlangıcı ve sebebi kozmik zihinden yükselen arzudur.

Dünya diye görünen bu ormanda, gerçeği öğrenmek yoluyla, cehaleti kökünden kesip atabilirsin. Bazıları buna

kolayca erişirken bazıları için bu süre, çok uzun zamanlar gerektirebilir.

Rama, şimdi sana bu çeşitlilik içinde en iyi olanı, orta olanı ve en olumsuz olanı anlatacağım. Bunlar, yaratılışla birlikte ve onun içinde yer alırlar.

Yaratılışta iyilik ve adanmışlıkla doğanlar, ilk gelenlerdir. Onlar, bir kaç yaşamda özgürlüklerine kavuşurlar. En saf ve ışık olan, onlardır. (Satva)

Ortada olanlar, dinamiktirler ve arzu doludurlar. Onlar da çabalarıyla zamanı geldiğinde özgürleşirler. (Rajas ve satva)

Bir de binlerce kez dünyaya gelseler bile uyanamayanlar ve yaşamın karanlık yüzünde yaşamakta olanlar vardır.(Tamas)

24 MART

Vasistha devam etti:

Mutlak Brahman'ın içinde kozmik zihin belirdiği anda bütün varlıklar ve onların kendilerine özgü olan doğal eğilimleri ortaya çıkar. Böylece kendilerine özgü nitelikleriyle doğan varlıklarlar yani jivalar oluşur.

Eylemle zihin arasında farklılık yoktur. Bir şey, ortaya çıkmadan önce zihinde belirir. Eylem, bilincin harekete geçmesidir.

Zihindeki hareketin dışarıda kendisini açığa çıkarmasına eylem denir. Eylem organları harekete geçerek, yaşamı yaratırlar. O halde iyice anlaşılıyor ki zihin, eylemdir.

Eylem, sona erdiği zaman zihin, sona ermiş demektir. Ayrıca, zihin kaybolduğunda eylem de yok olur.

Zihni anlatmak için algı, egoizm, bireysel bilinç, eylem, hayal, doğum ve ölüm, görünmeyen eğilimler, bilgi, çaba, bellek, duyular, doğa, maya, yanılsama gibi sözcükler kullanılır.

Bunlar, aslında gerçekle bağlantısı olmayan ama bilinci anlatabilmek için kullanılan sözler ve kavramlardır. Tek gerçek, her şeyin ondan doğduğu sonsuz bilinçtir.

Ne zaman ki bilinç, cehaletle perdelenir ve huzursuz bir biçimde her şeyi

bölünmüş ve farklı olarak görür, buna zihin denir.

Bu zihin, bir şeye iyice ikna olur ve onu savunur hale gelirse, buna inanç denir.

Ne zaman ki zihin cehalet nedeniyle, kendi varoluşunu, diğer varlıklardan ayırır, buna ego denir.

Ne zaman ki zihin, doğru dürüst bir araştırmaya girmeden çeşitli düşüncelerin arasında gider gelir, buna bireysel bilinç yani chitta denir.

Ne zaman ki bilincin içinde yer alan hareketler kendiliğinden bir eyleme yol açar, buna karma denir.

Ne zaman ki zihin bir durumla karşılaştığında ‘’ Ben bunu görmüştüm ‘’ der, buna bellek denir.

Bilinç bölgelerinde saklanan güzel anılar, yeniden ortaya çıkmak için beklemekteyse buna eğilim denir.

Ne zaman ki cehaletten kaynaklanan ayrılık düşüncesinin yanlışlığı anlaşılır, buna bilgi denir.

Ne zaman ki büyük bir unutuşla tamamen yanlış yola gidilir ve yanlış hayallere dalınır buna kaybolma denir.

Ne zaman ki duyulara yerleşip orada yaşanır, buna duygusallık denir.

Ne zaman ki kozmik varlık, kendisini ifade etmez konumdadır, buna doğa denir.

Ne zaman ki gerçek olanla ortada görülen birbirine karışır, buna maya denir.

Ne zaman ki tüm bunlar, sonsuzluğun içinde erir, buna aydınlanma denir.

Kişi ‘’ Benim bağlarım var’’ diye düşünürse bağlıdır, ‘’ Ben özgürüm’’ diye düşünürse özgürdür.

25 MART

Vasistha devam etti:

Rama! Uzay üç katlıdır. Birincisi, mutlak ve sonsuz olan bilinç bölgesidir. İkincisi, sonlu ve bölünmüş olanıdır ve üçüncüsü de içinde maddi dünyayı barındıran fiziksel uzaydır.

İlk düzey, sonsuz ve bölünmemiş olan bilinç bölgesidir. Burası her yeri kapsayan, saf ve tanık olan bölgedir. Yaratılış, buradan başlar.

İkincisi, bölünmüş ve sınırları olan düzeydir ki burası zaman kavramını içerir. Her varlığı kapsar ve varlıkların refahıyla ilgilidir.

Fiziksel uzay ise içinde elementlerin yer aldığı varoluşu anlatır. Bunlardan son ikisi, birincisinden bağımsız değildir. Daha doğrusu bunlar zaten var değildir.

Zihin, evrenlerin üçünü de kapsar. Tutsak olmak da özgür olmak da onun içindedir.

Rama! Ne olursa olsun mutlak bilinç, araştırılmalıdır. Burası saftır, en ince titreşimler bile burada yer almaz. Burada, sadece özün bilgisi hüküm sürer.

Bu bağlantıyla ilgili efsaneyi ben doğrudan yaratıcı Brahma'dan dinledim. Sen de şimdi benden dinle.

Bir zamanlar çok büyük bir orman varmış. Orada bir kişi yaşıyormuş. Çok huzursuz olan bu adamın elinde bir topuz varmış. Bu topuzla durmadan kendisine vuruyormuş. Hissettiği acıdan korkuyor ve kaçıyor, kaçarken kör bir kuyuya düşüyormuş. Kör kuyudan zorlukla kurtulup yine kendisine vurmaya başlıyor, yine

korkuyor ve kaçıyor, bu kez ormanda yolunu kaybediyormuş. Yolunu buluyor yine kendisini topuzla dövüyor, kaçıyor, bu kez yolu bir muz bahçesine giriyormuş. Yalnız olmaktan korkuyor ve bağıra bağıra ağlıyormuş.

Ben, sezgilerim sayesinde bu adamın acılarını farkettim. Bir gün onu durdurdum ve kim olduğunu sordum. Beni düşman zannetti. Yüksek sesle bağırarak kaçtı. Sonra bu adam gibi başkalarına rastladım. Onlara da aynı soruyu sordum. Çok azı beni duydu. Bunlardan bazıları, kendilerinin kim olduğunu merak ettiler ve aydınlandılar ama büyük bir kısmı, rahatsız oldu ve olumsuz tepkiler verdi.

Rama, ormanda yaşayan bu adam gibi, dünyada bir çok kişi kendisine acılar çektiriyor. Sen de böyle insanlarla karşılaşıyorsun. Hatta kendin bile çok genç olduğun için bazen böyle yanlış davranışlarda bulunuyorsun.

26 MART

Vasistha devam etti:

Rama, bu orman, uzakta bir yer değil. Bu tuhaf adam da başka bir dünyada değil. Dünyanın kendisi, bir orman gibidir. Bu ormanda kaybolmamak için yolun açılması ve aydınlanması gerekir. Aydınlanmak, bilgiyle olur. ‘’ Burası neresi ve ben kimim?’’ sorularının cevabını bulmak gerekir. Bazıları, bu sorunun peşine takılır ve cevabı arar, bazıları da reddeder ve acı çekmeye devam eder. Aydınlananlar, gerçek kimliklerine uyanmış olanlardır.

Hikayedeki adam, sayılamayacak kadar çok kılıkla gezen zihindir. Zihin, yaşamda huzursuz bir biçimde dolanırken kendi derinliklerinde duran ve görünmeyen izlenimler yüzünden acılar çekmektedir. Buradaki kör kuyu cehennemi, muz bahçesi de cenneti simgeler. Büyük yabani orman, eş, aile, iş, çocuklar, servet ve bunun gibi uğraşılardır. Tüm bunlarla, dünya yaşamının içindeki insanın kısır döngüsü ve acıları dile getirilir.

Bazen aldanış içindeki bir zihinde bile bilgeliğin ışığı parlayabilir. Ama çoğu kez kişi, cehalet nedeniyle bu ışığın değerini anlamaz ve görmezden gelir. Hatta ona düşman kesilir. Ya da bazen insanlar edindiği yarım yamalak bilgiyle heyecana kapılıp dünyadan el etek çekmeye kalkarlar. Bunun da faturası ağır olur. İnsanlar, pişman olur, vazgeçtikleri dünyaya dört elle sarılır, üstelik gerçek bilgiye arkalarını bile dönerler.

Ama eğer dünyadan vazgeçme, olgunlaşmış bir dönemde ve sağlam bir bilgelikle gelirse, kişiyi aydınlanmaya ve mutlak mutluluğa taşır. Bu zaman da kişinin zihninde yer alan en ince titreşimdeki arzular bile yok olur ve kişi, zihnin yorucu ve hırpalayıcı varlığından tamamen kurtulur.

Kişi, kazandığı bilgeliği uzun zaman uyguladığı düzenli çalışmalarla korumayı sürdürürse üzüntüler kaybolur ve güneş yükselir.

Mutlak Brahman, tüm potansiyeliyle dışarıda değil, içeridedir. Onun gücü ya da enerjisi her yere yayılmıştır. O, bilincin ve zekanın gücü olarak her yerdedir. O, havadaki hareket, topraktaki sağlamlık, uzaydaki boşluk, yaratılmış varlıklardaki benlik bilincidir.

O, eylemin aracıdır, eylemdir ve eylemi gerçekleştirendir. O, doğum, ölüm ve varoluş olarak hep oradadır. Bunları bilen için yanılgılar, arzular, hırslar ve bağlılıklar kaybolur. Hatta bağlılık yok olunca onun karşıtı olan özgürlük bile yok olur. Böylece salt varoluşun mucizevi etkisi, kişiyi sarmalar.

27 MART

Vasistha devam etti:

Küçük bir çocuk, bakıcısından kendisine bir hikaye anlatmasını ister. Bakıcı da ona, ilginç bir hikaye anlatır:

Bir zamanlar var olmayan bir şehir varmış. Burada mutlu ve cesur üç prens yaşarmış. Bunlardan ikisi henüz doğmamış, birisi de daha ana rahmine bile düşmemiş. Bir gün ne yazık ki prenslerin aileleri ölmüş. Onlar da şehri terk etmişler. Yolda giderlerken öyle bir sıcak varmış ki bayılacak hale gelmişler. Kardeşler, ayakları, kızgın kumdan pişmiş, yerdeki yabani otlardan yarılmış bir durumda giderlerken üç ağaca rastlamışlar. Bu ağaçlardan iki tanesi yokmuş, üçüncüsü daha oraya dikilmemiş. Orada uzanıp dinlenmişler ve ağaçların meyveleriyle karınlarının doyurduktan sonra yollarına devam etmişler.

Yolda giderlerken üç tane nehire ulaşmışlar. Bu nehirlerden ikisi kurumuş, birinde ise su yokmuş. Nehirlerde yıkanıp tazelenmişler ve susuzluklarını gidermişler. Sonra inşa edilecek olan büyük bir kente gelmişler. Şehre girdiklerinde çok güzel üç saray görmüşler. Saraylardan iki tanesi henüz inşa edilmemiş, üçüncüsünün de duvarları yokmuş. Saraylara girmişler üç altın tabak bulmuşlar. Tabaklardan ikisi kırıkmış, üçüncüsü toz halindeymiş. Yüz gramdan doksan dokuz gram eksik pirinç bulup bu tabaklardan birinde pişirmişler. Ve konuk olmaları için üç tane kutsal adamı yemeğe davet etmişler. Bu kutsal adamlardan ikisinin bedeni yokmuş birisinin de ağzı yokmuş. Kutsal adamlar yemeği yedikten

sonra artan yemekleri de prensler yiyerek karınlarını doyurmuşlar.

Prensler burayı çok sevmişler ve uzun yıllar burada yaşamışlar.

Ey Rama, yaratılmış olan dünya, küçük çocuğa anlatılan bu hikayeden daha fazla gerçek değildir. Dünya bir yanılsamadan başka bir şey değildir. O, sadece bir düştür. Sonsuz bilinçte bir düşünce yükselir, hepsi bundan ibarettir. Bunu böylece bil ve bunun ötesindeki gerçeği araştır.

28 MART

Vasistha devam etti:

Sadece aptal olanlar, kendi düşüncelerinin gerçek olduğunu sanır ve her şeyin gelip geçici olduğunu bildikleri halde bunu yok sayarlar.

Egoizm, yanlışa odaklanmış olan özün, fiziksel elementlerle birleşmesi halidir. Egoizmin varlığı, serap sırasında görülen suyun varlığı kadar gerçektir. Kişi, her şeyin sonsuz bilinçten oluştuğunu anladığı zaman egoizm ortadan kalkar

Rama, kusurlu olan bakış açısından kurtulup, mükemmel olana bağlanmak gerekir. Sen özgürlüğün ta kendisisin. Böyle olduğun halde buna arkanı dönüp de acıya ve üzüntüye ne diye bağlanıyorsun? Öz, sonsuzluktur. O, bağlarla sınırlanmak değildir. Eğer bağlılık varsa, orada özgürlük olabilir mi?

Mutsuz yaşamak, cehaletten başka bir şey değildir. Gerçekte mutsuzluk, sana asla dokunamaz. Çünkü sonsuz huzur ve mutluluk senin öz doğandır.

Beden, olur ya da olmaz. Ya da beden, başka bir evrende var olabilir. Ben, bedenle sınırlı değilim. Bedenle öz arasındaki ilişki, bulut ile rüzgar ya da lotus ile arı arasındaki ilişki gibidir. Bulut dağıldığı zaman rüzgar boşluğa karışır, lotus kuruduğu zaman arı gökyüzüne uçar. Beden düştüğünde öz, kaybolmaz. Bu gerçek, zihnin katmanları için de geçerlidir. Zihin yok olsa da öz, yine olduğu gibi kalır.

Uçmak istedikleri zaman, yavru kuşların kabuklarını kırmaları gibi sen de özgür olmak istiyorsan, yaşadığın dünyaya bağlayan tüm eğilimleri ve arzuları ortadan kaldırmalısın.

Disiplinle veya başka yollarla özgürlük kazanılamaz. Ne zaman ki zihin, geçmişin tüm anılarından ve izlerinden temizlenir işte o zaman özgürlüğün yolu da temizlenmiş olur. Zihin, kendisini özün içinde eritmeli, yok etmelidir.

Yüce yol budur. Rama, sen de bu yolu takip etmelisin.

29 MART

Vasistha devam etti:

Zihin, sonsuz bilincin, kendisini dışa vurmasıdır. Bu nedenle o da sonsuz bilinç gibi yaratma ve var etme özelliklerine sahiptir.

Zihin, bir göz kırpma süresinde sayısız dünyalar yaratır ve yine bir göz kırpma süresinde sayısız dünyaları yok eder. O, bir aktör gibi değişik rollere girerek gerçek olmayanı gerçek zanneder, gerçek olanı ise gerçek dışı sanır. Bu nedenle zihin, acı da çeker, zevk de alır. yaşama sıkıca sarılarak yanlış şeyleri sahiplenir. Bunun sonucunda da üzüntü kaçınılmaz olur.

Mevsimlere bağlı olarak değişen bitkiler ve ağaçlar gibi, zihin de değişen koşullar nedeniyle değişik şeyler yaratır durur. Zaman ve mekan da dahil olmak üzere her şey, düşüncenin kontrolü altındadır. Zihnin odaklanma gücüne ya da dağınık olmasına bağlı olarak şeyler, ya hemen ya da gecikerek gerçekleşir. Ama mutlaka gerçekleşir.

Rama, şimdi sana anlatacağım bu efsaneyi dinle.

Ormanlarında bir çok azizin yaşadığı, mutlu ve güzel bir ülke varmış. Bu ülkenin kralı, ünlü bir soydan geliyor ve halkı tarafından çok seviliyormuş. Kral, aynı zamanda cesareti ve yiğitliği ile de ünlüymüş. Çünkü tüm düşmanlarına boyun eğdirmiş.

Bir gün saraya bir büyücü gelmiş. Yanında bakanlarıyla birlikte tahtında oturmakta olan kralın önünde saygıyla eğilmiş ve ‘’ Şimdi size harikulade bir gösteri

yapacağım'' demiş. Büyücü, elindeki tüyü havada şöyle bir çevirmiş ve huzurda muhteşem bir atın dizginlerini tutan bir süvari belirivermiş. Büyücü, kraldan, atı hediye olarak kabul etmesini rica etmiş ve ona, bu ata binerek tüm dünyayı dolaşabileceğini söylemiş.

Bunları duyan kral, gözlerini kapatmış ve derin bir sessizliğe girmiş. Huzurda bulunanlar da sessizliğe uymuş. Salona bir anda sessizlik ve huzur hakim olmuş.

30 MART

Vasistha devam etti:

Bir süre sonra gözlerini açan kral korkuyormuş gibi titremeye başlamış. Tahtından düşecek gibi olunca veziri koşup ona destek olmuş. Kral, dehşete düşmüş bir durumda vezire ‘’ Sen kimsin? Bana ne yapıyorsun?’’ diye sormuş. Vezir, endişe içinde ‘’ Yüce kralım, sana ne oldu? Sen büyük ve bilge bir kişisin. Bir teklif yüzünden nasıl oldu da böyle alt üst oluverdin? Dünyasal ilişkilerden dolayı zayıf düşmüş bir zihinle yaşayanlar, cazip bir teklif karşısında dengelerini kaybedebilirler. Seninki gibi gelişmiş bir zihin asla bu hale gelmez.’’ demiş

Bu sözleri duyan kral biraz kendisine gelmiş ve büyücüye dönerek ‘’ Ey büyücü, bana ne yaptın? Beni yanılgı dünyasının ağına düşürüverdin. Şaşırarak görüyorum ki benim gibi güçlü birisini bile mayaya çektin. Bana öyle bir şey vadettin ki bir anda hayal dünyasının içine girdim ve orada kayboldum.’’ demiş

Kral huzurda bulunanlara dönmüş ve onlara neler olduğunu anlatmış.

‘’ Büyücü elindeki tüyü havada döndürdüğü anda kendimi, önümde duran ata binmiş hayal ettim. Atla ava çıktım. At, beni kuraklıktan dolayı çöle dönmüş bir yere götürdü. Çevrede hiç kimse yoktu. Ağacın bile olmadığı bir yerdi burası. Büyük bir üzüntü duydum. Bütün bir günü orada geçirdikten sonra tekrar ata bindim, çölü aştım. Bu kez gittiğim yer, biraz daha az korkutucuydu. Bir ağacın altında dinlenirken at, beni terketti. Bir süre sonra

güneş battı. Zifir karanlıkta geçirdiğim o gece, bana bir asır gibi geldi.

Sabah olduğunda önümde, siyah giysiler giymiş esmer bir kız belirdi. Elindeki tabakta yiyecek vardı. Kıza yaklaştım ve yiyecek istedim. Kız bana yiyeceği eğer onunla evlenmeyi kabul edersem verebileceğini söyledi. Öncelikle açlıktan ölmemem gerekiyordu. Şartını kabul ettim. Yemeği yedikten sonra kız, beni korkunç görünen bir adamla, babasıyla tanıştırdı. Üçümüz birlikte onların yaşadığı yere geldik. Her yerde kan vardı. Orada bulunan insanlara beni, kızın kocası olarak tanıttılar. Herkes bana saygı gösterdi. Oturduğumuz zaman hepsi de hikayeler anlatmaya başladı. Hikayelerin hepsi de birbirinden korkunçtu. Sonra dehşet veren törenlerle bizi evlendirdiler.''

31 MART

Kral devam etti:

Kısa bir süre sonra buradaki ilkel kabilenin bir üyesi oldum. Karım, bir kız çocuğu doğurdu. Bu, mutsuzluğumu daha da arttırdı. Zaman içinde üç çocuğumuz daha oldu. Kabilenin bir üyesi ve aile babasıydım artık. Ailemi geçindirmek için oduncu oldum. Bütün gün odun kesiyor, bazı geceler ormanda uyuyordum. Havalar soğuduğunda hayat daha da zorlaşıyordu. Sadece domuz yiyerek besleniyordum.

Zaman geçti, yaşlandım. Odun kesmek yerine et ticaretine başladım. Dağlarda hayvan avlıyor, onları şehre götürüp satıyordum. Bu, zor ve az karlı bir işti. Bazı zamanlarda karnımı doyurabilmek için insanlarla kavga etmem gerekiyordu. Bedenim kurumuş ve tenim kararmıştı.

Günahkar işlerle uğraşmak, zihnimin işleyişini değiştirmişti. İyi düşünceler ve eylemler beni tamamen terketmişti. Hayvanlara ve herkese karşı acımasızdım.

Çok zor hava koşullarında bedenime doladığım bir bez parçasıyla yaşama savaşı veriyordum. Bu biçimde yedi yıl yaşadım. Şeytansı düşünceler nedeniyle kızgınlık içindeydim ve küfürlü konuşuyordum.

Sonra, yaşadığımız yerde kuraklık başladı. Havalar o kadar ısındı ki ormanlar yandı. Her yer küllerle kaplandı. İnsanlar açlıktan ölüyordu. Ölmemiş olanlar cesetleri yemeye başladılar.

Önceleri yaşamla dolu olan ormanlar, cesetlerin yakıldığı alanlara dönüştü.

1 NİSAN

Kral devam etti

Yokluk ve kıtlık nedeniyle pek çok kişi, ülkeyi terk ederek başka yerlere göç etti. Bazıları yerlerinde kaldı ama aileleriyle birlikte perişan oldular. Bir çoğu da hayvanlar tarafından parçalandı.

Ben ve ailem, nereye gideceğimizi bilmeden yola koyulduk. Rastladığımız bir ağacın altında omuzumda taşıdığım küçük kızımı yere indirdim ve biraz dinlenmek için uzandım.

İçlerinde en küçüğü ve en masumu olan çocuğum, acıktığı için ağlamaya başladı. Yanımızda yiyecek hiçbir şey olmadığını söyledim ama çocuk bunu anlamadı ve ağlamasını sürdürdü. Sonunda dedim ki: ‘’ Gel benim etimi ye!’’ Çocuk ağlayarak ‘’ Ver’’ dedi. Etrafta bulduğum bir kalasla bir kaç odunu bir araya getirdim. Kendimi yakmaktan başka bir çare yoktu. Yığının üzerine çıktım. Tüm bedenimi bir titreme kapladı. O anda gözümü açtım ve beni seven ve kendime gelmemi bekleyen sizleri gördüm.’’

Kral bunları anlatırken büyücü ortadan kayboldu. Vezir dedi ki:

Kralım, bu gelen adam, para kazanmak isteyen sıradan bir büyücü değildi. Kutsal bir ruh geldi ve bizlere kozmik illüzyonun gücünü göstermek istedi. Şurası muhakkak ki dünya dediğimiz şey, zihnin oyunundan başka bir şey

değil. Zihin de mutlak varlığın bir oyunudur. Görüyoruz ki zihin, senin gibi olgun bir insanı bile şaşkına çevirip elinde oynatabiliyor.

Vasistha dedi ki:

Rama, sana anlattığım bu hikaye gerçekleştiğinde ben de oradaydım. Zihin, bazen gerçeğin üzerini o kadar kalın bir yanılgı perdesiyle kaplar ki gerçeği kaybedersin. Ancak bilgeliğin gücüyle bu perdeyi yok edebilirsin. Ve ancak o zaman sonsuz huzura kavuşabilirsin.

2 NİSAN

Vasistha devam etti:

Saf olmayan, toksik zihin, devamlı çalışır ve türlü hikayeler üretir. Böyle bir zihin, tüm ilişkileri kirleterek düşmanlıklar yaratır. Bu, sarhoş bir kişinin başının dönmesinden dolayı, dünyanın döndüğünü sanması gibi bir şeydir. Rahatsız bir zihin, yediği her şeyi zehirler ve bir çok hastalığa yol açar. Hastalıkların tedavisi, ancak onu yaratan zihinsel sorunun kökünden çözülmesiyle mümkün olur. Bunun için, farkındalık, istek ve çalışmak gerekir.

İnsan demek, zihin demektir. Zihin tüm dünyadır, zihin atmosferdir, zihin gökyüzüdür, zihin topraktır, zihin rüzgardır. Yani her şey, zihindir. Zihnin değerini küçümsemek, aptallıktır. Zamanı, zihin yaratır. Hikayede, kısacık bir zaman, bir yaşam süresine dönüşmüştür.

Zihin mucizevi bir şeydir. O, her yerde var olanı, saf ve sonsuz olanı öyle kalın bir perdeyle kapatabilir ki gözünün önündeki gerçeği göremez olursun.

Eğer zihin dağınıksa, yediğin şeyin lezzetini alamazsın, önünde duran şeyi göremezsin. Çünkü tüm duyular, zihinden doğar.

Zihinle bedeni farklı şeylermiş gibi algılamak yanılgıdır. Farklı değillerdir çünkü aslında her şey zihindir. Bu gerçeği kavramış olan kişilere ne mutlu!

Bunu anlayanlar için dünya tamamen değişir. Bir aziz, bir kadına sarılır.

Bu, onun için bir ağaca sarılmaktan farksızdır. Ya da kolu kesilir ama o, bunun acısını duymaz. Bu kişiler, acıları sevinçlere dönüştürebilirler.

Bir aktör, rolü gereği pek çok karaktere bürünür. Zihin de kendi içinde değişik bilinç düzeyleri yaratabilir. Koskoca kralın, kendisini küçük bir kabilenin üyesi sanması, zihnin marifetidir. Zihin, düşüncelerin toplamından ibarettir. Bunu bildiğin zaman, işin kolay demektir.

Eğer kişi, zihnini zevk objelerine bağlanmaktan kurtarırsa, onun efendisi olmuş demektir. Böylece dilediğini yaratıp onu yaşayabilir. Soylu olan, düşüncelerini gerçek üzerinde yoğunlaştırır. Bu, meditasyonla mümkün olur.

Meditasyon, sadece insana özgü olan bir ayrıcalıktır.

3 NİSAN

Vasistha devam etti:

Zihin, kendisinin yarattığı hayaletlerden bir tek yolla kurtulur. Bu da

kişinin zevk peşinde koşmaktan vazgeçmesi, gerçeğin farkına varması ve onun peşine takılması ile mümkündür.

Bir çocuğun dikkati, kolayca başka bir yöne kayabilir. Aynı biçimde kişiler de şiddetli arzulardan kurtulmak için kendilerine başka cazibeler yaratabilirler. Arzuların tutsaklığından kurtulmak, işin püf noktasıdır. Kişi eğer haris bir ruh değilse bu kazanılabilir.

‘’ Benim kaderim bu’’ dememeli ve kafası karışık insanlardan uzak durulmalıdır. Kişisel çaba ve inançla, hiç durmadan düşünce üreten zihinden kurtulmak mümkün olabilir. Zihin, yüce olanla birleşmeli ve ona sıkıca bağlanmalıdır.

Zihnin kontrol edilir hale gelmesi, bazılarına zor gelebilir. Oysa gerçekte zor olan, cehalet ve acı içinde, yaşamaktır.

Kişi, kendi ölümsüz doğasını öğrendiği zaman, ölümden korkmaz olur. Yalnız olmadığını fark eden kişi, arkadaşlarından ya da akrabalarından ayrı düşmekten korkmaz. Korkusuzluk, kılıçla kazanılmaz, bilgiyle kazanılır.

‘’Ben ve benim’’ kavramları zihinle ilgili düşüncelerdir. Zihin gidince onlar da gider.

Zihin neye bağlanırsa onu arzu eder. Ey Rama, bil ki zihin varsa huzursuzluk vardır. Çünkü zihnin doğası,

huzursuzluktur. Dünya diye bilinen bu karmaşayı, huzursuz zihin yarattı.

Zihin, devamlı olarak dünya ile asıl gerçeklik arasında ve bilgi ile cehalet arasında salınıp durur. Eğer zihin sakinleşip de gerçeğe sabitlenirse kutsal kitaplarda vadedilen huzura kavuşur. Eğitilmiş bir zihin, gücünü fark etmiş olan bir zihin demektir. Özgürlüğe adanmış bir zihin, mutlaka ona ulaşır.

4 NİSAN

Vasistha devam etti:

Bilinçaltı eğilimlerinin hiçbir gerçekliği yoktur. Bu tür şartlanmalar, zihinde yükseldiğinde cahil olanlar, onları önemser ve peşinden sürüklenir. Bilge olanlar için ise bunlar, kısır kadının oğlunun gerçekliği gibidir.

Geçmiş yaşamlardan ya da toplumsal koşullanmalardan kaynaklanan bu tür eğilimlere yüz vermemek gerekir.

Bu dünyada sen, hiç bir eylemin yapanı konumunda değilsin. O nedenle ‘’ Ben yaptım’’ zannetme. Ama eylemsiz de kalma. Yapılması gerekeni fark et ve onu yap. Gerisi, yüce bilincin işidir. Doğallıkla gerçekleştirdiğin eylemlerden kişisel bir çıkarın yoksa zaten eylem yapmış sayılmazsın. Kısacası eyleme ve onun sonuçlarına bağlanmamak gerekir.

Bu dünya, cehaletin tohumundan yükselir. Cehalet ya da zihinsel eğilimler, zevk alma heveslerinden doğar. Bilgisizlik nedeniyle gerçeğin üzeri öyle bir perdeyle kapanmıştır ki kişi körlemesine dünyanın zevklerine dalar.

Bu dünyanın bütün zevkleri, hem gelip geçici hem de kısa sürelidir. Ama kişiler bunların nehir gibi, sürekli bir akış içinde olduğunu sanırlar.

Zevki yakaladığın zaman yakaladığın şeyin, aslında hiç olduğunu anlarsın. Ama yine de zevk, seni peşinden sürükler. Kumaş, zayıf liflerden dokunur ama ortaya güçlü bir kumaş çıkar. Dünyanın zevkleri de dayanıksız ve güçsüzdür ama yine de kişileri sıkıca kendisine bağlar.

Yaşam, böyle kendisini tekrar eder. Anlık olan zevkler, kişileri peşinden koşturur.

Uyanana kadar, dünya denilen bu rüya, kişileri aldatmayı ve peşine takmayı sürdürür. Dünya diye görünen şeyin, aslı anlaşıldığında onu yaratan zihin kaybolur. Su, akmayı durdurduğunda nehir kurur ve yok olur. Zihin yok olduğunda dünya, gerçekliğini kaybeder.

5 NİSAN

Vasistha devam etti:

Ey Rama, ışığa döndüğünde karanlık kaybolur. Gerçeğin ışığına doğru yöneldiğinde de cehalet kaybolur. Kendini tanıma arzusu doğal bir eğilim haline gelene kadar, cehaletten doğan dünyanın türlü halleri, sonu olmayan bir ırmak gibi akmaya devam eder. Ne zaman ki ışığa dönersin gölge kaybolur ve gerçeğin bilgisi açılır .

Rama, yaratıcı Brahma'dan yerde biten ota kadar herşey, tek bir özün ifadesidir. Bu, böyle olduğuna göre aslında cehalet de, zihin diye bilinen ikinci bir yaratıcı eleman da yoktur. Her şey, özdür. Özü kapatan perde bile özdür. Perde, dualiteyi, özneyi, nesneyi ve zihni yaratır. Gerçekte ise bunlar da sonsuz bilinçten oluşur. Düşüncenin yarattığı zihin, yine düşüncenin marifetiyle yok olur.

Düşünceden oluşan zihin geride bırakıldığında, öz bilincine varılır ki burası huzurdur. Orada ne başlangıç vardır ne de gelecek. Mutlak Brahman, zamansızlıktır.

Ne tuhaftır ki insanlık, mutlak gerçeği tamamen unuttu ve gerçek olmayanın var olduğuna ikna oldu. Rama, bu aptal düşüncenin seni ele geçirmesine izin verme. Zihinsel kirlilik, sonu gelmez acılara yol açar. Gerçek olmayan düşünceler, sonunda büyük acılar yaratır. Cehalet, insanı türlü aldanışlara, hayallere daldırır. İnsanlar, cennetle cehennemin arasında gidip gidip gelirler.

Bütün zihinsel koşullanmalar bırakılmalı. O zaman geride saf gerçek kalır. Böylece öz güven ve huzur, kendisini gösterir.

6 NİSAN

Bir kaç dakikalık derin meditasyondan sonra Rama sordu:

Gerçekte var olmayan bir dünya yaratılıyor ve bu dünyayı insanlar gerçek sanıyor. Bu inanılmaz bir şey! Yalvarırım bunun nasıl olduğunu ve öyküdeki kralın başına gelenleri bana bir kez daha anlat.

Vasistha cevap verdi:

Beden, bilincin yarattığı bir fantezidir. Bilinç, beden dediğimiz bir kılıf yaratarak kendisini sınırlandırdı. Böylece bireysel ruh ya da jiva oluştu. Jiva, sahip olduğu zihinsel enerjiyle ne yapacağını bilemedi ve kendisi için bir dünya yaptı.

Bedene yerleşen öze, egoizm, zihin ya da jiva denildi. Ve sözünü ettiğimiz bu kavramlar, acı veya tatlı bir çok deneyimler yarattı.

Bu yaşananlar, ne bedene aittir ne de aydınlanmış olan kişiler için bir geçerliliği vardır. Inişler, çıkışlar, hareketli deneyimler, sadece cahil olan zihinlerin başına gelir. Çünkü rüyaya benzer bu durumları yaratan böyle zihinlerdir. Gerçekte ise bunlar hiç olmamıştır.

Beden, cansızdır. Bu nedenle o, acı ya da mutluluk yaşayamaz. Bu yalan dünya, gafletin ve bilgisizliğin eseridir. Bütün bu mutluluk ve acı deneyimleri, zihinden kaynaklanır. Bu durumda zihin, insan demektir.

Sana anlattığım öyküdeki kral, ‘’ Dedem, dinsel öğretiler doğrultusunda yaşadı ve devleti de öyle yöneterek büyük bir ün saldı. Ben de onun yolundan gideceğim, onun gibi olacağım.’’ dedi, bu biçimde devleti yönetti ve yüce bir kral olarak tanındı.

7 NİSAN

Vasistha devam etti:

Ben de o salondaydım. Kral kendisine gelip de başına gelenleri anlattığında bir de baktık ki büyücü kaybolmuş, ortada yok. Bizler, büyücünün aslında tanrıların mesajını ileten bir elçi olduğunu düşündük. Kralın zihninin derinliklerinde yer alan huzursuzluklar, zorluklarla dolu bir yaşamın hikayesi olarak boy gösterdi. Aynı zihin, tamamıyla temizlenip saflaştığında, dualite yok olur ve artık bu tür zorlu deneyimler kaybolur.

Rama, sana daha önce, kozmik çözülmeden ve yaradılışın tekrar nasıl oluştuğundan bahsettim. Bir yanılgıdan başka bir şey olmayan ‘’ Ben ve benim ‘’ kavramlarının altında yatan düşünce formlarını anlattım.

Kişinin, bilgelikle donanması ve aydınlanmaya yükselmesi için yedi adım, yedi aşama gereklidir.

Rama sordu:

Kutsal efendim, sözünü ettiğiniz yedi adım ya da yedi aşamayı lütfen açıklar mısınız?

8 NİSAN

Vasistha devam etti:

Sana bunları anlatacağım. Bilgeliğin yedi adımını bilirsen cehaletin tuzağına düşmezsin. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

Saf niyet ve sağlam irade.

Bilginin peşinden gitmek.

Zihnin iyice hassaslaşması.

Gerçeği öğrenmek ve ona tutunmak.

Bağlardan ve bağımlılıklardan özgürleşmek.

Dış dünyanın, kişinin üzerindeki etkisinin azalması.

Gerçeği, dışarıda değil, içinde aramak.

Kişiler söyle düşünmeye başlar:'' Ben neden hala bu saçmalıklarla uğraşıyorum? Kutsal kişilere yaklaşmalı ve kutsal öğretileri incelemeliyim.'' Bu, birinci aşamadır. Kişi bu niyete tamamen bağlandığı zaman dünyayla olan bağları gevşer ve zihin, saflaşır. Böylece, kişi gerçeğe yönelir ve duyusal zevklerden uzaklaşır.

Bunların hepsi iyice sindirilince mutlak bağımsızlık kazanılır ve gerçeğin doğasına ikna olunur. Dualite kaybolur, iç ile dış birleşir, ego silinir.Tüm bunlarla hayata bambaşka bir anlam yerleşir ve o zamana kadar olan çalışmaların sonuçları, meyve vermeye başlar.

Bundan sonra artık başka bir desteğe olan gereksinme biter. Öz bilgisi kendiliğinden kişiyi aydınlatır ve doğayla olan ilişki tamamen değişir. Bu düzeyin ötesinde ise artık bedene olan gereksinme de biter.

Rama, yedi aşamayı gerçekleştiren kutsal kişiler, artık mutluluk ya da mutsuzlukla ilgilenmezler. Onlar süregelen bir neşe ve haz içindedirler.

En yüksek bilinç düzeyini elde eden kişiler, insanlar arasında en yüce olanlardır. Özgürlüğü elde etmiş, hayranlık duyulacak olan bu kişiler için, bir kralla en değersiz görünen bir ot arasında hiçbir fark yoktur.

9 NİSAN

Vasistha devam etti:

Cehalet içindeki kişinin ‘’Ben’’ diye egoist bir tavır sergilemesi, altının altınlığını unutup kendisini bilezik sanması gibidir.

Rama sordu:

Kutsal efendim, nasıl oluyor da bir insanda cehalet ve egoizm ortaya çıkıyor?

Vasistha dedi ki:

Rama, sorular, gerçek olanı anlamak için sorulmalı. Zaten hiç bir gerçekliği olmayanı anlamaya çalışmak anlamsızdır.

Kuyumcu yüzüğü satarken, fiyat biçmek için tartarak altının gramını ölçer. Altın varsa yüzük vardır. Bir değeri ve gerçekliği olmayan yüzüğü sormak, ya da sonsuz bilinç içinde, gerçekte var olmayan egoizmi sormak, kısır kadının oğlunu sormak gibidir. Gerçekte olmayan, gerçek değildir. Varmış gibi görünen cehalet, bilgiyle karşılaşınca yok olur gider. Bu, ışık ortaya çıktı mı karanlığın yok olması gibidir. Cehalet nedeniyle bir kişi incinin, içine yerleştiği sedefi, gümüş sandı diye sedef, gümüş olmaz.

Evrende ikilik yoktur, teklik vardır. Bütün adlarda ve formlarda var olan ve parıldayan tektir ve o, sonsuz bilinçtir.

Yanılsamayla dünya diye görünen şey, sözünü ettiğimiz cehaletin doğasından oluşur. Egoizm de bu yanılsamanın sonucudur. Yoksa egoizm, sonsuz özde yer almış olan bir kavram değildir.

Sonsuz özün içinde yaratılış, dünya, cennet, insan, şeytan, element, zaman, varlık, yokluk yoktur. Ne sen ne ben, ne o, ne bu, ne gerçek, ne yanılgı, ne tefekkür ne zevk yoktur.

Evren diye bilinen şey, yüce huzurdur ve onda başlangıç, orta ve son bulunmaz. Tüm bunlar, algılamanın ve anlatmanın ötesindedir. Yaratılış yoktur çünkü sonsuzluk, sonsuzluğunu hiç bir zaman bırakmadı.

O, içinde hareket olmayan bir okyanus gibidir. O, boşluğun, boşlukta boşluk olarak var olması gibidir. Böyle olduğu için yaratılmış olan her şeyde Brahman, sadece Brahman olarak var olur. Uzaklık, yakınlık ya da farklılık, tüm şehrin bir aynada yansıması gibidir.

10 NİSAN

Vasistha devam etti:

Hikayedeki kral, halüsinasyon deneyiminden sonra, saraya geri döndüğünde, deneyimlediği şeyin gerçek olup olmadığını merak etti. Bir heyet oluşturdu ve aşiretin yaşadığı o korkunç yere gitmek üzere yola koyuldu. Kısa bir süre sonra vizyonunu gördüğü yere geldi. Aşiretin bir ferdi olarak birlikte yaşadığı insanlar oradaydı hatta açlıktan bir deri bir kemik kalmış kendi çocukları da oradaydı.

Gezinirken yaşlı bir kadınla karşılaştı. Kadın ıstırap içinde ‘’ Sevgili kocam neredesin? Benim güzel kızım ve büyük bir şans eseri evlendiği yakışıklı damadım, hepiniz nereye gittiniz? Beni yalnız başıma, burada bıraktınız.’’ diye çırpınıyor ve ağlıyordu. Kral yanına yaklaşıp dikkatle bakınca bu kadının gerçekten de karısının annesi olduğunu gördü. Kadına yaşamını rahatlıkla sürdürmesine yetecek kadar para verdi. Kuraklık nedeniyle pek çok kişinin terk ettiği o yerde bir süre kalıp halkın rahatı için gerekli olan çalışmaları yaptıktan sonra sarayına geri döndü.

Kral, saraya döner dönmez beni çağırdı. Bütün bu olanlar hakkında bir açıklama yapmamı istedi. Yaptığım açıklama, kralı tatmin etti.

Rama olanlar, cehaletin yaratıcı gücünü gösterir. Bu deneyim, gerçek olanla olmayan arasında çelişkide kalan bir zihnin ürünüdür.

Rama sordu:

Bu gerçekten şaşırtıcı. Bir rüya ya da bir halüsinasyon nasıl olur da uyanıkken yaşanan bir oluşuma dönüşür?

Vasistha cevap verdi:

Rama, bunların tümü de cehalettir. Uzak, yakın veya an ve sonsuzluk hepsi de kavramlardır. Cehaletin içindeyken gerçek olanla olmayan birbirine karışır. Bireysel bilinç, neyi düşünürse onu yaşar. Cehalet nedeniyle egoizm yükselir. Ego, kişinin eğilimlerine uygun olan durumlar yaratır.

11 NiSAN

Vasistha devam etti:

Büyücünün gelmesiyle oluşan hipnotik ortamda kral, bir aşiret kadınıyla evli olduğunu kendi bilincinde yarattı ve bunu gerçekmiş gibi yaşadı.

Kişi, önceki yaşamda neler yaşamış olduğunu tamamen unutur. Ama geçmişte yaşadıklarına yüklediği enerji güçlüyse, bugünkü yaşamında yeniden bilinç düzeyine gelerek hatırlanabilir.

Geçmişte görülen bir rüya bile bilinç düzeyine taşınabilir. Kralın başına gelen bunlardan birisiydi. Hatta kral, herhangi bir aşiret adamının zihninden geçen bir durumu kendisine çekerek onu yaşamış bile olabilir.

Bu tür halüsinasyonlar bir çok kişi tarafından görülebilir ve gerçek sanılabilir.

Kum, içinde yağ içermez. Gerçeğe dayanmayan şey, gerçek olamaz. Bu tip durumların öz ile bir ilişkisi yoktur. Bunlar, zihinle ilgilidir. Ve böyle

şeyler, herkesin başına gelebilir.

Sonsuzluğun içinde yer alan bilinçte, her şey ortaya çıkabilir. Bunlar gerçeğe dayalı olabilir de, olmayabilir de.

12 NİSAN

Vasistha devam etti:

İlişkiler, her yerde ve her zaman var olan tekliği kavramaya hizmet eder. Tüm ilişkileri yaratan ise, cehaletinden dolayı evreni özne ve nesne diye ikiye bölen zihindir.

Görünen ile görme arasında ilişki vardır. Ve bu ilişkiyi yaratan, görendir. Görünen, görme ve gören birleştiği zaman, yücelik ortaya çıkar.

Zihinsel algılamaların içinde yaşamaktan vazgeç çünkü sonsuz bilincin içinde zihin, yoktur. Bu gerçeğe yerleş. Ben, zihnin ne olduğunu çok uzun zaman önce anladım. Rama, olan sadece sonsuz bilinçtir.

Bu, sonsuzmuş gibi görünen cehalet ırmağından öteye geçmenin tek yolu, kutsal bir kişinin yanında bulunmaktır. Böyle bir kişinin varlığı, sana her zaman doğruyu işaret eden bir pusula gibidir. Orada özgür olma arzusunu ilham eden bir saflaşma yaşarsın. Bu da seni, bir dizi araştırma yapmaya yöneltir. Zihin, gittikçe daha çok hassaslaşır ve gerçeği anlayacak kıvama gelir. Bunun sonucunda da saf bilgiyi kazanarak gerçeğe yönelirsin.

Zihinsel koşullanmalar, zihinle birlikte yok olur. Böylece eylem yapmaya olan bağımlılığından da onun sonuçlarından da kurtulursun.

Bu durumda yaşamsal işlevlerin devam ediyor olsa bile bunları, sanki uykudaymışsın gibi yaşarsın. Dünyasal zevkleri geride bırakırsın. Böyle bir kaç yıl yaşamak, kişiyi yaşamın ötesine yani özgürleşmeye taşır.

Zihinsel koşullanmaların üstesinden gelip de tamamen huzura kavuşunca, aldanmalar ve yanılgılar yok olur. Ne zaman ki mayanın yarattığı yanılsamalar apaçık ortaya çıkar ve her şeyi yaratanın, cehalet olduğu anlaşılır, o noktada kişi, mutlak Brahman'a uyanır. Ve bu uyanma, onu sonsuz mutluluğun ve huzurun kaynağına ulaştırır.

Ruhsal yoldaki kişi, hep gerçek özü, Brahman'ı arar ama aslında kişi bilse de bilmese de, bedenli olsa da olmasa da O, hep oradadır.

Dünyadaki tüm acılar da mutluluklar da, bedenle ilgilidir ve bedene aittir

Rama, yaratılışı oluşturan yanlış anlamalar yok olunca bilinç temizlenir. Böyle olunca, dualite de kendiliğinden yok olur.

13 NİSAN

Rama sordu:

Deniyor ki, evren, yüce varlığın içinde tohum olarak yer almaktadır. Bu doğru bir yaklaşım mıdır?

Vasistha devam etti:

Evrenin, yaratılıştan önce, yüce bilincin içinde tohum olarak var olduğunu düşünmek, cehaletin ta kendisidir.

Rama, bunu böyle söyleyen öğretmenler de buna inanan öğrenciler de tamamen cehalet içindeler.

Tohum, gelecekte ortaya çıkacak olan ağacın varlığını içinde saklar. Burada, tohum da ağaç da duyu organlarıyla fark edilen maddesel yapılardır. Fakat zihin bölgelerinin çok ötesinde bir yerde, maddi dünyaların tohumu nasıl var olabilir. Uzaydan bile daha ince olan yüce varlık, nasıl olur da maddi evrenin tohumunu saklar? Eğer böyle olsa evren nasıl olur da sonunda yüce varlıkla bütünleşip ona karışabilir?

Olmayan bir şey nasıl olur da olanın içinde yer alir? Öyle olsaydı evreni gördüğümüz gibi onu içinde tutan yüce varlığı da görürdük. Ağaç, boşluğun içinden yükselebilir mi? İki aykırı şey, Brahman ve evren nasıl birlikte var olabilirler?

Dünyanın içinde duran kişi, Brahman'ı anlamaz, Brahman'ı anlayan kişi için ise dünya, var olmaz.

Evrenin tohumunun yüce varlıkta saklandığı görüşünü savunmak aptallıktır.

Gerçek ise şudur: Sadece Brahman vardır. Evren diye algıladığımız her şey, aslında Brahman'ın kendisidir.

Kozmik çözülmeden sonra evren olarak ortaya çıkan şey doğrudan yaratıcının zihninden yani kozmik zihinden yükselmiştir. Bellekten yükselen düşünceler, dünyaları yaratır.

Düşüncelerin yarattığı dünyaların gerçekliği, düşüncenin gerçekliğiyle aynıdır. Düşünceler bellekten kaynaklanır. Eğer hatırlayan bir zihin olmasaydı anı da olmazdı.

Aynı, toz tanelerinin ışıklı bir koridorda görünür hale gelmesi gibi, sonsuz bilinçte milyonlarca bellek, ortaya çıkar. Küçücük bir atomdan ortaya çıkan bu dünyalar, zaman, mekan, eylem, gece ve gündüz kavramlarıyla var olurlar.

Tüm bunlar yontulmamış bir mermer kütlesinin içinde yer alan formlar gibidir. Ve bu böyle, sonsuzca devam eder gider.

14 NİSAN

Vasistha devam etti:

Ey Rama, dünya diye bilinen bu zorlu okyanusu aşabilmenin tek yolu, duyuların efendisi olmaktır. Bunun dışındakiler bir işe yaramaz. Kişi,

kutsal kişilerin yanında bulunarak ve onların öğrettiği kutsal metinleri öğrenerek duyuların doğasını öğrenir ve onları eğitmeyi başarabilir.

Rama, her şey zihindir. Ve zihin şifalandırılınca dünya diye görünen de iyileşir. Düşüncenin yeri, zihindir. Bedeni yapılandıran da zihindir. Düşünce olmasaydı beden olmazdı. Aldanmayı zihin yaratıyor, doğum ve ölüm de zihnin marifetleri. Sonuç olarak bağlılık da özgürlük de zihnin eseridir.

Rama sordu:

Kutsal efendim, bu koskoca evren nasıl olur da zihnin içinde yer alır, lütfen anlatır mısın?

Vasistha cevap verdi:

Meditasyon sayesinde yaratıcı konuma gelen kardeşlerin ve zihnindeki halüsinasyonlar yüzünden aşiret hayatı yaşayan kralın hikayelerini anlattım. Şimdi de sana Sukra'nın öyküsünü anlatacağım.

Çok eski zamanlarda dağların tepesinde inzivaya çekilen Bhrgu

adında bir aziz varmış. Bhrgu'nun genç oğlu Sukra, babasının yanında yaşar, ona hizmet edermiş.

Bir gün Sukra, gökyüzünde uçmakta olan güzeller güzeli bir peri kızı görmüş. Peri kızını gördükten sonra

aklı karışmış ve kıza karşı duyduğu arzudan başka hiçbir şey düşünemez olmuş. Aynı biçimde peri kızı de yakışıklı Sukra'yı görmüş ve çok etkilenmiş.

Sukra, gözlerini kapatmış ve kızı hayal etmeye başlamış. Hayaline o kadar kapılmış ki kendisini cennette bulmuş. Orada ışık saçan varlıklar, tanrılar, göksel filler ve atlar varmış. Diğer tanrılarla birlikte evreni yöneten Brahma da oradaymış. Sukra, cennet bahçelerinde dolaşmış ve göksel müziği dinlemiş. Sonunda cennetin kralı olan İndra'yı görmüş. İndra, tahtında oturuyormuş, çevresinde birbirinden güzel periler varmış. Sukra, yaklaşıp İndra'yı selamlamış. İndra, Sukra'ya'' Hoş geldin'' demiş ve cennette onu konuk etmek istediğini söylemiş. Sukra da bu daveti kabul etmiş.

15 NİSAN

Vasistha devam etti:

Önceki kimliğini tamamen unutmuş olan Sukra, Indra'nın yanında bir süre kaldıktan sonra aşık olduğu peri kızını aramaya çıkmış. Onu bulduğunda ikisi de birbirlerine özlemle bakmışlar. Akıldan geçen düşüncenin hemen gerçekleşmesi, cennetin özelliği olduğu için Sukra ve peri kızı orada birlikte olmuşlar.

Sukra, karanlık bir gecede, güzel bir bahçede peri kızıyla birlikte olmayı hayal etmiş, bu hayal de anında gerçekleşmiş. Peri kızı, Sukra'ya '' Beni kalbine al ve orada sakla, senin kalbinde olmak, bana her şeyden daha çok mutluluk verir '' demiş. Sukra, bu dileği kabul edince peri kızı Sukra'nın kalbine yerleşmiş.

Sukra, cennette peri kızıyla birlikte çok uzun yıllar yaşamış. Bu, sekiz kere dünyasal döngüye denk gelecek uzunlukta bir süreymiş.

Bu uzun dönemden sonra, Sukra'nın cennette kalma süresi dolmuş ve dünyaya geri dönmüş. Eterik bedeni yeryüzüne değdiğinde Sukra, bir tohum olarak kutsal bir brahmana'nın yiyeceği bir hububata yerleşmiş. Kutsal brahmana, bu hububatı yemiş. Bir zaman sonra Sukra, brahmana'nın oğlu olarak dünyaya gelmiş. Bu biçimlerde dünya üzerinde pek çok kez bedenlenme deneyimi yaşayan Sukra, bir yaşamında da kral olarak doğmuş. Kral olarak bütün yaşamını meditasyona ve inzivaya adamış. Bunun sonucunda da son kez doğduğunda bir aziz olarak dünyaya gelmiş.

16 NİSAN

Vasistha devam etti:

Bu sırada yüzlerce yıl süren meditasyondan sonra Bhrgu, oturduğu yerden kalkmış. Gözleri oğlunu aramış. Önünde, kurumuş ve korkunç görünen, oğlunun ölü bedeni duruyormuş. Derin bir üzüntüye kapılan Bhrgu, oğlu Sukra'yı bu hale getiren zamana lanetler yağdırmış.

Tam o anda, sağlam bir zırh giyinmiş, bir elinde kılıç, diğer elinde kement taşımakta olan zaman, Bhrgu'nun önünde belirivermiş. Hizmetkarlar ve habercilerle çevrelenmiş olan zamanın, altı tane kolu ve altı tane yüzü varmış. Yıkımının yarattığı alevlerden dolayı ışık saçan zaman, sükunetle ve kararlı bir ses tonuyla Bhrgu'ya seslenmiş:

'' Ey aziz kişi, bu nasıl bir bilgeliktir ki lanet ediyorsun? Kutsal kişiler, zarara uğrasalar bile hoş karşılarlar. Ben, senin hayranlık duyulacak bir kişi olduğunu biliyorum ve bu nedenle yine de seni saygıyla selamlıyorum.

Bilgeliğini ve erdemini böyle boş şeylerle ziyan etme. Bil ki bana hiç bir lanet dokunamaz. Dünya yok olsa bile bana bir şey olmaz.

Ben, sayılamayacak kadar çok varlığı yok eden zamanım. Yok ettiklerimin arasında bir zamanlar insanların taptığı tanrılar bile var. Ey kutsal olan, ben tüketenim sen de beni besleyen gıdasın. Bu değiştirilemez çünkü böylesi, doğanın takdiridir. Bu ilişkide sevmek ya da sevmemek diye bir konu yer almaz. Ateşin alevi yukarı,

suyun akışı aşağı doğrudur. Bu, nasıl değişmeyen bir durumsa, her şeyin bir sonunun olduğu gerçeği de öyledir. Bilgelik bunu bilir ve olduğu gibi kabul eder.

Bu tamamen tanrını takdiridir. Burada yapan ya da maruz kalan yoktur. Tüm bunlar, zamanın doğal işidir. Eğer bakışın saf olmazsa aklın karışır.

Bu durum, eğer suyun yüzeyinde çırpıntı varsa, üzerine düşen ay ışığının, çırpınıyor olduğunu düşünmeye benzeyen bir yanılgıdır.’’

17 NİSAN

Zaman devam etti:

Sonunun yıkıma yol açacağını iyi bildiğin halde yok yere öfkeye kapılıyorsun. Olması gereken olur. Gerçek, budur. Ben, doğanın buyruğunu yerine getiririm. Doğa, ne derse, o olur. Bilge kişiye de egodan ve bencillikten tamamen uzak durarak olanı biteni izlemek düşer.

Kutsanmışlık yolunu bildiğin halde, neden bir aptal gibi davranıyorsun? Nerede senin bilgeliğin, yüceliğin, ahlaki cesaretin? Biliyorsun ki olgunlaşmış meyve yere düşer. Bunu bile bile neden beni lanetliyorsun?

Herkes, biri fiziksel, diğeri de zihinsel olan iki bedene sahiptir. Fizik beden, cansızdır ve sonunda yıkıma mahkumdur. Zihin de sonludur ve içten içe seni bitiren odur. Zihin, ardı arkası kesilmeyen değişik bedenlerle kendisini var eder. Eylem, sadece zihnin işidir. Düşünceleri nedeniyle bağlılıklar yaratırken eğer temizlenir ve saflaşırsa kişiyi özgürlüğe taşıyacak olan da yine zihindir.

Bedeni, tüm organlarıyla yaratan, zihindir. Ve o, canlı cansız tüm varoluşta vardır.

Zihin, karar verme işlevini kullanırsa, buna akıl denir. Ne zaman ki zihin, kendisini dışardaki nesnelerle kimliklendirir o zaman da ona, ego denir.

Zihin, materyal bir malzemeden yapılmış olan fizik bedeni kendisi sanır. Ne zaman ki, bu fiziksel malzemeyle

kimliklenmekten vazgeçer o zaman gerçek kimliğini bulur ve yüceliğe ulaşır.

Ey kutsal olan, senin uzun zaman kaldığın meditasyonun sırasında oğlun da kendi hayallerinin peşinden gitti. Oğlun, bedenini burada bıraktı ve cennete yükseldi. Orada uzun bir süre, aşık olduğu peri kızıyla mutlu zamanlar geçirdi. Cennetteki süresi dolduğunda yeryüzüne geri geldi. O, göksel bedenini cennette bırakmıştı. Buraya geldiğinde yeni bir fiziksel beden aldı. Sonra değişik bedenlerde yüzlerce kez doğdu. Son olarak aziz Vasudeva olarak dünyaya geldi.

Vasudeva, şimdi, tüm kutsal kitaplar hakkında söz sahibi olacak kadar bilgili biri olarak Samanga nehrinin kenarında inzivada yaşamaktadır.

18 NİSAN

Vasistha devam etti:

Aziz Bhrgu, zamanın anlattıklarından sonra oğlunun hayat hikayesini görmek için bilgelik gözüne girdi. Sukra'nın yaşadığı tüm dönüşümleri gördü ve sonra kendi bedenine geri geldi.

Oğluna olan bağlarını geride bırakan Bhrgu dedi ki:

Ey zaman, sen gerçekten de geçmiş, şimdi ve gelecek konularını en iyi bilensin. Benim gibi bilge olanlar bile gerçek olanla olmayanı ayırmakta yanılgıya düşebilir. Kesin olan şu ki, her şey senin içinde olup bitiyor. Sen, aslında hayalden başka bir şey olmayan zihnin bu oyunlarını en iyi bilensin.

Oğlum ölmedi. Ama onu karşımda ölü bedeninde görünce dehşete kapıldım. Birden, oğlum vaktinden önce öldü sandım. Bizler, olayları yorumlarken, hep acıyla zevk arasında gidip geliyoruz.

Bu dünyada öfke, kişiye yapmaması gerekenleri yaptırır. Kişinin uygun davranışta bulunması için, zihninin sakin ve dengede olması gerekir. Dünya denilen bu yanılgı durduğu sürece kişinin uygun olanla olmayan arasında yalpalaması kaçınılmazdır.

Senin lütfun sayesinde bir kere daha anladım ki asıl beden zihindir. Dünya diye görüneni tasavvur ettiren zihindir.

Zaman dedi ki:

Evet gerçekten de beden, tamamen zihin tarafından yaratılmıştır. Bu, çömlekçinin, çömlek yapması gibidir.

Zihin, tüm bedenleri yapar ve sonra da yok eder. Aldanışlar, hayaller, rüyalar hep zihnin içinde yer alır. Cahil adam, fizik bedeni, zihinden ayrı ve ondan bağımsız sanır.

Uyanıklık, rüya ve uyku halleri zihnin değişik durumlarının ifadesinden başka bir şey değildir. Bu hallerin gerçek olup olmadığına da zihin, kendi şartlanmışlığına bağlı olarak karar verir.

19 NİSAN

Zaman devam etti:

Zihin, ‘’ Ben zayıfım, ben mutsuzum, ben hastayım ’’ gibi sayısız kavramlar yaratarak onlarla oyalanır. Bu düşüncelerin geçersizliği fark edilene kadar durum, böyle sürer. Kişilikle ilgili her türlü değerlendirmenin yanlışlığı anlaşıldığında ise dönüşüm başlar.

Zihin, sonsuz çeşitlilikteki yaratılışı içinde barındıran muazzam bir okyanus gibidir. Okyanusun yüzeyinde irili ufaklı pek çok görüntüler yükselir ve geriye çekilir. Küçük olan dalga, kendisine küçük der, büyük olan da kendisini büyük diye bilir. Rüzgar, eğer dalgayı kırdıysa dalga kendisinin yıkıma uğradığını düşünür. Dalganın biri soğuk der, diğeri ılık der. Bunların hepsi aslında okyanustan başka bir şey değildir. Doğruyu söylemek gerekirse bu dalgaların gerçekliği yoktur.

Yukarıdaki örnekte mutlak olan okyanustur. Evrende de mutlak olan sadece Brahman’dır. Her yerde o olduğu halde, doğada sonsuz görüntülerle ortaya çıktığı için sonsuz çeşitlilik varmış gibi değerlendirilir. Her varlık, kendisini farklı sanır ama aslında hepsi de Brahman’dır.

Brahman, sonsuza kadar evreninin içinde gerçeğin potansiyeli olarak öylece durmaktadır. Gökkuşağı, kendi renkliliği içinde ışığın kırılmalarını yansıtır. Evrendeki çokluk da, içinde tek ve mutlak Brahman’ı barındırır.

Örümceğin, kendi ağında yaşaması gibi canlılar da kendi zihinlerinin yarattığı dünyanın içinde yaşayıp giderler

İpek böceği, kendi ağını örerek ona bağlanır, varlıklar da evrenin ağına takılmış yaşamaktadırlar.

Fil, nasıl bağlandığı kazıktan çabasızca kurtulabilirse insan da isterse dünyasal bağlarından kolayca özgürleşebilir.

Gerçekte ve mutlak anlamda bakıldığında ne bağ vardır ne de özgürlük. Sadece Brahman vardır. Bağlılık ve özgürlük kavramları, sonsuz olanın üzerini geçici olarak örten örtü gibidir. Bunun adı da, yüce yanılgıdır.

Vasistha devam etti:

Zaman, Bhrgu'ya '' Gel, cennette uzun süre zevk ve mutlulukla yaşadıktan sonra şimdi inzivada çile dolduran oğluna gidip bir bakalım.'' dedi.

İkisi birlikte kalkıp gittiler.

20 NİSAN

Vasistha devam etti:

Bhrgu ve zaman, birlikte Samanga nehrinin kıyısına geldiler. Orada Bhrgu, farklı bir bedende olan oğlunu gördü. Şimdi oğlunun enerjisi de değişmişti. Oğlu, aydınlanmanın getirdiği huzur ve mutlulukla doluydu. Bir zamanlar Bhrgu'nun oğlu olan genç adam, önünde duran ve ışık saçan iki kişinin farkına vardı. Ayağa kalkarak onları saygıyla selamladı ve yumuşak bir sesle '' Ey kutsal varlıklar, huzurunuzda kutsandığımı hissediyorum.'' dedi. Bhrgu da ona, '' Sen artık cahil bir adam değilsin, kim olduğunu hatırla. '' dedi. Sukra, gözlerini kapattı ve anında önceki yaşamları gözlerinin önüne geldi.

Sukra ,'' Ben sayılamayacak kadar çok bedenlerden ve acı tatlı pek çok deneyimlerden geçtim. Zalim bir kral, hırslı bir tüccar, gerçeği arayan bir derviş oldum. Dünyada yaşamadığım hiçbir duygu ve deneyim kalmadı. Şimdi artık hiçbir merakım ve talebim yok. Senin, bir zaman benim babam olduğunu biliyorum. Gel, birlikte baba oğul olduğumuz zamanki yere gidelim. '' dedi.

Sonra, bir anda Sukra'nın bedeninin çürüdüğü o yere geldiler. Sukra eski bedenine üzüntüyle baktı ve dedi ki '' O güzel peri kızının aşık olduğu bedene bak, çürümüş ve kurda kuşa yem olmuş. Ceset olmuş ve görenleri korkudan dehşete düşürecek bir hale gelmiş olan bu beden, şimdi duygularından kurtulmuş, hayalet zihinden özgürleşmiş bir halde sanki kurumuş bir ağaç gibi.''

Şimdiki adıyla Vasudeva olan Sukra dedi ki:

İster bilge, ister cahil olsun herkes, bedeninin doğasına uygun olarak, bir dünya yaratır ve bağımlı ya da aydınlanmış bir kişi olarak yaşamını sürdürür. Eğer bağımlıysa, acılar ve zevkler arasında gidip gelerek, eğer bağımlılıktan kurtulursa sürekli huzur ve rahatlığı bulmuş olarak yaşar.

Bu ikisi arasındaki fark, zihinsel yapılanmadan kaynaklanır. Beden var olduğu sürece kişi acıları ve zevkleri yaşayacaktır.

Ancak özgür olunca kişi, hiçbir şeye bağlanmayacak, diğerleriyle birlikteyken onları anlayacak, onlarla birlikte zevk ve acı varmış gibi yaşayacak ama kendi içinde tamamen özgür olacaktır.

21 NİSAN

Vasistha devam etti:

Zaman, Vasudeva'nın, çürümüş, eski bedenine üzülerek baktığını görünce dedi ki '' Ey Bhrgu'nun oğlu, istersen bu bedeni bırak ve eski bedenine geri dön. Bu çağ bitene kadar o bedeni taşıyacaksın ama yeni çağ geldiğinde artık bir daha beden almana gerek kalmayacak.''

Zaman, bunları söyledi ve kayboldu.

Sukra kendisine söyleneni yaptı ve Vasudeva diye bilinen bedenini terketti. Bhrgu yerde duran Sukra'nın cesetine kutsal su döktü, mantralar söyledi. Yerde duran beden canlandı ve eskiden olduğu gibi ışık saçan genç bir bedene dönüştü.

Sukra, kalktı ve Bhrgu'nun ayaklarına kapandı. Bhrgu, oğlunun yeniden canlanmış olmasına çok memnun oldu. Bhrgu '' Bu, benim oğlum '' diye düşündü. Sonra da kendisinin aydınlanmış bir kişi olduğu halde yine de çocuğu sahiplenmesine şaşırarak, beden bilincinin nasıl köklü bir duygu olduğunu fark etti.

Bhrgu ve Sukra, Vasudeva'nın cenazesi için, geleneklere uygun bir biçimde tören yaparak onu uğurladılar.

Her ikisi de güneşin ve ayın ışığıyla parlayarak yaşadılar. Sukra, şeytan ruhu taşıyanları doğru yola sokmak için görevli ruhsal bir öğretmen oldu. Baba Bhrgu da ulaştığı en yüksek bilgelikle, yaşamını sürdürdü.

Bu, bir peri kızına aşık olan ve bedenden bedene sürüklenen bir gencin öyküsüdür.

Rama sordu:

Kutsal efendim nasıl oldu da Sukra, cenneti düşündüğü anda hemen kendisini orada buldu?

Vasistha cevap verdi:

Sukra, ilk kez bedenlenmişti. Onun zihninde dünyanın kiri pası yoktu. Ayrıca kutsal bir kişi olan babası tarafından eğitilmişti. O nedenle istediği şey, hemen oldu. Zihin saf olursa İçinde bir düşünce oluştuğunda, o düşünce hemen gerçeğe dönüşür.

22 NİSAN

Vasistha devam etti:

Evrenin yaratılması ve çözülmesi, sonsuz bilincin işidir. Yaratılışta çok çeşitli formlar yer alır. Her bir form, kendi içinde Brahman'ın tohumunu taşır. Yaratılıştaki her bir atomun içinde mutlak Brahman vardır.

Her birey, kendi zihninde zaten izleri olan nesneleri kendisine çeker. Yaşanılan hayatın ve ölümün karakterini, zihnin yapısı belirler. Zihinsel yapılanmadan kurtulmadıkça doğum, ölüm çemberi dönmeye devam eder.

Ey Rama! Ağaç, tohumu parçalar ve ortaya çıkar. Ama evren, Brahman'ın tohumunu olduğu gibi koruyarak oluşur. Brahman, isimsiz ve formsuzdur. O, hiç değişmez ve sonsuzdur. Zihin ise devamlı değişir, kavramlarla ve formlarla var olur. Zihin yoluyla Brahman'ı öğrenmek de anlamak da bu nedenle mümkün değildir.

Bir nesne, eğer görülense o, aynı zamanda gören olamaz. Hayata, ben ve benim dışımdakiler diye baktığımız sürece özne, nesne ayrımı sürer. Serap, eğer su olarak görünürse yükselen sıcak hava görünmüyor demektir. Eğer yükselen sıcak hava görünürse o takdirde serap kaybolur. Su mu yoksa yükselen sıcak hava mı gerçektir?

Görenle görülen arasındaki ayrılık silinirse, obje ile nesnenin aynı olduğu idrak edilirse o zaman bölünme yok olur.

23 NİSAN

Vasistha devam etti:

Her birey, kendi içindeki eğilimleri, yine kendi içinde var olan yaşam enerjisi aracılığı ile canlandırır ve onları deneyimler.

Rama, içsel gözlemlerini kullan ve varoluştaki her bir atomun içinde yer alan sayısız dünyaların farkına var. Yaşam diye görülen, aslında uzun bir rüyadır. Hayatın, bir rüya gibi gelip geçtiği gerçeğine uyan.

Her çeşit deneyim, her bir atomun içinde saklıdır. Bunu bilirsen çeşitliliğin özünde bulunan tekliği görebilirsin. Zaman, mekan, eylem ve madde, sonsuz bilincin ortaya çıkan görüntüleridir. Çok az sayıda kişi, dünya diye belirenin, aslında kendi içindeki illüzyon olduğunun farkındadır. Kişi, bunu fark ettiği zaman illüzyondan özgürleşir. O zaman, aşırı arzular silinir. Bu, bilgeliğin kanıtıdır.

Brahman üzerine tefekküre dalanlar, Brahman olurlar. Böylece onlar, sınırları ve koşulları olmayan bir yere yerleşirler. Sukra, devamlı peri kızını düşündü ve onu buldu.

Rama sordu:

Kutsal efendim, lütfen bana uyanıklık ve rüya hallerinin gerçek doğasını anlatır mısın?

Vasistha cevap verdi:

Sürdürülebilir olan uyanıklık, kaçıp giden de rüyadır. Rüya halindeyken bunun gerçek olduğu sanılır. Uyanıp da geriye bakınca görülenin rüya olduğu anlaşılır. Uyanıkken yaşamın, gerçek olduğu düşünülür. Ama hızla gelip geçen hayata dönüp bakınca o zaman da hayat, rüya gibi görünür.

Aslında bunların ikisi de aynıdır.

Kişi, zihninin içinde yaşarken duyu organları devre dışında kalırsa bu, rüya halidir. Yaşam gücü eyleme geçer ve duyu organları çalışıyor durumda olursa bu da uyanıklıktır.

Eğer bilinç, derin uykudayken bile açıksa ve rüya halindeyken ışık, rüyayı aydınlatıyorsa o zaman bilincin ötesine geçilmiş olunur ki bu hale, zihnin ötesi yani turiya denir.

24 NİSAN

Rama sordu:

Efendim, zihin denilen şey, neden saflığını kaybeder?

Vasistha cevap verdi:

Bu, güzel bir soru olmakla birlikte üzerinde konuşmak için uygun zaman olmayabilir. Ama şimdi sana söyleyeceklerimi dinledikten sonra sorunun cevabını açık olarak anlayacaksın.

Zihinleri saf olmayan insanlar, saflaşmak ve özgür olmak için çabalarlar. Demek ki özgür olmak isteyen zihin, kirli bir zihindir.

Hava, değişik çiçeklerle olan ilişkisine göre farklı kokular taşır. Zihin de yaşamda farklı kavramlarla karşılaşır, karşılaştığı bu kavramlara göre biçimlenir ve yine onlara uygun biçimde bedenler edinir. Bu bedenler aracılığıyla deneyimlediği yaşamdan zevk alır ve ona bağlanır.

Zihin, eylem demektir. Ve eylem de zihnin ürünüdür. Bu ikisi çiçekle koku gibidir.

Zihin her zaman servet, zevk ve özgürlük peşinde ve kendi doğrularına göre yaşar. Tabii ki bu doğrular herkese göre ayrılık gösterir.

Rama, bağlılık demek, kavram demektir. En temel kavram, maya yani cehalettir. Katarakt, gözde ışığı görmeyi engelleyen bir perde yaratır. Cehalet de şüphe ile birlikte bulunur ve gerçeği saptıran, bu şüphedir. Karanlıktaki kişi, aslan kafesine yaklaştığında kafes boş

bile olsa ona korkutucu gelir. Aynı biçimde, kişi cehalet içinde ve bu boş bedende korkulara tutsak olarak yaşar.

Ben ve dünya kavramları gerçek değildir, gölgedir. Bunlar yaratılmış nesnelerdir. Onlar, gerçek mi değil mi diye uğraşmak da zaman kaybıdır. En iyisi, onları boş vermek ve onlardan vaz geçmektir.

Ne zaman ki zihin, bağlılıkları bırakır, dualitenin yarattığı salınımlardan kurtulur işte o zaman objelerin çekim gücünden de kurtulur. Böylece aldanışın kafesinden özgürleşir. Tüm şüpheler bittiğinde, coşku ve korku geriye çekildiğinde zihin, dolunayın ışığı gibi bir aydınlık yaymaya başlar.

Zihin, saflığına kavuştuğunda geri çekilir. Kalp, öne çıkar ve kalbe iyilikli bir hal yerleşir. O takdirde güneşin karanlığı yok etmesi gibi, kalpte bilincin ışığı yükselir ve böylece dünya denilen yanılgı son bulur.

25 NİSAN

Vasistha devam etti.

Ey Rama, kişi gerçeğe ulaştığında anlar ki, yanılgı içindeki bir anlayışın ürününden başka bir şey olmayan beden, ‘’ Ben ‘’ değildir. Beden, zamanın koşullarına bağlı olarak acıyı ya da zevki deneyimler. Bu deneyimlerin hepsi, bedene ve zihne aittir. Onların, ‘’ Ben ‘’ ile bir ilgisi yoktur.

Kişi, her yere ve her şeye yayılmakta olan sonsuz bilincin kendisini de kapsadığını ve aslında kendisinin sonsuz bilinç olduğunu,

Özün, saç telinin milyonda biri kadar ince olduğunu ve her şeyin içinde yer almakta olduğunu,

Var olan tek şeyin, bilincin sonsuz ışığı olduğunu,

Bilincin, her yere ve her şeye eşit olarak yayıldığını, bu nedenle herkesin, içinde aynı potansiyeli barındırmakta olduğunu,

İpe dizilmiş boncuklar gibi tüm varlıkların sonsuz gerçeğe ait olduğunu, bu nedenle kişiye özel, bağımsız bir zihin olmadığını,

Yanılgıdan kaynaklanan ‘’Ben bu bedenim’’ görüşünden uzaklaşınca bedenle birlikte gelen hastalık, korku, yaşlılık ve ölümden de kurtulacağını fark eder.

Her şey Brahman’dır. Ben ve diğerleri yoktur. Herkes, aynı ailenin, sevgiyi ve korunmayı eşit olarak hak eden üyeleridir. Herkesi ve her şeyi koruyan sadece O’dur

Bu yüce anlayışla yaşayanlara ne mutlu. Çünkü onlar, tüm evrenin, doğrudan doğruya Brahman olduğunu

bilirler. Bu nedenle yaratılışın oluşmasında da çözülmesinde de hep aynı kalırlar ve asla değişmezler.

26 NİSAN

Vasistha devam etti:

Rama, gerçeklik yolundaki bir kişinin bedeni, bir yandan mutluluk verirken bir yandan da özgürleşmesi konusunda ona yol açar. Bu bilinçteki kişide, mutsuzluk deneyimi asla söz konusu olmaz.

Aydınlanmış kişi için beden, sonsuz mutluluk ve huzurun gerçekleştiği kutsal bir mabettir. Yaşam süresi bittiğinde de üzülecek bir şey yoktur. Çünkü kişi oradan, doyumla ve sevinçle var olacağı, başka bir sürece geçiş yapar.

Bilge kişiye göre beden, gerçeğe giden bir araçtır. Böyle bir insan,

ne tutkuya ve hırsa yüz verir ne de cehalet nedeniyle oluşan korku duygusu, onu pençesine alabilir.

O, bu bedene hafif olarak gelmiştir. Giderken de sanki yaşam, ona hiç değmemiş gibi hafifçe gider.

Tüm şüphelerden özgürleşmiş bilge bir kişinin zihninde, egonun gölgesi bile yer almaz. Onun kalbine kutsallık, gelip taht kurmuştur. Bu nedenle kişi haz veren tüm eğilimlerin tutsaklığından kurtulmuştur. Arzuları zapt etmiş bir zihin, düşmanı zapt etmiş bir hükümdardan daha kazançlıdır.

Bilge bir kişinin zihni, onu mutluluk veren eylemlere yönlendirir. Bu düzeyde zihin, sadık bir hizmetkar, iyi bir danışman, duyulara söz geçiren bir komutan, yaşamı kolaylaştıran bir eş, koruyucu bir baba, güvenilir bir dost gibidir.

27 NİSAN

Vasistha devam etti:

Zihin nasıl oluşur? Sana bu konuyla ilgili bir hikaye anlatacağım.

Cehennemde yaşayan ve büyü konusunda usta olan Sambara adında bir şeytan vardı. Tehlikeli bir şeytan olan Sambara, cennetteki Tanrıların korkulu rüyasıydı.

Cennetteki tanrılar, korkularından Sambara'nın uzakta olduğu bir zamanı kollayıp onun ordusunu toptan öldürdüler.

Geri döndüğünde durumu gören Sambara öfkeden çılgına döndü ve doğruca gidip cenneti işgal etti. Cennetteki tanrılar, onun büyü gücünden korkup kaçtılar ve saklandılar. Yalnız kalmış olan Sambara kendisine yardım etmeleri için üç şeytan yarattı. Bu şeytanların adları, Dama, Vyala ve Kata idi.

Bu üç şeytan, ilk kez doğdukları için zihinlerinde önceden oluşmuş hiç bir kavram yoktu. Şüphe, korku ya da herhangi bir koşullanma henüz gelişmemişti. Düşmandan ya da ölümden korkmak, savaşın anlamı, yenmek ya da yenilmek bilmedikleri şeylerdi. Bu nedenle onlar robot gibi Şambara'nın emirlerini uygulayacaklardı.

Sambara, tanrılarla savaşmaları için yeniden bir ordu oluşturdu ve bu üç şeytanı da orduyu korumaları için görevlendirdi. Hepsi birlikte savaşmaya geldiler ama ortada savaşacak kimse yoktu. Çünkü tanrılar korkarak kaçmışlardı. Şeytanlar onları bulamadılar.

Bu arada korku içindeki tanrılar, Brahma'ya kendilerini koruması için dua ediyorlardı. Tanrı Brahma, onları duydu ve önlerinde belirdi.

Brahma dedi ki:

'' Tanrılar, Sambara şimdi öldürülemez. Savaş meydanından kaçmakla çok iyi yapmışsınız. Savaş nedeniyle şimdi, bu üç şeytanda ego duygusu belirecek. Böylece zihinleri koşullanmaya ve içlerinde eğilimler ortaya çıkmaya başlayacak.

Ego, henüz oluşmadığı için onları şu anda hiç bir şey etkileyemez. Çünkü ego olmadığı için onlar, korkudan ve kaybetmek duygusundan yoksunlar. Eğer bir varlıkta ego yoksa o bir sivrisinek kadar zayıf bile olsa, onu kimse öldüremez.''

28 NİSAN

Vasistha devam etti:

Brahma konuya şöyle bir açıklık getirdi:

Bu üç şeytanın içinde ‘’ Ben ve benim’’ duygularının oluşmasını sağlayın. Başka türlü onları yenmenize ve onlardan kurtulmanıza imkan yoktur.

Brahma bunları söyledi ve ortadan kayboldu. Tanrılar, bunun üzerine yeni bir plan yaptılar ve savaş meydanına geldiler. Taraflar arasında müthiş bir çarpışma oldu.

Tanrıların bu savaşta tüm uğraşları, karşılarındaki orduya komutanlık yapan bu üç şeytanda ego duygusu yaratmaktı. Ayna, nasıl kendisine yaklaşan bir görüntüyü yansıtırsa, tanrılar da üç şeytana mümkün olduğunca yanaşıp benlik duygusunu onlara da yansıtmak istediler.

Ego duygusu yükseldiği anda, bedene bağlanmak, servet ve sağlık kazanmak, hayattan zevk almak arzuları belirir. Kişide yaşam boyu sürecek olan istekler ortaya çıkar. ‘’Benim’’ kavramı her şeye egemen olur. Zihinler karışır. Huzursuzluk, kişinin gücünü azaltır. Yemeğe ve içmeye karşı zaaf baş gösterir. Bağlandıkları nesneler artar, bağımlılıklar gelip yerleşir. Özgürlük arzusunu kaybederler ve ölümden korkmaya, ‘’ Bu savaş, benim ölümüme sebep olacak’’ diye düşünmeye başlarlar.

Sonunda üç şeytanda ego duygusu oluştu ve yukarıda sayılan durumlar ortaya çıktı.

Tanrılar, böylece savaşta avantaj kazandılar. Şeytan ordusunda ise liderlerinin zafiyetlerinden dolayı bozgunlar yaşanmaya başladı.

Durumu öğrenen Sambara, yarattığı üç şeytanın peşine düştü, üç şeytan ise Sambara'dan korktukları için kaçıp ölüler diyarına sığındılar.

Yaratıldıklarında doğum ve ölüm çemberinden özgür olan Dama, Vyala ve Kata benlik duygusuna kapıldıkları için ölümlü hale geldiler. Bu nedenle pek çok yeniden doğumlar yaşadılar.

29 NİSAN

Rama sordu:

Ey kutsal kişi, bu üç şeytan, özgürlüğü ne zaman ve nasıl kazanacak?

Vasistha cevap verdi:

Bir çok kez doğumdan sonra bir gün bu üç şeytan, dünyaya geliş nedenlerini, Sambara'nın onları hangi amaçla yarattığını öğrendiler. Böylece illüzyondan kurtuldular ve gerçek kimliklerine uyandılar.

30 NİSAN

Vasistha devam etti:

Ey Rama, özgür olan kişiler, kutsal kitaplarda da anlatıldığı gibi, bu dünya okyanusunun ötesine geçmiş ve gerçek öze yönelmişlerdir.

Çelişkiler ağına yakalanan kişiler ise asıl hedeflerini şaşırarak sadece karmaşa ve sıkıntı üretirler.

Dünyanın gidişatına bir tutam otun titreşmesinden daha fazla değer vermeyen yüce gönüllü kişilere, acının zerresi bile dokunamaz.

Sonsuzluğu kavramış olanlar, her zaman, kozmik varlıklar tarafından korunurlar.

Yaşamı erdemle sürdüren yüce kişilere kötü talih hiç bir zaman uğramaz. Bazıları kazandıkları bilgiyle de yetinmeyip, gerçeği başkalarına da öğretmek için adanarak çalışırlar.

Dünyada zevk adına ne varsa yaşandı, görülecek ne varsa görüldü. Bilge bir insan için bu dünyada yeni olan ne var ki? Artık kutsal kitapların işaret ettiği yol, takip edilmeli.

Kutsal kitapların öğretilerine sadakatla bağlı kalarak yaşayanlar, mükemmelliğe ulaşmak için sabır ve inançla beklemeli.

Gerçeğe sadık kalanlar her şeyin, yansımadan ibaret olduğunu bilirler. Dış dünyanın onları etkilemesine ve yönetmesine izin vermezler.

Servet, kişiyi baştan çıkarabilir. O nedenle ‘’Servet, şeytanın anasıdır.’’ derler. Hırslı bir kişiden geriye, bir avuç külden öte ne kalabilir?

Yaşam, şerefli ve soylu niteliklerle çiçek açar. Bu nedenle duyusal zevklere yüz vermemeli ve erdem yolu seçilmelidir.

1 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ey Rama, yeryüzünde mutsuzlukla gölgelenmemiş bir yaşam var mıdır?

Zevk ve acı ikilemini sona erdirmek, ancak gerçeğin bilgisiyle mümkün olabilir.

Dünyanın sana vereceği acı ve zevklerin biraz ötesinde dur. En iyisi geriye çekilmek ve egonun farkına varmaktır.

Dünyasal yaşamın gelip geçici doğasıyla ilgili sana binlerce örnek verebilirim. Gelip geçici olan bu evrende, mutlak ve sonsuz bilinçten başka bir gerçeklik yoktur.

Sonsuz bilincin içinde yer alan ‘’ Ben’’ duygusunun aslını kavradığın zaman, kendi sonsuzluğunu da anlamış olursun. Zihin, gerçeği kavrayacak kadar saflaştığında cehalet, kendiliğinden yok olur.

İnsan, kendisini başkalarından ayıran bir varlık olarak ele alırsa, bu ayrılık kişiyi yanılgıya sürükler. Aksine kişisel benlik yok olmalı ve ayrılık fikri silinmelidir. İşte o zaman özgürlük, kendiliğinden ortaya çıkar.

Yüksek bir farkındalık halindeyken ‘’ Ben, tüm evrenim.’’ duygusu hakim olur. Böylesi, incelmiş ve genişlemiş bir benlik duygusudur. Hiçbir nesneye bağlı ve bağımlı olmayınca özgürleşmeye giden yol kendiliğinden açılır.

Bu takdirde, kişi ister toplum içinde olsun, ister inzivada yaşasın, onun tekrar yanılgıya düşme tehlikesi yoktur.

2 MAYIS

Vasistha devam etti:

Dama, Vyala ve Kata tarafından terk edilen ve yalnız kalan Sambara, bu duruma yol açan şeyin, ortaya çıkan ego duygusu olduğunu fark etti.

Bunun üzerine yeniden üç şeytan yaratan Sambara, egonun şaşırtmasını engellemek için bu kez şeytanları bilgelik ve yüksek farkındalık özellikleriyle donattı.

Bhima, Bhasa ve Drdha adındaki bu şeytanlar, günahtan ve dünyanın aldatıcı cazibesinden arınmış, aydınlanmış varlıklardı.

Tanrılarla savaş yeniden başladı. Bu korkunç savaş ortamı bile şeytanların dengesini değiştirmedi, onlar ölüm korkusuna kapılmadan ve Sambara'ya adanarak canla başla çarpıştılar.

Tanrıların ordusunu yenmek, bu kez hiç de zor olmadı. Tanrılar, kaçmak zorunda kaldılar ve Vishnu'ya sığındılar.

Bundan sonra Tanrı Vishnu, şeytanlarla bizzat kendisi savaştı. Üç şeytan öldüler ve ölür ölmez Vishnu'nun huzuruna geldiler. Vişhnu aydınlanmak için gerekli tüm donanıma sahip olan bu şeytanları kutsadı ve onları özgürlüklerine kavuşturdu.

Ey Rama, koşullanmış olan zihin, yaşama ilişkin pek çok yargıya sahiptir. Bu yargılar da kişinin aydınlanmasına en büyük engeldir. Kişi, gerçeğe uyandığı zaman zihin kaybolur, huzur ve kutsallık kişiyi sarmalar. Artık kişi, dünyayı olduğu gibi, açık ve aydınlık olarak

algılar. Karmaşa ve kaos bitmiştir. Özgürlük, idrakta yer alan netlik ve berraklık demektir.

Dama, Vyala ve Kata ile egonun kişiyi yanıltan gücü, Bhima, Bhasa ve Drdha ile de egonun olmamasının kişiyi nasıl özgürleştirdiği anlatıldı. Gerçek kahramanlık, egoyu kontrol altına almaktır. Çünkü acılardan kurtulmak ve huzuru bulmak ancak bu takdirde gerçekleşir.

Arzuların peşinde koşmak bağımlılık, onları terketmek ise özgürlüktür.

3 MAYIS

Rama sordu:

Efendim sonsuz bilinç, maddi dünyaların ve hatta zihnin ötesi olduğuna göre evrenler nasıl olur da onun içinde yer alır?

Vasistha cevap verdi:

Evrenin sonsuz bilincin içinde var olması, gelecekte ortaya çıkacak olan dalgaların sakin bir denizinin içinde var olması gibidir.

Sonsuz bilinç, her yere yayıldığı halde varlığı bilinmez. Bu, uzayın her yeri kapsadığı halde varlığının görülmemesine benzer. Bir kristal, objeye renklerini yansıttığında o renkler, objede mevcut mudur? Bu renklere ‘’Evet mevcuttur’’ da diyebiliriz, ‘’Hayır renkler, objeye ait değildir’’ de diyebiliriz. Sonsuz bilinci yansıtan evrenler de böyledir.

Işığın, onu kıran bir nesneye yansıdığında, tüm renkleriyle ortaya çıkması gibi, sonsuz bilinç de farklı bedenler aracılığıyla kendisini gösterir. Bilinç, bilinç olarak yansır, bilinç olarak parlar ve bilinç olarak var olur. Ama bazen bilge olduğunu sanan kişiler bile kendilerinin aslında bilinç olduğunu anlayamazlar.

O, isimsiz ve formsuzdur, formların varlığından etkilenmez ve asla değişmez. Bu da gökyüzünün bulutlardan etkilenmemesine benzer.

Bilinç hep vardı ve var olacaktır. Bilinç, üzerinde gelip geçici olarak dalgaların var olduğu bir okyanus gibidir, öylece vardır. Ortaya çıkan dalga kendisine ‘’ Ben’’ derse

ayrılık başlar, o zaman dalga, kendisinin aslında okyanus olduğunu unutmuş olur.

Her yere yayılan Brahman ses, tad, koku ve form olarak deneyimlenir. Onda dualite olmamasına karşın varoluş, yok oluş, iyilik ve kötülük ayrı ayrı şeylermiş gibi algılanır. Bunlar, cehaletten kaynaklanan yanlış algılardır

4 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ey Rama, ‘’ yapan benim, ben yaptım’’ tarzında bir düşünce, aslında yanılgının ifadesidir. Kişilerin, krediyi kendilerine mal etmesi, cehaletten kaynaklanır. Bu bakış açısı kişilerin, yaşamı ve kendilerini fazla ciddiye aldıklarını gösterir.

Bir yogi içinse durum böyle değildir. Onlar, yaşamdaki hiçbir durumu önemsemeye değer bulmazlar, yapmaları gerekeni en iyi ve en adil biçimde yaparlar ve sonuçla ilgilenmezler. Çünkü yogiler, hesaplı kitaplı insanlar değillerdir. Onlar, karma yasasını bilirler ve ne olursa olsun, ortaya çıkan sonucu sessizce yaşarlar.

Zihin neyse, eylem odur. Eylemi yapan beden değil, zihindir. Dünya diye bilinen varoluş, doğrudan doğruya zihindir. Dünya, zihinde yükselir ve zihinde yaşanır. Kişi eğer huzurluysa zihin geri çekilir ve yerini kalbe bırakır.

Gerçeğe ulaşmış bilge bir kişi için, zevk ya da acı, eylem ya da eylemsizlik, gerçek ya da hayal önemli değildir. Koşullanmamış, bağımsız bir zihinle yaşayan insanlar, özgürlük için bile çabalamazlar. Çünkü onlar, her an kendilerinin yüce bilinç olduğunun bilgisi ve sevinci içindedirler. Bu da onlara yeter.

Ey Rama, mutlak Brahman, mutlak potansiyele sahiptir. Dünya diye ortaya çıkan bu görüntü, her türlü ikilemi, içinde barındırır. Tek ya da çok, gerçek ya da gerçek dışı, başlangıç ya da son gibi her türlü ikilem de aslında ait oldukları dünya gibi gelip geçicidir.

Rama sordu:

Efendim, Brahman acıdan özgür olduğu halde nasıl oluyor da O'ndan olan bu dünyada, pek çok acı yer alıyor?

Vasistha dedi ki:

Rama, senin zihnin saf olmadığı için anlayışın da bulanık. Zihin saf olunca gerçeğe ulaşmak da kolay olur. Aydınlanmamış bir kişiye '' Her şey Brahman '' demek anlamsızdır. Bilge bir öğretmen, öğrencisini öncelikle öz kontrole ve zihnini sakinleştirmeye cesaretlendirmelidir. Bu duruma gelen bir öğrenciye, gerçeğin bilgisi kendiliğinden açılır.

Sen kendin gerçeği bulacak, Brahman'ın acılardan özgür olup olmadığını kendin anlayacaksın. Ya da ben, zamanı gelince anlaman için sana yardım edeceğim.

5 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ey Rama, yaratılış olarak ortaya çıkan her şey, Brahman'ın yani her yere yayılan sonsuz bilincin, bir niyet olarak belirmesinden ibarettir. Eğer niyet yeteri kadar yoğunlaşırsa zihin, onu yaratmak için devreye girer.

Saf boşluk olarak varlığını sürdüren sonsuz bilincin içinde, evrenlerin temelini oluştursun diye önce uzay (eter) yaratılır. Yaratılış, onun içinde yerini bulur. Böylece sonsuz bilincin boşluğunda on dört dünya ve bunların içinde de varlıklar yaratılır. Sonsuz çeşitlilik gösteren bu varlıkların bir kısmı yoğun karanlıktadır, bir kısmı aydınlanmaya yakındır, bir kısmı da zaten aydınlanmıştır.

Ey Rama, bu dünyada yaşayan türler arasında sadece insanlar, gerçeğin doğasını idrak edebilmek için uygun özellikler taşırlar.

İnsanların arasında acıya, yanılgıya, nefrete ve korkuya bağlanmış olanları vardır ki benim bunlarla yakından ilgilenmem gerekir.

Sonsuz bilincin içinde yer alan türler, sanki farklılarmış gibi görünseler de bu görüntüler, onların asıl gerçeğini yansıtmaz.'' Yaratan ve yaratılan'' diye ifade edilen iki farklı şey, aslında yoktur. Bunlar, temeli olmayan sözcüklerdir.

Bilinç Brahman'dır, zihin Brahman'dır, akıl Brahman'dır, Brahman her şeyin kaynağıdır. Ses de söz de Brahman'dır.

Gecenin karanlığı yok olduğunda, karanlığın sakladığı şeyler görünür hale gelir. Cehalet yok olunca gerçek, olduğu gibi ortaya çıkar.

6 MAYIS

Rama sordu:

Efendim, nasıl olur da sonsuz bilincin içinde, bir niyet oluşabilir?

Vasistha dedi ki:

Rama, sen de bir gün benim gördüğüm gibi gerçeğin kendisine özgü olan güzelliğini göreceksin. Öğrenci, anlayabilsin diye sözcükler kullanılır, sözcüklerle tanımlamalar yapılır. Bir gün bu sözcüklere takılmaktan vaz geçecek, onların yetersiz olduklarını anlayacaksın. Sonsuz bilincin içinde ne niyet vardır ne de orada cehaletin perdesi yer alır. Bunlar sadece çaresizlik içinde, kullanılan sözcüklerdir.

Gerçek, cehalet yok olduğunda kendiliğinden ortaya çıkar. Cehaleti ortadan kaldıracak olan ve tanımlamaları yapan sözcüklerdir.

Cehaleti yok eden, cehaletten kurtulma arzudur. Bu, zehiri panzehirle tedavi etmek gibidir.

Maya, yok edilmekten dolayı mutlu olacaktır. Ama bunun için önce mayanın, kendisinin maya olduğunu bilmesi gerekir.

İnsan, kendisini tanımadan cehaleti yok edemez. İnsanın kendisini tanıması için de kutsal öğretileri iyice öğrenmeleri gerekir. Cehalet, gerçeği kapatan bir örtü gibidir. Bu nedenle sevgili Rama, cehaleti nasıl yok edeceğim diye değil, ışığı nasıl bulacağım diye çalışılmalıdır. Gerçeği bulduğun zaman, cehaletin aslında var olmadığını anlayacaksın.

Sana tekrar söylüyorum, jiva diye beliren, sonsuz bilincin kendisidir. Jiva yani bireysellik duygusu bir kere geldi mi, arkasına bir sürü kavramları da takar gelir. Okyanusu bazen sakin, bazen de yükselen dalgalar halinde görürsün. Bu farklı görüntüler, okyanus gerçeğinin farklı yüzleridir.

Sonsuz potansiyele sahip olan yüce bilinç, görünür hale gelmek için zorunlu olarak zaman, mekan ve nedensellik kavramlarını kullanır. Sonsuz çeşitlilikle, sonsuz ad ve formla ortaya çıkan görüntüler, gerçekte bilincin ta kendisidir. Bütün bu çeşitliliğin arkasında tanık olarak duran, sonsuz bilinçtir.

Ego çıkışlı olan sığ bilinç, gerçeği göremez, onun yerine görüntüler dünyasına dalar ve orada kaybolur.

7 MAYIS

Vasistha devam etti:

Sonsuz bilincin gücüyle evrende milyonlarca tür ortaya çıkmış bulunmaktadır.. Sayılamayacak kadar çeşitli olan türlerin her birinin kendilerine ait zihinsel yapıları vardır ve bunlar, evrenin her yanında kendi koşullarına uygun ortamlarda varlıklarını sürdürmektedirler.

Bunlardan bazıları, bu çağda yeni yaratıldılar, bazıları ise çok eskiler. Bazıları sayılamayacak kadar çok enkarnasyonlar yaşadılar. Bazıları özgürler, bazıları da korkunç acılara gömüldüler. Bazıları, göksel varlıklar, bazıları yarı tanrılar, bazıları evreni yönetmekte olan tanrılar, bazıları şeytan, bazıları hayaletler, bazıları insan olarak doğdular ama düzeylerdeler. Bazıları şifalı bitki, bazıları ot, bazıları kök, meyve ve yaprak, bazıları sarmaşık, bazıları da çiçekler.

Bazıları yılan, bazıları böcek, bazıları aslan, kaplan gibi hayvanlar, bazıları kuş, fil ya da eşek.

Bazıları refah içinde, bazıları keder, bazıları cennette, bazıları cehennemde, bazıları yıldızlarda, bazıları ağaç kovuklarındalar.

Bazıları beden bilincinin ötesine yükselmiş, aydınlanmış ermişler, bazıları aydınlık bir idrake sahip, bazıları ise koyu karanlıktalar.

Sayısız çeşitlilikte olan türlerin bazıları bu evrende, bazıları da farklı kılıklarda, farklı evrenlerdeler.

Fakat bunların hepsi de kendi zihinsel koşullanmalarının ağında yaşamaktalar. Bunların hepsi,

sayısız arzulara bağlanıyor, yaşıyor, ölüyor ve sonra tekrar doğuyorlar.

Bu evrensel bir yasadır. Yine bu yasaya göre, yaratılmış olan tüm varlıklar, bir gün kendi gerçek kimliklerinin farkına varacak ve uyanacaklar.

8 MAYIS

Vasistha devam etti:

Başlangıçta var olmayan ve sonunda yok olacak olan şey, şu anda da gerçek değil demektir. Başlangıçta da sonunda da var olan şey ise, şu anda da gerçektir.

O zaman şöyle bir sonuca varabiliriz, eğer sen dahil hiç bir şey gerçek değilse acı ve üzüntü duymak yersiz ve gereksizdir. Ya da eğer sen dahil her şey gerçekse o zaman da zaten acı ve üzüntü senin yüceliğine dokunamaz.

Servet, eş, evlat gibi her şey, tüm evren, zihin denilen sihirbazın eseridir.

Sihirle yaratılmış olan, gerçek olabilir mi?

İnsanoğlunun en çok tutunduğu şeyler, yukarıda sayılanlardır. Bunların arasından mesela serveti ele alalım. Servet, kişinin mutluluğunu arttırmak için bir işe yaramıyorsa o zaman servet, cehaleti yok edecek bir faktör değil demektir. Gerçekte ise servet, cahil kişiler için daha fazla arzu ve bağlılık yaratır. Oysa amaç, bunlardan kurtulmak, bağımsız ve özgür olmaktır.

Kişinin zihni, zevk verici şeylere doğru çekilmekten vaz geçerse yanılgı okyanusunda boğulmaktan kurtulur. Zihin, en yüksek güce sahip olan araçtır. O, sonsuz bilinçten ne isterse onu çekip alabilir. Ermiş kişilerin bakış açıları, zihnin sonsuz potansiyeli içinde taşıdığı yönündedir.

Yaşamı, gerçeğin bilgisine sahip olan ermişler gibi, ona bağlanmadan ama onu yok da saymadan denge ve barış içinde yaşamak gerekir .

9 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ey Rama, dünyanın uğraşlarına dalmış, bütün çabası, güç ve servet kazanmaktan başka bir şey olmayan kişiler, asla gerçeğin bilgisine ulaşamazlar.

Bir de bilge olmakla beraber yine de zevk veren duyuların etkisinden tam olarak kurtulamayanlar vardır. Onlar, gerçeği bilseler bile yine de mayanın gücünden özgür olamamışlardır.

Sadece dünyanın aldatıcı ve geçici heveslerini gerçekten kavramış olanların bu dünyayla olan ilişkileri biter. Onların tekrar bedenlenmesine gerek yoktur. Rama sen de bu insanlar gibi ol.

Bu konuyu iyice anlatabilmek için şimdi sana bir efsaneden söz edeceğim.

Bir ülkede, bolluk ve bereket içinde yaşayan Dasura adında bir kişi varmış. Bu kişi, disiplinli yaşayan, nefes çalışmalarına adanmış, dünya işlerinden tamamen uzaklaşmış gerçek bir bilgeymiş.

Kendisi gibi bilge bir kişinin oğlu olarak dünyaya gelen Dasura, çok küçük yaşta hem babasını hem de annesini kaybetmiş. Dasura, bir gün ormanda tek başına, ağlayarak yürürken bir yarı tanrı onu görmüş ve haline acımış.

Yarı tanrı, Dasura'ya demiş ki: '' Ey genç çocuk! Sen bilge bir adamın oğlusun. Fani bir dünyada yaşadığımızı biliyorsun. Bu dünyada bugün var olan, yarın yok olur. Bu gerçeği bile bile bu kadar acı çekmen doğru mu?''

Bu soru, genç Dasura'yı uyandırmış. Kalkıp, kaybettiği anne babası için gerekli olan işlemleri yaptıktan sonra tamamen ruhsal bir yaşama yönelmiş. Bir süre böyle yaşadıktan sonra bu dünyanın hiç de saf ve temiz bir yer olmadığı konusunda bir inanca kapılmış ve bu yüzden bir ağacın tepesine yerleşmiş. Orada dinsel gereklilikleri yerine getirerek yaşamaya başlamış. Bir gün hep yaptığı gibi, ateş tanrısına sunu yapmak için kestiği parmağından akan kanı, ateşe damlatmış. Ama bu kez ateş tanrısı önünde belirivermiş ve ona, '' Şu anda kalbinden geçen dileğin gerçekleşecek. Çünkü sen bu ödülü hak ettin.'' demiş ve sonra da kaybolmuş.

10 MAYIS

Vasistha devam etti:

Şaşkınlık içinde öylece kala kalan Dasura'nın önünde birden muhteşem bir Kadamba ağacı belirmiş. Pırıl pırıl parlayan, kocaman yaprakları olan ağaç, gökyüzüne doğru kollarını açarak sanki dünyayı ve cenneti birbirine bağlamak istermiş gibi duruyormuş . Güneş ile Ay, ağacın gözleri gibiymiş. Gökyüzünden yere çiçekler yağıyormuş.Ve çiçeklere konmuş olan arılar, adeta Dasura'yı selamlıyor, ona ''Hoşgeldin'' şarkıları söylüyorlarmış.

Dasura, hayranlık içindeymiş. Ağaca tırmanmış ve en tepesine yerleşmiş. Orada cennetle dünya iç içe geçmiş gibiymiş. Dasura, çevresine bakmış ve o anda kozmik varlığın vizyonunu görmüş.

Ağaca yerleşen Dasura'yı bundan böyle insanlar, üzerine yerleştiği ağacın adıyla adlandırmışlar ve kendisine Kadamba Dasura demişler. Burada inzivada yaşayan Dasura, tüm zamanını vedaları öğrenmeye ve veda öğretilerini uygulamaya ayırmış. Bu çalışmalar onu öylesine saflaştırmış ki zihni ve kalbi tamamen saf bilgiyle dolmuş.

Bir gün Dasura, dikkatle bakınca ağacın çiçekleri arasında duran bir peri kızı görmüş. Ona sormuş:

Ey güzel bayan, öylesine ışık saçıyorsun ki aşk tanrısından bile daha parlaksın. Sen kimsin? Kız cevap vermiş:

Ben orman tanrıçasıyım. Yaşamını bu kutsal ağaçta geçiren, senin gibi muhterem bir kişinin huzurunda olmak ne büyük bir şans. Ormanda düzenlenen festivale katılmak için geldim. Buraya gelen tanrıçalarla karşılaştım, hepsi çocuklarıyla gelmişler. Benim çocuğum olmadığı için çok mutsuzum. Acaba senin lütfunla ben de çocuk sahibi olabilir miyim?

Dasura, daldan bir sarmaşık koparmış ve peri kızının eline vermiş. Ona demiş ki:

Bu sarmaşığın çiçek açması gibi sen de bir ay sonra kendi oğlunu kucağına alacaksın.

Aradan on iki yıl geçtikten sonra bir gün peri kızı, on iki yaşındaki oğluyla geri gelmiş ve Dasura'ya demiş ki:

Efendim, bu senin oğlun sayılır. Ben, ona bildiğim her şeyi öğrettim. Yalvarırım sen de ona gerçeğin bilgisini öğret.

Kutsal adam, bu dileği kabul etmiş. Peri kızı, oğlunu Dasura'ya teslim edip gitmiş. Dasura, o günden itibaren genç çocuğa gerçeğin bilgisini, ayrıntılarıyla öğretmeye başlamış.

11 MAYIS

Vasistha devam etti:

O sırada ben de ağaçtaydım ve Dasura'nın anlattığı kutsal öğretileri çocukla birlikte ben de dinledim.

Dasura şöyle başladı:

Bu dünyayı anlaman için sana bir hikaye anlatacağım. Bir zamanlar, üç dünyayı da feth etmiş Khotta adında yüce bir kral vardı. Tüm ilahlar, onunla işbirliği içinde dünyayı yönetiyorlardı. Onun değeriyle, büyüklüğüyle ve gücüyle hiç kimse boy ölçüşemezdi. Indra, Vishnu ve Shiva bile onun kadar güçlü değillerdi.

Bu kralın, başlangıcı, ortayı ve sonu içine alan ve tüm dünyayı kapsayan üç tane bedeni vardı.

Kral, uzaya yükseldi ve oraya yerleşti. Burada, üç bölüme ayrılan ve on dört yolu olan bir şehir inşa etti. Bu şehirde çok güzel bahçeler, muhteşem dağlar, tepeler ve içinde incilerin, sarmaşıkların olduğu yedi tane göl vardı. Yine burada aydınlığı asla azalmayan ve biri sıcak, diğeri soğuk olan iki tane ışık kaynağı vardı.

Kral, bu şehirde yaşamaları için, değişik türler yarattı. Bu türlerin bazıları yukarıda, bazıları ortada, bazıları da aşağıda yaşıyordı. Bazıları uzun, bazıları kısa bir ömür sürüyordu. Bu varlıkların bedenleri, siyah saçlarla kaplıydı. Güzel havalandırılan bedenlerinin üç adet giriş kapısı vardı.

Burada kralın her zaman yanında duran hortlaklar ve hayaletler de vardı. Kral, yarattığı şehirde eğleniyordu.

Eğer canı sıkılırsa yaşadığı şehri terk edip gidiyor, başka bir yerde yeni bir şehir inşa ediyordu.

Kral, bu yaşamın içinde bazen mutlu oluyordu ama bazen, yaşam anlamsızlaşıyor, o takdirde de mutsuz oluyordu.

Bütün bunlar, yani yaşamak, fethetmek, gitmek, konuşmak, parlamak, solmak… Herşey, kralın dünya okyanusundaki çırpınmalarından başka bir şey değildi.

12 MAYIS

Dasura devam etti:

Yukarıdaki anlatılanlar, evrenin ve insanın yaratılışının hikayesidir. Khotta'nın boşlukta yükselmesi, yaşamla ilgili bir kavramın ya da bir niyetin yükselmesidir. Her şey, boşluktan yükselir, sonra boşluğa geri döner. Tüm evren, yaratılmış olan her şey, bir kavramın ya da bir niyetin geçici olarak belirmesinden başka bir şey değildir. Hatta Brahman, Vishnu ve Shiva'nın varlığı bile böyledir.

Bu hikayede yer alan tanrılar, yarı tanrılar ve insanlar böyle oldular. Bunların bazıları yüksek, bazıları düşük seviyelerde durmakta ve şu anda da yaşamlarına devam etmekteler.

Bir kent inşa ederek orada yaşayan kralın yanından hiç ayrılmayan hortlak, ahamkara yani ego prensibidir. Kral, burada zihnin uyanıklık, rüyalı ve derin uyku hallerini yaşayarak, kendisini bazen mutlu, bazen de mutsuz hissederek yaşadı.

Khotta, bir göçebenin yaşamına benzeyen böyle pek çok yaşamdan sonra uyanmaya başladı. Bu uyanış, bilgeliğe merak salmak ve ruhsallıktan hoşlanmak biçiminde kendisini gösterdi. Ama bazen tekrar mayanın tuzağına düşmekten kurtulamadığı da oluyordu. Aydınlanana kadar, zihinsel durumuna göre düşük ya da yüksek düzeylerde, yeniden doğumlarla dünya yaşamına geldi, gitti .

Kişi isterse her çeşit ruhsal uygulamanın içinde yaşasın, tanrı ya da öğretmen olarak doğsun ya da cennette

olsun, zihninde yer alan kavramlar tamamen silinene kadar mutlak özgürlüğe kavuşamaz.

Oğlum, gerçek ya da illüzyon ya da bu ikisinin karışımı olan her türlü kavramdan kurtulmalısın. Zihin mutlaka, bir biçimde kendisini yok etmek zorunda. Sonsuz bilinç, ancak o zaman kendisini gösterir.

13 MAYIS

Dasura devam etti:

Sonsuz bilincin içinden yükselen farkındalıkta ilk ortaya çıkan, benlik duygusudur. Bu duygu, düşüncenin tohumunu oluşturur. Çok ince bir düzeyle başlayan bu hissediş giderek büyür, ‘’ Ben ve diğerleri ‘’ biçiminde netlik kazanır. Yani özne ve nesne oluşur. Böylece ayrılık fikri doğar ve bununla birlikte de acı ve üzüntü duyguları ortaya çıkar.

Düşünceyi yüceltmek ve varoluşu düşünce yoluyla irdelemek uygun sayılmaz. Çünkü zaten bu rüya yaşamı yaratan, düşüncedir. Düşünce olmayınca kavramlar ve planlar silinir. Böyle olunca da mutluluk ya da mutsuzluk duygusu çözülür. Objelerin aslında gerçek olmadığı bilgisi, bağlılığı çözer. Umut var olmayınca ne coşku kalır ne de depresyon.

Bilinci, birey olarak yansıtan zihnin kendisidir. Zihin bu noktada havada kaleler inşa etmeye başlar. Kendisini geçmiş, şimdi ve gelecek diye uzatır. Bu da duygusal deneyimlerin çoğalmasıdır. Fakat bunlar, kömürün kara olması gibi kesin bir gerçeklik değildir. Kömürün karalığı yok edilemez ama duygusal deneyimler bilince bağlı olarak değişiklik gösterebilir.

Vasistha devam etti:

Ustanın bu sözlerini duyunca ağaçtan indim. Bir süre, üçümüz birlikte gerçeğin bilgisi üzerine konuştuk. Bu konuşmalar beni aydınlattı, onlardan ayrıldım ve yoluma devam ettim.

Ey Rama, dünyanın oluşumuyla ilgili olan bu hikayenin gerçekliği, dünyanın gerçekliği ile aynıdır.

‘’ Bu dünya ve ben gerçeğim’’ diye düşünüyorsan bu düşünceye sıkıca sarıl. Yok eğer,’’ Bunlar hem gerçek hem de değil ’’ diyorsan o zaman dünyanın değişimlerine ayak uydurarak yaşa. Ama eğer ‘’ Bu dünya da ben de gerçek değiliz ‘’ diyorsan o zaman da sonsuz bilince adamakıllı sarılmalısın.

Rama, ‘’ Yapan, ben değilim. Zaten bir benlik de mevcut değil.’’ diyebilirsin. Ya da ‘’ Her şeyi yapan benim. Benden başka bir gerçeklik yoktur.’’ diye de düşünebilirsin. Her ne olursa olsun, kendi özünü araştır.

‘’ Ben kimim? ‘’ sorusu, doğru sorudur. Araştırılması gereken gerçek, budur.

14 MAYIS

Rama sordu:

Efendim, nasıl olur da gerçek olmayan bu dünya, mutlak Brahman'ın içinde var olabilir?

Vasistha dedi ki:

Rama, bu soruyu sormak, şimdi senin için doğru bir zaman değil. Nasıl ki küçük çocuklar için aşk öyküleri ilginç değildir, sen de cevabı anlamak için henüz uygun değilsin. Ağaçlar meyve vermek için zamanını beklerler, şimdi benim vereceğim bilgiler de uygun zaman geldiğinde senin içinde yerine oturacak.

Sınırlandırılmak demek, düşünce ve kavramların kişinin zihninde yer alması demektir. Özgürlük, özgürlük özleminden kurtulmak demektir.

Özgürlük kavramı da dahil olmak üzere tüm kavramlardan vazgeçmek gerekir.

Bunun için öncelikle herkesle iyi ilişkiler kurulmalı. Uyumlanma ve huzur sayesinde rahatlayan zihin, içerisinde yer alan tüm kavram ve düşüncelerden kurtulmaya çalışmalıdır. Zihin sonsuz boşluk gibi tamamen boşaltılmalı, ego duygusu, gereksiz hale gelmeli ve silinmelidir.

Böyle bir kişi, ister inzivada yaşasın isterse toplum içinde olsun zihni hep rahattır ve her zaman meditasyona yakın bir sükunet içindedir.

Bu dünya, arzu edilen ve edilmeyen formlar ve adlarla doludur. İnsan, kendi gerçeğini anlamaya çalışacağına,

kavramlarla uğraşıp durur. Üç dünyanın da gerçeğini bilen çok az kişi var.

Rama, ben bütün kutsal kitapları inceledim, gerçeği araştırdım. Sonunda anladım ki kişi mutlaka tüm kavramlardan ve her türlü zihinsel koşullanmadan kurtulmalıdır. Aksi takdirde özgürleşme imkanı yoktur.

Kişi, dünyanın kralı olabilir. Ama biliyoruz ki dünya, beş elementin bileşiminden başka bir şey değildir. Ve bu yüzden, dünyada hiçbir şey kalıcı değildir. Ne yazık ki kimse gerçeğin bilgisine ulaşmış kişilere kulak vermiyor. Oysa onlar, sonsuzluğun tahtına oturmuş ve kalıcı huzurun sırrını keşfetmiş olanlardır.

15 MAYIS

Vasistha devam etti:

Rama, bilge bir kişinin oğlu olan Kaca'nın söylediği, şu güzel şarkının sözlerine bakmanı istiyorum.

Kaca, Meru dağında bir mağarada yaşayan aydınlanmış bir kişidir. Onun zihni en yüce bilgiyle dolmuştur ve her sözüyle yeryüzüne bilgi dağıtmaktadır.

Kaca dedi ki:

'' Ne yapayım? Nereye gideyim? Neyi tutup neyi bırakayım? Tüm evrene yayılmış olan, sadece tek bir özdür.

Mutsuzluk ve acı odur. Ama mutluluk da odur. Tüm arzular, içi boş heveslerdir. Herşeyin mutlak öz olduğunu bilmek, beni bu yaşamda boşa kürek çekmekten kurtarıyor. Ben, varoluşun içindeki var olanım. O halde ben, her yerde varım. Benim varlığım, her yere yayılan gerçekliktir. Ben tamım, ben neşeyim, ben kozmik bir okyanus gibi tüm evreni kaplarım.''

O, OM sesini öyle bir tonla söylüyordu ki sanki bu hece, tüm varoluşu içine çekiyordu. O, ne içeride ne de dışarıdaydı. O, özü tamamen kendi içine almış gibiydi, her yerdeydi.

Rama sordu:

Zihin, tüm yargıları ve yanılgıları yok edip de yaratıcının düzeyine yükseldiğinde dünya, bir kavram olarak onun içinden nasıl yükselir?

Vasistha devam etti:

Sonsuz bilincin rahminden ilk olarak yükselen yaratıcı, bir sözcük söyledi. ‘’Brahma’’ dedi. Bu nedenle O, Brahma diye bilindi. O, önce ışık kavramıyla ilgilendi. Bu ışığın içinde kendi bedenini gözünün önüne getirdi ve bedeni oluştu. Parlak güneşin bölünmesiyle, uzaya başka bir çok nesneler geldi. O, ışık üzerine derin düşündü ve ışıktan sonsuz kıvılcımlar fışkırdı. Brahma’nın zihninden türeyen her şey, kozmik zihne aitti.

Brahma’nın ilk gün yarattığı her şey, bugün de varlığını sürdürüyor. Brahma, düşünce gücüyle evreni yarattıktan sonra dinlenmeye çekildi.

Orada, yaratılmış olan varlıklar, neye bağlılarsa ona göre karakter aldılar. Iyiye bağlı olan, iyi oldu. Dünyaya bağlananlar, dünyasal oldu. Böylece kimileri bağımlı, kimileri de özgür oldu.

16 MAYIS

Vasistha devam etti:

Dünyanın yaratılışıyla birlikte, sonsuz bilinç okyanusunda, çeşitli varlıklar oluştu . Bunlar, okyanusun yüzeyinde ortaya çıkan kıpırtılar ya da dalgalar gibiydiler. Sonra hava, ateş, su ve toprak elementleriyle tüm varlıkların fiziksel bedenleri ortaya çıktı.

Bireysel ruh, ay ışığının ortaya çıkması gibi kendiliğinden geldi ve her varlığın içine yerleşti. Bu bireysel ruhlar, doğum- ölüm çemberini yarattılar. Henüz doğmamış canlıların bile içlerinde kavramlar, fikirler ve zihinsel şartlanmalar hazır bekler hale geldi. Üzerleri örtülü olan bu kavramlar, doğumla birlikte açığa çıktı.

Varlıkların bir kısmı, saf ve aydınlanmış olarak doğdular. Onlar, önceki yaşamlarında duyusal zevkleri aşmış olanlardı. Yeniden doğuş çemberine mahkum olanların bir kısmı, henüz tam olarak saflaşmamıştı. Bir kısmı da tümden karanlıktaydı.

Bazıları özgürlüğe çok yakındı. Ince bir ayar, onları dünya okyanusundan kurtaracaktı. Çünkü onlar, gerçeğe adanmışlardı ve erdemli kişilerdi. Henüz tam saflaşmayı bulamasalar da aydınlanmak için hazır olan bu kişilerde, mutluluk ağır basıyordu. Çünkü kederden ve çaresizlikten artık kurtulmuşlardı. Onlar ağaçlar gibiydiler, bencillikten tamamen özgürleşmişlerdi, eski karmalarını yaşarken yenilerini yaratmıyorlardı, arzusuzdular. Öylesine rahatlardı ki en kötü felaketlerde bile dengeleri bozulmuyordu. Herkese eşit gözle bakan, herkesi ayrımsız

seven bu kişilerin acı okyanusunda kaybolma olasılıkları yoktu.

Bazıları da tamamen cehaletin ve karanlığın içindeydiler. Bunlar, kaya gibi sert ve sivri tepeler gibi ulaşılmazlardı.

Ey Rama, egoizmden ve dünyanın cazibesine kapılmaktan vazgeçmek gerekir. Kişi anlamalı ki evrende ayrılık yoktur. Güneşte parlayan da, kıvrılmış duran bir kurtçukta yer alan da aynı bilinçtir.

Bilge olanlar ve gerçeğin doğasını araştırma kapasitesine sahip olanlar, hep iyiye yönelmeli ve kutsal metinleri incelemeli. Diledikleri şey, dünyanın zevkleri değil, gerçeğe ulaşmanın hazzı olmalı. Çünkü onlar, kutsal metinlerin rehberliğinde ve yoganın yüce yolunda yürüyerek gerçeğe ulaşma yolunu seçmiş kişilerdir.

Rama, senin gibi parlak bir zekaya sahip, her şeye iyilikle ve eşitlik ilkesiyle yaklaşan, bilgelik yolunu seçen kişiler, özgürlüğe ulaşacaklardır.

17 MAYIS

Valmiki dedi ki:

Topluluk akşama kadar Vasistha'nın bilgelik dolu, doyumsuz konuşmasını dinledikten sonra dinlenmek için odalarına çekildi. Rama odasında sabaha kadar ustasının anlattıklarını düşündü ve o gece hiç uyumadı.

Rama, kendi kendisine dedi ki:

Tüm üzüntülere yol açan zihin, nasıl olur da tamamen kontrol edilir hale gelir? Dünyadaki tüm zevklerden vazgeçmek şart. Çünkü acıları yaratan ve bizi kendisine bağlayan dünyasal zevklerdir. Problemlerin asıl sebebi bu. Burada en kritik unsur, zihin. Zihin, bir kere yüce huzurun tadına baksa eminim ki ona bağlanacak. Ve dünyasal zevkler de kendiliğinden gücünü yitirecek.

Dalgaların okyanusta kaybolması gibi acaba benim zihnim de bir gün sonsuzluğa karışıp yok olacak mı?

Arzuların çekim gücünden ne zaman kurtulacağım?

Ne zaman her şeye eşit gözle bakar hale geleceğim?

Ey aklım! Sen benim arkadaşımsın. Vasistha'nın öğretisini iyice bir düşün. İkimiz birlikte el ele verip görüntüler dünyasının acılarından özgür olabilelim.

Ertesi sabah herkes, yine erkenden kalktı, sabah çalışmalarını tamamladı ve toplantı salonunda yerini aldı.

Rama, Vasistha'ya dedi ki:

Efendim, sabaha kadar dünkü konuşmanızın üzerinde düşündüm ve meditasyon yaptım. Anladım ki her şey kalpte bitiyor, zihinde değil. Sizin sözleriniz kalbe giden

yolu açıyor, bizi mutlu ediyor ve rahatlatıyor. Lütfen bugün de kaldığınız yerden anlatmaya devam edin.

18 MAYIS

Vasistha dedi ki:

Ey Rama, bugün evrenin çözülmesiyle ve yüce huzuru kazanmakla ilgili olarak yapacağım konuşmayı dikkatle dinle.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen ve dünya diye beliren yanılsamayı ayakta tutan ve destekleyen iki enerji vardır. Bunlardan biri, saf olmayan rajas enerjisi, diğeri de bulanık ve karanlık olan tamas enerjisidir. Bunlar yapıyı sağlamca tutan sütunlar gibidir. Ne mutlu ki, bu iki tip enerji de bir yılanın deri değiştirmesi gibi kolaylıkla geride bırakılabilir. Saf ve temiz bir enerjiye sahip olan kişiler, bu işi böyle rahatça gerçekleştirebilirler.

Doğaları ve eylemleri saflaşmış olanların yaşamları, mekanik yaşamlar değildir. Böyle insanların zihinleri, ‘’Dünya nedir? dünyanın kaynağı nedir?’’ gibi konularda araştırma yapacak kadar incelmiş ve saflaşmıştır.

Bu araştırmalarda onlara, kutsal kitaplar ve kişiler rehberlik ederler. Çalışmaların sonunda gelinen noktada gerçeğin, aslında kişinin kendi içinde saklı olduğu anlaşılır. İçinde durmakta olan bir lambanın, kişiyi aydınlatmaya başlaması gibi bir durumdur bu ve içsel ışık, ortaya çıkana kadar da aydınlanmak mümkün değildir.

Rama, sen sözünü ettiğim o saf kişilerdensin. Yanılgılardan kurtul ve gerçeğe adan. Gerçek, öyle bir şeydir ki onun başlangıcı ve sonu yoktur.

Doğmak ve büyümek, zihnin işlerindendir. Gerçek, net olarak ortaya çıkınca zihin, kendi cehaletinden

kurtulacaktır. İzin ver, zihnin doğru yola girsin, kutsal kitapların ve kişilerin peşine takılsın ve sükuneti öğrensin. Kişi, inançla ve adanarak bu yola girdiğinde yavaş yavaş saflaşacak ve huzura kavuşacaktır.

Rama, kendini dikkatle gözlemlediğin zaman, serinliğin, her yere yayılması gibi, için güven ve huzurla dolacak. Su, durulduğu zaman kum dibe çöker. Bunun gibi aydınlanmış bir kişinin bilgisi de zihnin derinliklerine kadar iner ve orada varlığını sürdürür. Gerçek, bir kez idrak edildi mi onun artık kaybolma olasılığı yoktur. Bundan sonra yaşam aydınlanır ve karmaşanın yaratığı bulanıklık tamamen yok olur.

19 MAYIS

Vasistha devam etti:

Huzuru bulmak için, bedenle öz arasındaki ilişkiyi çözmek gerekir. Çamura düşmüş bir altın parçası, değerinden bir şey yitirmez. Aynı biçimde, özün, bedenle olan ilişkisi nasıl olursa olsun, değerinde bir değişiklik olmaz. Kollarımı açıyorum ve ilan ediyorum ki ‘’ Su ile lotus nasıl iki farklı şeyse, bedenle ruh da öyle iki ayrı şeydir. ‘’ Fakat kimse beni dinlemiyor. Çünkü zihinler, zevk peşinde koştuğu sürece dünya denilen yanılsama yok olmaz. Kişi, bir gün özün gerçek doğasına uyanırsa o an yanılgı yok olur. Gelişmek isteyen kişi, bedenle olan marazi ilişkisinin farkına varmalı ve onu yeniden düzenlemelidir.

Gökyüzü, içinde yüzen toz parçalarından nasıl etkilenmezse öz de bedenden etkilenmez. Zevk ve acı ile ilgili olan deneyimler, tamamen yanlış şartlanmanın sonucu olarak zihinde ortaya çıkan bedensel durumlardır. Gerçekte, zevk ve acı ne bedene ne de öze aittir. Bunlar tamamen, cehalete aittir. Toz gelir ve geçer. Gökyüzü, her zaman olduğu gibi kalır. Zevk ve acı da gelip geçer. Onlar, yanlış düşüncenin yani cehaletin işidir.

Dünya, sadece gerçeğin yansımasından ibarettir. Her şey Brahman’dır.

‘’ Ben farklıyım’’ demek,yanılgıdır. Her şey ve herkes O’dur.

Öz, kendisini idrak ettiğinde sonsuz bilinci idrak etmiş demektir. Böyle olunca anlaşılır ki üzüntü, yanılgı, doğum ve ölüm aslında yoktur.

Rama, dualiteden kurtul ve öze sıkıca yerleş. Sağlam bir zihinle kal. Bu sana sürekli huzur verecek. Cesur ol. Duyuları ve zihni zapt et. Arzusuz ol. Yaşamın sana sunduklarıyla mutlu ve doyumlu ol. Çabasızca yaşa. Ne bir şeylere tutun ne de onları terk et. Tüm zihinsel koşullanmaları ve tüm yargıları bir yana bırak. Her zaman kendi özünde kal. Okyanus gibi ol, kendinin en geniş halini yaşa. Öylesine mutlu ol ki mutluluğun, dolunayın ışığı gibi her yeri aydınlatsın.

20 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ey Rama, tüm eylemlerin, bilinçte gerçekleştiğini, her şeyin bilinç olduğunu fark eden kişiler, aydınlanmış kişilerdir. Bir kristal, herhangi bir objenin yanında durduğu zaman obje, kendiliğinden kristalin ışığını yansıtır. Aydınlanma da böyledir. Sonsuz bilinci idrak edenler, onun ışığını yansıtmaya başlarlar.

Bazıları kendilerini boş vermişlik içine bırakmışlardır. Onlar cehennemden cehenneme, acıdan acıya, korkudan korkuya gidip gidip gelirler. Bazıları, eylemlerine ve eylemlerinin sonuçlarına bağlanmışlardır.

Onlar da yeniden doğduklarında, insana göre daha düşük bilinçlerde ve farklı formlarda dünyaya gelirler. Öz bilgisine sahip, arzulardan özgürleşmiş olan diğerleri ise yeniden doğduklarında daha yüksek bilinç düzeylerine giderler.

Son kez beden almış olan kişiler, içlerinde bir miktar rajas özellikler taşısalar da saf ve temiz bir doğaya sahiptirler Onlar, bu yaşamda kutsal diye bilinen kişilerdir ve arkadaşlık, şefkat, iyilik, bilgelik ve çekim gücü olan insanlardır. Bu kişiler, her zaman en uygun biçimde davranırlar, başarı ya da başarısızlıktan etkilenmez, başkaları tarafından sevilir ve sayılırlar.

Böylesine soylu bir doğaya sahip olanlar, kendilerini öz bilgiye ulaştıracak yolu gösteren, aydınlanmış bir guruyu takip ederler. Onlar, bir gün, kozmik varlıkla kendileri arasındaki birliği fark ederler ve böylece

içlerinde saklı duran ışığa uyanırlar. Bu kişiler, içsel ışığın farkındalığıyla, kutsanarak ve gittikçe yükselerek sonunda en saf düzeye ulaşırlar.

Ey Rama, anlattıklarım, aydınlanmanın olağan sürecidir. Yol, budur. Ama kişilerin aydınlanması için aslında iki olasılık vardır. Birincisinde kişi, aydınlanmış bir ustanın rehberliğinde yavaş yavaş yükselir, ikincisinde ise aydınlanma, kişinin bir anda uyanmasıyla gerçekleşir.

Şimdi sana eski çağlarda yaşanan ve ikinci tarz aydınlanmanın örneği olan bir öykü anlatacağım.

21 MAYIS

Vasistha devam etti:

Janaka diye bilinen geniş görüşlü, yüce gönüllü bir kral vardı. Ülkesi, geniş topraklarında mutluluk ve bolluk içinde yaşayan ve ona yürekten bağlı olan insanların yaşadığı bir ülkeydi. O, halkının gözünde parlayan bir güneş gibiydi.

Janaka, bir gün bahçede yürüyüş yaparken ilham verici bir şarkı duydu. Bu şarkıyı söyleyenin yükselmiş, kutsal bir kişi olduğu belliydi.

Kutsal adam, şarkısında şunları söylüyordu:

Deneyimleyen ile deneyim arasında hiçbir farklılaşmanın ve kavramlaşmanın olmadığı, kendisini saf mutluluğun deneyimi olarak hissettiren öz üzerine tefekkür edelim.

İrade ve arzuyla ya da niyetle değil, kendiliğinden ortaya çıkan, özne-nesne diye bölünmeyen öz üzerine tefekkür edelim.

‘’ Öyledir ya da öyle değildir’’ kavramlarını aşan, bu iki kavramın ortasında öylece duran, her yeri parlatan ve aydınlatan ışık üzerine tefekkür edelim.

Her şey olarak var olan, her şeyin ona ait olduğu, her şeyin ondan oluştuğu gerçek üzerine tefekkür edelim.

Tüm anlatımların temeli olan, AHAM yani BEN sözünün sahibi, öz üzerine tefekkür edelim.

Nesnelerin peşinde cahilce koşan, kendi küçük kalbinin mağarasında hapis yaşayan varlıklara nasıl ‘’ İnsan ‘’ denebilir?

Kişi, kalbinden yükselen her türlü arzuyu, bilgeliğin sopasıyla kovalamalı ve tad aldığı şey, kendi içinden yükselen huzur duygusu olmalı.

22 MAYIS

Vasistia devam etti:

Kutsal adamın sözlerini duyan kral Janaka, derin bir ümitsizliğe kapıldı. Derhal sarayına geri döndü. Bütün toplantıları iptal etti ve dairesine kapandı. Istırap içindeydi, yalnız kalmak ve düşünmek istiyordu.

Kral Janaka kendi kendisine dedi ki:

Ben, bu mutsuzluk dünyasında, sanki bir yaprak gibi oradan oraya savrulup duruyorum. Sonsuzluğun içinde bir yaşamlık sürenin ne değeri var? Bu süreçte egemenlik kursam bile ne önemi var? Sonsuzluk, beni her yanımdan sarmalamışken hayata tutunmanın ne anlamı var? Bunu bile bile nasıl mutlu olabilirim?

Kişileri, böylesine bir aldanmanın içine düşürmüş olan bu dünyayı kim yarattı? Nasıl oldu da bu kadar yanıldım? Anlıyorum ki, yakın da uzak da, her şey benim zihnimin içinde. Dışarıdaki nesnelere karşı olan ilgimi, kesip atmalıyım. Dünyanın tüm uğraşlarının, sonunda kişiyi götüreceği yer, mutsuzluktur. Mutluluk beraberinde acıyı da taşımaktadır. Bu nedenle de acı, tekrar tekrar bana gelmekte.

Burada görülen ve yaşanan her şey, değişmeye ve çürümeye mahkum. Dünyada güvenmeye değer hiçbir şey yok. Bu gün yücelttiğimiz her şey, yarının ayakları altında çiğnenecek. Ey akılsız zihnim, bu dünyada neye güvenebilirsin ki?

Görünmeyen bağlarla bağlanmış bulunuyorum. Zihnim saf değil. En tepelerdeyim güya ama düşmüş hissediyorum. Ey kendim! Ne oluyorum?

Her zaman parlayan güneşin bir bulutla kaplanması gibi gizemli bir şaşkınlığın içinde kayboluyorum.

Kim bu arkadaşlar ve akrabalar? Bir çocuğun hayaletten ürkmesi gibi ben de bu ilişkilerin tamamen hayal olduğunu görüyorum. Bu ilişkilerin devam etmesinden ya da bitmesinden korkuyorum. Her şey, arkasında anılar bırakarak kaybolup gidiyor. Bu geçici evrende tanrılar bile gelip geçiyor. Dünya, korkulu bir rüya gibi ve ona bağlanmak da boş bir umuttan başka bir şey değil.

23 MAYIS

Kral Janaka devam etti:

‘’ Ben‘’ demekten başka bir şey yapmayan ve ego diye bilinen bu hayalete cahilce ve aptalca bağlandım. Zaman denilen kavram, adeta tanrıların ayaklarının altındaki tramplen gibi. Bunu biliyorum, yine de yaşama sıkıca bağlanmış bulunuyorum. Günler ve geceler, bitmeyen arzularla yuvarlanıp gidiyor. Sonsuzluğun huzurunu yaşamak mümkünken bir acıdan, başka bir acıya savrulup duruyorum.

Mutluluk veren her şeyin, insanların ellerinden kayıp gittiğini defalarca gördüğüm halde bu hayattan hala ne umuyorum? Çocukluk, bir cehalet dönemi, gençlik dersen, zevk ve şehvet peşinde koşturmaktan ibaret. Hayatın geri kalanı ise aileyle ilgili konular ve kaygılarla dolu. Bu hayattan kim ne kazanıyor?

Dinsel bir yaşamı tercih etsen ve sonunda cennete gitsen ne olacak? Cennet nedir? Cennet, bu dünyada mı bilinmeyen bir ülkede mi? Cennet denilen yer, acıların elinin uzanamadığı bir yer mi? Biliyorum ki acılar, sonunda mutluluk getirir, mutluluk da omuzlarında acıyı taşımaktadır. Katı gibi görünen bu dünyanın tüm çukurlarını insanların ölü bedenleri doldurmuş.

Bu evrenin geçirdiği bütün çağlar, bir göz kırpma süresinde olmuş bitmiş. Koskoca çağları düşündüğünde bir insanın ömrünün ne önemi var? Sonsuz arzular, kaygılar, kısa süreli sevinçler ve sonra acılar,

acılar…Bütün bunları yaratan ve her şeye sebep olan da zihin.

Bu dünyada yaşanan her şey, bir karganın dala konduğu anda, hindistan cevizinin yere düşmesi gibi bir rastlantıdan oluşmuştur. Her şey düpedüz cehalettir ve yanılgıdır. Hayat ‘’ Şu olsun, bu olmasın ‘’ demekle geçiyor.

En iyisi tek başına, inzivada yaşamak sanırım. Belki de cehennemde yaşamak, dünyada yaşamaktan daha iyidir.

Bu dünyayı yaratan istek ve niyettir. Bunların her ikisini de yok etmek istiyorum. Dünyanın acılarını da zevklerini de yaşadım. Hevesimi aldım.

Artık uyandım. Daha fazla acı istemiyorum. Zihnimdeki bilgeliği çalan bu hırsız zihni yok etmeliyim. Bilge kişilerden aldığım çok değerli bilgilerle şimdi, tüm zamanımı kendimi idrak etmeye ayırmalıyım.

24 MAYIS

Vasistha devam etti:

Kralın derin düşüncelere dalmış olduğunu gören baş hizmetli, sessizce yanına yaklaştı ve ona ‘’Efendim, dinlenmek isterseniz hoş kokulu banyonuz hazır ya da baş rahip sizinle birlikte ilahi söylemek için bekliyor. Lütfen kalkın ve yapılması gerekenlerin yapılmasına izin verin. Soylu kişiler, görevlerinde gecikmezler ve ihmalci değildirler ’’ dedi.

Hizmetlisinin konuşmasına aldırış etmeyen kral, düşünmeye devam etti.

Ben ne yapacağım? Sarayın düzeni ve devlet yönetimi şimdi bana ağır geliyor. Gelip geçici olduğunu bildiğim bu görevlerin hepsi de gereksiz ve anlamsız. Her şeyi terk etmeli ve gerçek olanın peşinden gitmeliyim.

Ey zihin, duyusal zevklerden tamamen vazgeç. Belki o zaman durmadan devam eden bu yaşlılık ve ölüm süreçlerinden kurtulursun.

Sana zevk ve mutluluk vereceğini sandığın her şey, aslında mutsuzluğunun kaynağını oluşturuyor. Koşullara bağlı, zevklere bağlı eylemlerden vazgeç. Kendi içinde duran, doğal mutluluğu bul.

Kraldaki sessizliği gören hizmetli de sustu ve sessiz kaldı.

Bu evrende huzur ararken neye yönelmeliyim? Güvenebileceğim evrensel gerçek nedir? Devamlı çalışmalı mıyım yoksa çalışmaktan vaz mı geçmeliyim? Beden de dahil her şeyin durmadan değiştiği bu dünyada

zihin nasıl olur da huzur ve barış duygusunda köklenip kalabilir?

Benim olmayan bir şeyi arzulamayacağım ya da bana gelen bir şeyi reddetmeyeceğim. Uğruna çaba harcayacağım hiç bir şey olmayacak.

Zihin herhangi bir şeyi istemekten vazgeçtiğinde eylem, kendiliğinden olur. Ardında bir niyet olmamalı, yaşam neyi gerektiriyorsa o olmalı.

‘’ Ben yaptım ya da ben zevk aldım. ‘’ kavramları kaybolmalı. Böylece eylem, eylemsizliğe dönüşür.

25 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ufukta güneş doğarken Janaka, kararlı bir biçimde yerinden kalktı ve kendisini gündelik çalışmalara verdi. Ancak, bugünkü çalışmaları eskisinden farklıydı. Kararlarında kişisel tercihlerini gözetmedi, olması gereken neyse onu yaptı. Kafasındaki tüm koşullanmaları sildi. Davranışları yumuşaktı ve en uygun olanı yapmak biçimindeydi. Sakin ve huzurluydu. Sanki yüce bir el, onu yönetiyor gibiydi. Akşam olduğunda dairesine çekildi ve rahatça meditasyona girdi. Uykusu da huzurlu oldu. Ertesi sabah uyandığında kendisini zinde ve güçlü hissetti.

Kral Janaka kendi kendisine şöyle söyledi:

Dünya, gerçek huzuru bulmak için hiç uygun bir yer olmadığı halde sen dengeli ve rahatsın. Deneyimlediğin bu rahatlık, gerçeğe uyumlu olmanın getirdiği barış ve huzurdur.

Kendi zevkini ön plana çıkardığın an, karışıklık başlar ve dünya denilen yanılsama genişleyerek seni kuşatır. Buradan sayısız dallar ortaya çıkar. Böylece dünya büyük bir ağ olur ve seni kendisine hapseder.

Bu nedenle hayallerinden ve heveslerinden vazgeç. Onları tamamen geride bırak. Umutlardan ve beklentilerden de kendini tamamıyla kurtar. Böyle yaptığın zaman dünyanın sana sunacağı hayal kırıklıkları ve acılar geriye çekilecektir. Bil ki bunların ortaya çıkmasının nedeni senin cehaletindir.

Sen kendin de dünya da gerçek değilsiniz. Dünya ile arandaki bu gizemli ilişki, kısır kadınla oğlu arasındaki ilişki gibidir. Eğer sen gerçeksen ve bu dünya bir rüyaysa aranızdaki ilişkinin gerçekliği nasıl mümkün olabilir? Ya da her iki taraf da gerçekse o zaman bu zevk ve acı sarmalına nasıl mantıklı bir açıklama yaparsın?

Dünyanın, sana kendini tam ve mükemmel hissettirmesi mümkün değildir. Bu nedenle cesaretle ve sabırla köşene çekil ve tüm bunlarla baş edebilecek en doğru yolu bul.

26 MAYIS

Vasistha devam etti:

Bu anlayışa ulaşan Janaka, bir kral olarak kendisine düşen görevlerin başına tekrar geçti ve ne yapması gerekirse onu yaptı. Bu kez zihni de ruhu da rahat ve huzurluydu. Aslında derin bir uyku içindeymiş gibi bir hali vardı.

Kalbinde öz bilgisinin ışığı yükselmişti. Artık üzüntünün ve acının kırıntısı bile yoktu. Öz bilgiye yerleşince anladı ki özdeki her şey sonsuzluktur. Artık her şey doğallıkla gelişiyordu. Kırılmayan bir dinginlik içindeydi ve orada ne coşku vardı ne de depresyon.

Böylece Janaka, yaşarken özgürlüğü elde etmiş bir ruhtu (jivanmukta)

Dışarıdan bakanlar onun meşgul olduğunu, çalıştığını sanırlardı. Oysa o, bilincin sonsuzluğunda, ebedi eylemsizliği yaşamaktaydı.

Özün ya da gerçeğin bilgisi, ışığa hasret duyarak ve kutsal bir gurunun yanında kalarak kazanılır. Bu kazanılan şey, doğrudan kişinin içinde saklı duran ışığın ortaya çıkması ve aydınlanma halidir. İçsel ışık, korunduğu sürece orada karanlık, asla barınamaz.

Başkalarına göre acı verecek, ciddi bir durum ortaya çıksa bile içsel ışığın verdiği güç sayesinde sorun, çok çabuk çözümlenir. Çünkü bundan böyle kişide, yaşamın sunduğu her türlü acıya karşı onu koruyacak sağlam bir zırh vardır.

Dünya diye bilinen bu muazzam ağaç, içinde tüm acıların ve felaketlerin tohumunu taşır. Onu yok etmek için bulanıklığın, karmaşanın yok edilmesi gerekir. İçsel ışık ya da bilgelik, masallarda anlatılan değerli bir mücevher gibidir. Akıl ve anlayış, bu değerli mücevherin ışığıyla aydınlanmışsa yollar açılıverir. Aksi takdirde kişiler pek çok engelle karşılaşır.

Aldanıştan kurtulmuş olan kişiye yanılgı, arzu, şeytanlık asla uğramaz. Bilgelik sayesinde, tüm dünya ona, olduğu gibi, açık ve net görünür.

27 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ey Rama, Janaka'nın yaptığı gibi sen de özün doğasını anlamak için kişisel olarak çaba harcamalısın. Bu konuda sana ne tanrı, ne ritüeller, ne servet, ne de dostlar yardımcı olabilir. Dünya denilen şeyin bir yanılsama olduğunu ve bundan kurtulabileceğini bilmek ve bu uğurda çok çalışmak gerekir. Dünya okyanusunu geçmek, yüce bilgeliğe ulaşmakla olur. Kendi özünde de yer alan gerçeğin bilgisini keşfettiğin zaman bunu artık duyusal algılar ve zihin engelleyemez, bozamaz.

Ne zaman ki seni sınırlandıran ve şartlandıran '' Ben böyleyim, ben şöyleyim '' düşüncesi silinir, işte o zaman her yere yayılan sonsuzluk bilinci yükselir. Ego yok olduğunda onun yerine, kalpte durmakta olan özün ışığı açığa çıkar. Bir şeyi ille de elde etme arzusu ve bir şeyden kaçınma konusundaki endişe, mutlaka yok olmalıdır. Bu ikiz güç,'' elde etme ve reddetme '' azalıp kaybolduğu zaman zihin huzura kavuşur. Zihin doğru ve yanlış, kazanç ve kayıp duygularından kurtulmalıdır. Eğer her şey Brahman ise kim bazı şeyleri doğru ve yanlış diye ayırabilir?

Arzusuzluk, korkusuzluk, değişmeyen dinginlik, bilgelik, bağımsızlık, eylemsizlik, eğrilikten tamamen kurtulma, cesaret, tahammül ve sabır, arkadaşlık, akıllılık, doyumluluk, incelik, yumuşak konuşma…

Yukarıdaki nitelikler kendiliğinden gelip yerleşir.

Kişi, zihninin aşağıya doğru akmasına engel olmalıdır. Bu, nehirin doğal akışına engel olan baraj gibidir. Zihni, zihnin kendisi aracılığı ile kes at. Saflık noktasına geldin mi artık oraya yerleş. Orada öyle bir köklen ki yaşamına bir olumsuzluk uğradığında dengende bir değişiklik olmasın.

Tanrının doğası budur ve artık burada eylemle eylemsizlik arasındaki fark yok olmuştur.

28 MAYIS

Vasistha devam etti:

Sen, her şeyi bilen özsün. Sen hiç doğmamış olan yüce bilinçsin. Demem o ki sen, her yere yayılan yüce bilinçten ayrı bir varlık değilsin. Kişi, idrak eden değil, idrakin kendisi olduğunu anlamalı. Kendisi de dahil olmak üzere her şeyin öz olduğunu anlamış kişilere yogi denir. Sonsuz bilinç oldukları inancıyla yaşayan kişiler, mutlak dengeye ve huzura kavuşurlar.

Bilinç, enerjisiyle hayali bir kavram yaratır ve buna da zihin denir. Düşünce ve kavramlarla kendisini ortaya koyan zihin, yılanın çıkardığı ıslık sesi gibi derinden derine varlığını sürdürür.

İçinde kavramların yer almadığı biçimiyle var olan bilince, Brahman denir. Eğer bilincin içinde, kendisinin yarattığı kavramlar varsa buna da düşünce denir. Düşünceyle birlikte bireysel bilinç yükselir ve buradan da istekler ya da reddetmeler ortaya çıkar.

Eğer içsel zeka uyanmazsa kişi, hiçbir şeyi doğru yerine oturtamaz ve yaşamın anlamını bulamaz. Çünkü ödünç alınmış akılla, kozmik bilincin çok az bir kısmı bilinebilir.

Zihnin tam olarak çiçek açması ancak, içinde sonsuz bilincin ışığının parlamasıyla mümkün olur. Savas sahnesi kanvas üzerinde gösterildiği zaman savaşın muazzam uğultusu duyulabilir mi ? Bir ceset, ayağa kalkıp da koşabilir mi? Kanvas üzerinde çizilen güneşin, karanlığı nasıl yok ettiği anlaşılır mı? Atıl durumda öylece duran bir

bilinç neyi ortaya çıkarabilir? Bilincin aktif olabilmesi, ancak içsel ışığın parlamasıyla gerçekleşir.

Cehalet içinde yaşayanlar, yaşam enerjisini yanlış yönde kullanarak ziyan ederler. Aslında kullandıkları pranadır ama prananın gücünü bilmezler. Fakat ne zaman ki düşünce silinir ve böylece zeka, düşünce tarafından saptırılamaz olur, o zaman özün ya da yüce bilincin ışığı ortaya çıkar.

Zeka, kendisine'' Ben'' derse o zaman bireysel ruh, bireysel zeka gibi kavramlar belirir. Bazen bilge kişiler bile bu yanılgıya kapılır. Oysa mutlak bilincin görüş açısından bakıldığında ortada ne zihin, ne zeka, ne de bedenlenmiş varlık vardır. Her zaman var olan, mutlak bilinçtir. Fakat bu, o kadar ince, o kadar yüksek ve öyle hassas bir düzeydir ki sıradan bir varlık tarafından yok sanılır. Oysa o vardır.

29 MAYIS

Vasistha devam etti:

Yüce bilincin içinden bir düşünce yükselirse buna bireysel bilinç denir. Eğer bilinç, bireysellikten yani düşüncelerden kurtulabilirse o zaman özgürlüğe kavuşur. Dünya diye beliren şeyin tohumu, sonsuz bilincin içinden yükselen düşüncenin içinde gizlidir. Bu da bilincin sonsuzluğunun sınırlandırılması ve daraltılması anlamına gelir.

Bilinç, mutlak sükunete doğru yol aldıkça ve düşünce kirliliğinden uzaklaştıkça dünya da gittikçe silinir.

Ey Rama, yaşam gücü yani prana kontrol edilirse zihin de kontrol edilir. Bir nesneyi kaldırdığın zaman, gölgesi de yok olur. Yaşam gücü, geri çekildiğinde zihin de geri çekilir. Prananın hareketliliği nedeniyle zihin, geçmişteki olayları hatırlayabilir. Yaşamı yaratan ve deneyimleyen zihin, bunu prananın gücüyle yapmaktadır. Pranayama çalışmalarıyla prana geri çekildiğinde zihin de otomatik olarak geri çekilir. Böylece, yüce gerçeği deneyimlemek ya da gerçeğin bilgisine uyanmak mümkün olabilir.

Zihnin kendisine ait bir zekası yoktur. Kaynak, kozmik zekadır. Zihin kendi kapasitesine göre bir miktar zekayı bu kaynaktan çeker. Beş duyu aracılığı ile algıladığı dış dünyayı değerlendirirken, hem bu ödünç zekayı hem de prananın gücünü kullanır. O, yaşamı, bedeninde akan prananın sahip olduğu niteliğe göre değerlendirir.

Prananın niteliği tamasik, rajasik ya da satvik olabilir. Zihin prananın niteliğine göre deneyim yaratır. Bunlar, değişken ve geçici deneyimlerdir.

Bilincin kaynağı yüce öze aittir. Zihin, yüce bilinçle olan ilişkisinden ödünç aldığı ışığı, prananın gücü sayesinde yaşama geçirir. Böylece ortaya çıkan yaşam, aslında illüzyondan başka bir şey değildir. Gerçek olan tek şey, sadece sonsuz bilinçtir.

Ey Rama, gerçek, ne bireysel bilinç ne de zihindir. Bu, iyice anlaşıldığı zaman hayalden başka bir şey olmayan zihin silinir ve yok olur.

30 MAYIS

Vasistha devam etti:

Zihin, gerçekliği olmayan, atıl bir yapıdır. Bu özelliğiyle o, ölüdür. Ona karşın yine de tüm varlıkların ölümü, bu zaten ölü olan zihin nedeniyle olur. Ne aptalca bir gizem! Zihnin, kendisini destekleyen bir dayanağı yoktur. Yine de onun içinde tüm dünya saklıdır. Bu, gerçekten akıl almayacak bir gizem. Kişinin, hiçbir dayanağı olmayan zihnin yönetiminde olması ve bu yüzden acı çekmesi anlamsız ve saçmadır. Aslında hiçbir gerçekliği olmadığı halde zihnin, insanlar tarafından baş tacı edilmesi, çok tuhaf değil mi?

Dünya, aslında var olmayan bir zihnin yarattığı hayalden ibarettir. Bu gerçeği anlamayan insanlara kutsal metinlerin bakış açısını anlatmak imkansızdır. Onlar bu bilgilere uygun değildirler. Bu insanlar, zihin tarafından tutsak alınmışlardır ve korkuyla yaşarlar.

Rama, benim öğrettiğim bilgiler, yanılgılar dünyasına sıkıca sarılmış, zevk peşinde koşan insanlara göre değildir. İstemeyen birisine ormanın renkli güzelliğini zorla gösterebilir misin? Ya da burnu koku almayan birisine parfüm kokularını hissettirebilir misin? Bir sarhoşa metafiziğin incelikleri anlatılabilir mi?

Eğer kişi, sınırlandırılmış, dar bir zihinle yaşıyorsa onun için ne yapabilirsin? Cehalet içinde yaşayan bu insanların, acı çekmeye mahkum olduklarını görmek, içimi üzüntüyle dolduruyor.

Böyle insanlar, sadece acı çekmek için doğarlar. Her gün milyonlarca sivrisinek, rüzgar nedeniyle ölüyor. En küçüğünden en büyüğüne herkes ölüme mahkumdur. Her an sayılamayacak kadar çok insan doğuyor ve ölüyor. İyi de olsalar, kötü de olsalar, ölüm herkesin kaderidir.

31 MAYIS

Vasistha devam etti:

Ey Rama, hayvan gibi davranan insanları eğitmek için onların zihinlerine tasma geçirmek gerekir. Bu yüzden bilge bir kişi, kendi zihniyle baş edemeyen, acılar içinde yaşayan kişilere bir şey öğretmeye kalkmaz. O, zihnini fethedip olgunlaşarak özü araştıranların acılarını ortadan kaldırmak için çaba harcar.

Nesneler yükselince zihin daraltır, bunun adı bağdır. Nesneyi kaldırdığın zaman da bunun adı özgürlük olur. Gören, görülen ve görme eylemi ayrı ayrı durdukça ikilem var demektir. Gerçekte özne de yoktur, nesne de yoktur. Sadece öz vardır.

‘’Ben’’ dediğin anda zihin ve arkasından da acılar yükselir. ‘’ Ben O’yum ‘’ dediğinde ise ne zihin kalır ne de acılar.

Kişi, kendisini dış dünyadaki nesnelerle kimliklendirdiği anda arzular tarafından zehirlenir. Tüm acılar, üzüntüler ve sorunlar, arzuların meyveleridir. Ey Rama, görünmeyen, yüksek düzeylerde yaşa. Çünkü arzular dizginlenir gibi olur ama sonra tekrar, daha büyüyerek ortaya çıkar.

Ne zaman ki arzular kesilir o zaman yaşam gücü saflaşır ve kutsal nitelikler kendisini gösterir. Sadece bilgisiz olanların gönüllerinde arzular bir nehir gibi akar. Dünya, yemek yeme arzusu yüzünden kör kuyulara yuvarlanan hayvanlarla, zevkleri uğruna cehenneme düşen

insanlarla doludur. Arzuların tutsağı olmak, kişilerin onurlarını kaybetmelerine yol açar.

Sırf bu nedenler yüzünden güneş parlamasını sürdürmekte, rüzgarlar esmekte, dağlar tüm heybetleriyle öylece durmakta ve dünya dönmeye devam etmektedir. Üç türlü dünyayı var eden, tükenmeyen tutkulardır. Tutkuların bağlarından kurtulmak, kolay değildir.

Rama, arzuları yaratan tüm kavramları ve tüm kavramların kaynağı olan egoyu, sil at. Kavram olmayınca zihin de olmaz. ‘’ Ben’’ demediğin zaman hayallerinin yer alacağı ortam, yok olur. Bütün beklentiler ve korkular kaybolur. Bilgeliğin kılıcıyla egoyu kes at.

1 HAZİRAN

Rama dedi ki:

Efendim, tükenmeyen arzulardan ve egodan nasıl kurtulabilirim? Bana lütfen bu konuda bir yol göster. Eğer ego duygusunu terkedersem, sahip olduğum bu beden de işlevini tamamlamış olmaz mı?. Bu takdirde bedenden de ayrılmam gerekmez mi? Kök (ego) yoksa, ağaç da (beden) olmaz. Egosuz olmak ama yaşamı da sürdürmek mümkün mü acaba?

Vasistha cevap verdi:

Rama, egosuz olmak demek, zihindeki tüm kavramların ve yargıların tamamen kaybolması demektir. Bu, iki yolla gerçekleşir. Bunlardan birincisi, bilgi ve deneyim yoludur, diğeri ise meditasyondur. Şimdi sana ayrıntılarıyla anlatayım:

Kişi ‘’ Ben, bu dünyaya aitim, benim burada sahip olduğum pek çok şey var, onlar olmazsa ben yaşayamam. Ayrıca ben olmasam onlar da bensiz yaşayamazlar.’’ demekten kurtulmalı ve böyle düşünmenin tamamen yanlış ve asılsız olduğunu anlamalı. Doğru olan yaklaşım, derin gözlem ve meditasyonla iyice köklenerek ‘’ Ben, bu objelerin hiçbirine bağlı değilim ve onlar da benden tamamen bağımsızlar.’’ düşüncesine bağlanmaktır.

Deneyim yoluyla kazanılan bilgi sayesinde, dualitenin ötesine geçilebilir. Bu durumda kişi kendisine ayak bağı olan tüm kavram ve yargılardan özgürleşir ve ego da kendiliğinden çözülür gider.

Janaka ve diğerleri ise deneyimden çok, doğrudan meditasyon yolunu takip ettiler. Onlar da egodan kurtulup dünyadan özgürleştiler.

Kişi, egodan kurtulduğu zaman eylemler, egoya bağlı olmadan kendiliğinden gerçekleşir. Bundan böyle rahat ve huzurlu olan, yepyeni bir süreç başlar.

(Aziz Vasistha bunları anlattığında gün sona erdi ve topluluk dağıldı)

2 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Arzuların baskısından kurtulunca kişi özgürleşir. Onu, artık çekiştirip duran ve aklını karıştıran isteklerin ırmağı kurumuştur. Arzular, bundan böyle sadece temel gereksinmeler içindir. Ve onların gerçekleşmesi de kendiliğinden olur biter.

‘’ Ben, bunu istiyorum ‘’ duygusunun yükselmesi kişinin kalbindeki masumiyeti bozar. Bu, kirliliktir. Bilge bir kişi, bu olumsuzluğun, kendisini ele geçirmesine asla izin vermez. Arzulardan kurtulmak, kişinin sakin bir deniz gibi kendi ihtişamı içinde kalması demektir. Bu noktada yaşlılık ya da ölüm denen şeyin aslında olmadığı anlaşılır. Çünkü artık o, tüm evrenin yalnızca bir yanılsama olduğunu fark etmiştir.

Kişinin kalbinden yükselen duygular şunlardır:

1- Benim bir ailem ve bir bedenim var.

2- Ben, yaşam prensibi olarak ve geçici bir süre için bu bedende bulunuyorum. Bu nedenle bedenden tamamen bağımsızım .

3- Görülen her şey, değişen ve son bulan dünyasal nesnelerden ibarettir. Oysa ben, hiç değişmeyen ve sonsuz olana aitim

4- Ben ve dünya, saf uzay boşluğundan ibaretiz.

Yukarıdaki duygulardan birincisi, cehaleti ve bağımlılığı anlatır. Diğerleri ise özgürlüğe aittir.

‘’ Ben, her şeyde var olan özüm.’’ bilgisi bir kez yükseldi mi artık bir daha düşmek yoktur. Boşlukta

yükselen tüm formlar, özün kendisidir. Maya, Brahman, Şiva, Puruşa… Bunların hepsi de aynıdır ve bunlar, sonsuz olan gerçekliği anlatır.

Sen de tekliği hisset, dualiteden kurtul. Dualitenin içinden geçip giderken özünde ve evrende var olan tekliği hisset. Aziz kişiler, dün, bugün ve yarın kavramlarını, zihinlerinden silmişlerdir.

Sana anlattığım bu gerçekleri duyusal zevklerle yaşayan ve zihinlerini asla kontrol edemeyen kişilere anlatamam. Çünkü onlar sadece seksüel zevkler ve maddi refah peşindeler.

3 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Bu konuyla bağlantılı olarak sana eski zamanlardan gelen bir hikaye anlatacağım.

Bir zamanlar, karısı ve iki oğluyla birlikte yaşayan kutsal bir adam varmış. Çocuklarının adı, Punya ve Pavana'ymış. Punya, gerçeğe uyanmış ve aydınlanmış. Pavana'nın bilgeliği ise henüz olgunluğa tam ulaşmış değilmiş.

Acımasızca ve sinsice ilerleyen zaman, bir gün babalarını, bu dünyadan koparıvermiş. Kocasının ölümünden sonra anneleri, bir takım yoga yöntemleri kullanmış ve o da bedenini terk etmiş.

Ebeveynlerinin ani ölümü Pavana'yı o kadar etkilemiş ki zavallı, üzüntü içinde ve perişan durumdaymış. Punya ise soğukkanlı ve sakinmiş. Ölümün arkasından yapılması gereken tüm görevler bittikten sonra Punya, kardeşine yönelmiş ve ona demiş ki:

Sevgili kardeşim, kendini neden böylesine derin bir kedere kaptırıyorsun? Gözlerinden boşanan bu yaşlar doğrudan doğruya cehaletten kaynaklanmaktadır. Babamız ve annemiz, aydınlanmış kişilerdi. Dünyadan özgürleşen pek çok kişinin yaptığı gibi onlar da artık kendilerine hizmet etmeyecek olan bedenlerini terkettiler. Bu kadar çok bağlanman ve onları böylesine sahiplenmen uygun değil.

Kendine dön bir bak! Beden dediğimiz şey kan, kemik ve etten oluşmuş bir yapıdır. '' Ben '' onun neresinde?

Gerçeği anladığında göreceksin ki ‘’Ben ya da sen’’ diye de bir şey yoktur zaten. Gerçekte ne Punya var ne de Pavana. Ama sen, ille de beden diyorsan geçmiş yaşamlarına bir bak! Her bir yaşamında o kadar çok akraban oldu ki... Oturup onlar için de yas tutacak mısın? Sen bir zamanlar prenstin, incir ağacı ve banyan ağacıydın. Yine bir zamanlar brahmandın, sivrisinektin ve şimdi de benim küçük kardeşimsin.

Saf bir vizyonla baktığım zaman, ikimizin de geçmiş yaşamlarımız gözlerimin önüne geliyor. Bütün bu zamanlarda sayısız akrabalarımız oldu. Yaşamda olan biten şeylerin arkasından ağlamak aptalca değil mi? Bunların hangi birine ağlayalım?

Zihninde yükselen ‘’ Ben’’ kavramından kurtulmalısın. Sen, mutsuz olamazsın. Çünkü sen aslında hiç doğmadın. Baban ve annen hiç olmadı. Sen özsün. Hepsi bu. Aziz kişiler, her zaman barış içindedirler. Onlar sadece olanı biteni izlerler.

Bu konuşma, Pavana’yı gerçeğe uyandırdı. Bundan sonra iki kardeş, aydınlanmış varlıklar olarak ve huzur içinde yaşamlarını sürdürdüler.

4 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Bağlanmak, tüm acıların köküdür. Ey Rama, aklın yolu, tüm bağımlılıkları tamamen terk etmektir. Brahman düzeyi denilen şey, işte budur. Özgürlük, budur. Tüm arzulardan ve umutlardan kurtularak yaşamak gerekir. Bunlardan kurtulmakla üç dünyanın kilidini de çözmüş olursun. Geçmiş ve gelecek, bulunduğun anın içinde yok olur gider.

Barış ve huzur istiyorsan zihninde yer alan ve sana rahatsızlık veren düşünceleri yok edecek bir dönüşüm yaratmalısın.

Şimdi sana bu dönüşümü gerçekleştirmiş olan kral Bali'nin öyküsünü anlatayım.

Viroca'nın oğlu olan şeytanların kralı Bali, tüm Patala bölgesini yönetirmiş. Bali, öylesine güçlü bir şeytanmış ki evrenin kralı Hari ve cennetin kralı İndra bile ona hayranmış. Gözlerindeki ateşle, okyanusları kurutan ya da şöyle bir bakmasıyla dağları yerinden oynatan Bali, çok uzun yıllar ölüler diyarında, cehennemi yönetmiş.

Zaman içinde Bali'ye böylesine azametli bir güce sahip olmak anlamsız gelmeye ve şöyle düşünmeye başlamış. '' Bu ölüler dünyasını daha ne kadar yöneteceğim? Mutluluk ve huzuru bir gün bulabilir miyim?

Tekrar tekrar aynı iğrenç zevkleri yaşayarak, durmaksızın üç dünyanın arasında dolanıp duruyorum. Yaşam adeta bir girdap gibi dönüp duruyor.

Daha ne kadar bu girdabın çıkmazında kalacağım? Tüm bunların ne anlamı var?’’

O, bu düşünceler içindeyken birden babasıyla yaptığı bir konuşmayı hatırlamış. Bir keresinde Bali, babasına şöyle sormuş:

Dünya diye görünen ve durmadan tekrar eden bu varoluş ne zaman sona erecek? Zihindeki yanılgılar bir gün bitecek mi? Bir gün her şey anlamsız olursa ne olacak? Zihinde yarattığı huzursuzluğu bildiğin halde yine de dünyasal zevklere doymak ne kadar zor. Lütfen bana sonsuz mutluluk ve huzurun anlamı nedir anlatır mısın?

5 HAZİRAN

Virocana Bali'ye demiş ki:

Oğlum, üç dünyayı da içine alacak kadar geniş bir alan var. Orada ne göller, ne okyanuslar, ne dağlar, ne ormanlar, ne ırmaklar, ne yeryüzü, ne gökyüzü, ne rüzgar, ne ay, ne tanrılar, ne şeytanlar, ne yarı tanrılar, ne bitkiler, ne cennet var. Orada hiçbir şey yok. Yüksek ve alçak yok, sözler yok, ben yokum hatta tanrı Vişnu bile yok. Orada sadece, tüm potansiyele sahip, her zaman var olan yüce ışık var. O, her şeydir, O, derin bir sessizlik halinde, sanki aktif değilmiş gibi durmaktadır.

Onu bir kralmış gibi düşün. Çünkü onun, her işini yapan bir veziri var. Bu vezir, herhangi bir şeyden zevk almaz, hiçbir şey bilmez. O, tamamen nötr olarak, her şeyi efendisi adına yapar. Kral orada, huzur içinde öylece var olur.

Bali sormuş:

Baba, zihinsel rahatsızlıkların olmadığı bu bölge neresi? Oradaki vezir ve kral kim? Bu hikayeyi hiç duymamıştım. Lütfen biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?

Virocana cevaplamış:

Bütün tanrıların ve yarı tanrıların güçlerini bir araya getirsen, bu vezirin sahip olduğu güç ile karşılaştırılamaz bile. O, tanrıların kralı olan İndra'dan da, ölüm tanrısından da, zenginliği yöneten tanrıdan da, şeytandan da daha güçlüdür. Aşk da öfke de güçlerini ondan alır. İyi ile kötü arasındaki bitmeyen çatışma da onun emri altındadır.

Vezir, sadece efendisi olan kral tarafından bozguna uğratılabilir. Zamanı geldiğinde kralın kalbinden böyle bir arzu yükselirse işte o zaman vezir, tüm gücünü kaybeder. Bu böyle olmadıkça o, üç dünyanın en güçlü efendisidir. İşte böylesine büyük bir gücün sahibini zapt edersen o zaman en yüce kahraman olursun.

Bu vezirin ortaya çıkmasıyla, üç dünya da ortaya çıkar. Vezir, geriye çekildiğinde ise üç dünya da kaybolur. Sanki güneşi gören lotusun, ona doğru çiçek açması gibidir bu. Çiçeğin açması için güneşin görünmesi gerekir. Üç dünya da vezirin ortaya çıkmasıyla var olur.

Eğer, arzulardan kurtulur ve zihnini tamamen tek noktaya odaklanabilir duruma getirirsen o zaman onu zapt etmiş olursun. Ve onu zapt ettiğin zaman, her şeyi zapt etmiş olursun.

Evet sevgili oğlum, mükemmelliği ve mutlak huzuru bulmanın yolu budur. Bu yol, zor da olsa, engellerle dolu da olsa bunu gerçekleştirmelisin.

6 HAZİRAN

Bali sormış:

Bu güçlü veziri fethetmek nasıl mümkün olabilir? Bunun bir yolu var mı?

Virocana cevaplamış:

Bu veziri yenmek hiç de kolay değildir ama ben, onu fethetmenin tek yolunu sana anlatacağım.

Onu ancak aklını kullanarak bozguna uğratabilirsin. Varlığını kabul ettikten sonra onunla, çocukla oynar gibi oynayacaksın. Çocuğu kendine bağladığın gibi, zihnin dizginlerini de öyle eline alabilirsin. Çok ustalıklı ve akıl gerektiren bir oyundur bu. Dikkatli olmazsan o, bir yılan gibi seni zehirleyebilir.

Bunun için tutunduğun güç, tanrıya olan bağlılığın olmalı, onun yüce düzeyine yerleşmelisin. Bu çok önemli. Çünkü Tanrıya ne kadar yaklaşırsan vezirin varlığından o kadar uzaklaşırsın. Vezirden uzaklaştıkça, ondan boşalan alana tanrı bilinci yerleşir.

Eğer alan vezire kalırsa oraya acılar ve korkular dolar. Bu,Tanrının varlığından uzaklaşmak demektir aynı zamanda.

Kısacası, iki yönlü çalışmak gerekir. Hem veziri zapt etmek için, hem tanrıya yakın olmak için çalışılmalıdır. Yoğun ve düzenli çalışmak gerekir. Başarı, huzurun ve sevinç duygusunun kişinin kalbini doldurmasından anlaşılır. Artık acı ve ıstırap, bitmiştir. Kutsal kişilerin içinde bulundukları yer, işte burasıdır.

Bu bölge, özgürlük bölgesidir. Burada acılar bitmiştir.

Vezir ki bununla zihin anlatılmış oluyor. Tüm dünyayı çamurdan yapılan çömlekler gibi o, yaratmıştır. Çömlekçi yok olunca, onun yarattığı çanak çömlek de yok olur.

Bali sormuş:

Baba bu çalışmanın tekniği nedir? Ne yapmalıyım?

Virocana cevap vermiş:

Duyusal zevkler tarafından yönetilirsen bir acıdan çıkıp diğerine gireceksin demektir. Zihni zapt etmenin en temel koşulu, arzulardan, umut etmekten ve beklentilerden tamamen uzaklaşmaktır. Ancak bu takdirde zihin, boyun eğecektir. Bu, hem kolay hem de son derece zordur. Düzenli ve kararlı bir biçimde çalışmayan için, çok zordur. Ama bunu aklına koyan ve disiplinle çalışan için de kolaydır. Nasıl ürün alabilmek için tohum ekmek gerekiyorsa, sonuç alabilmek için de çok çalışmak gerekir. Düzenli, disiplinli ve sıkı çalışmayan kişiler, bu konuda başarılı olamaz.

7 HAZİRAN

Virocana devam etmiş:

Bedensel bağlılıklardan kurtulmak sadece doğru çabayla mümkün olur. Ama doğru çaba, her zaman kolay değildir. Çünkü insanların gündelik yaşamlarında farkında oldukları şey, bilinmeyen tanrı değil, bildikleri kendi bedenleridir. Kişiler, tanrı kavramıyla, kaçınılmaz olanı, onların güçlerinin ötesindeki şeyleri ve doğanın düzenini anlıyorlar. Bu nedenle iyi bir şeyle karşılaştıkları zaman bunu, ilahi takdir ya da doğanın sunduğu bir armağan gibi görüyorlar.

Doğal düzen, ilahi takdir ya da doğru çaba, birbirinin aynısıdır ve üçü birlikte çalışır.

Eğer zihin, doğru çabayı idrak eder ve ona doğru yönelirse o zaman bu çaba, bir sonuç yaratır. Bu sonuç da doğallıkla iyilik getirir. Burada iyiyi yapan, zihinmiş gibi görünse de olan şey aslında doğanın, doğru çabaya olan yanıtıdır.

Zihin, doğruya yöneldiği gibi yanlışa da yönelebilir. Yani doğal düzene karşı bir tavır da alabilir. O zaman da doğa, ona göre sonuç yaratır.

Bali sormuş:

Efendim, arzulardan tamamen kurtulmak ve kalbe sağlamca yerleşmek nasıl mümkün olabilir?

Virocana demiş ki:

Oğlum, kendini bilmek, çok önemli bir adımdır. Kendini bildiğin zaman ortaya çıkan duygu, bir sarmaşık gibi zihnin tamamını kaplar ve kapatır. Bu nedenle

ivedilikle aklını ve zekanı kullanarak nereden geldiğini ve gerçek kimliğini araştırmalısın. Doğruyu bulduğunda içine doğan yücelik duygusu her türlü dünyasal tutkuyu eritir, yok eder.

Bunu elde etmek için de kişi bir yandan guruya hizmet etmeli, bir yandan da kutsal metinleri öğrenmeye çaba harcamalıdır.

8 HAZİRAN

Virocana devam etmiş:

En yüksek bilgiyi alabilmek için, kişinin kalbinin iyilikle dolmuş olması gerekir. Bu nedenle kişi, zihnini saflaşacak biçimde eğitmelidir. ruhsal bilgiyle beslenmek, kişide dönüşüm yaratır. Zihin, kendi içindeki dönüşümü tamamlayamazsa bilgiyi çarpıtmadan, olduğu gibi algılayamaz.

Kendi özünü anlamak ile arzuların tutsaklığından kurtulmak birlikte, el ele çalışırlar.

Arzulardan özgürleşmek, disiplinle, hayır işleriyle ya da hac yoluyla kazanılmaz. Özgürlük, kişinin kendi özünü idrak edene kadar asla gerçekleşmez. Kişinin gerçek kimliğine uyanması sadece doğru çabayla mümkün olur. O nedenle kişiler boş yere tanrıdan ya da kaderden medet ummamalı ve özünü araştırmaya tüm kalbiyle devam etmelidir.

Bu arada dünyasal zevklerin çekiciliğine karşı daima tetikte olmak ve gerçeğin arayışından bir an bile sapmamak gereklidir. Bulutlar ve okyanus birbirleriyle ne kadar ilişkiliyse, insanın kendisini tanımasıyla geçici tutkulardan kurtulması da o kadar ilişkilidir.

Bu nedenle, dışarıdaki her şeyden hatta tanrıya bağlanmaktan bile vazgeçmek gerekir. Kişi, tüm gücüyle öz çabaya tutunmalıdır. Bazen yanlışa hiç bulaşmadan çok para kazanıp, servet sahibi olmak mümkün olur. Bu parayı, kutsal kişilerle birlikte olmaya ve kutsallığı geliştirecek alanlara aktarmak iyidir. Kendisini

yükseltecek kaynaklara yönelmek, kişiyi amacına ulaştıracaktır.

Oğlum, kesinlikle dünyanın geçici heveslerine karşı uyanık olmalı ve bunlardan kendini korumalısın. Kişiliğin iyice saflaştığı zaman, yüce huzura kavuşacak ve oraya yerleşeceksin.

9 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Bali kendi kendisine dedi ki ‘’ Çok şükür ki babamla olan konuşmayı hatırladım. Şu anda, içimde arzunun kırıntısı bile kalmadı. Bundan böyle zevk veren nesnelere çekilmekten tamamıyla vazgeçiyorum. Gerçek öze yerleşmenin rahatlığını hissediyorum. Artık emin olduğum şey, bu dünyanın, tamamen zihin ürünü olduğudur. Bu nedenle ondan vazgeçmekle hiçbir şey kaybetmiş olmuyorum.’’

Bali, bu sonuca vardı ve şeytanların gurusu olan Sukra üzerine derin düşüncelere daldı. Sukra, Bali’nin kendisine ihtiyacı olduğunu gördü ve o anda bedenlenerek Bali’nin önünde belirdi.

Bali, Sukra’ya sordu:

Efendim, kutsal varlığından yaydığın ışıkla, içimdeki soruların aydınlanmasını diliyor ve gerçeği öğrenmek istiyorum. Ben kimim? Sen kimsin? Dünya nedir?

Sukra cevapladı:

Şimdi sana bilgeliğin özünü içeren bir kaç söz söyleyeceğim. Sadece bilinç vardır. Her yeri dolduran ve saran bilinçtir. Ben, sen ve tüm dünya salt bilinçtir. Eğer gereği kadar alçak gönüllü ve samimiysen verdiğim bu bilgi sana yetecek, yok değilse, sana daha fazla açıklama yapmam gerekecek.

Sukra, böyle söyledi ve kayboldu. Onun gitmesinden sonra Bali düşündü: ‘’Öğretmenimin söylediği ne kadar uygun ve anlamlı. Gerçekten de her şey bilinç, bunun ötesi

yok. Eğer bilinç, dağın farkına varmazsa orada dağ var olabilir mi? Ben, bilinç aracılığıyla nesnelerle ilişki kuruyor ve onları deneyimliyorum. Her şeyi yapan farkındalık, beden değil. Her şey bilinç olduğuna göre ne düşman var ne arkadaş. Aynı biçimde nefret de bağlılık da bilincin farklı ifadeleri. Bilinç, mutlak, saf ve sonsuz olduğuna göre, içinde ona aykırı hiçbir şey olamaz. Bilinç, bir sözcükten ibaret değil o, her şey. Ben, tüm nesnelerden özgür olan sonsuz özneyim. Ben, farkındalığın kendisiyim. Bu farkındalık, içimdeki deneyim arzularını sildi süpürdü. Ne kazanç var ne de kayıp… Düşüncelerin genişlemesi veya daralması nedeniyle bilinç, genişlemez ya da küçülmez. O, hep vardır ve hep aynıdır. Mutlak gerçeğe iyice yerleşene kadar, bu konu üzerinde çalışacağım.

Gerçeğe uyanan Bali, varoluşun kutsal sesi OM ve onun incelikleri üzerine derin düşüncelere daldı. Bütün kuşkulardan ve nesnelerin yanıltıcı farklılıklarından özgür oldu. Her şeyin tek bir bilinç olduğu gerçeğiyle düşüncenin de düşünenin de üzerinde düşünülen nesnenin de aynı olduklarını fark etti. Her şey sadece ve sadece bilinçti.

Bali, böylece yüce düzeye yerleşti. Gerçeğin parlaklığıyla zihnindeki bütün düşüncelerin ışığı söndü, kayboldu.

10 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Bali'nin emri altındaki tüm şeytanlar saraya koştular ve derin meditasyon halindeki krallarının çevresini sardılar. Hiçbirisi ortamdaki gizemli atmosferden bir şey anlamadı, Bunun üzerine peygamberleri olan Sukra'yı kendilerine yol göstersin diye yardıma çağırdılar. Önlerinde beliren ve Bali'nin süper bilinç düzeyine geçtiğini gören Sukra, ışıklar saçarak gülümsedi ve dedi ki:

Gerçekten muhteşem! Ey şeytanlar, kralınız Bali, araştırmalarının sonunda mükemmel bir düzeye erişti. Bırakın o, kendi özünde öylece kalsın. Onun, şu anda dünya algısı tamamen değişti. Bu nedenle konuşmaya kalkmayın. Cehaletin karanlığı, yerini öz bilgisinin aydınlığına bıraktı. O, yeni edindiği algı, tüm bilincine tamamen yayıldığı zaman uyanacak. Bali'nin geri dönmesi, binlerce yıl alabilir. Bu nedenle siz, işinize geri dönün.

Vasistha devam etti:

Bunu duyan şeytanlar, dağıldılar ve işlerine geri döndüler. Bali, bin yıl süren derin meditasyondan hem kendisini hem de tüm şehri aydınlatan bir ışıkla ve son derece hoş, ilahi bir müzik sesiyle gözlerini açtı.

Yalnızken yani şeytanlar henüz gelmeden önce Bali, şöyle düşündü:

Öyle muhteşem bir alandaydım ki orada kaldığım süre sanki kısacık bir an gibiydi. Benim yerim orası. Ben hep orada olmalıyım. Döndüğüm bu dünyanın benim için hiçbir cazibesi yok artık. Kalbim, tümüyle orada. O, bunları aklından geçirirken çevresi şeytanlarla doluverdi. Onlara baktı ve Bali düşünmeye devam etti:

Ben bilincin kendisiyim. Bu öyle müthiş bir hal ki, içinde bulunduğum yerde ne kazanacak ne de kaybedecek bir şey var. Öyle bir yerdeyim ki meditasyon bile anlamını yitirdi. Meditasyon olsa ne olur, olmasa ne olur? Ne yüce varlık ne de buradaki dünya… Canlı mıyım, ölü müyüm? Ne gerçeğim ne de gerçek değilim. Krallıkla ne işim olabilir? Ben, hiçbir şeye ait değilim, hiçbir şey bana ait değil.

Bali böyle düşündü ve aydınlık gözlerle çevresinde toplanan şeytanlara baktı. Bu bakış, güneşin lotus çiçeğine bakışı gibiydi.

11 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Bundan sonra Bali, bir kral olarak ülkesini içinden geldiği gibi, iyilikle ve doğallıkla yönetti. Brahman'a, tanrılara ve kutsal kişilere ibadet etti. Saraydaki hizmetlileri, onların ihtiyacı olandan daha fazlasıyla ödüllendirdi, Kadınlara şefkat gösterdi.

Sana Bali'nin hikayesini anlattım. Onun gibi yüksek bir vizyon kazanmalısın ve yüce huzuru hissetmelisin. Rama, sen bilincin ışığısın ve tüm dünya senin içinde köklenmiş duruyor. Senin için arkadaş kim ve diğerleri kim? Sen sonsuzluksun ve dünya, senin içinde tespih taneleri gibi dizilidir. Sen, hiçbir zaman doğmadın ve hiçbir zaman ölmeyeceksin.

Yaşam ve ölüm aslında hayaldir. Yaşamı kuşatan hastalıkların doğasına dikkatle bak ve objelere tutkuyla bağlanmaktan vazgeç. Sen, ışıksın ve sen tanrısın Rama. Dünya, ışığın içinden geldi. Dünyanın tek başına ve bağımsız bir kişiliği yoktur. Devamlı olarak arzu ettiklerin ve etmediklerin arasında savrulmaktan kurtulduğun zaman, sürekli huzur haline yerleşeceksin. O zaman da vahşi fil, evcilleştirilmiş olacak.

Rama, şimdi sana aydınlanmanın önünde duran engellerin aşılmasıyla ilgili bir öykü anlatacağım.

Ölüler diyarında cehennemi yöneten bir şeytan kral vardı. Bu kral, üç dünyanın da krallığını yapmaktaydı. Tüm dünyaları yöneten bu kralın birçok oğlu vardı. Bunların arasında Prahlada mücevher gibi parlardı.

Şeytan kral, sahip olduğu saltanattan ve gördüğü itibardan dolayı gurura kapılmıştı. Bu nedenle ülkesini ve halkı kötü yönetmekte ve ezmekteydi. Çaresiz kalan halk, tanrılara bu zalim kraldan kendilerini kurtarmaları için dua etti. Bunun üzerine tanrı Hari geldi, kralı ve ailenin tüm erkeklerini yok etti. Geride bir tek, oğul Prahlada kaldı. Yalnız başına kalan Prahlada, düşünceye daldı:

Şimdi bizi kim kurtaracak? Tanrı Hari, kraliyet ailesinin kökünü kuruttu. Şimdiye kadar babamın önünde saygıyla eğilen bu tanrılar, şu anda ülkeyi işgal ettiler. Bir zamanlar çok güçlü olan akrabalarım, her şeylerini yitirdiler. Babamın zamanında saltanat süren yakınlarımız kaçtılar, Meru dağında, ormanlarda hayvanlar gibi yaşamaktalar. Kraliçe olan annem, büyük bir acı içinde, kral babamın çevresindeki yakınları şimdi Hari'ye hizmet ediyor. Bu yıkım yüzünden hepimiz perişanız.

12 HAZİRAN

Prahlada devam etti:

Vishnu'ya sığınmaktan başka bir çare göremiyorum. Evreni koruyan odur. Ben de şu andan itibaren yaşamımı ona adıyorum.

Kişi, adanmakta öylesine içten olmalı ki kendisini silip, artık o olmalı. Vishnu'ya adanmak demek Vishnu olmak demektir. Dolayısıyla ben Vishnu'ya, Vishnu olarak ibadet ediyorum. Ayrıca dualite olmadığına göre Prahlada diye bilinen de aslında zaten Vishnu'dur.

Vasistha dedi ki:

Prahlada, kendisini tümüyle Vishnu'ya adadı. Bu adanma, onda gerçekten de bir dönüşüm yarattı. Ondaki müthiş huzur ve mutluluğu gören diğer şeytanlar da öyle olmak istediler ve Prahlada'nın peşinden gittiler. Bir süre sonra hepsi de rahatlık ve barış içindeydiler.

Bu dönüşüm karşısında tanrılar şaşırıp kaldılar. Hepsi birlikte Vishnu'ya gittiler ve ona sordular:

Efendim, burada bir şeyler oluyor. Şeytanlar ezelden beri Tanrıların düşmanıdırlar. Şimdi ise onlarda büyük bir değişim var. Biz bu durumu şüpheyle karşılıyor ve bunun bir tuzak olmasından kaygı duyuyoruz. Hiç bir geçiş süreci olmadan, böylesine büyük bir farklılık mümkün olabilir mi? Bu durum, bize inanılmaz geliyor.

Vishnu cevap verdi:

Bu durumdan dolayı kaygı duymanıza gerek yok. Prahlada, benim müridim oldu. Zaten aslında o, özgürlüğü hak etmiş ve son kez dünyaya gelmişti. Onda, cehaletin

tohumları tamamen yandığı için bir daha doğmayacak. Acı olan, iyi bir kişinin, kötüye dönüşmesidir. Kötünün iyi olması bizi sevindirir.

Bu nedenle, durumu memnuniyetle karşılayın

13 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Vishnu, böyle söyleyerek tanrıları ikna etti. Onlar da rahat rahat şeytanlarla ve Prahlada ile dostluk kurmaya başladılar.

Prahlada, düşünceleri, sözleri ve eylemleriyle bütün bir günü Vishnu'ya adayarak yaşıyordu. Bu durum, kısa zamanda onu, geniş bir vizyon ve soylu niteliklere sahip bir kişiye dönüştürdü.

Bir gün tanrı Vishnu, bizzat Prahla'nın yaşadığı saraya gitti ve onun ibadetlerini izledi. Vishnu'nun kendisini ziyarete geldiğini gören Prahlada dedi ki:

Üç dünyanın da neşesi, yaydığı ışıkla cehaletin karanlığını yok eden, çaresizlerin, kendisine sığınanların emniyeti olan yüce efendim. Sen mavi ışıklı bir lotus ya da ışık saçan bir mücevher gibisin. Bedenin, aydınlık bir kış gününde parlayan gökyüzü gibidir. Ayaklarına kapanıyor ve sana sığınıyorum.

Vishnu dedi ki:

Prahlada sen, iyi niteliklerin okyanusu, şeytanların kıymetli cevherisin.

Benden öyle bir şey dile ki bu dilek, acı veren doğum-ölüm çemberinden kurtulmak için sana yardımcı olsun.

Prahlada dedi ki:

Sen, tüm varlıkların içinde var olan ve onların dualarını kutsayansın. Yalvarırım bana sonsuzluğu ve sınırsızlığı bahşet.

Vishnu dedi ki:

Sana, yanılgıyı tamamen aşabilmek ve böylelikle sonsuz Brahman'a kavuşabilmek için gerekli olan, araştırma ruhunu bahşediyorum.

Vishnu, böyle söyledi ve kayboldu.

Prahlada tefekküre daldı:

Tanrının buyurduğu gibi kendimi gerçeği bulmaya adıyorum. Ben, yaşam nefesinin dolaştığı kısacık bir zamanla sınırlı değilim. Koku, tad, görme, dokunma ya da duyma gibi duyu organlarının hiçbirisi canlı değildir ve onların yansıttıkları dünya da herkese göre göreceli ve değişkendir. O halde ben duyulardan ibaret olamam.

Ben, düşüncelerin de ötesiyim, ben gerçekte huzurun kendisiyim.

14 HAZİRAN

Prahlada derin düşünmeye devam etti:

Şimdi hatırlıyorum ki ben, kavramların ötesinde, her zaman var olan özün kendisiyim. Bu öz, duyuları ve onlar aracılığıyla yaratılan deneyimleri oluşturan ışıktır. Bilincin ışığı, tüm yaşamın içinde yer alır ve onların varlığını destekler. Mutlak bilincin ifadesi olan ışığa, sonsuz teşekkürler. Güneşin sıcaklığı, ayın serinliği, dağın gücü ve suyun akıcılığı, onun sayesinde var olur. O, her şeyin sebebidir ama kendisi sebepsizdir.

Işığın kendisi olan öze selam olsun. Bu ışık, bilen ve bilinen ya da özne ve nesne gibi dualiteyi oluşturan her şeyin ötesidir. Bütün evren, ışığın içinde yer alır. Evrenler, sınırsız bilincin uzayında görünür ve kaybolurlar. Bu, gölgelerin, güneş ışığına bağlı olarak büyüyüp küçülmesine benzer.

Öz ya da bilincin içsel ışığı bilinmez, çünkü görünmez. Kişilerin kalbi tamamen saflaştığı zaman ışığı farkeder hale gelirler. Bu ışık, parçalanmaz, bütündür ve bu bütünlükle varlığını, üç dünyada da yaymayı sürdürür.

Bu tek öz, deneyimin kendisidir ve aynı zamanda deneyimleyendir. Bu nedenle o, binlerce el ve binlerce göz olarak tasvir edilir. O, muhteşem güzelliğiyle uzay boşluğunda dolaşırken beden alarak, kadın olur, erkek olur, genç ya da yaşlı olur. Bazen hava, bazen ağaç, bazen bitki olur. O tüm yaratılışta öz olarak var olur.

Dünya, benim içimde öz olarak ya da sonsuz bilinç olarak bulunur. Bu, ayna üzerinde bir yansımanın

belirmesi gibidir. Ben, çiçekteki kokuyum, aydınlıktaki ışığım. Ve ışık olarak, deneyimleri yaratan ve yaşayanım. Ben kavramların ötesiyim ve bilincin yüce gerçeğiyim. Evrende hareketli ya da hareketsiz olan her şeyin özüyüm. Sütün içindeki tereyağ ya da suyun içindeki akıcılık gibi evrendeki her şeyin içinde ben varım.

Bu dünya, sonsuz bilincin içinde geçmiş, şimdi ve gelecek olarak bulunur. Ve her zaman var olan ve sonsuz potansiyele sahip olan kozmik kimlik, kişilerde de gerçek benlik olarak yerini alır.

15 HAZİRAN

Prahlada düşünmeye devam etti:

Gerçekte sadece sonsuz bilinç var olduğu halde nasıl oldu da onun içinden, hiçbir desteği ve mantığı olmayan ego duygusu ortaya çıktı?

Kendisini ben-sen diye ayıran bir aldanmışlık nasıl ortaya çıktı? Bedenli ya da bedensiz olmak, canlı ya da ölü olmak nedir?

Belli ki atalarımız, düşük bir algıyla, sonsuz bilinç anlayışını terk edip bu küçük dünyaya yönelmişler. Sonsuz bilincin mutlak huzurunda var olmak yerine, dünya denilen sahte ve korku dolu bu yerin gerçekliğine ikna olmuşlar. Özünde dünyanın hükümranlığı da üç dünyanın varlığı da sonsuz bilincin içinde yer alır. Hiçbir şey, bilincin dışında değildir. Böyle olduğu halde insanlar, özü aramak varken, neden hayali ile yetinmişler?

Her şey, her yer ve tüm zamanlar, sınırsız ve ayrımsız bilincin içindedir. Güneşten yansıyan ışık da, aydan gelen aydınlık da tanrıların enerjisi de aynı şeydir. Çeşitli biçimlerde ortaya her şey, kozmik bilincin farklı ifadelerinden başka bir şey değildir. Her şey, birbirinden farklıymış gibi görünür. Ama aslında hepsinin de özü, asla bölünmeyen ve farklılaşmayan sonsuz bilinçtir.

Bilinç, geçmiş, şimdi ve gelecek diye zamanı bölmekten, ve nesnelere olan bağlılıklarından vazgeçerse rahatlar ve huzura kavuşur.

Brahman ve ruh kavramları, tanımlamaların ötesinde olduğu için bazıları

onları yok zanneder. Bunun böyle olması, zihinle ruh arasına çekilen cehaletin perdesi yüzündendir.

16 HAZİRAN

Prahlada düşünmeye devam etti:

OM, içinde dualite olmayan mutlak bilinci anlatır. Evrende yer alan her şey, tek bir özdür. Geçmiş, şimdi ve gelecek, aynı özün, değişik anlatımlarıdır.

Yaratıcı tanrıdan, yerde titreşen ota kadar her şey, bu sonsuz bilincin yarattığı ve koruduğu görüntülerdir. O, her zaman dinamik ve aktif olduğu halde bir kaya kadar da hareketsizdir. Ve uzay nasıl hiçbir şeyden etkilenmezse o da asla etkilenmeyendir.

Rüzgarin yapraklarda hışırtı yaratması gibi O da zihni hareketlendirir ve duyuları yönetir. O, aslında bedenin efendisi olduğu halde (zihin devredeyken) sanki bir köleymiş gibi bir kenara itilir.

Bu öz, araştırılmalı, üzerinde meditasyon yapılmalı ve ona hayran olunmalıdır. Kişi, öze yerleştiğinde doğum-ölüm çemberini ve dünya denilen bu yanılsamayı aşabilir. Anlamak için uzağa gitmek gerekmez, kişi gerçeği, kendi bedeni aracılığıyla da keşfedebilir. Anlamaya niyetli olanlara O, anında kendisini hissettirir. Ve bu hissedişle kişi, saygıyla O'na boyun eğer.

O, herkes tarafından idrak edilemez. Çünkü herkes, gerçeği ve özü araştırmakla ilgilenmez. Oysa O'nu görmek, her şeyi görmektir. O'nu duymakla her şey duyulur, O'na dokunmak her şeye dokunmaktır. Çünkü her şey O' dur.

Kişi uyurken O, uyanıktır. O, cahil olanları, bilge olmaları için heveslendirir, üzüntünün acısını yok eder ve

arzulanan tüm objeleri kişiye bağışlayarak onların sevinmelerini sağlar.

Yaratılışta O, jiva yani bireysel ruh olarak bulunur. Böylece kendisini dünyadaki sayısız nesneler aracılığıyla yayar.

Öz, uzaydaki boşluktur. O, hareket eden her şeyin içindeki güç, aydınlığın içindeki ışık, tad duygusunu yaratan sıvı, topraktaki katılıktır. Ateşin içindeki sıcaklık, aydaki serinlik, O'dur. Dünyanın tüm varoluşu O'ndandır. Her şey, kendi karakteristik özellikleriyle birbirine bağlıdır ve her şeyin ve tüm bedenlerin özü O'dur.

Öz sonsuzca var olur. Ben, O'yum. Sadece O'yum. İçimde bu yüzden gelip geçici kavramlar yer almaz. Mutluluğa ya da mutsuzluğa özne olan bedenimdir. Öz, nasıl olur da etkilenebilir? O, tüm yaratılışa yayıldı ama asla onlara bağlanmadı. Bu nedenle öz ile madde arasındaki ilişki iyice anlaşılmalıdır. Ben kime bağlıyım? Zihin aslında nedir?

17 HAZİRAN

Prahlada düşünmeye devam etti:

Beden yüz parçaya bölünse bile öz, bundan hiç etkilenmez. Çömlek kırıldığı zaman, içindeki boşluğa bir şey olur mu? Eskiden zihin, kendisini mutlu eden ve mutsuzluğa yol açan pek çok düşünceyle doluydu. Ama artık bunlar kayboldu gitti. Zihnim şimdi nerede? İnsan, özgür olunca ne zevk veren şeylerin bir anlamı kalıyor ne de onu rahatsız eden bir şey oluyor. Ne gelirse gelsin, geldiği gibi gidiyor. Bundan böyle bilgeliğimi engelleyen cehaletin tutsağı değilim. Tanrı Vishnu ve ondan aldığım ilham sayesinde bilgeliği elde ettim.

Her şey olan Tanrı'yı görüyorum, O'nun adları hep dilimde, önünde minnet ve saygıyla eğiliyorum, dua ediyorum. Öz disiplinle ve huzurla yaşıyorum.

Cehaletin ormanında sayısız karınca tepeleri ve çevresinde dolaşan zehirli yılanlar var. Bunlar duyusal arzular ve şiddetli eğilimlerdir. Orada ölüm denilen kör kuyular ve ıstırabın ateşi gibi kavuran arzu yangınları var. Her yer, şiddetin ve hırsın ortada kol gezdiği, ego denilen düşmanlarla dolu. Tanrının lütfu ve kendi çabalarımla tüm bunlardan kurtuldum, tamamıyla uyandım ve artık egodan özgürleştim.

Şimdi ego denilen hayalet kayboldu. İçimde canlanan huzur duygusuyla yaşıyorum. Artık yanılgı, üzüntü, umutlar, arzular ve diğer zihinsel rahatsızlıklar yok. Özgürlük duygusu, cennet ve cehennem kavramlarını da ortadan kaldırıyor. Ego duygusunun ve arzu yağmurlarının

bulutlarından sıyrıldığı zaman öz bilgisinin ışığı, her yanı aydınlatıyor.

Egonun çamurundan özgürleşmiş olan benliğim, sana selam olsun! Korku veren duygulara ve her şeyi tüketen zinne boyun eğdiren benliğim, sana selam olsun! Cehaletin karanlığını dağıtan ve kalbimi güneş gibi aydınlatan benliğim, sana selam olsun! Yüce aşkı coşturan ve beni koruyup kollayan benliğim, sana selam olsun!

Çeliği kesmek için nasıl ateş kullanılırsa ben de zihnime, kendi saflığı ile biçim verdim. Bedenim, doğal gücüne kavuştu. Geçmişten gelen yorucu eğilimler, zihinsel koşullanmalar ve sınırlamalar tamamen yok oldu. Uzun zaman egonun tuzağında nasıl yaşamışım, şimdi şaşırıyorum. Zihnim rahatladı, tüm acılar yok oldu ve yüce huzurun şafağı yüreğimi aydınlattı.

18 HAZİRAN

Prahlada düşünmeye devam etti:

En sonunda, bilinçteki bütün düzeylerin ve değişimlerin ötesinde duran özü anladım. Ey özüm! Benim arkadaşım da akrabam de sensin, seni kucaklıyor ve selamlıyorum.Yok eden de koruyan da ödüllendiren de sensin. Başlangıçsız zamanlardan beri seninle benim aramda duran cehaletin duvarı, artık yıkıldı. Bundan böyle aramızda mesafe yok, sen yok, ben yok.

Beden alıp da onunla kimliklendiğim zaman kendi doğamı unuttum. Bu yüzden sonsuz acılara, yeniden doğumlara, pek çok deneyimlere maruz kaldım, pek çok şeyler yaşadım. Şimdi artık sana ulaştım ve seni gördüm. Bundan böyle ne aldanış var, ne de ayrılık. Sana selam olsun! Doğuştan itibaren zaten içimde durmakta olan yüce zeka, şimdi tüm bedenime yayıldı. Eskiden bana hoş görünen hiçbir duyusal zevk, artık dikkatimi çekmiyor.

Sonsuz ve egosuz olan kendi benliğime selam olsun! Görünenin ötesinden gelen, denge ve huzur olarak kalbime yerleşen öze selam olsun! öz, saf tanık olarak zamanın ve mekanın ötesindedir ve ben saf bilinç olarak, bedene hiçbir biçimde bağlı değilim. Beden, gelir ve gider. Ben, bu beden değilim.

Özün ışığı olarak gözlerimi açıyorum. O zaman evren, var oluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve evren de siliniyor. Ey öz, sen yüce atom olarak tüm evrenin içindesin ve sonsuzluğun içinde, sonsuz çeşitlilikteki varlıklar olarak görünürsün.

19 HAZİRAN

Prahlada düşünmeye devam etti:

Kibir, öfke ve şiddetten tamamen vazgeçtim. Çünkü yüce ruhlar, o düzeye, bu tür duyguların üstesinden gelerek ulaştılar. Geçmişte bana acı veren durumlar, tekrar eder dururdu. Ne zaman ki tüm kalbimle sorduğum ‘’Ben kimim’’? sorusunun cevabını buldum, tüm acılar silindi.

Ey Öz sen, bedenin içinde, çiçeğin içindeki koku gibisin. Senin yerin, tüm konuşmaların bittiği yerdir. Altın madeninden yapılmış sayısız süs eşyasının ortaya çıkması gibi yeryüzünde sayısız varlıkların özü de senden oluşmuştur. Farklılık, sadece görüntüdedir. Öz aynıdır. Orman yangınında her yeri saran alev, nasıl her yerde aynı alevse, evrende yer alan çokluk da aslında tektir. Dualite dediğimiz, aldanmadan öte bir şey değildir. Sen, tüm dünyaların üzerinde dizildiği, sicimin kendisisin. Sana yaklaşıldı mı mutluluk ya da acı veren şeylerin anlamı kaybolur. Bu, ışığın karanlığı yok etmesidir.

Zevk ve acı, senin için vardırlar. Onlar, senden doğmuşlardır ve senden bağımsız bir varoluşlarının olmadığını anladıkları zaman da yok olurlar. Onlar, farkındalığın ışığında ortaya çıkarlar ve farkındalığın kendisi olduklarını anladıklarında kaybolurlar.

Sonsuz evrenler olarak ortaya çıkan sana, selam olsun! Kutsal kitapların anlatmakta yetersiz kaldıkları sana, selam olsun! Yüce huzura ve dengeye kavuştum. O nedenle, içimdeki bana selam olsun!

20 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Bütün bu düşüncelerden sonra Prahlada, zihnin tamamen durduğu ve yüce huzurun ortaya çıktığı bir düzeye girdi. Orada bir heykel gibi öylece kaldı. Aradan bin yıl geçti. Bu uzun yıllar içinde şeytanlar, Prahlada'nın öldüğüne inandılar. Bu yüzden ülke başıboş kaldı, her yerde karışıklık ve anarşi boy gösterdi. Şeytanların inançları zayıfladı hatta varoluş sebeplerini bile unutur hale geldiler.

Olanı biteni izlemekte olan evrenin koruyucusu Vishnu, şöyle düşündü:

Prahlada'nın geriye çekilmesi nedeniyle şeytanlar lidersiz kaldılar ve güçlerini yitirdiler. Şeytanlardaki bu güçsüzlük, cennetteki melekleri rahatlattı. Çünkü onlar için, ortada korkacak ve nefret edecek bir durum kalmadı. Meleklerin zihinlerindeki rahatsızlıkların kaybolması, yakında onların aydınlanmasına sebep olacak. Çelişki ve çatışma biterse evrenin var olması da sona erer. Dolayısıyla evren, çözülme sürecine girer. Oysa bunun için henüz erken. Acil olarak şeytanların, şeytanlıklarına geri dönmeleri gerek.

Böyle düşünen Vishnu, Prahlada'ya yaklaştı ve '' Ey soylu olan, uyan artık! '' diyerek başının tepesine üfledi. Prahlada, başına üflenen nefesin yarattığı titreşimle uyandı, gözlerini açtı ve karşısında Vishnu'yu gördü.

Vishnu, Prahlada'ya dedi ki:

Prahlada, sen cehennemin lideri olarak doğdun, şimdi bunu hatırlaman gerekiyor. Biliyorum ki senin artık kazanacak ya da kaybedecek hiçbir şeyin yok. Ama hala bedenindesin ve bu bedenle dünyanın sonu gelene kadar görevini sürdürmelisin. Şimdi görevinin başına dön ve hükmün altındaki bu bölgeyi, özgürleşmiş ve aydınlanmış bir varlık olarak, yeniden yönetmeye başla.

Vishnu devam etti:

Cehaletin ve acının çukuruna düşmüş olanlar, ölmek için uygundurlar.

‘’ Ben güçsüzüm, ben üzgünüm, ben yetersizim ‘’ diye düşünenler, ölmek için uygundurlar. Sınırsız arzular ve umutlarla yaşayan ve bu yüzden zihinleri karmakarışık olanlar, ölmek için uygundurlar.

Kim olduğu gerçeğine uyanmış, egoizm kavramıyla olan ilişkisini çoktan kesmiş, tercih ettikleri ya da etmedikleri kalmadığı için zihinleri sakinleşmiş, başkalarını duymaktan ve dinlemekten mutluluk duyan kişiler ise, ölmek için değil, yaşamak için uygundurlar. Çünkü onların yeniden başlamak için ölmeye gereksinimleri kalmamıştır.

21 HAZİRAN

Tanrı devam etti:

Beden, türlü işlevleriyle varlığını sürdürmekteyse, buna yaşam denir. Kişi, yeni ve farklı bir beden almak amacıyla, içinde bulunduğu bedeni terketmişse buna da ölüm denir. Prahlada, senin için ölümle yaşam arasında hiçbir fark yok. Yani sen ne yaşamaktasın ne de ölmüşsün.

Sıradan insanlar için, çok büyük önem taşıyan beden kavramının, senin için bir değeri yok. Çünkü sen, bütün zamanlardasın ve yüce bilincin içsel ışığısın. Senin gibi aydınlanmış kişiler için, bahar gelmiş ya da evren çözülmekteymiş farketmez. Bütün koşullarda, öz bilgisine öylesine bağlısın ki evren yok oluyormuş ya da yeniden oluşmaktaymış gibi şeyler senin dikkatini dağıtamaz.

Aydınlanmış olanlar, devamlı eylem içinde olsalar bile, aslında eylemsizdirler. Çünkü bu kişiler, bir sonuca bağlı değildirler. Onlar için sebep- sonuç ilişkisi bitmiştir. Sadece huzur vardır. Huzurun sürekli olmasına da özgürlük denir.

Onlar için kazanç ya da kayıp yoktur. Özne-nesne, ben-sen bitmiştir. Senin gibi özgürleşmiş olanlar, adeta uykudaymış gibi yaşarlar.

Prahlada, farzet ki bu dünyadasın ama yarım uykudasın. Sana zevk ve acı işlemez. Bir kristalin, yanındaki objeyi yansıtması için çaba harcaması gerekmez. O, kendiliğinden olur. Sen de bu kristal gibi çabasız ve bir çocuk gibi saf ve lekesiz, ülkeni en iyi biçimde yöneteceksin.

Ey Prahlada, sen artık tanrı katındasın. Ülkeni buradan yöneteceksin ve dünya durduğu sürece de bu, devam edecek.

22 HAZİRAN

Prahlada dedi ki:

Tanrı'm, senin lütfunla huzura ermeyi ve anda kalmayı gerçekleştirdim. Öyle bir noktadayım ki derin düşünmek ya da hiç düşünmemek arasında, benim için bir fark kalmadı. Uzun zamandan beri hep içimde hissettiğim sen, şimdi karşımdasın. Deneyimlemekte olduğum sonsuz bilincin gerçeği, benim için acıyı, aldanmayı, bedenden kurtulma arzusunu, dünyanın sunacaklarından korkmayı, sildi attı. Bütün bunlar nereye gitti? Ben şimdi bilincin öyle bir düzeyindeyim ki gerçeğin bilgisi kendiliğinden içime akıyor.

Dünyasal düşünmekten çoktan vazgeçtim. '' Eğer dünyaya gelmişsen, acı çekmek kaçınılmazdır'' diye düşünmek sadece cehalet içindeki zihinler için geçerlidir. '' Ben ve diğerleri '' gibi kavramlar ötelerde kaldı.'' Bunu elde etmeli ya da bundan kaçınmalı'' düşüncesi cahillerin işidir. Bilinç, tüm evrene olduğu gibi yayılmıştır. Dolayısıyla alacak verecek yoktur. Sen zaten her şeysin.

Ben, içimdeki kendimi keşfettim. Yerleştiğim özün içinde seni memnun etmek dışında hiçbir şey kalmadı. Sana olan aşkımı ifade edebilmek için ettiğim duaları lütfen kabul et.

Prahlada'yı duyan Vishnu dedi ki:

Yaydığın ışıktan yararlanmak için buraya gelen aziz kişilerin önünde, krallığını ve seni kutsuyorum.

Vishnu, Prahlada'nın başına taç taktıktan sonra ona şöyle söyledi:

Ay ve güneş durduğu sürece cehennemin krallığını sürdüreceksin. Ülkeni arzuya, korkuya ve nefrete bulaştırmadan, her şeye eşit gözle bakarak yönet. Soylu zevklerinin, bolluk ve bereketin tadını çıkar. En uygun olan tavır içinde kal. Prahlada, sen zaten her şeyi biliyorsun. Sana anlatmam gerekmiyor. Şu andan itibaren tanrılar da şeytanlar da birbirleriyle arkadaşlık ve uyum içinde olsunlar.

Ey kral, cehaletle arana geçişi mümkün olmayan bir engel koy. Dünya durdukça tahtında kal ve aydınlık yaşamına oradan devam et.

23 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Vishnu bunları söyledikten sonra şeytanlar ülkesini terk etti. Tanrının lütfu ve kutsaması sayesinde cennetteki tanrılar, cehennemdeki şeytanlar ve dünyadaki insanlar, hiçbir tedirginliğe kapılmadan rahatça yaşamlarını sürdürdüler.

Rama sordu:

Prahlada nasıl oldu da tanrı Vishnu'nun bir tek sözüyle aydınlanmayı başardı?

Vasistha cevapladı:

Ey Rama, özgürlük, kişinin tüm bağlılıklarından ve arzularından kurtulduğu zaman gerçekleşir.

Bedendeyken gerçekleşen özgürleşme durumunda zihindeki bütün şartlanmalar tohumun ateşte yanması gibi yok olur. Bunların artık bir gelecek yaratma olasılığı yoktur.

Ey Rama, sen de prahlada gibi sonsuz özgürlüğü elde et.

Rama sordu:

Prahlada, bu öyküde Vishnu'nun lütfuyla özgür oldu. Eğer her şey kişisel çabayla elde edilseydi tanrının lütfuna ne gerek vardı?

Vasistha cevap verdi:

Şurası kesin ki Prahlada, sırf kendi kişisel çabası sayesinde aydınlandı.

Vishnu, kişinin kendisidir ve kişinin kendisi Vishnu'dur. Ayrılık sadece sözdedir. Özde ikisi de birdir.

Daima ‘’Ben kimim?’’ sorusu sorulmalı ve gerçek kimlik araştırılmalıdır. Kişi, her şeyiyle Vishnu’ya adanır ve sonunda adandığının, gerçekte kendi özü olduğunu anlarsa aydınlanır. Bu bağlantıyı kuramazsa ne kadar ibadet etse de özgürleşemez. Sadece iyi karma almış olur.

Her şeyden önemlisi, kişinin gerçek kimliğine uyanmasıdır. Kutsanma ya da lütuf, ikinci derecede önemlidir. Eğer tanrı Vishnu, kişinin öz çabası olmasaydı niye ona görünsün ki? Kişinin kendi gayreti gerekmeseydi Tanrı, herkesi yükseltirdi.

24 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Ey Rama, doğum ve ölüm çemberi sonsuza kadar devam eden bir döngüdür. Kişi, kendi zihninin efendisi olana dek maya yani illüzyon devam eder. Sana şimdi bu konuyla ilgili bir efsane anlatayım:

Bir zamanlar adı Gadhi olan brahman bir genç vardı. Çocukluğundan itibaren dharmaya uygun olarak yaşayan ve çok basit bir yaşam süren Gadhi, Tanrı Visnu'yu bir kere bile olsa görmek istiyordu. Devamlı olarak Vishnu'nun adlarını söyleyerek bir nehire girdi. Amacı nehirde yıkanmak ve eğer Vishnu gelirse huzuruna tertemiz çıkmaktı. Genç brahman bunu her gün tekrarladı. Bu biçimde geçen sekiz aydan sonra, tanrı Vishnu bir gün ona göründü.

Gadhi, Vishnu'ya ''Sevgili Tanrı'm, senin iradenle ortaya çıkan ve tüm insanlığın aldandığı, maya denilen bu illüzyonun ne olduğunu bilmek istiyorum.'' dedi. Vishnu da onun bu dileğini kabul etti ve '' Mayanın ne olduğunu anlayacak, sonra da objelerin yanıltıcı etkisinden tamamen özgürleşeceksin. '' dedi.

Tanrı Vishnu gözden kayboldu. Gadhi de heyecan ve mutlulukla kendisini kutsal eylemlere iyice adadı.

Bir gün yine nehire gitti ve Vishu'yla yaptıkları konuşmayı düşünmeye başladı. Suya iyice dalmıştı, birden bedeninin öldüğünü ve çevresindeki kişilerin ağladıklarını fark etti.

Çevresinde toplanmış akrabalarını, gözyaşlarına boğulmuş karısını ve annesini gördü. Orada sessizce, sanki derin meditasyon yapıyormuş gibi yatıyordu. Çevresindeki kişilerin üzüntüsünü görünce ‘’ Bunlar ne anlama geliyor? ‘’ diye düşündü ve dünyadaki ilişkileri sorguladı.

Çok geçmeden, yakınları onun bedenini cenaze alanına taşıdılar, gerekli töreleri yerine getirdiler ve yaktılar.

25 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Gadhi, sonra kendisini yine suyun içinde buldu. Bu kez, alt sınıftan

bir aşiret kadınının rahmindeydi. Bir zaman sonra Gadhi, tekrar doğdu. Sağlam ve güçlü bir bedende büyüdü, iyi bir avcı oldu, evlendi. Çocuklarıyla geniş bir aile oluşturdular. Yaşlandığı zaman çevresindekilerin teker teker ölümü, onu çok üzdü ve bulunduğu yeri terk ederek bir ormana gitti.

Bir gün, oradan oraya gezerken kendisini kalabalık bir topluluğun içinde buldu. Burası sevilen bir kral tarafından yönetilen, zengin ve bereketli toprakları olan bir ülkeydi. Önünde büyük ve süslenmiş bir fil duruyordu. Duyduğuna göre kral, arkasında bir varis bırakmadan ölmüştü ve yeni kral, gelenek gereği bu fil tarafından seçilecekti. Ne olduğunu anlamadan fil, hortumuyla onu kaldırdı ve sırtına oturttu. Yaşlı adam kral oldu, Gavala adıyla anıldı ve ülkesini adil ve dürüst bir anlayışla yönetti.

Bir gün kıyafet değiştirerek halka karıştı. Uzaktan kulağına tanıdık bir müzik sesi geldi. Sesin geldiği yöne gitti. Orada toplanmış olanlar, ayrıldığı eski aşiretinden olan insanlardı. Onlarla birlikte şarkı söylemeye başladı. Bu sırada bir kişi onu tanıdı ve eski adıyla ona bağırdı. İnkar etse de çevrede bulunanlar onun asıl kimliğini doğruladılar. Şehir halkı bütün bunlara tanık oldu.

Kral diye kabul ettikleri kişinin, alt sınıftan biri olması herkesi şaşırttı. Herkes ondan uzaklaştı. Gavala, ortada yapayalnız kaldı.

Sonra topluluğun lideri herkesi topladı ve şöyle dedi: ‘’ Köpek etiyle beslenen bu adamın bizi yıllardır yönetmesi hepimizi kirletti. Ancak bedenlerimizi ateşe atarak yakarsak temizleniriz.’’ Ortaya büyük bir odun yığını yaptılar ve birer birer kendilerini ateşe atmaya başladılar.

Bu durumu gören Gavala, ‘’Bu durumda nasıl yaşamaya devam ederim’’ diye düşündü.’’ Onursuzca yaşamaktansa ölmek iyidir.’’ dedi ve o da ateşe atladı. Bedeni ateşte yanarken Gavala’nın bilinci bir anda geri geldi. Kendisini Gadhi olarak mantraları söylerken ve dua ederken buldu.

Bu sırada gün karardı ve topluluk ertesi gün toplanmak üzere toplantıya ara verdi.

26 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Gadhi, ‘’ben kimim, neler gördüm? Bunlar nasıl oldu?’’ diye düşündü. Sonunda, bazı zayıf zamanlarında zihni ona olmayacak şeyler düşündürürdü. ‘’ Bunlar da öyle oldu herhalde’’ diye karar vardi.

Bir kaç gün sonra bir brahman onu ziyarete geldi. Bu brahman, çok yorgun görünüyordu. Gadhi bunun sebebini sorunca brahman, ülkesinde bir kralın sekiz yıl krallık yaptığını ama bir gün onun alt sınıfa mensup birisi olduğunun anlaşıldığını, herkesin temizlenmek için kendisini yaktığını, onun da bu güne kadar oruç tuttuğunu söyledi.

Gadhi, bu konuşmaya çok şaşırdı. Çünkü kendisinin gördüğü halüsinasyonla bu adamın anlattıkları tıpatıp aynıydı. ‘’En iyisi gidip yerinde görmek’’ diye düşünerek yola çıktı. Yolda karşısına bir köy çıktı. Bu köy ona bir yerlerden tanıdıkmış gibi geldi. Orada terk edilmiş, eski bir kulübe gördü. Burası da ona tanıdık gibi geldi. Çevreye bakındı ve yanındaki kulübede bir adam gördü. Adamın yanına gitti ve yandaki evin kime ait olduğunun sordu. Köylü de ona burada oturan adamın yaşlılığında evi terk ettiğini, sonra onun, gittiği yerde kral olduğunu, sekiz yıl krallıktan sonra kimliğinin anlaşıldığını, bir çok kişiyle birlikte onun da kendisini yaktığını hikaye etti.

Gadhi doğruca köylü adamım sözünü ettiği krallığa gidip oradaki halka da hikayeyi doğrulattı.

Ne olduğunu anlamayan Gadhi, bir dağa gitti ve orada inzivaya çekildi.

Bir gün önünde yine Vishnu belirdi ve ona dileğini sordu. O da rüya olduğunu sandığı bir hikayenin nasıl aynı zamanda gerçekten de yaşanmış olabileceğini anlamadığını, bunun ne anlama geldiğini anlamak istediğini söyledi.

27 HAZİRAN

Vishnu dedi ki:

Ey gadhi, rüyanda gördüklerinin uyanıkken gerçekleşmesi, tamamen zihnin yarattığı bir illüzyondur. Böyle şeyler çok olur. Bunlar, aydınlanmamış olan zihinlerin kurgularıdır.

Aşiret mensubu olarak yaşaman da kral olman da zihninin oyunlarıdır.

Insanların anlattıkları hikayeler, senin rüyanla örtüşebilir. Bu da olası bir durum. Bazen insanlar aynı rüyaları görebilirler. Sarhoş insanlar her zaman çevrelerindeki dünyanın döndüğünü söylerler. Ya da bazen dünyanın farklı yerlerindeki çocuklar, aynı oyunları oynarlar. Bunların hepsi de birbirleriyle ilişkili olan zihin durumlarıdır.

Tamamen aydınlanana kadar zihin böyle oyunlar kurgulamaya devam edecek.

Meditasyon için otur ve on yıl boyunca yoğun meditasyon yap.

28 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Maya denilen bu kozmik illüzyon, büyük yanılgılar ve dengesizlikler yaratır. Bunların hepsinin mayanın marifetleri olduğunu anlamak olağanüstü zordur.

Rama sordu:

Müthiş bir güce sahip olan bu kozmik döngü nasıl durdurulabilir?

Vasistha cevap verdi:

Ey Rama zihin, çevresinde tekerleğin döndüğü bir merkez gibidir. Bu merkezi sabitlemek için çok büyük çaba ve keskin bir zeka gerekir. Merkez sabitlendi mi tekerlek de dönmez olur. Yani, zihin durursa tüm bu yanılgılar, hayaller, rüyalar da durur. Bu bilgiden haberi olmayanlar, sonu gelmeyen acılar çekerler. Ancak gerçek anlaşıldığında, acılar da son bulur.

Yanlış yaklaşımla ve hatalı anlayışla, dünya denilen bu illüzyonun şifalandırılması imkansızdır. Tek çare zihnin yapısını anlamak ve onu kontrol etmektir. Hac yolculuklarını, bağışta bulunmayı ya da ritüelleri terk et. Amaca ulaşmak için yapılacak olan şey, zihnin kontrol altına alınmasıdır.

Havanın, vazonun içinde bulunması gibi dünya diye beliren görüntüler de zihnin içinde yer alır. Nasıl vazo kırıldığı zaman hava, uzayda kaybolursa, zihin yok olduğunda da içindeki kavramlar yok olur.

Şu anın içinde yaşa. Doğasında dışarıya dönük olan zihin, eğer geçmiş ve gelecekle olan ilişkisini keserse

zihinsizlik denilen durum kendiliğinden ortaya çıkar. Bu saflık halidir. Ama eğer zihin, dış etkilerle tetiklenirse yine ortaya çıkar. Yağmur, nasıl bulutlu havanın içinde varlığını sürdürürse zihin de karmaşanın içinde var olur. Sonsuz olan zihin, düşüncelerle sınırlandırılırsa karmaşa ve huzursuzluk ortaya çıkar. Eğer bu sınırlandırılmış olan zihin yok olursa dünya denilen döngü (Doğum-ölüm döngüsü) de yok olur.

29 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Eğer zihin, sınırlamalardan kurtulmuşsa buna, içsel zeka denir. Bu, zihinsizlik halinin sonucudur ve bizim kendi doğamızdır. İçsel zekada, dünyasal kavramların yarattığı kirlilik yoktur.

Gerçek budur, yüce huzur budur, yüce öz budur, her şeyi bilme hali budur. Burada zihnin yarattığı fitneler yer almaz. Zihin varsa, arzular ve umutlar da var demektir. Arkasından hayal kırıklıkları, acılar ve sevinçler gelir. Eğer bilinç, bu durumlar karşısında uyanıksa yukarıdaki tuzaklara düşmez.

Kutsal öğretileri takip etmek, guruların yanında bulunmak, sürekli uygulamalı çalışmalar yapmak sayesinde zihin, içinde objelerin olmadığı en saf düzeye yükselir. Bunun için kişi, her zaman kendisini yükseltecek ortamlar yaratmalı, hep uyanık ve çalışkan olmalıdır.

Yüce özü ve sonsuz bilinci anlayacak olan kişiye, kendisinden başka hiç kimse yardım edemez. Acıları terk edecek olan da yüce huzuru kucaklayacak olan da kişinin kendisidir.

İşte bu yüzden, dünyasal yaşamın içinde bulunduğun bu zamanda zihinsizliği anla ve kendinin aslında saf bilinçten başka bir şey olmadığını idrak et.

‘’ Ben ve diğerleri’’ kavramlarını terk et, bilincin saflığına, tekliğine ve bölünmezliğine yerleş. Yaşadığın sürece, gençlikte , yaşlılıkta, acıda ve sevinçte hep sonsuz bilincin farkında ol. Çünkü bil ki sen kendin, saf bilinçsin.

Yine şunu iyice bil ki kozmik bilinçte ‘’ Ben ve diğerleri’’ yoktur. O, tektir ve bölünmez olandır.

30 HAZİRAN

Vasistha devam etti:

Arzuların ve umutların prangasından kurtulmalısın. Sınırlamalardan özgürleşmek için azimle ve inançla çalışmak gerekir. Gerçek kimliğine yani öz bilgiye köklendiğin zaman en etkili zehir bile, ölümsüzlük nektarına dönüşür.

Öz bilgisi, cehalet perdesiyle kapanırsa o zaman kişinin zihninde dünya belirir. Ama kişi, bilgiye sıkıca köklenirse dünya, ortadan kaybolur. Bu takdirde bilgeliğin ışığı öyle bir parlar ki bu parlaklık, dört yanı aydınlatır. Bu kişilerin, yolunu aydınlatan artık kendi öz ışıklarıdır. Dış dünyanın konuları, onların yanında, güneş çıktıgında ışığı kararan lambalar gibi değersizleşir.

Bu ustalar, dünyada ateş gibi, ay gibi, yıldızlar ya da güneş gibi ışık saçarlar.

Kendini bilmek, ölümsüzlüğün nektarından içmek demektir. Bu kişilere duyusal zevkler, tad vermez bir hal alır.

Öz bilgisi olmadığı zaman ise kişiler daima ve farklı acılar tadarlar, huzursuzluk, yakalarını hiç bırakmaz. Onlar için, yoğun bulutların güneşi kapatması gibi öz bilgisi, kapanmış ve görünmez olmuştur. Bu kişiler, dünya işleri ve aile ilişkileri arasında kapana kısılmışlar ve kapalı bir yaşama tutsak olmuşlardır.

1 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Zihin, sorunlarla dolu bir tarlada kök salmış ağaç gibidir. Bu ağacın çiçekleri endişeler ve huzursuzluklar, meyveleri arzular ve duyusal zevkler, dalları bitmeyen umutlar, yaprakları ise zayıflıklar ve sapkınlıklardır. Ölümle zehirlenmiş olan bu ağacın, kökünden kesilip atılması gerekir. Bunu da ancak bilginin ve iradenin keskin baltası yapabilir.

Zihin, beden denilen ormanda gezinen ve cehalet nedeniyle gözünün önünü göremeyen bir fil gibidir. Ortalığa dehşet saçan bu filin, huzur bulması imkansızdır. Aslında o da halinden memnun değildir ve bilge birisinin desteğine ihtiyaç duyar ama zevk peşinde koşmaktan, kendisini bir türlü kurtaramaz. Ey Rama sen, zekanın keskin kılıcıyla bu koca fili, parçalara ayırıp yok edebilirsin.

Zihin, beden denilen yuvaya yerleşmiş bir karga gibidir. Çıkardığı gürültüyle ortalığı velveleye verir. Gıdası kan ve ettir. Sadece kendi bakış açısının doğru olduğunu sandığı için başkalarının kalbini parçaladığını fark bile etmez. Gittikçe artan budalalığı nedeniyle koyu bir karanlığın içindedir. Şeytani düşüncelerle doludur ve dehşet saçar. O, dünya için yüktür. Rama, kendini ondan uzak tut, onu kendinden uzaklaştır.

Zihin, sayılamayacak kadar çok varlığı öldürmüş zehirli bir yılan gibidir. Derin düşüncelere dal, bir çözüm

bul. Bulduğun çözüm, yırtıcı bir kartal gibi bu yılanı yok etsin.

Zihin, maymun gibidir. Bu maymun, zevk ve eğlence peşinde, oradan buraya koşturup durur. Dünyasal döngüye sıkıca bağlanan bu maymun, insanların arasında öylece dolanır. Eğer mükemmelliği bulmak istiyorsan onu tamamen kendinden uzaklaştırmalısın.

Zihin, cehaletin bulutu gibidir. Tüm kavramları silerek ve dünyasal objelerden vaz geçerek bu bulutu dağıtabilirsin.

Tehlikeli bir silahı, ondan daha güçlü olanıyla devre dışı bırakırsın. Sen de bu yöntemle zihni, zihnin daha üst katmanları aracılığı ile yok et. Çılgın maymunun yarattığı tüm rahatsızlıkların uzağında bir yer bul ve barış içinde, orada yaşa.

2 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Rama, kavramların ve fikirlerin zihninde yer etmesine izin verme. Zihin, hepsini biriktirir ve bunlar, zaman içinde büyür, güçlenirler. Ölüm gelmeden önce, onları bilgeliğinle yok etmeye bak. Benim sözlerime sadık kalarak meditasyona dal ve yüce huzuru elde et.

Sana şimdi Uddalaka adlı kişinin, özgürlüğü nasıl kazandığının öyküsünü anlatacağım.

Dünyanın bir yerinde, büyük bir dağın tepesinde yüce bir ağaç varmış. Burası, kutsal Uddalaka'nın yaşadığı yermiş. Uddalaka, henüz çok gençken bile özgürlüğü hisseder ve onun özlemini çekermiş. O zamanlar bilgisi yetersiz ve zihni de karışıkmış. Ama o, tertemiz bir kalple çalışır, kutsal metinleri inceler, barış ve huzuru bulmak için elinden geleni yaparmış.

Uddalaka, bir gün oturmuş ve şunları düşünmüş:

Kazandığın zaman tüm acılardan kurtulacağın, sonra tekrar bedenlenmenin gerekmeyeceği, adına özgürlük dedikleri bu şey nedir? Ben bu düzeye ne zaman yerleşeceğim? Zihinde bitmeyecekmiş gibi görünen arzular ne zaman yok olacak? '' Yaptım, yapmalıyım'' gibi düşüncelerden ne zaman kurtulacağım? Ben ne zaman bilginin teknesiyle özgürlüğün kıyısına ulaşabileceğim? Zihnim ne zaman sükunete kavuşacak? Obje ve nesne ikileminden ne zaman kurtulacağım? Zaman denilen şeyi fethedip de ne zaman onun ötesine geçeceğim? Ben ne

zaman kaya gibi sağlam bir zihinle meditasyon yapacak duruma geleceğim?

Uddalaka bu düşüncelerle meditasyona devam etmiş. Fakat ne yazık ki zihni, istediği kadar sağlam olmadığı için düşünceler gelip gitmeye devam ediyormuş.

Bir gün ormana dalmış, orada hiç kimsenin ayak basmadığı, sessiz bir yer keşfetmiş. Burası, zihinsel sükuneti bulmak için çok uygun bir yermiş. Havası güzelmiş, her yer, sarmaşıklarla kaplıymış ve bütün bitkiler elmas gibi parlamaktaymış.

3 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Uddalaka bu güzel yerde bir mağara bulmuş, orada meditasyona oturmuş ve zihninin derinliklerinde duran ince izlenimlere odaklanmış.

Uddalaka kendi kendisine demiş ki:

Ey zihin! Dünya diye beliren bu yerde neler yaptın? Bilge bir kişi, sonunda acıya dönüşeceğini bile bile kendisini dünyasal zevklere kaptırmaz. Yüce huzuru arayacağın yerde duyusal zevklerle oyalandın. Bu gidişle içsel sükuneti ve dinginliği bulamayacaksın.

Geyiğin, müziğin geldiği yere yönelip orada tuzağa düşmesi gibi, erkek filin, dişi fil tarafından baştan çıkarılması ve bu yüzden gücünü yitirmesi gibi, balığın lezzet arayışında oltaya takılması gibi, alevin cazibesine kapılarak helak olan kelebek ya da kokusuna kanıp, geceleri kapanan çiçeklere konan arı gibi olma. Duyusal zevkler, her zaman tehlikeli sonuçlara yol açar, bunu bil.

Ey zihin! Ben ne diye bunları sana anlatıyorum ki? Kişiyi duyusal zevklerin peşinde koşturan, doğrudan doğruya senin varlığın değil mi? Kişi, gerçeği kavradığı zaman sen, solup gidecek ve kaybolacaksın.

Ben, gerçekte egosuz ve sonsuz olan bilincim. Egonun oluşmasına sebep olan seninle, benim hiçbir işim olmamalı.

4 TEMMUZ

Uddalaka düşünmeye devam etmiş:

Sonsuz olan öz, sınırlı olan zihnin içine sığmaz. Zihin de, kişinin kendisiyle sınırlı olduğu için sonsuzluğu kavrayamaz. Zihin aracılığı ile gerçeği anlamak mümkün değildir.

Kendimi dikkatle inceliyorum. Parmağımın ucundan başımın tepesine kadar, tepeden tırnağa bakıyorum. Orada ‘’ Ben buyum’’ diyebileceğim hiçbir şey bulamıyorum. Gerçeğin, beden kavramıyla hiç ilgisi yok. Gerçek isimsizdir, değişmeyendir, teklik ve çokluk kavramlarının ötesidir. O, ölçülemez. Ey zihin, ben tüm acıların kökü olan senden vazgeçiyorum.

Beden, et, kemik ve kandan yapılmıştır. Kim bu yapıya ‘’ Ben’’ diyebilir? Hareket enerjinin, düşünce bilincin, yaşlılık ve ölüm de bedenin doğasıdır. Kim bunlara ‘’ ben’’ diyebilir? Dünyayı algılayan beş duyu… Kim bunlara ‘’Ben’’ diyebilir? Ben, bunlar değilim. Ben sonsuzum, ben saf ve bağımsız olan bilincim.

Uzun zaman, cehaletin kurbanı oldum. Şimdi çok şükür ki, beni özden

ayıran şeyi buldum. Nasıl, tepeyi saran bulutlar, tepeye ait değilse ben de beni saran ve acılarla yüklü olan zihne ait değilim. Öz bilgisinin eksikliğinde ego yükselir. Ben şu anda, egosal duyulardan bağımsızım. Bu beden, bu duyular yok olsun. Benim onlarla hiçbir işim kalmadı.

Ey zihin, gerçek olanla olmayanı birbirinden ayır. Özgürlük, budur.

5 TEMMUZ

Uddalaka düşünmeye devam etmiş:

Koşullanmış olan, yüce bilinç değildir. Yüce bilinç, atomdan daha incedir, sonsuz ve sınırsızdır. Böyle olduğu için, zihinsel şartlanmalar onunla temas bile kuramaz.

Zihin, egodan dolayı var olur ve duyular aracılığıyla kendisini ifade eder. Buradan da kişinin zihniyle sınırlandırılmış olan bilinç ve onun yarattığı illüzyon ortaya çıkar. Kişi, illüzyonu yaşarken kendince deneyimler kazanır ve bunlarla ilgili düşünceler üretir. Aldanmalar ve cehalet böylece güçlenerek kök salar.

Sen, ya zihnin eseri olan rüyada yaşayacak ve yaşamını boş yere harcayacaksın ya da duyuların yarattığı dış dünyayı elinin tersiyle iteceksin ve ‘’ Ben bunlardan özgürleştim çünkü ben, bilincin kendisiyim’’ diyeceksin.

Ego, boş bir aldanmadan ibarettir. O, her zaman kendisini tatmin edecek eylemler yaratmak ister. Zihin de ona hizmet eder ve gerçekliği olmayan seraplar üretir.

Bilinç ise sonsuzdur ve her yere yayılmıştır. O doğmaz, ölmez ve kimseye ait değildir. Doğum ve ölüm zihinsel kavramlardır. Kişi bunlara bağlanmamalı, çünkü o, bunların ötesidir.

Gerçek ben, yüce bilinçtir. O, tüm yaratılıştır, tüm bedenlerdir ve tüm zamanlardır. Ben kimim? Ben neden yaratıldım ? Benim bedenim var mıdır? Benim kazanmam ve vazgeçmem gereken şeyler nelerdir? Bu soruların doğru cevabı bulunduğu zaman dualite denilen ikilem kaybolur. Sadece Brahman ya da öz vardır. Eğer her şey

ve herkes bu özü ifade ediyorsa ortada ayrılık ve dualite olabilir mi?

6 TEMMUZ

Uddalaka düşünmeye devam etti:

Yanlış bir kavram olarak ego yükseldiği zaman ‘’ Bu benim, bu onun’’

düşünceleri ortaya çıkar. Bunlar, aslında gerçek dışıdır ve yok edilmesi gereken kavramlardır. Bunlarla ortaya çıkan kimlik, bir yanılgıdan başka bir şey değildir. Ego denilen şeyin, gökyüzünün maviliği gibi optik bir yanılsama olduğunu ve bunun mutlaka düzeltilmesi gerektiğini anladım. Bunu anladığım anda da ego duygusunu kökünden temizledim. Şimdi huzur içinde ve çok rahat yaşıyorum.

Ego duygusu, acıların ve tüm şeytani eylemlerin kaynağıdır. Ego oldukça yaşam, ölümle son bulur ve ölüm de başka yaşamlar yaratır. Böylece kişi, bitmeyen bir döngünün içinde kalmaya ve acı dolu nice yaşamlara mahkum olur. Ego duygusu, sona erene kadar dünya denilen rüya devam eder.

Evrenin var oluşunun geçerli bir sebebi yoktur. Yaratılışın, hiçbir amacının ve sebebinin olmadığını kabul etmek ise zordur. Çünkü insan, yaşamda bir anlam arar.

Bir çanağın, her zaman potansiyel olarak toprağın içinde yer alması gibi bedenler de bilinmeyen zamanlardan bu yana, kozmik varlığın içinde var olmuşlardır. Okyanusların içinde beliren dalgalar, nasıl okyanusun kendisi iseler, kozmik bilinçte bulunan bedenler de mutlak bilincin kendisidirler. Bilge kişiler, bu gerçeği fark etmişlerdir.

Zihin, başlangıçta bilinçti ve sonunda da bilince geri dönecek. Bu ikisinin arasında yani tam şu anda, ona neden farklıymış gibi bakalım?

Gerçekmiş gibi görünen ve rüyaya benzeyen bu geçici süreci, bir halüsinasyon, sarhoşluk hali, optik yanılgı, psikolojik bir rahatsızlık, duygusal bir sarsıntı gibi ele almak gerekir.

Ey zihin, sen tüm bu yanılgıları aşmalısın. Bu durumu, sevgilisinden ayrı düşmüş bir kişinin çektiği ıstırap ve özlem gibi ele almalısın. Fakat bu yanılgı sana değil, sana gereğinden fazla değer veren bana ait. Ben, aslında bilinç olduğum gerçeğine uyandığım zaman, sen silinip gideceksin. Bilinç, kendisini idrak ettiğinde dünya diye beliren bu illüzyon bitecek, sen de yok olacak ve kaynağa geri döneceksin.

7 TEMMUZ

Uddalaka düşünmeye devam etti:

Zihin, düşünme gücüyle bedeni yarattı. Bedeni yaratan zihindir ama yaşam boyunca ona acı çektiren de zihindir. Zihin, acıların kaynağıdır. O, hiç durmadan acı üretmeye devam eder. Çekilen acıların nedeni, zihin olduğu için beden, ondan kurtulmak ister. Bu nedenle her gün, derin uyku sırasında zihinsizlik halini deneyimler. Bedenin dinlenebilmesi, ancak zihinden kurtulmasıyla mümkündür.

Dünyada insanlar dost ve düşman diye ikiye ayrılmazlar. Ama zihin, kendisini mutlu edeni dost, mutsuz edeni de düşman diye beller. Bunlar hep zihinsel kavramlardır. Gerçekte ne dost vardır ne de düşman.

Bedenle zihin farkına varmadan iki düşman gibi birbirlerini ortadan kaldırmaya çalışır. Bunlar ateşle su gibidirler. Ateşle su, yemek pişerken ortak bir amaçla, birlikte çalışır ama bu çalışmanın dengesi ve dozu, iyi ayarlanmalıdır.

Zihin, yok olduğunda beden de yok olur. Ama beden yok olduğunda zihin yok olmaz. Bu nedenle asıl, zihni yok etmeye çalışmak gerekir. Mutsuzluğu ve huzursuzluğu zihin yaratır. Zihnin ölmesi huzurun gelmesi demektir. Beden nihayetinde kan, et ve kemikten oluşmuş bir yapıdır. Onun ölü ya da diri olması fark etmez.

8 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Uddalaka, lotus pozisyonunda meditasyona oturdu. Gözleri yarı kapalı olarak kutsal OM sesini söylemeye başladı. Bir süre sonra taç çakrasından itibaren tüm başını kapsayan bir titreşim hissetti. İlk düzeyde, OM titreşimiyle nefesini tamamen boşalttı. Yaşam gücü, bedeni terk etti ve saf bilinç düzeylerine gitti. Sonra kalbinden yükselen bir ateş, tüm bedeni yaktı kavurdu.

İkinci düzeyde OM söylediğinde denge durumuna ulaştı. Burada, hiçbir zorlama olmaksızın nefesi durdu ve yaşam gücü tamamen geri çekildi.

Yanan bedenden geriye sadece küller kaldı ve onlar da rüzgarın etkisiyle havaya karıştı, yok oldu.

Üçüncü düzeyde, kutsal Om sesi huzur ve sükunet bölgelerine ulaştı. Burada kendiliğinden nefes alma durumu ortaya çıktı ve yaşam gücü yeniden yükseldi. Yükselen yaşam gücü, bilincin ölümsüzlük bölgelerine ulaştı ve serin bir esinti çevreye yayıldı.

Tam o sırada, küllerin içinden dört kollu, ışık saçan ve Vishnu'ya benzeyen bir varlık yükseldi. Uddalaka, ışık gibi parlıyordu ve şimdi tamamen kutsal bir varliğa dönüşmüştü. Yaşam gücü içsel kundaliye ulaşmış, oradan spiral gibi yukarıya doğru yükseliyordu. Bu enerjiyle Uddalaka'nın bedeni tamamen saflaştı. Enerji bedeni, hala lotus duruşundaydı. Duyuları, bilince doğru yöneldi, mutlak bir biçimde zihnini sakinleştirdi ve tüm düşüncelerden özgürleşti. Gözleri hala yarı kapalıydı.

Uddalaka, pranayla apana arasındaki ikili yaşam gücünü dengeledi ve duyularını dış dünyadan tamamen ayırdı. Böylece geçmiş deneyimlerden kaynaklanan zihinsel koşullanmalarının hepsinin farkındalığına ulaştı. Dengelenen yaşam gücü ve süregelen farkındalığı sayesinde kalbiyle zihni birleşti. O, artık bambaşka bir boyuttaydı.

9 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Uddalaka'nın zihni artık hiçbir rahatsızlıktan etkilenmeyecek kadar huzura kavuştu. O, doğrudan kalbine yöneldi ve özün bilgisine engel olan cehalet perdesini, kaldırdı attı. Böylece kalbinden yükselen bilginin aydınlığı, tüm karanlıkları aydınlattı. Bir süre geçti, aydınlık azalır gibi oldu. Çünkü uyku, onu kendisine doğru çekmişti. O da uyudu ama uykusu eskisi gibi içinde kaybolduğu bir süreç değildi. Fark etti ki uykunun içine batmak duygusu da yok olmuştu . Uddalaka, artık öylesine berrak bir zihne sahipti ki orada saf olmayan her şey silinmiş ve atalet yok olmuştu.

Bir süre bu düzeyde kaldıktan sonra, tüm varoluşun deneyimini içinde hissetti. Bundan hemen sonra da saf farkındalığa ulaştı. Bu, dalganın okyanusa karışıp, kendi kimliğini kaybetmesi ve okyanusla olan bütünlüğünü hissetmesi gibiydi. Uddalaka, aydınlanmıştı. O, artık içini tümüyle kaplayan saf huzura kavuşmuştu. O, huzurun okyanusuydu.

Uddalaka, yaşarken özgürleşmiş bir kişi olarak sonsuzluk düzeylerinde Tanrılarla, yüce kişilerle hatta Brahma, Vişnu ve Şiva'yla karşılaştı ama oralarda takılmadı. Sonunda her şeyi geride bıraktı. O, bütün düzeyleri tamamen aştıktan sonra, varlığın ve yokluğun olmadığı sonsuz boşluğa ulaştı. O, saf bilincin kendisiydi. İşte burası, ulaşılabilecek en yüce yerdi.

Uddalaka, altı ay kaldığı bu düzeyde mistik güçlerin çekiciliğine karşı direndi. Ustalar ve tanrılar ona hayran kaldılar, cennetlerine davet ettiler. O, bu davetlere de yüz vermedi. Arzulara karşı tamamen tarafsızdı. Bir dağda, ıssız bir mağarada, günlerini meditasyon yaparak geçirdi. Meditasyonda olmadığı zamanlar gündelik yaşamını en basit ve en sade biçimde yaşadı. Her şeye eşit bir gözle baktı. içsel ışığı ne azalıyor ne de artıyordu, hep sabitti. Dualitenin yer almadığı bir anlayışla o, artık beden bilincinden uzaktı ve saf varoluşa yerleşmişti.

10 TEMMUZ

Rama'nın saf var oluşla ilgili sorusuna Vasistha şöyle cevap verdi:

Zihin, maddi varoluşla ilgili tüm kavramları geride bıraktığı zaman kendi öz doğası olan bilince yerleşir. Böyle bir zihne sahip olan kişiye saf varlık,

İçsel ve dışsal tüm kavramların silinmesiyle ortaya çıkan bilince de saf bilinç denir. Saf bilinç, aydınlanmış kişilere aittir. Kişilerin bedenli ya da bedensiz olmaları fark etmez.

Uddalaka, bu düzeyde bir süre kaldı. Zaman içinde Uddalaka'nın zihninde, bedenden kurtulma isteği belirdi. Mağarasında, gözleri yarı kapalı bir halde lotus pozisyonunda oturdu. Topuğuyla rektuma baskı yaptı, tüm duyularını kalbine yöneltti, yaşam gücünü (Pranayı) geri çekti. Bedenini mükemmel denge durumuna yerleştirdi. Dilinin ucuyla damağının kökünü kapattı. Çeneleri hafifçe birbirinden ayrıldı. Vizyonunda ne içsel ne de dışsal kavramlar vardı.O, şimdi mutlak mutluluğa yerleşmiş, varoluşu tam saflığa dönüşmüştü.

Uddalaka, sanki çizilmiş bir resim gibi bu düzeyde bir süre kaldı. Yavaş yavaş, günden güne sükunete erişti. Kendi saf varoluşundaydı ve böylece doğum ölüm çemberinden çıktı. Burada öyle derin bir sevinç ve içsel bir huzur vardı ki bu, cennetin kralının bile ulaşamayacağı, tarif edilemez bir durumdu.

Bir gün, bazı tanrıçalar, Shiva'nın eşi Parvati'nin rehberliğinde dua etmek için bir yer ararlarken

Uddalaka'nın mağarasına geldiler. Orada, güneş ışınlarının da etkisiyle iyice kurumuş olan Uddalaka'nın bedenini gördüler. Parvati, bu kurumuş bedeni saygıyla kucaklayıp başına koydu.

Rama, işte sana ilham olsun diye kutsal Uddalaka'nın muhteşem öyküsünü anlattım.

11 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Ey Rama, sürekli olarak, özün doğasını araştırarak yaşamalısın. Saf bilinç düzeyine ulaşmak için, yaşamı tarafsızca yaşamalı, kutsal metinleri okumalı ve gurunun talimatlarına uymalısın. Fakat keskin ve parlak bir zekaya sahipsen yukarıdakiler olmadan da aydınlanabilirsin.

Rama sordu:

Kutsal efendim, aydınlanmış olan kişilerin bazıları sosyal ortamlarda yaşıyor, bazıları da tamamen yalnızlığı ve sessizliği seçiyor. Bunlardan hangisi daha iyidir?

Vasistha cevap verdi:

Ey Rama, kişi duyu nesnelerinin kendi özüyle ilgili olmadığını anlar ve devamlı bir sükunet, içsel rahatlama ve barış içinde yaşarsa buna samadhi denir. Samadhi durumundayken kişi ister aktif olsun, ister olmasın ne farkeder? Kimisi aile hayatında yaşarken sakin ve huzurludur, kimisi de elini eteğini dünyadan çeker ve yalnız yaşamayı seçer. İkisi de aynıdır, fark etmez.

Kişi huzursuzsa ormana da çekilse zihni dağınıktır. Ya da kalabalık şehirlerde yaşayan bazı insanlar vardır ki şehir, onlar için bir inziva yeri gibi sakin ve huzurludur

Samadhi şudur, dünyaya ilişkin tüm arzular ve umutlar kaybolmuştur. Kişi, acıdan, üzüntüden ve korkudan özgürleşmiştir. Onların yaşama biçimi ne olursa olsun fark etmez. Sonuçta aydınlanma, aydınlanmadır.

Zihin koşullanmamış, yargısız ve rahat olmalı. Böyle bir zihin, meditasyon için uygundur. Koşullanmalarla ve yargılarla dolu bir zihin

ise daima huzursuzdur ve böyle bir zihin, acılar üretir.

Zihnindeki yanlış kimliklenmeleri söküp atmalısın. O zaman ister evde yaşa, ister mağarada ol, fark etmez. Eğer ego duygusu yoksa o zihin, öyle rahattır ki şehirdeyken bile sükunet içindedir. Öte yandan kişinin kalbi arzularla doluysa orman bile ona, huzursuzluk verir.

12 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Ey Rama, sonsuz bilinç, biberin özündeki acı tadı farketti. Bu bilgiyi zaman ve mekan içinde değerlendirdi. Sonsuz bilinç, tuzun tadını, şeker kamışındaki şekeri tanıdı . Bunları zaman ve mekan içinde değerlendirdi ve öğrendi. Aynı biçimde kayayı, dağı, ağacı, suyu ve uzayı öğrendi. Böylesine farklı deneyimlerden dolayı bireysel bilinçler oluştu.

Sonsuz bilincin içinde yer alan, atom parçaları ve moleküller, farklı görüntülerle ortaya çıkarak farklılaşmaları yarattı, buradan da ben ve sen kavramları ortaya çıktı.

Farklı şeylermiş gibi görünseler de aslında tüm bunlar, mutlak bilinçte yansıyan görüntülerdir. Sonsuz bilinç, ışığını atomların farklı kombinasyonları üzerine yansıtır ve farklı farklı gibi görünen formlar ortaya çıkar.

İçsel farkındalığa ulaşan kişiler, bu farklılıkların hepsinin de sonsuz bilinç olduğunu, bunların arasında özne - nesne ya da ben- sen gibi ayrılıkların olmadığını bilirler. Ne ben vardır, ne sen hatta ne de bir dış dünya vardır. Bilinç, bilinçtir. Kendisine Shiva da dese, bireysel ruh da dese sadece tek bir bilinç vardır.

Maddi dünyada ortaya çıkan bütün bu farklılıklar, cehaletin ürünüdür ve cehaleti besler. Yaşam dediğimiz şey, sonsuz bilincin ışığıyla ortaya çıkan görüntülerden başka bir şey değildir.

13 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Rama, bu konuda sana, ilginç bir efsane anlatacağım.

Himalaya dağlarının eteklerinde bir ülke ve bu ülkeyi yöneten Suraghu adında bir kral varmış. Suraghu, ülkesini ceza ve ödül sistemine göre, katı bir sistemle yönetiyormuş. O, bu yönetim tarzından dolayı içinde bazen rahatsızlık duyuyor olsa da daha iyisini bilmiyormuş.

Bir gün kutsal Mandavya, kralı ziyarete gelmiş. Suraghu, aziz kişiyi en iyi biçimde ağırlamış, onun önünde saygıyla eğilmiş ve ona demiş ki:

Efendim ben adil olsun diye kişileri ödül ve ceza sistemi içinde yönetiyorum. Ama bunun, en iyi yönetim biçimi olduğu konusunda kaygılarım var. Lütfen bana eşit gözle görebilmek ve tarafsız olabilmek için bir içgörü ver demiş.

Mandavya demiş ki:

Bütün zihinsel zayıflıkların ortadan kalkmasını sağlayan tek bir şey vardır. O da kişinin, kendi özüne uyanması, özün bilgisine sahip olmasıdır. Özün doğasını araştırdığın zaman zihnindeki huzursuzluk ortada kalkar. Bu bilgiye uyandığında bilincin, öylesine genişler ki dünyanın batağına tekrar saplanma olasılığın yok olur. Öz bilgisi, zihindeki tüm kargaşayı siler süpürür.

Aziz Mandavya bunları söyledikten sonra saraydan ayrılmış. Mandavya gittikten sonra Suraghu kendi özünün ne olduğu konusunda düşünmeye başlamış.

Ben ne demek? Ben bu dağ değilim, bu dağ benim değil. Ben bu ülke değilim, bu ülke benim değil. O halde bunları bırakıyorum. Ben bu başkent değilim, başkent benim değil. Onu da bırakıyorum. Aynı bu biçimde ailem ve çocuklarım da ben değilim ve onlar benim değil. O halde onları da bırakıyorum.

Bedeni araştırayım. Ben kemik, kan veya organlar değilim. Ben, doğum ve ölüm çemberini oluşturan zihin değilim. Ben, ego duygusu değilim. Bunları birbirinden ayıran akıl da değilim.

Şimdi geride ne kaldı? Geride bireysel ruh kaldı. Fakat o da özne ve nesne ilişkisi içinde. O zaman onu da terk etmeliyim. Şimdi geride sadece saf ve gölgesiz olan öz kalıyor. O halde ben, işte bu özüm, ben sonsuz özüm.

14 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Bu sonuca vardıktan sonra Suraghu, yüksek bilinç düzeyine geçti. Ondan sonra asla herhangi bir üzüntüye kapılmaksızın, ülkesini adil ve tarafsız bir biçimde yönetti. Anladı ki dışarıda görünen tüm çelişkiler ve ikilikler insanın kendi bilincinin dışarıdaki yansımalarıdır. Suragu, çabalarının sonunda dünyanın gerçeğine uyanmış, aydınlanmıştı.

Bundan sonra Suraghu ülkesini gönül rahatlığı ile yönetti ve zamanı gelince de kendi rızasıyla bedeninden ayrıldı.

Rama sordu:

Efendim, huzursuz bir zihni, denge durumuna nasıl yerleştirebiliriz?

Vasistha cevap verdi:

Rama, şimdi sana sorduğun soruyla ilişkili bir diyalog anlatacağım:

Bir zamanlar kral Suraghu'nun yakın arkadaşı olan bir başka kral varmış. Adı Parigha olan bu kralın ülkesinde, bir zaman büyük bir kıtlık başlamış. Kıtlık, o kadar büyük ve yaygınmış ki kral, halkının perişanlığına bir türlü çare bulamıyormuş. Ümitsizlk içinde kalan kral, kimsenin bilmediği bir yere, bir ormana gitmiş. Orada sadece kuru yaprak yiyerek, tam zamanını meditasyonla geçirmeye başlamış. Bin yıl süren bu disiplinden sonra kral, tamamen aydınlanmış, üç dünyada da rahatça gezebilecek hale gelmiş.

Bir gün suraghu ve parigha karşılaşmışlar. Büyük bir saygıyla birbirlerini selamlamış ve sohbete başlamışlar. Parigha, Suraghu'ya '' Sen, aziz Mandavya'nın tavsiyelerine uydun, ben de uzun yıllar münzevi bir hayat yaşadım ve sıkı bir disiplin uyguladım. Sonunda ikimiz de aydınlandık. Lütfen bana şimdi zihninin tamamıyla sakin ve huzurlu olup olmadığını söyle. Hayatın, gerçekten barış ve bolluk içinde mi? Dünyadan hiç etkilenmeden tam bir denge durumunda yaşıyor musun? demiş.

Suraghu cevap vermiş:

Yüce iradenin kararlarını kim gerçekten anlayabilir? Sen ve ben, çok uzun yıllar tamamen ayrı yaşadık. Şimdi de karşılaştık ve birlikteyiz. Seninle olan karşılaşmamız benim ve halkım için büyük bir lütuftur. Senin, bizim aramızda olman, bizi tüm günahlarımızdan arındıran bir kutsanmadır. Şu anda, senin önünde, kendimi tam ve mükemmel hissediyorum. Iyi ve kutsal kişilerle birlikte olmak, özgür olmanın verdiği yükseklikle aynı şeydir.

15 TEMMUZ

Parigha sordu:

Ey kral, her işi doğal bir neşe ve den geli bir zihinle mi yapıyorsun? Yüce bir huzurla, zihninde hiçbir koşullanma olmadan, sürekli olarak samadhi düzeyinde mi yaşıyorsun?

Suraghu cevap verdi:

Kutsal efendim, samadhi sadece, meditasyon sırasında deneyimlenen bir durum değildir. Eğer gerçeği biliyorsa, kişi sadece sessizlikte değil, yaşamını aktif olarak geçirirken de samadhi halinde sayılır. Aydınlanmış olanlar, artık hep samadhi durumundadırlar.

Ateşin, bütün kuru otları yakması gibi, gerçeğin bilgisi de bütün arzuları ve umutları yakar. Bunun için ille de lotus pozisyonunda ve sessizce oturmak gerekmez. Kişi, gerçeğin bilgisi sayesinde samadhi durumundaki duyguyla yani mutlak bir doyumluluk ve huzurla yaşar. Burada, tertemiz bir vizyonla, tamamen egodan uzak yaşanır. Artık tüm çelişkiler, zıtlıklar ve endişeler sona erer. Özün bilgisi geldiği anda samadhi, kalıcı bir hale dönüşür. Kişi, hiçbir şeyden etkilenmez. Öyle ki zamanın bir an bile durmadan akması gibi huzur da sürekli olarak akmaktadır. Madde, nasıl hep maddeyse kişi de her zaman özün bilgisindedir.

Bu nedenle ben, daima samadhinin saflığı ve huzuru içindeyim. Başka türlü nasıl olabilir ki? Benim bütün zamanlarımda ve bütün yollarımda hep öz bulunmaktadır. Bu, samadhiden başka bir hal olabilir mi?

Parigha dedi ki:

Kralım sen kesinlikle mutlak aydınlanma içindesin. Senin yarattığın alan barış, tatlılık, saflık ve aydınlıktır. Sende egonun, arzunun ve reddetmenin zerresi bile yok.

Suraghu devam etti:

Ey kutsal kişi, aslında gerçekten de arzu etmeye ya da vazgeçmeye değecek bir durum yok. Eğer dışarıda arzu etmeye değecek bir şey yoksa vazgeçecek de bir şey yok demektir. İyi ve kötü, büyük veya küçük, değerli ya da değersiz kavramları hep arzularla ilişkilidir. Dünyada yer alan dağlar, okyanuslar, ormanlar, erkek ve kadın, her şey olduğu gibidir. Onları arzu etmek anlamsızdır. Arzular silinince, her şey silinir. Tüm arzular yok olunca da kalpte yüce huzur belirir.

16 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Dünya diye ortaya çıkanın yanıltıcı doğasını konuştular, birlikte meditasyon yaptılar sonra iki arkadaş, kendi yollarında devam etmek üzere birbirlerinden ayrıldılar.

Ey Rama, sen de bilgiye öylesine bağlan ki kalbini kirleten ego duygusundan tamamen kurtul. Eğer gündelik yaşamdaki eylemlere ve onların sonuçlarına bağlanmazsan saflığını korursun. Denizdeki balıklara bak, suyun içinde yaşıyorlar ama gözleri sudan etkilenmiyor.

Şimdi sana başka bir öykü anlatacağım:

Bir zamanlar adları Brhaspati ve Sukra olan iki aziz kişi ve onların da adı Vilasa, Bhasa olan birer oğulları vardı.

Zamanı gelince iki baba da öldü. Oğulları üzüntüyle ölüm törenlerini yaptılar. Her ikisi de çok kederliydi. Bulundukları yeri terk ettiler. Her birisi de farklı yönlere gittiler ve gittikleri yerde yıllarca münzevi hayatı yaşadılar. Aradan uzun yıllar geçti, sonra bir gün yeniden karşılaştılar.

Vilasa arkadaşı Bhasa'ya dedi ki:

En sevgili arkadaşım, seninle karşılaşmak ne büyük talih. Ayrıldığımızdan bu yana neler yaptın? Çalışmaların, meyvesini verdi mi? Zihnindeki dünyasal bağlılıkları yok edebildin mi? Özün bilgisine ulaştın mı? İyi misin? Mutlu musun?

Bhasa cevap verdi:

Seninle karşılaştığım için ben de kendimi çok şanslı hissediyorum. Sen benim en yakın arkadaşım hatta kardeşimsin. En yüksek bilgiyi elde etmeden bu dünyada iyi ve mutlu olmak mümkün mü? Dünya okyanusunda karşı kıyıya geçmeden nasıl mutlu olabiliriz? Zihnimizde durmaksızın yükselen arzuları yok etmeden nasıl rahat edebiliriz?

Gerçek bilgiye yerleşmedikçe yeniden doğarak ve sonra da ölerek dönüp duracağız. Çocukluk, gençlik, olgunluk, yaşlılık ve ölüm. Hep aynı döngü. İşe yaramayan eylemler, deneyimler devam edip gidecek. Bitmeyen arzular, bilgeliğin üzerini kapatacak. Zihin, duyusal zevklerin kör kuyusuna yine düşecek. Şaşılacak şey, bizi aydınlanmaya taşıyabilecek olan bu muhteşem beden, dünyanın çamuruna saplanıp kalıyor. İnsanlar kendileriyle ilgili büyük bir yanılsama içindeler. Bu yüzden de acının ve üzüntünün sefaleti içinde kayboluyorlar.,

Bu algı, bir tersine dönse, yaşamın doğasını bir fark etseler, yüce bilgeliğe kolayca kavuşacaklar.

17 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Ey Rama, aydınlanmış bir kişi, bedenine uzaktan kalabalığa bakarmış gibi bakar. Bu nedenle, bedene ilişkin acılar onu incitemez. Dalgalar, okyanusun ihtişamını azaltamaz. Aynı biçimde bedenin varlığı da mutlak varlığın ışığını kapatamaz.

Kuğu, suyun içinde duran kayalara aldırış etmez. Yüce varlık da dünyanın varlığından etkilenmez. Suya düşmüş bir ağaç, akan suyun yükselmesine neden olur. Bedende yer alan özün, zevk ve acı karşısındaki durumu da aynen böyledir. Bedenin dünyayla olan ilişkisinde öz, hiçbir şeyden etkilenmez. O, bunlardan tamamen bağımsızdır. Suya düşen bir kaya, suyu incitir mi?

Objelerin aynadaki yansımaları ne gerçektir ne de gerçek değildir. O, yansımadır. Beden de ruhu yansıtır ve bu haliyle beden ne gerçektir ne de gerçek değildir. Cahil kişi, dünyadaki her şeyi gerçek sanır. Ama aslında özne-nesne ilişkisinde tek gerçek vardır. o da mutlak ve sonsuz olan bilinçtir. Hiçbir şeyden etkilenmeyen öz, kendisini beden sandığı zaman, tüm etkilere açıktır. Cehaletten kaynaklanan bu yanılgının yok olması ise, özgürlüktür.

Yanlış kimliklenmeden ve bağlılıklardan kurtulmuş olan kişi, acılardan kurtulmuş demektir. Koşullanmalar, yaşlılığa, ölüme ve aldanışlara yol açar. Yanılgılar, tek başına, inzivada yaşayanlar için bile bağdır. Oysa eğer zihni koşullanmamışsa kişi, kalabalık içinde de olsa özgürdür.

Bedenin eylem içinde olması başka, zihnin eylem içinde olması başkadır. Bir kişi bedensel olarak eylem yaparken zihni, eylemsiz olabilir. Ya da kişi meditasyonda otururken bile, zihin, eylem içinde olabilir. Eylem ve eylemsizlik, bedenle değil, zihinle ilgilidir.

18 TEMMUZ

Rama sordu:

Efendim, zihnin koşullanmış olması ne demektir? Aydınlanma, nasıl kazanılır?

Vasistha devam etti:

‘’ Ben, bu beden, değilim.’’ bilgisinden yoksun olmak, koşullanmadır. Özün sonsuzluğuna yönelmek yerine, bedensel zevklerin peşinde koşmak, koşullanmadır. ‘’Gerçekte her şey, özdür, dışarıda arzu edilecek ya da terk edilecek birşey yoktur’’ demek, aydınlanmadır. ‘’Bir şey olacaksa olsun, olmayacaksa olmasın’’ tarzında bir yaklaşım, kişiyi özgürleştirir. Bu kişi, ne eylemsizdir ne de eylemlerinin sonuçlarına bağlıdır. Yüksek sevinçler ve depresyonlar yoktur. Bu şekilde dengede kalarak, dünyasal bağlılıkları olmaması, kişiyi aydınlanmaya götürür.

Koşullanma, aşağıdaki örneklerle anlatılabilir:

1- Eşeğin, efendisinin kırbacından korkması nedeniyle durmadan ağır yükler taşıması.

2- Ağacın, toprağa köklenmesi nedeniyle sürekli olarak sıcağa, soğuğa, yağmura ve rüzgara maruz kalması.

3- Kurtçuğun hayatı boyunca yer altındaki deliklerde yaşaması.

4- karnı aç bir kuşun, avcıdan korktuğu için ağacın dalından ayrılamaması.

5- Zavallı geyiklerin özgür olduklarını sanıp rahat rahat dolaşırken avcılara av olması.

6- İnsanların, kurtçuk ya da böcek gibi durmadan ölüp ölüp yeniden doğmaları.

7- Sayısız varlıkların yaratılışta, okyanustaki dalgalar gibi yükselip batması.

8- Zayıf insanların ölmeye ve yeniden doğmaya mahkum olması.

9- Çalı çırpının ya da sarmaşıkların topraktan beslenip ondan kopamaması.

10- Dünya denilen bu illüzyonun, bir nehrin bir çok akarsuyu kendisinde toplaması gibi sayısız acıları içinde barındırması.

Yukarıda saydıklarım, koşullanmanın genişletilmiş örnekleridir.

Koşullanma, iki türlüdür. Birincisi hayranlık duyulacak olanı, diğeri ise yük ve bağ olanıdır. Ikinci tipi her yerde karşımıza çıkar. İnsanların çok büyük çoğunluğu bu durumdadır. Birincisi ise aydınlanmış olan kişilerin, gerçeğe bağlanmalarıdır ki bu, ne yazık ki çok görülen bir durum değildir.

19 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Tanrıların, bir ellerinde deniz kabuğu şeklinde borazan, diğer ellerinde disk taşımaları ve üç dünyayı korumaya devam etmeleri, yukarıda sözünü ettiğimiz hayranlık duyulacak olan koşullanma nedeniyle gerçekleşir. Güneşin parlaması hatta tanrı Şiva'nın kutsallıkla ışık saçması da buna dahildir. Yeryüzünde varlıkların yaşayabilmesi, bu muhteşem, bu hayranlık duyulacak koşullanmalar sayesinde olur.

Diğer taraftan, yük ve bağ olan koşullanma ise kişileri daha sonra acıya dönüşecek olan dünyasal zevklere yönlendirir.

Evrenin yaratılması, koşullanmalar yüzündendir. Tanrıların cennette, insanların dünyada ve şeytanların cehennemde görünüp kaybolmaları da buna bağlıdır. Yükselip alçalarak, parlayıp körelerek bu süreç böyle devam edip gitmektedir. Hatta ayın bir türlü dünyanın yörüngesinden kopamayıp, orada dönüp durması da bu yüzdendir.

Ey Rama, bu gizemli yaratılış nedir ve neden böyle sürüp gitmektedir? Bu konuya ilgi duymalı ve onu araştırmalısın. Örneğin, evrenin, uzay boşluğuna mucizevi bir biçimde yerleşmiş olması, tamamen zihinsel koşullanma nedeniyledir. Aslında böyle bir gerçeklik yoktur. Bu evren, varlıkların zevk peşinde yaşamaları, dünyaya ve bedenlerine yapışmaları nedeniyle var olmaya devam eder. Hiç kimse kumu oluşturan partiküllerin

sayısını bilemez. Yaratıcı, her biri kum tanesi olan varlıkları, onların zihinsel şartlanmaları nedeniyle ve onlara yanıt olmak üzere yarattı. Gerçekte bu varlıklar, cehennem ateşine uygun birer kuru yakıt gibiler. Nehirler, nasıl okyanusa doğru akarlarsa, acı ve ıstırap da doğruca zihinsel koşullanmalara doğru yönelir. Cehalet, tüm evrene yayılmış durumdadır.

Ancak kişi, arzuların bağlılığından ve zihinsel koşullanmaların tutsaklığından vazgeçerse, o zaman zihin genişler ve algı yükselir. Böylece zihin, bağımsızlığı, mutlak barışı ve özgürlüğü algılar hale gelir. Bu noktaya kök saldığında ise artık aydınlanma onundur.

20 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Ey Rama, her zaman en uygun olanı yap. Zihnin, asla bir objeye ya da bir eyleme bağlanmasın. Ne yukarıdaki cennete, ne aşağılara ne de diğer yönlere bak. Zihnin, dışarıdaki ilişkilerden de duyusal bağlardan da hatta yaşam enerjisinden da bağımsız olsun. Uyanıklık, uyku ya da rüyalı uyku seni ilgilendirmesin. Geniş ve saf olan uzay bile senin evin olmasın. Renklere, harekete, başlangıç, orta ve son olana aldırış etme. Duyusal deneyimler, mutluluğun aldatıcılığı ve kavramlar zihninde yer bulamasın.

Zihin, saf bilince yerleşmeli. Saf bilince, saf bilinç olarak yerleşmelisin.

Dışarıdaki en ufak bir şey bile, dışarıya aittir, unutma. Bütün bağlar koptuğu zaman, bireysel ruh, bireysel olmaktan kurtulur.

Zihin, tüm duygu ve düşüncelerden özgürleştiği zaman sanki derin uykudaymışsın gibi hissedersin. Bu durum, kalıcı bir olgunluğa ulaştı mı buna ‘’ Turiya’’ yani dördüncü düzey denir. Buraya yerleşmiş olan yüce kişiler için evren, kozmik bir oyun alanı ve yaşam da kozmik bir dans gibi görünür. Beden bilincinin, ötesine geçme halini, sözcüklerle tanımlamak imkansızdır. Rama, işte bu düzeyi bulmalısın.

Gerçekte, dünya denilen bu olgu, cehaletin ya da gerçeğin doğasını keşfedememiş olmanın sonucudur. Bir lamba yandığı anda nasıl karanlığı yok ederse, özün bilgisi

de bir anda cehaletin karanlığını yok eder. Bu nedenle bireysel ruh ve zihin kavramlarının gerçeği anlaşılmalı. Sadece yüce öz vardır. Geride kalan tüm kavramlar, bölünmeyi ve gerçekten ayrı düşmeyi anlatır.

Bakıcı, bebeği bir yerden başka bir taşıdığında bebek rahatsız olur. Koşullanmalardan oluşan alışkanlıklar ve eğilimler de, bireysel ruhu, bir yaşamdan diğerine taşıyıp durmaktadır.

21 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Öz, zihnin etkisiyle dışarıdaki nesnelere bağlandığında kendisini sınırlandırmış olur. Aynı öz, kendi doğasını fark ettiğinde ise tüm yanılgılardan kurtulur. Öz bilgisine uyanınca kişi, bedenin elementlerden oluşmuş bir yapı olduğunu fark eder. Kendisini bedenle kimliklendirmesi sona erer ve kişi, beden bilincinin ötesine geçerek aydınlanır.

Bu hal, saf deneyimin, kendi kendisini deneyimlemesidir. Ve çok tatlı bir duygudur. Böylesi, en yüksek deneyimdir. Yüzünü dünyaya dönmek ise düşük olan deneyimdir. Özün, dış dünyayla ilgilenmesi cehalet, kendi özüne dönmesi ise özgürlüktür.

Bu saf deneyim sayesinde, dış dünya cazibesini o kadar yitirir ki zamanla silinir gider. İşte o zaman da turiya bilinci ortaya çıkar. Bu durum, uyanıkken derin uykunun sükunetini yaşamaktır.

Rama, kutsal bir içgörüye ve özün bilgisine yerleşmek için, ‘’ Ben uzayım, ben güneşim, ben tüm yönlerim, ben tanrılarım, ben şeytanlarım, ben her şeyim, ben karanlığım, ben toprağım, ben tozum, rüzgarım, ateşim, ve ben tüm dünyayım. Benden öte ne olabilir?’’ diye düşünmelisin.

Böylesi bir tavır, seni acıların ötesine taşır.

Bütün bağlardan ve kavramlardan kurtul ve burada aydınlanmış olarak yaşa. Özgürlük gökte, yerde ya da

öteki dünyada değildir. Özgürlük, tamamen zihinle ilgili bir durumdur.

Zihin ve ego birbirini destekler ve birbiriyle var olur. Dolayısıyla bir tanesi giderse öteki de yok olur. Tüm ‘’ Ben istiyorum’’ cümlelerini terk et. ‘’Ben aydınlanmak istiyorum’’ diye düşünmek bile, benlikle ilgilidir ve egoyu canlandırır. Ben ile ilgili her şey, sahtedir. Bunların gerçekliği, çöldeki serabın gerçekliği kadardır.

22 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Tam bir arzusuzluk durumunda, kişinin nazarında dünyasal olan her şey farklılaşır. Örneğin uçsuz bucaksız uzay, küçücük bir kutu; Üç dünyanın varlığı, basit bir otun titreşmesi gibi görünür. Gerçeği bilen kişi için, dünyanın en güzel kadını, boyanmış bir hayal gibidir. Çünkü gerçekte her şeyin hamuru tek ve aynıdır, her şey elementlerden yapılmıştır.

Gerçek ortaya çıktığı zaman, kişinin kalbindeki sahip olmak arzusu, tamamen silinir. Bir kadın ev işlerini, sevgilisine hizmet edermiş gibi aşkla yapar, bir aziz de dünyasal görevlerini yerine getirirken onu yönlendiren duygu, gerçeğe olan bağlılığıdır.

Her ikisinin de aklını değiştirmek kimsenin elinden gelmez. Hiç kimse, kadına sevgilisini, aziz kişiye de gerçeği unutturamaz.

Dünyada şu anda bir çok özgürleşmiş varlık yaşamaktadır. Bunlardan bazıları din adamları, bazıları krallardır, bazıları parlayan yıldızlar ve planetler, bazıları kutsal varlıklardır.

Öz, her yerde ve her zaman vardır. Her şeyin özü aynıdır. Bu nedenle her şey aslında kutsaldır. Kutsallığa ulaşmak için acıya ve zevke bağlanmaktan kurtulmalısın. Bunun için bilgelikle ve akılla çaba harcamalısın. Doğru çaba, kişiyi özgürlüğe götürür.

23 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Ey Rama, tüm dünyalar, mutlak olan Brahman'dan yükselir. Ama bu gerçekten uzak olanlar, evrendeki tekliği anlayamazlar, Rama, yanılgıyı ortadan kaldırmak için doğru çaba, doğru davranış ve bilgelik gereklidir. Doğru bir tavırla yanılgıdan kurtulmak varken, dünyanın çamuru içinde yaşamayı seçenlere ne yazık! Seni, gerçeğe ulaşma aşkından dolayı kutluyorum. Gerçek ortaya çıktığı zaman bilgelik, güç ve aydınlık kendiliğinden kendini gösterir.

Gerçeğe uyanmış ve hatalı bakış açısından kurtulmuş olan kişide, en ufak bir arzu kırıntısı yer almaz. Bu kişinin kalbinde, gelecekle ilgili en küçük bir umut da bulunmaz. O, geçmişin anılarından da gelecekle ilgili düşüncelerden de özgürleşmiştir. Dışarıdan bakıldığında gündelik işlerle meşgul gibi görünür ama içinde ona egemen olan, mutlak bir huzur duygusudur.

Kutsal kişiler, hiçbir şeye, hiç kimseye bağlı değillerdir. Onlar, çocukla çocuk, yaşlıyla yaşlı, kahramanla kahraman, gençle genç olurlar. Bir kişi acı çekerse onlar da onunla acı çekerler. Onların sözleri bilgece, yumuşak ve tatlıdır. Zevk konusuna en küçük bir ilgi duymazlar. Özgürleşmek de dahil olmak üzere hiçbir şeye bağlılıkları yoktur. Cehalet ve hatalı yaklaşım, bilgeliğin ateşinde yanıp kül olmuştur,

Onlar, davranışlarının sonuçlarına ilişkin ne gurur ne de kaygı duyarlar, bir çocuk gibi saftırlar. Öyle ki bir gün ay ısıtsa, güneş soğutsa bile onlar, şaşırmazlar. Öze olan

güvenleri ve bağlılıkları o kadar güçlüdür ki, olan hiçbir şey onları etkilemez.

Varlıkların, devamlı doğup öldüklerini bildikleri için bunlara ne sevinir ne de üzülürler. Her şeyin, kişinin kendi bilincinde olup bittiğini ve var olan her şeyin bir rüya kadar gerçek olduğunu bilirler. O nedenle de asla yargılamaz, acımaz ya da sevinmezler.

Nasıl yanan bir tohumun içinde yağ bulunmazsa, o kişilerin zihinlerinde de artık hata bulunmaz.

24 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Ey Rama, meşaleyi hızla döndürdüğün zaman bir ateş çemberi ortaya çıkar. Dünya denilen illüzyonun varlığı da aynı biçimde bilinçte yer alan titreşimlerden dolayı ortaya çıkar. Titreşim ve zihin, birbirinden ayrılamaz. Bu ikisinin ilişkisi, çiçekteki koku ya da ateşteki sıcaklık gibidir. Zihin ile düşünceler aynı şeydir. Bir tanesi kaybolursa diğeri de yok olur.

Düşünceleri ve dolayısıyla zihni, yok etmenin iki yolu vardır. Bunlardan biri yogadır. Yoga, düşünce dalgalarını geri çeker. Diğeri de gerçeğin bilgisidir. Çünkü gerçeğin bilgisi, düşüncelerin ötesine geçmekle kazanılır.

Yaşamı oluşturan güce prana denir. Nefes dediğimiz hava hareketini tetikleyen, pranadır. Prana, enerji demektir ve nefes aracılığı ve havanın da yardımıyla bedende yaşamsallığı yaratır. Prana ayrılmaz bir biçimde zihinle ilişkilidir. Çünkü zihindeki düşüncelere can katan, pranadır. Gerçekte zihindeki düşünceler, prana nedeniyle var olur. Düşüncelerin hareketi ile prananın hareketi birbiriyle o kadar ilişkilidir ki bu ilişki, dalgayla suyun arasındaki ilişki gibidir.

Bilge kişiler, düşünceyi prananın yarattığını bilirler. Düşünceyi kontrol etmek, pranayı kontrol etmekle mümkün olur. Prananın hareketi durunca düşünce geri çekilir. Düşüncenin geri çekilmesi ise zihnin yok olması demektir. Zihin yok olunca, dünya diye bilinen şey de ortadan kaybolur. Demem o ki prananın hareketi

zaptedilince, zihinde yer alan bütün umutlar ve arzular silinir, biter. Bunu başaran kişi, kolayca meditasyon yapacak kıvama gelir ve gerçeğin bilgisine ulaşır.

Prananın hareketi, kişinin çabasızca nefes alıp verdiği zaman yavaşlar. Nefesi verdikten sonra zorlama olmaksızın onu tutmak ve bir süre nefessiz kalmak, prananın hareketini durdurmak demektir.

Pranayı kontrol etmek ya da onu bir süre askıya almak, düşünceyi kontrol etmek ve böylece zihni durdurmaktır.

Burun deliklerinin arkası yani geniz, dilin ucuyla kapatılarak prananın başın tepesine ulaşma imkanı yaratılır. Bu noktada, meditasyon yoluyla düşünceler durdurulur ve tüm zihinsel koşullanmalar askıya alınır. Zihinsel koşullanmalar askıya alındığında meditasyon, uzayda yer alan kalbin merkezine yönlendirilir.

25 TEMMUZ

Rama sordu:

Kalbin merkezi nedir?

Vasistha devam etti:

Rama, burada sözü edilen kalp kavramının iki yönü var. Bunlardan biri önemsenmeli, diğeri ise yok sayılmalıdır. Fiziksel bedende yer alan ve onun bir parçası olan kalp, yok sayılmalı, saf bilincin doğasında yer alan kalp ise kabul görmelidir. Ben, bedende yer alan et parçasından söz etmiyorum, bütün varlıklarda var olan bilinçten söz ediyorum.

Zihin, bütün koşullanmalarından özgürleştiği zaman saf bilinçle birleşir. Evrensel kalbin kapısının, kişiye açıldığı yer burasıdır.

Yukarıdaki nefes ve meditasyon tekniklerinden herhangi biri, öğrenciye anlatılarak prananın geri çekilmesi sağlanır. Yoga yöntemlerinin, istenilen sonucu verebilmesi için hiçbir zorlamanın olmaması gerekir. Öğrenci, bu çalışmaya sıkıca bağlanarak ve sabırla devam ederek, vaad edilen sonucu elde edebilir. Zihindeki düşünce kirliliği temizlendiği zaman prananın kontrolu kolay olur.

Çalışmalar sırasında kişi, tüm dikkatini iki kaşın arasına, damağa, burnun ucuna ya da başın tepesine yönlendirmelidir. Dikkati yönlendirmek demek, pranayı orada sabitlemek demektir. Eğer bu çalışmalarda ustalık kazanılırsa dilin ucu, küçük dile değdirilir. Böylece enerjinin kilitlenmesi sağlanır.

Elbette kişinin çalışmaları sırasında ara ara dikkati dağılacaktır. Yapılması gereken şey, inançla ve azimle çalışmaya devam etmektir. Bu sağlandığında tüm üzüntüler uçup gidecek ve kişi, kendi içinde beklemekte olan huzur ve mutluluğun kaynağına ulaşacaktır. Prana kontrol altına alındığında nirvana yani özgürlük parlayacaktır. İşte her şey budur, yaşamın anlamı, budur.

Yoga çalışmalarıyla zihnini yok eden ve huzur noktasında sağlamca kalabilen kişiler, gerçeğin anlamına ererler. Bu kişiler, başlangıcı ve sonu olmayan evrenin ve evrende var olan tüm varlıkların gerçek özünü kavrarlar. Onlar için artık ölüm de yoktur, doğum da. Özne-nesne ayrımı bitmiştir. Bilen, bilgi ve bilinen ayrımı sona ermiştir. Özgür olmak için kişilerin hiçbir engelleri kalmamıştır. Bunun ötesi yoktur. Dünyadaki hangi zevk böylesine bir yükseklikle boy ölçüşebilir?

26 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Şimdi sana, aziz Samvarta'nın bana anlattıklarını anlatacağım. Samvarta dedi ki:

Kendisini gerçeğe adamış bir kişinin gözleri görür ama zihinde herhangi bir yorum yer almadığı için görülen şeyle ilgili olarak '' İyi - kötü'' şeklinde bir değerlendirme oluşmaz. Bütün duyu organları da böyledir. Çalışırlar ama zihinle bağlantıları yoktur.

Zihin, üretmeye alışık olduğu hırs, öfke ve bunun gibi olumsuz duygulardan özgürleşir. Zihin ölünce, bütün kaygılar ve egodan kaynaklanan tüm şeytansı duygular kaybolur.

Benim de içimdeki tüm şüpheler silindi, artık iç karmaşa yaşamıyorum. Çünkü içimde arzu kalmadı. Zihin ve ego silinince arzular da silinir. Yanılgının bittiği yer, egosuzluğun doğduğu yerdir. Ben, böylesine bir gerçeğe uyandım. Gerçeğe uyanınca tüm ayrılıklar sona erer.

Ben artık, her yere yayılmış olan sonsuz özüm. Burası, başlangıcı ve sonu olmayan bir varoluştur. Kişisel bilincim, sonsuz bilinçle birleşti ve bir oldu. Içimde hiçbir idrakin ulaşamayacağı sonsuz bir huzur var.

Bütün düşünceler, artık işe yaramaz bir hale geldi. Meğer zihin denilen şey, bir hayaletten ibaretmiş. Kavramların ve düşüncelerin geride kaldığı bir düzeydeyim. Burası, kutsal OM sesinin ve mutlak sessizliğin yeridir.

27 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Gerçeğe uyanmanın başka bir yolunu da aziz Vitahavya yaşadı. Vitahavya, bir gün yaşadığı yeri terk ederek vahşi bir ormana çekildi. Bir süre sonra geride bıraktığı yaşama ve dış dünyaya karşı içinde, büyük bir yabancılık hissetti. Dışarıda kişilere cazip gelen şeyler ona değersiz gelmeye başladı. O, hiç kımıldamadan, lotus pozisyonunda oturdu, sanki dağın bir parçasıymış gibiydi . Duyularını tamamen dış dünyadan uzaklaştırdı ve şöyle düşünmeye başladı:

İnsanın zihni ne kadar tuhaf! İçe çekildiği zaman bile okyanusun yüzeyindeki çırpınışlar gibi huzursuzluğunu sürdürmeye devam ediyor. Zihin, duyulara bağlanıyor ve top gibi zıplayıp duruyor. Duyularla beslendiği için, sen bir objeden vazgeçmek istesen bile o, objeye olan bağlılığını sürdürüyor hatta tam tersine, vazgeçmek istediğin objeye doğru çekiliyor. Zihin, bir maymun gibi o daldan bu dala sıçrayıp duruyor.

Zihni huzursuz eden duyulara daha yakından bakmak ve duyuların karakterini anlamak istiyorum.

Ey beş duyu! Gerçeğin bilgisine ulaşmak için yeteri kadar beklemedin mi? Her zevkin arkasından bir acının geldiğini hatırlamıyor musun? Hiçbir işe yaramayan bu heyecanların ne zaman bitecek? Aslında senin, kendi başına bir varlığın yok. Sen atıl bir malzemeden ibaretsin. Sen, zihnin dış dünyayı deneyimlemek için kullandığı bir araçsın. Ben, senin efendinim. Ben, bilincim ve saf

zekanın kendisi olarak her şeyi gerçekleştiren benim. Ey beş duyu! Senin, bilinçle hiçbir ilişkin yok. İnsanların gün ışığında değişik eylemler sergilemesi gibi sen de bilincin ışığıyla var oluyorsun. Boş yere oyalanma! Ben, bilincim, canlı olan benim. Sen ise bilinçten aldığın enerjiyle acı yaratmaktan başka bir işe yaramazsın.

Her şey, başlangıcı ve sonu olmayan bilinçten ibarettir. Ey fitne zihin, sen nesin? Senin içinde ‘’ Ben eylemi yapanım, ben zevk alanım’’ diye hatalı bir kavram yükseliyor. Ve bu kavram, insanları zehirliyor, onlara acı veriyor. Ey Zihin! Bil ki sen ne yapansın ne de deneyimleyensin. Canın yok ki! Sen, enerjiyi başka bir kaynaktan almaktasın. Sen aslında yoksun. Ne zaman ki ‘’ Ben saf bilincim.’’ noktasına gelirsin, o zaman sen, sen olursun. O zaman, sonsuz ve koşulsuz olursun ve artık acı üretmez duruma gelirsin.

28 TEMMUZ

Vitahaya düşünmeye devam etti:

Sana, ne eylemi yapanın ne de yaşamı deneyimleyenin sen olmadığını söylüyorum. Sen, cansızsın. Taştan yapılmış bir heykel dans edebilir mi? Senin zekan tamamen sonsuz bilince bağımlıdır. Bunu anlamalısın. Hasatı yapan orak mıdır yoksa çiftçi midir? Kesme eylemini yapan kılıç mıdır yoksa kılıcı elinde tutan kişi midir?

Tanrı, senin aydınlanmanı ister. Bilge kişiler de seni uyandırmak için yüzlerce yol ve yöntem denerler. Özün ışığı, bilinç ya da zeka olarak görünür. Ve bu gerçeğin senin tarafından da bilinmesi gerekir. Eğer bunu öğrenirsen, anında çözülüp kaynağına geri dönersin.

Ey zihin! Eğer sen sonsuz bilincin içinde yer alıyorsan neden çözülüp yok olmaktan korkuyorsun? Çünkü o hep var ve her zaman var olacak. Bunu idrak et ve bil ki sen de hep var olansın. Sonsuz bilinç, dünyada ‘’Ben’’ ya da ‘’Sen’’ olarak görünür. Eğer sen öz isen sen, her şey olansın. Zaten gerçekte sen diye ayrı bir şey de yok. Sonsuz özün dışında ikinci ya da üçüncü şeyler yok ki!

O halde ey zihin, sen ne eylemi yapansın ne de o eylemi deneyimleyensin. Sen talimatları gerçekleştiren bir araç gibi görünsen de aslında sen diye bir şey yok. Senin gerçekliğin yok, çünkü tek bir gerçek vardır, o da sonsuz bilinçtir. O, her yere yayılmış olan sonsuz bilinçtir.

Çiçek ile koku arasında bir ilişki vardır. Çünkü ikisi de aynı doğaya sahiptir. Ama seninle sonsuz bilinç arasında

hiçbir ilişki yok. Sen mutlak huzursuzluksun ve o, mutlak huzur. Bu yüzden aranızda bir bağlantı olamaz. Eğer sen, derin meditasyon ve samadhi durumuna gelirsen bu gerçeği kavrayacaksın ve anında silinip kendi kendini yok edeceksin. O zaman ortada sadece sonsuz bilinç ve onun yaydığı huzur kalacak.

29 TEMMUZ

Vitahavya düşünmeye devam etti:

Ey duyular, cehaletten ve karanlıktan doğan sizler, benim verdiğim bilgilerin ışığında uyandınız. Ey zihin, yaşama acıyı ve kederi katan sensin. Bak görüyorsun, senin varlığının bulaştığı herkes, hastalığın ve ıstırabın okyanusunda çırpınıyor. Acı, hastalık, yaşlılık ve ölüm senin eserindir. Ve yine senin ürünün olan hırs, bütün enerjiyi emiyor, tutku ve arzu, insanları elinde oynatıyor.

Ey zihin, sen geri çekilirsen bütün iyi ve soylu nitelikler çiçek açacak ve kalpte huzur ve barış olacak. İnsanlar, hatadan ve kaygıdan kurtulacak. Arkadaşlık, dostluk genişleyecek ve mutluluk yayılacak. Karanlığın ve cehaletin yok olmasıyla kişilerin, içsel ışıkları parlayacak. Rüzgar dindiği zaman okyanus nasıl sakinleşirse, insanlardaki zihinsel rahatsızlıklar da ortadan kalkacak. Dünya denilen illüzyon kaybolacak ve insanlar gerçeğe ve özün bilgisine uyanacak. Arzular nedeniyle yolunu kaybetmiş olanlar huzuru tadacak. Buradan yepyeni bir yaşam doğacak ve artık aydınlanmanın ışığı ve rahatlığı kalıcı olacak ve hep sürecek.

Tüm bunlar, senin yokluğunla gerçekleşecek. Ey zihin sen, arzuları ve umutları yaratansın. Sen olmayınca onlar da olmayacak. Şimdi sen seç, var olmayı ve acı yaratmayı mı istersin yoksa sonsuz varoluşa karışmayı ve yok olmayı mı?

Sen, gerçekte özden farklı bir varlık değilsin. Bunu unutma. Eğer bu bilgiye iyice bağlanırsan mutluluğu da

reddetmemiş olursun. Sen, varoluşun ya da bilincin içinde olmayı deneyimlediğin zaman, bir daha asla cehalete geri dönmek istemeyeceksin. Bu nedenle bilgiyi ve bilgeliği selamlıyorum. Ey zihin, bilgelik sayesinde gerçek kimliğini buldun. Artık koşulsuz ve sınırsız olansın.

Gerçekte zaten zihin diye bir şey yoktu, o bir aldanmaydı, bunu anladın. Şimdi artık,‘’ Ben özüm, evrende benden başka bir şey yoktur. Ben sonsuz bilincim.’’ demektesin.

Vasistha devam etti.

Bu noktadan sonra Vitahavya, bedenindeki prananın bile hareket etmediği bir sessizliğe daldı. Ve bu durumda üçyüz yıl kaldı. Bu sürede bedeni, olduğu gibi korundu. Sonra zihninden kalbine doğru bir kımıldama oldu. Kalbinde yaratılış kavramı doğdu. Bundan sonra, yüz yıl, kutsal Kailasa olarak ve daha sonra da yarı tanrı olarak yaşadı. Sonunda beş dönemlik dünya döngüsü süresince İndra olarak cenneti yönetti.

Sonsuz bilincin içinde yer alarak ve zihinsel koşullanmalardan tamamen özgür olarak kendi kalbinde yaşadı.

Bundan sonra çağlar boyunca Shiva'ya hizmet etti. Ey Rama, kutsal Vitahavya tüm bunları deneyimledi. Böylesine saf, huzurlu ve mükemmel olan kutsal varlıklar hiçbir şeye bağlanmazlar. Vitahavya, ölümsüz olduğu için hala varlığını sürdürmektedir.

Rama sordu:

Eğer yaratılış, Vitahavya' nın zihninin bir ürünü olarak belirdiyse her şey hayal miydi?

Vasistha cevap verdi:

Rama, eğer Vitahavya'nın yarattığı dünya, hayal diyorsan, öyle diyelim, hayal olsun. Tek bir sonsuz bilinç vardır. Ve onun içinde beliren her şey zihinsel yanılsamalardır.

31 TEMMUZ

Vasistha devam etti:

Akşam olunca Vitahavya, çok iyi bildiği bir ormana geldi. Orada meditasyon yapmak ve duyuların karakterini derinliğine anlamak istedi. Zihnindeki tüm koşullanmaları terketti. Meditasyonda otururken içinden bir bilgi yükseldi. Bu bilgi şöyle söylüyordu ‘’ Uyanık olduğum halde, uykuda gibiyim. Mutlak huzurun yani sonsuz bilincin içine yerleştim. Bu bedeni terk edene kadar da böylece kalacağım.’’

Bu durumda altı gün kaldı. Ama altı gün ona bir anmış gibi kısa geldi. Vitahavya özgürleşmiş kutsal bir kişi olarak huzur içinde yaşadı. O, sevinçten de acıdan da arınmış bir kişiydi ve zihnine hep ‘’ Ey zihin! Bak ne kadar rahatsın. Bu denge durumunu her zaman koru.’’ diyordu.

Duyularıyla da şöyle konuşuyordu: ‘’ Ne sen, gerçeğe aitsin ne de gerçek, sana ait. Arzularını yok ettim. Sen, cehaletten kaynaklanmaktasın. O nedenle senin varlığın karanlığa muhtaçtır. Çünkü sen ışıkta kaybolursun. Bilgi geldi mi sen gidersin. ‘’

Vasistha devam etti:

Ağaç, ormanda bulunur. İp, ağacın lifleriyle oluşur. Kalas, bunları kullanarak yapılır. Marangoz da bu malzemelerle kendisine bir ev yapar. Ağacın var olma amacı, marangoza hizmet etmek değildir. Bunlar, rastlantıyla bir arada bulunurlar. Olgunlaşmış bir hindistan cevizi, dalından düşer. Bunun nedeni o anda dala konmuş

olan karga değildir. Diyeceğim o ki, hata, hatadır. Bilgi, bilgidir. Gerçek, gerçektir. Gerçek olmayan da gerçek olmayandır. Bunlar, kendiliğinden olur ya da olmaz.

Yaşamda her şeyin kendiliğinden oluştuğuna uyanan bu aziz kişi, uzun yıllar yaşadı. Cehaletten ve yanılgıdan tamamen özgürdü. Artık tekrar doğması gerekmezdi. Hiçbir şeye bağlanmadan, barış ve huzur içinde yaşadı. Bazen, farklı deneyimler, gelip onu bulduğu zamanlarda da huzuru hiç bozulmadı.

1 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Kutsal Vitahavya, içinde yükselen bedeni terk etme eğilimini hissetti. Bir kez daha dünyaya gelmeyeceğini biliyordu. Mağarasına gitti,

orada oturdu ve kendi kendisine dedi ki:

Ey dünyanın cazibeleri ve ey nefret, benimle uzun bir süre oynadınız ama artık sizleri terk ettim. Ey zevk, aslında sen, yaşamda benim var olma amacım gibiydin ve o zamanlarda bana, kendimi unutturacak kadar güçlüydün. Ey acı, sana selam olsun. Senin sayende, gerçeği araştırma ihtiyacı duydum. Senin lütfunla gerçeği öğrendim.

Ey beden, sonsuza kadar sensiz kalarak ve gerçeğin içinde yer alarak var olacağım. Er ya da geç herkes, bir gün ebediyen seni terk edecek. Ayrılık noktasına geldiğimiz bu yolculukta bana sadık bir araç oldun. Aydınlanma gerçekleştiği zaman, kendi kendini yok ediyorsun. Bu ne kadar hoş bir uyum.

Ey arzular, bulunduğum yüce huzur noktasında, sahip olduğunuz parlak renkler artık tamamen soldu ve gücünü yitirdi. Şimdi benim yoldaşım, tarafsızlık ve tutkusuzluktur. Ey erdem, sana selam olsun. Beni cehennemin ateşinden koruyan ve cennete yönelten sen oldun. Ve ey erdemsizlik, bütün acıların ve cezaların kaynağı olan sana da selam olsun. Ey mağara, dünyasal acılar nedeniyle kıvranırken beni korudun. Sana sığındım

Ey beden, tekrar elementlerine ayrıl. Ey prana, sana selam olsun. Yaşamda benimle olan sendin. Ne yaptıysam

senin enerjinle yaptım. Şimdi artık kaynağına geri dön. Ey duyular, siz de kaynağınıza, kozmik elementlere geri dönün. Ben, sonsuz bilinçle, Brahman'la buluşuyorum. Bu dünyada er ya da geç herkes, bir gün orada olacak.

Ben, dünyadaki bütün eylemlerden, deneyimlerden ve kavramlardan uzaklaşıp sonsuzca ışık saçan OM sesinin kaynağına gidiyorum. Kalbim, bu titreşimin içine yerleşiyor. Hata ve aldanış artık bitmiştir.

2 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Zihnindeki bütün arzuların yok olduğu ve dualitenin olmadığı düzeylere köklenen kutsal Vitahavya, OM sesine yöneldi. OM sesine daldığı zaman, dış dünya diye görünenin, yanılgıdan öte bir gerçekliği olmadığını anladı. Üç dünyaya ait olan tüm kavramları ve algıları geride bıraktı. Onların ağırlığından kurtuldu. Çömlekçinin tekerleğinin durduğu zamanki mutlak sessizlik vardı burada. Rüzgarın kokuyu dağıtması gibi bilginin ışığı da cehaletin karanlığı da dağılıp yok olmuştu. Birden içsel ışık ortaya çıktı fakat o, içsel ışığı da terk etti. O, karanlığın da ışığın da ötesine geçmiş ve artık en küçük bir kıpırtının bile olmadığı mutlak sessizliğin içine girmişti. Paşyanti diye bilinen bu düzeyi de geçip bilincin derin uyku haline transfer olan Vitahavya, yoluna devam ederek turiya boyutuna geçti. Asla tanımlanamayan, mutlak huzurun yeri olan burası, içinde hiçbir objenin yer almadığı, saf bilincin ta kendisiydi.

Boşluk düzeyi, Brahman, bilinç, Sankya felsefesinin Puruşa'sı, yoginin İshvara'sı, Shiva'sı, zaman, Atman, veya öz, burasıydı. Mistik kişiler, buraya böyle farklı adlar vermişlerdi. Vitahavya'nın bulunduğu yer, işte burasıydı.

Kutsal adam sonsuz bilince ve beden de kendisini oluşturan elementlere karıştı.

Ey Rama, sana anlattığım bu öykünün üzerinde düşünmeni istiyorum.

Vitahavya ile ilgili öyküde anlattığım gibi, her şey zihinsel kavramlardır. Bütün bu duyular ve tüm dünya zihinden başka bir şey değildir.

3 AĞUSTOS

Rama sordu:

Efendim, olağanüstü marifetler sergileyenleri, örneğin gökte uçan ermiş kişileri, biz çevremizde neden görmüyoruz?

Vasistha cevap verdi:

Gökte uçmak da dahil olmak üzere, süper güçlere sahip olmak, bazı kişiler için çok doğaldır. Ancak kendi özünü bilen gerçek ermişler, böyle süper güçlerle pek ilgilenmezler. Bunlarla uğraşanlar, gerçeğin değil, marifetin peşinde koşanlardır. Bu insanlar, hünerleriyle öyle mutludurlar ki başka bir şey, onları ilgilendirmez. Bunlar, cehaletten kaynaklanan boş uğraşılardır.

bu marifetlere, herkes, sahip olabilir. Fakat yüksek bilgeliğe sahip olanların bu tür güçlerle işleri olmaz. Zehir nasıl herkes için öldürücüyse, şarap nasıl herkes için toksinse, gökte uçmak da aklını buna takan herkesin yapabileceği bir şeydir.

Böyle şeyler, arzularla dolu zihinlere iyi gelir. Bir ermişin arzuları ise en aza inmiştir. Onlar için önemli olan, gerçeğin bilgisine tamamen sahip olmak ve aydınlanmaktır. Vitahavya'ya gelince o, bu tür olağanüstü güçlerle hiçbir zaman ilgilenmemiştir.

Rama yine sordu:

Vitahavya, yıllar süren meditasyonlarda hareketsiz dururken nasıl oldu da kurtçuklar ve parazitler Vitahavya'nın bedenini bozmadı?

Ve nasıl oldu da Vitahavya, ilk bulunduğu yerde aydınlandığı halde bedenini bırakmadı?

Vasistha cevap verdi:

Ey Rama, cahil adamın bedeni, onun zihinsel koşullanmaları nedeniyle

yıkıma uğrar. Burada ise zihinsel koşullanmalar olmadığı için beden, olduğu gibi kaldı. Vitahavya'nın zihni mutlak sükunet içindeydi. Onun bedeni de herkesin bedeni gibi elementlerden oluşmuştu ama içinde prana yoktu. Böyle olduğu halde bozulmadı ve olduğu gibi kaldı.

Kutsal kişiler, bedenli ya da bedensiz olabilirler. Bu, onlar için önemli değildir.

4 AĞUSTOS

Vasitha devam etti:

Vitahavya'nın durumunda olduğu gibi, çalışmalar sayesinde zihin, mutlak bağımsızlığa ulaştığında kendiliğinden dostluk, arkadaşlık gibi soylu nitelikler ortaya çıkar.

Rama sordu:

Zihin, mutlak Brahman'ın içinde çözüldüğünde geride dostluk yapacak kim kalır ki?

Vasistha cevap verdi:

Zihnin gerçek doğası aptallıktır. Çünkü zihin durmadan acı üretir ve bundan kendisi de nasibini alır. Ama eğer zihin yok olursa saflık ve soylu nitelikler ortaya çıkar. Bazı kutsal kişiler, bu duruma '' Saf bilinç'' derler. Burada saflık, saf satvanın kendisini göstermesidir. Bu zihin, en yüksek nitelikler ve herkesle dostluk biçiminde kendisini gösterir.

Zihnin yok olması halinde yücelik, kendiliğinden ortaya çıkar.

Zihnin geri çekilmesi ne demek, sana anlatayım:

Kişi öyle bir denge haline gelir ki mutluluk ya da mutsuzluk kavramları anlamını yitirir. Artık '' Ben buyum, ben bu değilim '' duygusu da yok olur. Çünkü saf bilinç, kendisini benlikle sınırlandırmaz. Bu sınırsızlık nedeniyle kişi, kendini bağımsız ve özgür hisseder.

5 AĞUSTOS

Rama sordu:

Adına zihin denilen, korku dolu bu ağacın tohumu nedir? Tohumu yaratan nedir?

Vasistha cevap verdi:

Dünyanın oluşmasını sağlayan tohum, bedenin içinde ve bedenle birlikte yer alır. Kişi, dünyaya iyi ve kötü kavramlarıyla gelir. Beden ve zihin birliktedir. Zihin, umudun ve arzuların içinde depolandığı havuz gibidir. Umut ve arzular, acıları yaratır. Zihnin varlığı ne kadar güçlüyse acılar da o kadar güç kazanır. Dünya ve yaşam, zihnin yarattığı bir illüzyondan başka bir şey değildir. Çamurdan nasıl çömlek oluyorsa zihinden de dünya ve dünya yaşamı olur.

Zihin diye bilinen ağacın asıl tohumu, prana ve köklenmiş hayallerdir. Prana, kendisine uygun kanallar bulur ve bu kanalların içinde akar. Akışla bilinçte hareket oluşur. Bu hareket de zihin olarak kendisini var eder. Prana, hareketsiz olamaz. Bu nedenle de zihin de kıpır kıpırdır. Prana bedende dolaştığı sürece zihin hayat bulur. Dış dünya, zihnin yarattığı bir olgudur. Bedende prana olduğu sürece zihin olacak ve dünya da var olacaktır.

Prananın hareketi kontrol edilebilirse zihin, kontrol edilir hale gelir. Zihni sakinleştirmek için bir takım yoga teknikleri vardır. Prananın akışı homojen hale getirilince ve böylece zihin, huzur noktasına yerleşince yaşam kendiliğinden değişir.

6 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Gerçeği araştıracağı yerde, içinde kök salmış olan hayallerinin peşine düşerse zihin, şartlanır ve sınırlanır. Arzuların devam etmesiyle de zihinde dünya denilen görüntüler, belirmeye başlar.

Bazen de arzular ve hayaller silinir ve zihin berrak bir hal alır. O zaman aydınlanma ortaya çıkar. Bu durumda aydınlanmış olan kişi, geçmişten kalan izler nedeniyle yaşamayı sürdürür ama yaşam bittiğinde tekrar beden almaz. Çünkü zihindeki tohumlar yanar ve artık yeni yaşamlar üretemez.

Dünya denilen illüzyonu yaratan prana ve köklenmiş arzulardır. Bunlardan bir tanesi yok olursa diğeri de kendiliğinden kaybolur. Bunlar, birbirleriyle iç içe bulunurlar. Prana ve zihin birbirlerini var ederler. Doğası gereği hep hareket halinde olan prana, zihinde yer alan arzuların da hareketini besler. Öyle olduğu için hiç olmazsa bunlardan bir tanesi zapt edilmelidir. Bu takdirde diğeri de kendiliğinden yok olacaktır.

Zihinde yerleşmiş olan tohum, deneyim yoluyla açığa çıkar.Tohumun çiçeği, deneyimdir. İçerde ve dışarda deneyim objesi olmayınca zihin de var olmaz. Ey Rama, sen de bu gerçeği fark et ve deneyim yaratma arzusundan kurtul.

Rama sordu:

Efendim, prana ve arzular birbirleriyle uyum içinde olduklarına göre, ben arzularımdan özgürleştiğim zaman eylemsiz mi olacağım?

Vasistha devam etti:

Kişi, arzulardan ve deneyimden özgürleştiği zaman artık bireysel ruh olarak dünyada bulunma sebebi kalmaz. Çünkü deneyim arzusu kişinin kalbinde yer almaz . Dolayısıyla kişi, eylemden özgürleşir ve aydınlanmış bir varlık haline gelir.

7 AĞUSTOS

Rama sordu:

Efendim kişi, zihni rahatsız eden durumlardan nasıl kurtulur?

Vasistha dedi ki:

Rahatsızlıklar, kişilerin çektikleri acıların tohumlarıdır. Sorunların kaynağına inmek ve tohumun ne zaman atıldığını keşfetmek gerekir. Bu da oldukça zor, zaman ve çaba gerektiren bir durumdur. Bunun yerine kişi kendi içindeki öze ve gerçeğin keşfine çıksa çok daha kolay olur. Gerçi bu da azim ve çaba gerektirir ama burada yol, daha zevkli ve daha kestirme bir yoldur.

Meditasyon yoluyla acı veren deneyimlerin derinliklerine inmek ve oradaki acıları tedavi etmek, yukarıda da söylediğim gibi zordur. Gerçek anlaşılmadıkça acılar, kökünden yok edilemez. Kişi gerçeğe uyandığında ise güneşi gören karların erimesi gibi zihinsel koşullanmalar ve sınırlanmalar yok olur. Bu, prananın akışının da sonu demektir.

Rama, bu nedenle enerjini, zevk veren objelerle harcamak yerine prananın kontrolu ve gerçeğin anlaşılması konularına yönelt. En değerlisi, bunların üzerine yapılan çalışmalardır.

Bilge bir kişi, zihnin yarattığı konular ve prananın kontroluyla aynı zamanda ve birlikte çalışır. Bir gurunun rehberliğinde pranayama ve asana çalışmaları yapmak gerekir. Prana kontrol edilince arzular da kontrol edilir. Daha önce bizi etkileyen, arzu ettiğimiz objeler karşımıza

çıksa bile artık ilgimizi çekemez. Bu, zihnin yavaş yavaş geri çekilmesi demektir.

Uygun yöntemler olmazsa zihni yok etmek mümkün değildir. Özün bilgisine ve bir guruya sahip olmak, arzulardan vazgeçmek ve prananın kontrolu yoluyla bu konuda başarı kazanılır. Yoksa hatha yoganın külfetli disiplinleri, ayinler, ritüeller ya da hac ziyaretleri, kişiyi istenen sonuca ulaştıramaz. Bunlar zaman kaybıdır. Kişiyi mutluluğa götürecek olan, onun kim olduğuna uyanmasıdır.

8 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Ustalar, eylem yaparlar ama bu eylemlerin sonuçlarıyla ilgilenmez, onlara bağlanmazlar. Eylem organları iş başındadır ama kişiler, acıya ve zevke asla bulaşmazlar. Gözleri görür ama onlar görmezler, kulakları duyar ama onlar duymazlar, bedenleri dokunur ama onlar dokunmazlar.

Kutsal kişiler, aydınlanmanın bağlılıklardan kurtulmak olduğunu bilirler.

Bağımlılık, devam ettikçe zihindeki koşullanma artar ve yoğunlaşır. Bu da kaçınılmaz bir biçimde kişiyi zevk ve acı kavramlarına hapseder.

Aydınlanmış kişilerin ise acı ve zevke olan bağlılıkları zayıfladığı için bu tür deneyimler yaratmaz ve yaşamazlar. Bu yüzden onların yeniden doğmalarına da gerek kalmaz. Çünkü yaşamın onlar için sunacağı bir cazibe kalmamıştır

Aydınlanmış kişiler, bağımsız ve çabasızdırlar. İçlerinde hiçbir şiddet, kıskançlık ve gurur duygusu yoktur. Önlerine dünyanın en baştan çıkarıcı zevkleri bile çıksa, içlerinde bir eğilim oluşmaz. Onlar, yaşamlarına doğal akışıyla devam ederler. Dünya yaşamı, onlara verebileceği her şeyi vermiştir. Ne acılar ne de zevkler onların içsel huzurunu bozamaz.

9 AĞUSTOS

Vasistha dedi ki:

Sana gerçeği anlatan ve sözcüklerle örülmüş bir ağ veriyorum. Sen bu ağ ile zihninin kuşunu kalbe öyle sıkı bağla ki zihnin kalbine yerleşsin ve oradan ayrılamasın. Çünkü sadece kalpte yaşayarak gerçeği öğrenebilirsin. Benim türlü biçimlerle ve farklı örneklerle anlattığım gerçeği iyice tanı. Mitolojide anlatılan, sütün içindeki suyu ayıran ve sadece sütü içen kuğu gibi ol. Gerçek olanı, olmayandan ayıracak olgunluğa gel.

Gerçeğin üzerinde tekrar tekrar meditasyon yap. Başından sonuna hep onu düşün. Ve her zaman bu yolda yürü. Asla ayrılma. Sakın zihninin baştan çıkarmalarına kanma. Sonra filin uçuruma yuvarlanması gibi sen de gerçekten koparsın. Eğer öğrendiğin gerçeği, sözcüklerle ifade etmeye ve zihnin anlayacağı biçime sokmaya çalışırsan, kör bir adamın tökezlemesi gibi senin de ayağın takılır.

Mükemmellik haline yani özgürlüğe ulaşabilmek için sana anlattığım bağımsız olma koşulunu sakın aklından çıkarma.

Valmiki dedi ki:

Akşam olduğunda, kutsal adamlar ve topluluktaki diğer kişiler, kendi odalarına döndüler ve Vasistha'nın öğretisi üzerinde düşündüler.

Ertesi gün hepsi de büyük bir mutlulukla toplantı salonunda, keşiş Vasistha'nın huzurunda yerlerini aldılar.

Vasistha dedi ki:

Rama, gerçeğin ya da özün bilgisine uyanmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?

Koşulanmamış, sakin ve apaçık bir zihinle, yaşam ve ölüm bağından yani samsara okyanusundan kurtulmak için gerçekte yaşa. Bil ki sadece tek bir mutlak gerçek ya da kozmik bilinç vardır. Bunu bilirsen egodan kurtulur ve coşkuyla yaşarsın. Zihin yok, cehalet yok, bireysel ruh yok. Bunu unutma.

Beden duygusuyla yaşadığımız, yaşamı gördüklerimize göre değerlendirdiğimiz, arzular ve umutlar beslediğimiz sürece bilelim ki biz zihnin aldatmacaları içinde kaybolmuş durumdayız.

10 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Ancak aydınlanmış ve bütün dünyasal bağlarından kurtulmuş yüce bir varlığın yardımı sayesinde illüzyon perdesi ve zihinsel zayıflıklar yok edilebilir. Kişi, dünyanın gerçeğine uyanabilmek için zihinsel bir sarsıntıyla uyandırılmaya ihtiyaç duyabilir. Aksi takdirde dünyasal olan şeylere karşı körü körüne bağlılık sürüp gidebilir.

Gerçeğe uyandığı zaman kişide, zevk veren objelere karşı bir eğilim kalmayacaktır. Çünkü zihin silinecek ve geride, tüm ışığıyla parlayan kalp kalacaktır. Kişi, bedenin bile aldanıştan başka bir şey olmadığını anladığında artık zihin yükselemez.

Yanlış idrak sona erdiği zaman, özün bilgisi güneş gibi parlar. O zaman zihin bir daha ortaya çıkmayacak biçimde kaybolur gider. İşte bu, satva enerjisinin açığa çıkmasıdır. Artık orada zihin yerine satvanın aydınlığı vardır. Bundan böyle dualite kavramıyla ilgili her şey yok olur. Teklik, tüm ihtişamıyla oradadır.

Ey Rama sen, satva düzeyine ulaştığın için bilgeliğin ateşi zihnini yaktı, yok etti.

Bilgelik nedir, gerçek nedir? Her şey, sonsuz Brahman'dır. Örneğin Rama diye beliren beden de dahil, görünen her şey gerçekte olmayandır. Gerçek, tüm varoluşun kaynağı olan, sonsuz bilinçtir. Sen O'sun. Sen, her şeyin ötesindeki ışıklı özsün.

11 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Rama sen, bilincin sonsuz okyanusunda ortaya çıkan muhteşem görüntülerden birisisin. Bu okyanusta sayısız evrenler belirir ve kaybolur. Bunlar okyanustaki dalgalar gibidirler. Okyanustan oluşmuşlardır ve bir görünür bir kaybolurlar.

Ateş, sıcaklıktan ayrı değildir. Bunun gibi koku lotustan, beyazlık kardan, tatlılık şekerden, ışık aydınlıktan ayrı olamaz. Deneyim, bilinçten ayrı değildir. Nasıl dalga okyanustan ayrı değilse evrenler de bilinçten ayrı değildirler.

Deneyim, bilinçten farklı değildir. Ego, bilinçten ve bireysel ruh da ego duygusundan farklı değildir. Zihin de bireysel ruh da aynı şeylerdir. Duyular zihinden, beden duyulardan ve bunların hepsi de dünyadan başka bir şey değildir. Her şey, birbirine bağlı olarak var olur. İşin gerçeği şu ki Rama, bütün bunlar sonsuzluğun, kendi kendisini deneyimlemesidir. Başka bir şey değildir.

Boşlukta boşluk vardır. Brahman, her yere yayılmıştır. Gerçek, gerçeğin içinde ışık saçar. Tam olan, tamlıkla doludur. Bilge bir kişi, bu dünyada yaşar ve onun bir amacı yoktur. Rama sen de uygun olan eylemler içinde ol ama kalbin, uzay gibi saf ve temiz olsun. Dış dünyadaki iniş çıkışlardan asla etkilenme. Arkadaşına nasıl davranıyorsan bir katile de öyle davran. Bilge kişi için, iyi ve kötü yoktur. Egoist tavırlardan tamamen kurtulmuş olana, bağımsız denir. Onlar, yakıta ihtiyaç duymadan

kendiliğinden aydınlatan lambalar gibidirler. Onların zihinlerinde hiçbir ön yargı, hiçbir koşullanma yer almaz.

Rama dedi ki:

Tüm şüphelerden sıyrıldım. Hiçbir şeye eğilimim ve ilgim yok. Kendi öz doğama yerleştim. Ben, mutluyum, iyiyim. Ben, Rama olarak tüm dünyanın içine sığındığı öz varlığım. Bana selam olsun, sana selam olsun.

12 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Rama, sen benim için çok değerlisin. O nedenle sana gerçeği bir kez daha söylüyorum. Bilincin genişlediği için şimdi aktaracağım bilgi, seni bütün acılardan koruyacak.

Kişi cehalet içindeyken bedene çok değer verir ve kendisini bedeniyle bir tutar. Bu durumda ortaya çıkan duyular, düşmanın yaptığını yapar. Onu perişan eder, yıkıma uğratır. Öte yandan, kişi kendisini bedenle değil de öz bilinçle kimliklendirirse duyuları doyumlu ve huzurludur. Duyular, onun dostudurlar, çünkü bedene değil, yüce olana odaklıdırlar. Beden ve öz, ışık ve karanlık kadar birbirinden farklıdır.

Bedenin varlığını doğru anlamış olan kişi, yaratılışın maddesel ve ruhsal taraflarını apaçık görür. Bunu doğru anlamayanların kalpleri ise yanılgılarla doludur. Onların anlayışlarında sağlam bir dayanak olmadığı için kişiler, sürekli olarak huzursuzdurlar. Otların rüzgarda savrulması gibi onlar da yaşamda ne yapacaklarını şaşırırlar.

Gerçek bilginin tadından yoksun olanların duyuları, dışarıdaki nesnelere takılır ve onlarla olan ilişkilerinde boş yere bir anlam yaratmaya çalışır. Her şey, şüphesiz sonsuz ve bitmeyen kozmik bilincin içindedir ama bunu bilmeyenler, yaşamı kendi sınırlı algılarıyla ve kısır bir anlayışla yaşarlar.

Yaşam enerjisi, tüm varlıklar için güç üretir. Öz bilgisinden yoksun olanlar, ne yazık ki bu gücü gürültü yaratan makineli tüfek gibi boş boş konuşarak tüketirler.

Böyle kişiler, kendilerine yararlı olmaktan uzak yaşarlar ve yaşamlarını ziyan ederler.

Böyleleriye birlikte olmak, ormanda kırılmak üzere olan kuru bir dalda oturmaya benzer. Bu kişileri değiştirmeye kalkmak da havanda su dövmektir, verdiğiniz hiçbir bilgiye değer vermezler. Siz de gökyüzüne doğru havlayan bir köpek pozisyonuna düşersiniz.

Öz bilgisinin olmaması, tüm sıkıntıların ve belaların kaynağıdır. Bilgiden yoksun kişilerin, yaşamlarında problem hiç eksik olmaz. Bu insanlar, sık sık tatsız durumlar yaratır, pek az mutlu olurlar.

13 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

İçleri, fitneyle dolu olan kişilerin kalplerinden, cehaletin korku ağacı yükselir. Onlar, nefretin ateşiyle yanan bir ormanın içindeymiş gibi yaşarlar. Kıskançlık duygusunun kıskacında sıkışmış dururken bir yandan da herkese tenkit yağdırırlar. Bu insanlar için doğum, çocukluk çağı, gençlik ve yaşlılık hiç sona ermeyecek, sonsuz bir döngüdür.

Dünya, onların aç gözlerinin önünde, göz kamaştırıcı mücevherler gibi parlamaktadır. Böyleleri, zenginlik ve refah peşindedirler. Başlangıçta servet sahibi olmak çok tatlı gelir. Sonra bu servet, zevk ve acı, mutluluk ve mutsuzluk, kazanç ve kayıp gibi yeryüzünün en köklü dualitelerini yaşatır onlara. Zenginliğin, sayısız zevklerinin yanı sıra sayısız mutsuzlukları da vardır.

Cehalet, başı sonu olmayan bir nehir gibi akarken, çamurlu ve karanlık yerlerden geçer ve hiçbir işe yaramayan aksiyonlar ve reaksiyonlar yaratır. Böyle eylemler, toz bulutlarının arasından yükselen, insanı hasta eden rüzgarlar gibi kişilerin zihinlerini bulandırır ve onları çabucak yaşlandırırlar. Kişiler, ölürlerken dünyaya doymamış olarak ve gözleri açık giderler.

Cehalet nedeniyle kişiler, gençliklerinde kaygılar ve kuruntular içindedirler. Kendileri gibi olanların arasında çene çalarak günlerini geçirirlerken güçlerini yitirdikleri, akıllarına bile gelmez. Mutsuz yaşarlar ve mutsuzluğun dalları, onların tüm yaşamlarını sarmalar.

Yaradılışın özünü ve yaşamın temelini bilmeyenlerin algıları ve anlayışları hatalıdır.

Dünya, gökyüzünün sonsuzluğuyla çevrilidir. Güneş ve ay, insanlara gerçeği görmeleri için devamlı olarak ışık saçar. Bedenler, dünya diye ortaya çıkan bir gölün içinden yükselen nilüfer çiçekleri gibidir.

Bu renkli görüntüler, bazen kişilerin gözünü ve gönlünü açar ama bazen de bu parıltı, gerçeği görmelerini engelleyebilir.

14 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Kişilerin yozlaşmalarına yol açabilen dünyasal cazibeler, duyuları öylesine kendisine bağlar ki zihinler koşullanır, arzular ve umutlar büyür. Dünyaya bağlanan duyular, hassas sarmaşıkların rüzgarda titreşmesi gibi dış etkilere karşı korumasız ve zayıftırlar.

Erdemli olanlar, dünya diye beliren cehennem çamurunun uzağında dururlar. Ufacık zevkler uğruna huzurlarını feda etmezler. Pek çok kutsal kişi, lotus çiçeği gibidir, Yeryüzünün çamuruna değil, gökyüzünün sonsuz maviliğine yönelmişlerdir.

Diğerleri ise sıkıca bağlandıkları yanlış inançlarından kolay kolay kurtulamazlar. Onları, dünyanın sürekli bir değişim içinde olduğunu görmek de yaşadıkları sert deneyimler de uyandırmaya yetmez.

Bu yaratılışta, pek çok eylem, boş arzular nedeniyle, kirlenmiş sonuçlara yol açar. Her gün farklı arzular yükselir ve geri çekilir. Bunlar, okyanusun yüzeyindeki dalgacıklar gibidir. Yaratılış bir hayalden ibarettir. Cehalet içinde olanlar, asla buna uyanmazlar. Gelip geçici olan bu sahnede acılar yaşayarak gelip giderler.

Sakin ve huzurlu olanlar, zamanın gizemi konusunda meditasyon halindeyken, hareketli olanlar, çekme ve itme, aşk ve nefret gibi ikilemler arasında salınır ve zevk hastalığına saplanıp kalırlar.

Zenginlik, keder, çocukluk, gençlik, yaşlılık ve ölüm…Bunların hepsi de farklıdır ama ortak yanları, kişiye mutluluk değil acı vermeleridir.

Cehalet, cehaletle beslenir ve büyür. Kişi bilgeliğe yöneldiğinde de bilgelik tarafından beslenir ve büyütülür.

Cehaletin sarmaşığının kökleri, geçmiş yaşamlardan ve değişik psikolojik nedenlerden kaynaklanır. Bir zaman sonra kişi, bilgelikle tanışır.

Düşünceleri değişir, saflaşır. Kişisel deneyimleri ve duygusal yapısı bu kez de kişiyi, yeni duruma bağımlı hale getirir. Kişi bağlandığı her şeyin neticede bağ olduğunu idrak edene kadar özgürlük gerçekleşemez.

Yıldızlar, planetler, yaşayan varlıklar, bitkiler, elementler, dünya ve cennet, tanrılar ve börtü böcek… Yeryüzünde bildiğimiz her ne varsa hepsi de cehaletin ürünüdür.

15 AĞUSTOS

Rama sordu:

Efendim, aklım karmakarışık oldu. Söylediğine göre Vishnu ve Shiva bile cehaletin ürünü oluyor. Lütfen bana bunu açıklar mısın?

Vasistha cevap verdi:

Varoluş, mutlak bilinç ve yüce huzur (sat-chit-ananda) algının ve düşüncenin ötesindedir. Onu tanımlamak imkansızdır.

Kişilerin algıları üç düzeydedir. Zihin her şeyi, kendi satva, rajas ve tamas özelliklerine bağlı olarak algılar. Yani kişilerin anlama kapasiteleri, gunalarına göre farklılık gösterir. Bunlardan satva ince, rajas orta ve tamas kalındır. Bu üç özellik prakritiyi yani doğayı oluşturur.

Her bir guna da ayrıca, ince, orta ve kaba olmak üzere, kendi

içlerinde üç düzeyde bulundurur. Yani, satvanın içinde, rajas ve tamas vardır. Rajasın içinde satva ve tamas vardır. Ve tamasın da içinde satva ve rajas vardır. O halde görülüyor ki her şey dokuz katlıdır. Evrenin bütün yapısı bu dokuz kategoriden oluşmuştur.

Aydınlanmış insanlar, dünya ötesi göksel varlıklar ve tanrılar, var oluşun satvik parçasındadırlar. Bu noktada artık cehaletin yerini bilgi almıştır. Ama cehalet, bilginin içinden yine de yükselebilir. Bu, kabarcığın okyanusun üzerinde yükselmesi gibidir. Zamanı gelince cehalet, bilginin içinde çözülür. Bu da kabarcığın okyanusa karışmasıdır.

Kabarcık ve su, sözsel olarak vardırlar. Gerçek değildirler. Bilgi ile cehalet de böyledir. Kavramsaldır, gerçek değildir. Aslında ne bilgi vardır ne de cehalet vardır. varlıklardan, bilgi ile cehalet arasındaki farkı sildiğin zaman geride sadece mutlak gerçek kalır. Gerçek, her şey de olabilir hiçlik de olabilir. O, tam potansiyeldir. O, uzaydan daha boştur ama hala boş değildir. Çünkü o, mutlak bilinçtir. O, çömleğin içindeki boşluk gibidir, her yerdedir ve asla yok olmaz. O, her şeyin özündeki gerçektir. Mıknatıs, nasıl demiri kendi varlığına doğra çekerse, O da kozmik bir çekim yaratır. Herhangi bir niyet olmaksızın bu, böyle olur.

16 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Dünya diye beliren her şey, ister hareketli olsun, ister olmasın aslında hiçbir şeydir. Aslında fiziksel veya materyal hale gelen hiçbir şey yoktur. Her şey kavramsaldır. Eğer tüm kavramları elersek, geride sadece boşluk kalır. Bütün ilişkiler, cehalet nedeniyle ortaya çıkan görüntülerdir. Karanlıkken yerde duran sicimin yılan sanılması gibi bir yanılgıdır bu.

Öz bilgisinin yokluğu, cehalet ya da aldanıştır. Öz, bilindiği zaman, kişi zekanın sonsuzluğuna ulaşır. Bilinç, objeleri yarattığı ve kendisini bu objelere bağladığı zaman bu, cehalettir. Özne ve nesne kavramlarının ötesine geçildiği zaman, gerçeği örten perde ortadan kalkar. Bireysellik, zihnin yarattığı benlik duygusundan başka bir şey değildir.

Ortada bir çömlek olduğu sürece, onun içinde sınırlandırılmış bir boşluk olacaktır. Ne zaman ki çömlek kırılır boşluk, sonsuza karışır. Daha önce çömleğin içinde var olduğunu düşündüğümüz boşluk, mutlak boşlukla bir olur.

Rama sordu:

Efendim, lütfen bana kozmik zekanın nasıl olup da cansız bir kaya formunda göründüğünü anlatın.

Vasistha cevap verdi:

Kayanın özünde bilinç, hareketsiz olarak durmaktadır. Orada duran bilinç, düşünme özelliğini geride bırakmıştır.

Bu düzey, derin uyku gibidir ve aydınlanmanın çok uzağında yer almaktadır.

Rama tekrar sordu:

Fakat bütün kavramların ötesi olan bu durum aydınlanmaya yakın olmalı. Değil mi?

Vasistha cevap verdi:

Özgürlük ya da aydınlanma dediğimiz durum, hareketsiz varlıklarda mümkün değildir. Özgürlük, kişinin özgür iradesiyle araştırarak ve çalışarak hak ettiği bir yükselmedir. Aydınlanma, varlıkların tüm zihinsel koşullanmalarının ötesine geçtiği özel bir aşamadır. Bunun İçin yani Brahman düzeyine kavuşmak için aydınlanmış bir gurunun desteğine ihtiyaç vardır. Onun koruması ve yönlendirmesiyle, çalışarak ve azmederek kişi özgürleşebilir.

17 AĞUSTOS

Vasistha dedi ki:

Kişinin zihni silinerek mutlak huzuru deneyimlemiş bile olsa derinlerde bir yerlerde kalan psikolojik sınırlamalar ve koşullanmalar, yeniden doğumlara yol açar. Tohum halindeki bu koşullanmalar, derin uyku bölgelerinde bile olsalar canlanmak ve deneyim yaratmak isterler. Bir kayanın içinde uykuda duran bilinç gibi, bu tohumlar da bir gün canlanmak üzere orada beklemedirler

Vasanalar (eğilimler) en ince düzeyde de olsalar, orada dururlar ve kişinin aydınlanması için engel yaratırlar. Vasanalar, tamamen nötr hale gelmeli, geride hiçbir iz kalmamalıdır.

Atma-shakti yani sonsuz bilincin enerjisi idrak edilmezse, o zaman zihin, dünya denilen yanılgıyı yaratır. Gerçeği görmemek, cehalettir. Cehalet, dünyayı ve dünyayla birlikte yaşamı var eder. Ama eğer gerçek, idrak edilirse, acı yaratan her şey silinir. Gerçeğe uyanmakla ilgili ilk kıvılcım bile cehaleti yok etmeye yeter. Karanlık bir odada yakılan bir mum, karanlık dağıtır. Gerçek, genişledikçe cehalet daralır. Insan, gerçeği sadece dinleyerek kavrayamaz. Onun tanımalı, onun tadına bakmalı, kendisi deneyimlemelidir. Ne zaman ki her şeyin Brahman olduğu anlaşılır, cehalet kaybolur gider.

18 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Ruhsal çalışmalar, düzenli olmak zorundadır. Aksi takdirde sonuç alınmaz. Duyular devreye girip de yaşamı ele geçirdi mi kişi binlerce kez dünyaya gelse yine de uyanamaz. Duyular aracılığıyla kişinin kendisini idrak etmesi mümkün değildir. Zihin, altıncı duyu organı gibidir. Ve hayatı o yönetir. Aydınlanmanın zor tarafı da budur işte.

Rama, bilinmesi gereken her şeyi bilen ve yaşamı ona göre yaşayan Kral Janaka'yı kendine örnek al. Janaka, her an uyanıktı ve her an Brahman bilincinde yaşadı. Vishnu, Shiva ve Brahma da her an, kutsallığın farkındalığı içindeydiler ve o nedenle öylesine yükseldiler.

Rama sordu:

Efendim, yalvarırım bana anlat, bu yüce varlıkların temsil ettikleri öz bilgisinin doğası nedir?

Vasistha cevap verdi:

Rama, bu sorunun cevabını sen biliyorsun. Ama iyice emin olmak ve bilgiyi iyice açmak istiyorsun.

Her ne varsa, her şey Brahman'dır. Brahman, mutlak bilinçten başka bir şey değildir. Bilinç Brahman'dır, dünya, bütün elementler, ben, düşman bildiklerim, dostlarım her şey Brahman'dır. Zaman dediğimiz Brahman'dır. Dalgalarla kıyıya vuran muhteşem okyanus, Brahman'dır. Deneyim de deneyimden zevk alan da, acı çeken de Brahman'dır. Ondan ayrı hiçbir şey yoktur.

Zihnin ise beğendikleri ve beğenmedikleri vardır. Zihinde durmadan düşünceler yükselir ve geri çekilir. Zihin bir dursa onun yarattığı tüm dünya, durur.

Unutma, tüm zevkler de acılar da Brahman'dır. Brahman, Brahman'la mutlu olur. Brahman, Brahman'a yerleşmiştir. Sen ve ben de dahil Brahman dışında hiçbir şey yoktur.

19 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Tutkulu kişi de, tutkusuz olan da, acı çeken ya da vazgeçen de herkes Brahman'dır. Yaşam da ölüm de Brahman'dır. Aynı biçimde beden de zevk de Brahman'dır.

Su, bazen dingin olur, bazen de dalgalı. Özü değişir mi? Dünya diye beliren Brahman'dır. Suyun hırçın olduğu da görülmüştür, sakin olduğu da. Brahman da sakin olarak da görülür huzursuz olarak da.

Cahil bir kişi için, dünya acılarla doludur. Aynı dünya, bilge biri için sevgi ve kutsanmışlıkla doludur. Gözleri görmeyen bir kişi için dünya karanlıkken, iyimser bir kişi için ışıklıdır. Cahil de, bilge de, gören de,

görmeyen de herkes, Brahman'dır.

Brahman, her yere yayılmış olduğuna göre, ne ölü vardır ne de canlı vardır. Okyanusun yüzeyindeki kıpırdanmalar, ne ölüdürler ne de doğmuşlardır. Yaratılıştaki elementler de böyledir.

Dünyada form almış hiçbir şey, Braman'dan ayrı ve bağımsız değildir. Yok olan, olmayan, duygular, düşünceler her şey, Brahman'dır. Her şey, sonsuz Brahman okyanusundandır.

20 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Çamurun içinde duran altını fark etmek zordur. Dünyanın cehaleti içindeyken de Brahman'ı tanımak zordur. Brahman'ın yüceliği apaçık ortada olduğu halde, cehaletin gözleri kör eden karanlığı, kişinin gerçeği görmesini engeller. Altının altın olduğu anlaşıldığında değeri anında takdir edilir. Brahman, idrak edildiğinde de, her şeye bakış açısı anında değişir.

Kişi, dualitenin yanılsama olduğunu anladığı zaman, mutlak Brahman'ı idrak etmiş demektir. Bundan sonra '' Ben bu bedenim'' demekten vazgeçer ve '' Ben, Brahman'ım'' der. Gerçeğin farkındalığıyla tüm ayrılıklar silinir ve her şeyin Brahman olduğu bilgisi yükselir.

Gerçek idrak edildiğinde kişide, yanılgılardan ve arzulardan kaynaklanan hiçbir üzüntü kalmaz. '' Ben, üzüntülerden özgürüm, ben barış içindeyim, ben Brahman'ım'' anlayışı, kişiyi sarmalar.

Kişi,'' ben her şeyim. Benim arayacağım ya da vazgeçeceğim hiçbir şey yok.'' der ve şöyle devam eder: '' Ben kanım, canım, kemiğim, bedenim, bilincim, zihinim. Ben Brahman'ım.'' '' Ben sonsuzum, uzayım, güneşim, ben buradaki her şeyim. Ben Brahman'ım.'' '' Ben bir tutam otum, toprağım, ağacım, ormanım, dağım ve okyanusum.'' '' Ben, herkesin üzerinde dizildiği sicimim, tüm varlıkları var eden gücün kaynağıyım, tüm eylemlerin esası ve özü benim.''

Şurası kesin bir gerçeklik ki, her şey Brahman'ın içinde mevcuttur, oradan akar, her şey Brahman'ın ta kendisidir. Her şey tektir. Ve tek gerçek de budur.

21 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Saf bilincin kendisi olan gerçek, her yere yayılmıştır. Bilinç, öz, Brahman, varoluş, mutlak düzen, saf bilgi gibi farklı adlarla ifade edilen O, herkesin kendi özü olarak algıladığı saflık ve ışıktır. Brahman, saf bilinç olarak bilindiği zaman zihin, akıl ve tüm duyular yok olur. O noktada

asla değişmeyen ve asla yok olmayan bilincin ışığı öyle bir parlar ki tüm elementler ve evrenler aydınlanır. Daha önce ego nedeniyle sonsuz deneyimler yaşamış olan zihin, öylesine yükselir ki bir zamanlar ilgisini çeken şeyler, şimdi ona dokunamaz bile. Çünkü Brahman'dan kaynaklanan haz, her şeyin ötesidir.

O, gerçekten de mutluluğun ve hazzın kaynağıdır. Onun doğası, derin uykunun ikilemsiz huzuruna benzetilebilir.

Ben, sonsuz Brahman olarak zevk ve acı kavramlarından özgürüm. Ben, gerçek ve saf deneyimin kendisiyim. Ben, düşünceler tarafından rahatsız edilemeyen saf akılım. Ben, tüm elementlerin işlev görmesini sağlayan enerjinin kaynağıyım. Bütün duyular, saf bilinç sayesinde

Işlev yaparlar.

Ben değişmeyenim. Ama benim sayemde, arzular ve umutsuzluklar dönüşüme uğrayarak yükselir ve değişirler. Güneş nasıl her şeyi aydınlatırsa ben de kişilerin kendi özlerinde var olan ışık olarak, onları aydınlatırım. Ben

uyanıklık, uyku ve derin uyku hallerinin hepsiyim ve aynı zamanda tüm bu hallerin de ötesiyim.

Nasıl ki yüzlerce farklı tarladan toplanmış olan şeker pancarındaki şekerin tadı, tek ve aynıysa ben, yeryüzündeki tüm varlıkların içindeki aynı özüm. Ben, bilincin enerjisi olarak evrenden daha genişim ve gözle görülmeyen atom parçacıklarından daha küçüğüm. Ben sütün içindeki tereyağ gibi her şeyin içindeyim ve deneyimin doğasının ta kendisiyim.

22 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Nasıl ki mücevher, saf altından yapılmışsa bedende yer alan bilinç de saftır. Bilinç, her şeyin hem içinde hem de dışında yer alan saf özdür. O, bütün deneyimlerin kendisidir, asla değişmez ve saflığı da hiçbir şeyden etkilenmez.

Tüm organların içinde bulunan saf bilinç, aynı zamanda evrendeki her varlığın bireysel kimliğini de ona bahşeder. Her şeyin içinde yer aldığı halde ona duyularla ya da zihinle ulaşılamaz. O uyanıkken, uykuda, derin uykuda ya da bunların ötesinde var olmaya devam eder. Düşünceler, tüm heyecanlar ve nefretler silindiği zaman, saf bilinç ortaya çıkar ve ışığını yayar.

Ben, bütün varlıkların içinde bulunan bilince tamamen yerleştim. O, tüm varlıkların takılıp kaldığı ağ gibidir. Bu ağda tüm dünyalar ortaya çıkar. Ama aslında bunların hiçbirisi de gerçek değildir. Varlıkların içinde şefkat ve huzur olarak bulunan bilinç, sonsuzluğu ve özgürlüğü ifade eder ve aynı zamanda tüm canlı varlıkların yaşam gücüdür. Onun ölümsüzlük nektarını hiç kimse çalamaz, o her zaman oradadır.

23 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Gerçeğe ulaşan büyük ustalar, mutlak bir huzur içinde yaşadılar. Gerçeğin gücü sayesinde, her türlü psikolojik etkiden korundukları için bu büyük ustalar, yaşam ve ölüm karşısında hep tarafsız oldular ve bu nedenle de Meru dağı kadar sağlam ve güçlü idiler. Onlar, ormanda, adada ya da kentlerde yaşadılar ya da canları istediğinde melekler gibi gidip cenneti ziyaret ettiler. Bu büyük ustalar, hayattan zevk aldılar, zevk veren bahçelerde göksel varlıklarla eğlendiler. Bazıları evlendiler, bazıları mesleklerini yaptılar hatta bazıları savaştılar. Onların hiçbir koşulda rahatları ve huzurları bozulmadı ve zihinlerinde yer alan dinginlik hiç değişmedi.

Zihinleri tamamen satva enerjisine yani kutsallığa köklenmiş olduğu için egonun yanıltan etkisi onlara ulaşamadı. Bir şeyi kazanmak da kaybetmek de aynıydı onlar için. Savaşlarda bile yenmek ya da yenilmek onlar için fark etmiyordu.

Ey Rama! Sen de onların yolunu izle. Yapılması gereken her şey, kendiliğinden oluyormuş gibi doğal ve olması gerektiği gibi olsun. Tek gerçek, bilincin görülmeyen sonsuzluğudur. Ortaya çıkan ve değişen görüntüler gerçeği anlatmaz. Bu nedenle hiçbir şeye bağlanmadan yaşa.

Rama dedi ki:

Efendim, sayende zihnimde en ufak bir çelişki kalmadı. Ben de bundan böyle huzur içinde yaşayacağım.

Lütfen, özgürlüğe nasıl ulaşılır, yaşam gücü (Prana) nasıl kontrol edilir ve kişiyi sınırlandıran psikolojik koşullanmalar nasıl yok edilir bana anlat.

Vasistha devam etti:

Bunlar yoga sayesinde olur. Yoga, kişiyi doğum ve ölüm zincirinden kurtaran bilgidir. Zihin, iki yolla dönüşüme uğrar. Bunlardan bir tanesi özün bilgisidir. İkincisi de yaşam enerjisini geri çekmektir. Yoga, daha çok ikinci yöntemi kullanır ama her ikisinin de sonucu aynıdır. Bu yöntemler,

kişilerin kendi tercihlerine kalmıştır. Bana sorarsan, özü araştırmak ve bu konuda çalışmak daha kolay bir yoldur. Kendini bilmek ve özü anlamak kişinin zaten gözünün önünde duran bir gerçektir. Ben, şimdi sana yogayı anlatacağım.

24 AĞUSTOS

Vasistha devam etti:

Bir keresinde cennette dolanırken uzun yıllar yaşamış, kutsal bir kişinin anlattığı hikayeyi dinledim. Bu kutsal kişi dedi ki: ‘’ Meru dağında, kişilerin tüm dileklerini gerçekleştiren yüce bir ağaç vardır. Bu ağaçta, adı Bhusunda olan bir karga yaşar. Bhusunda, tamamen bağımsız ve özgür bir varlıktır. Dünyada olsun, cennette olsun onun kadar uzun yaşamış hiçbir varlık yoktur. ‘’

Hikayeyi duyunca gidip Bhusunda’yı kendi gözlerimle görmek istedim.

Bu dilek yüreğimde belirdi ve o anda kendimi Meru dağının tepesinde, Bhusunda ‘nın yaşadığı dilek ağacının önünde buldum. Bu, inanılmaz büyüklükte, tüm boyutları kapsayan ulu bir ağaçtı.

Ağaçta bir sürü kuş vardı. Uzakta bir yerde kargalar kümelenmişti. Onlara dikkatle baktım ve aralarında duran Bhusunda’yı tanıdım. Pek çok dünya döngüsüne tanık olacak kadar uzun yaşamış olan Bhusunda, hiç konuşmadan sessizce oturuyordu. O, benliğinden tamamen sıyrılmıştı, herkesle ve her şeyle arkadaşça gibi görünen bir yumuşaklığı vardı.

Gittim önünde durdum. Bhusunda, Vasistha olduğumu bildi ve beni samimiyetle karşıladı. Bana dedi ki: ‘’ Buraya, gelmiş olman, benim için büyük bir lütuftur. Sen, kendisine hayranlık duyulacak kişilerdensin. Seninle tanışmak kısmet olduğuna göre belli ki iyi bir karmam varmış. Söyle bana bu ziyaretinin sebebi nedir? ‘’

Şu biçimde cevap verdim: ‘’ Çevreni saran bu mutlu havayı hissediyorum. Sen gerçekten de yüce huzurun içindesin ve anlaşılıyor ki dünya denilen yanılgının ağına takılı değilsin. Lütfen bana kendinle ilgili bilgi ver. Hangi soydan geliyorsun? Sahip olduğun bu değerli bilgileri nereden öğrendin? Kaç yaşındasın? Geçmişle ilgili her şeyi hatırlıyor musun? Bu ağaçta geçirdiğin böylesine uzun bir ömrü sana kim bağışladı? ‘’

Bhusunda cevap verdi:

Madem bana bu soruları sordun, ben de sana layıkıyla cevap vereceğim. Benim şimdi anlatacağım yaşam öyküm, günahlarından kurtulmak isteyen ve bu öyküyü dinleyen herkese ilham verecektir.

25 AĞUSTOS

Bhusunda dedi ki:

Bir zamanlar bir tanrıçaya hizmet eden hizmetlilerin içinde, önde gelen bir tanesinin Kanda adında bir kargası vardı. Bu karga onun her türlü işini görürdü

Bir gün Tanrıça Brahmi'nin kuğularıyla Kanda karşı karşıya geldi. Kanda, bu kuğuların her birisiyle beraber oldu. Kuğuların hepsi de hamile kaldı. Kuğular gittiler ve tanrıça Brahmi' ye durumu anlattılar.

Tanrıça, onlara bir yere çekilmelerini ve yavrulamak için beklemelerini söyledi.

Yumurtaların kırılma zamanı geldi ve yirmi bir tane yavru dünyaya geldi. Böylece Kanda'nın aralarında benim de olduğum yirmi bir yavrusu oldu.

Annemizden dolayı hepimiz tanrıça Brahmi'ye büyük saygı ve hayranlık duyuyorduk. Brahmi, hepimizin eğitimiyle ilgilendi ve onun sayesinde hepimiz öz bilgisine ve özgürlüğe kavuştuk.

Babamız bize dedi ki: '' Çocuklarım, sizler dünya diye görünen bu ağdan kendinizi kurtardınız mı? Arzuların ve zihinsel koşullamaların zincirinden kurtuldunuz mu? Eğer değilse sizi tanrıçaya götüreyim ve o sizi kutsasın. '' Biz de dedik ki: ''Bizler zaten tanrıça Brahmi'nin sayesinde öğrenmeye değer her şeyi öğrendik. Hepimiz de huzur ve mükemmellik noktasındayız ve rahatız.''

Babamız, bunun üzerine hepimizi yanına aldı, bizleri şu anda bulunduğumuz yere getirdi.

26 AĞUSTOS

Vasistha Bhusunda'ya dedi ki:

Kardeşlerin ne oldu? Burada sadece seni görüyorum.

Bhusunda cevap verdi:

Çok uzun zaman geçti. Kardeşlerim, zamanı geldiğinde bedenlerini terkedip tanrı Shiva'nın cennetine gittiler. Aziz ve kutsal da olsalar zaman, herkesi ve her şeyi tüketir

Vasistha sordu:

Sen nasıl oldu da sıcaktan, soğuktan, rüzgardan ve ateşten etkilenmeden kaldın?

Bhusunda cevap verdi:

Gerçeği söylemek gerekirse insanlar, karga türünü aşağılar ve küçümserler. Ama tanrı bizi, hayatta kalabilmek konusunda çok dirençli yaratmış. Biz, yaşamda kendi özümüze sığındık. Pek çok vahşet gördük ama içimizdeki mutluluk ve doyumluluk hiç eksilmedi. Bizler bedeni tüketen boş uğraşlara hiç yüz vermedik. Hiçbir şey, bizi kendi özümüzden uzaklaştıramadı. Fiziksel beden, yaşarken de öldükten sonra da bir sürü acıya maruz kalır.

Dünyanın sunduğu kaderi biliyoruz. Ama biz kendimizi bedenle ifade etmedik. Bizim kimliğimizi, bedenimiz belirlemedi. Biz zihinsel olarak bedenimizi yok saydık. Öz kimliğimize bürünerek bu ağaçta yaşadık. Zamanın geçişini gözlemledik. Pranayama (nefes çalışması) yoluyla zamanın ötesine geçtik. Kalbim o kadar rahat ki dünyadaki olaylar beni hiç etkilemiyor. Bırak, varlıklar ortaya çıksın ya da yok olsun. Bırak, tüm

varlıklar zaman denilen okyanusun içinde kaybolsun. Biz her zaman, okyanusun kıyısında otururuz ve zamandan hiç etkilenmeyiz. Biz kabul etmeyiz, reddetmeyiz. Biz öylece ağaçta dururuz ve varlığımızı sürdürürüz.

Şimdi, tüm arzulardan özgürleşmiş kutsal bir azizle birlikte olmak benim için paha biçilmez bir değere sahip. Öz bilgiye sahip ve tamamen doyumlu bir kişi olarak ben, seninle birlikte olmaktan çok büyük onur duymaktayım.

Bhusunda devam etti:

Bu kutsal ağaç, ne doğal felaketlerden ne de insanların saldırılarından etkilenmez. Çağlar içinde bazen şeytanlar dünyayı ve bu ağacı yok etmeye kalkıştılar. Böyle hallerde Tanrı onları engelledi ve dünyayı yok olmaktan kurtardı. Bütün bu patırtıların içinde ağaç hiçbir şeyden etkilenmeden, öylece kaldı. Bazen muazzam seller, bazen yakıcı sıcaklar oldu. Bu durumlarda biz hep ağaçla birlikte var olmayı sürdürdük.

Vasistha sordu:

Fakat evren çözülürken, her şey biterken sağ kalmayı nasıl başardınız?

Bhusunda cevap verdi:

Bu durum gelip çattığında, sadakatsiz bir kişi nasıl dostunu terk ederse ben de ağaçtan ayrıldım ve kozmik uzayla birleştim. Böylece olası tüm korkulardan ve zihinsel kurgulardan kurtuldum. On iki kozmik güneş, yakıcı sıcaklarını yaratılışa yansıttıkları zaman ben, Varuni dharana uygulaması yaptım. (Varuna, suların tanrısıdır. Varuni dharana, Varuna üzerine meditasyon yapmaktır.) Rüzgar, dağları bile yerinden oynatacak kadar şiddetli estiğinde ben, Parvata dharana ile sağ kalmayı başardım.

(Parvata ulu bir dağdır. Ve bu çalışma, Parvata üzerine meditasyon yapmaktır.) Çözülme sırasında tüm evren sular altında kalırken ben, vayu dharana yaparak ölümden kurtuldum. (Vayu, rüzgar demektir. Vayu dharana, rüzgar

üzerine meditasyon yapmaktır.) Ben böylece adeta derin uykudaymışım gibi kalarak yeni bir kozmik döngünün başlangıcına kadar kendimi korudum.

Vasistha sordu:

Bu senin yaptıklarını neden diğerleri de yapmadılar?

Bhusunda cevap verdi:

Ey kutsal adam, her şey yüce gücün takdiridir. Benim böyle olmam ve onların da olmaması yüce varlığın iradesidir. Kişiler, olan biteni kavrayamaz ve zamanını da belirleyemez. Herkes kendi doğasıyla yaşama gelir. Dolayısıyla bu ağaç da benim düşünce gücüme ve kavrayışıma uygun olarak var oldu ve ona göre varlığını sürdürdü.

28 AĞUSTOS

Vasistha sordu:

Uzun yaşamın tadını çıkardın ve sonunda da aydınlanarak büyük bir yogi oldun. Bana yaşadığın bu uzun zamanlarda, tanık olduğun ilginç olayları anlatır mısın?

Bhusunda dedi ki:

Bir zamanlar, yeryüzünde ne ağaç ne bitkiler ne de dağlar vardı. On bir bin yıl önce dünya tamamen lavlarla kaplı idi. O zamanlarda gece ve gündüz yoktu. Dünya üzerine güneşin ve ayın ışınları yansımıyordu.

Sonra dünyayı, şeytanlar yönetmeye başladı. Yanılgı içindeki şeytanlar, hem çok güçlü hem de çok varlıklı idiler. Dünya onlar için oyun alanı gibiydi.

Bir zamanlar da kutupların dışındaki her yer sularla kaplıydı. Sonra da kutuplardan başka her yeri ormanlar kapladı. Ardından yüce dağlar yükseldi. İnsan soyu henüz yoktu. O zamanlar her taraf şeytanların cesetleriyle doluydu.

Tanrılar, gökyüzünde geziyorlardı ama dünyaya gelmeye korkuyorlardı. Dünya, dağlardan ibaretmiş gibi görünüyordu. Buna benzer birçok dönem hatırlıyorum.

Yaşamım boyunca pek çok kez, manuların (insan ırkının ataları) var olduklarına sonra da kaybolduklarına tanık oldum. Bir zaman da dünyada tanrılar da şeytanlar da yoktu. Burada kozmik bir yumurta ışık saçıyordu. Başka bir zamanda dünyayı alkolik brahmanlar doldurdu (din adamları) Alt sınıf, bu yüzden tanrılarla alay

ediyordu. Kadınların birçok kocaları vardı. Yine bir zamanlar okyanusların olmadığı ama dünyanın ormanlarla kaplı olduğu bir çağda insan ırkının kendiliğinden ortaya çıktığını hatırlıyorum. Sonra bir zamanlar dağlar da dünya da yok oldu. Gökyüzüne tanrılar ve aziz kişiler yerleşmişlerdi. Yine bir ara her şey yok oldu ve dünyayı mutlak bir karanlık sardı.

Bir zaman geldi, yaratılış gerçekleşti. Işık oldu. sonra çeşitli evrenler ortaya çıktı. Ondan sonra farklı türler, yıldızlar ve planetler yaratıldı.

Bir dönem koruyucu olarak tanınan Vishnu, evreni yarattı. Sonra Brahma ve sonra da Shiva yaratıcı oldular.

Şu andaki yaratılışta her ne varsa, bundan önceki üç yaratılışta da aynıları vardı.

29 AĞUSTOS

Vasistha sordu:

Nasıl oldu da bedenin ölüm tarafından yenilgiye uğratılmadı?

Bhusunda cevap verdi:

Kişiler arzular, nefretler ve yanlış zihinsel bilgiler tarafından yönetilmeseler ölüm, o kişilere uğramaz. Eğer kişiler, zihinsel rahatsızlıklar yüzünden acı çekmeseler ölüm, onları almak istemez. Arzular ve umutlar yüzünden endişe ve üzüntü ortaya çıkmasa, hırs kişiyi zehirlemese, öfkenin ve nefretin ateşi, kişinin zihninde yangınlar çıkarmasa zihinler, şehvet değirmeninde paramparça olmasa o zaman ölüm de onlara dokunmaz.

Ben, yaşam gücü olan pranaya odaklandım. Kalbin lotusunda titreşmekte olan enerjiye prana denir. Bu enerjiyi göz görmez, cilt hissetmez. O nedenle onu anlatamazsın. O, bedenin tüm işlevlerini yapandır. Onun, yukarıya ve aşağıya doğru olmak üzere iki türlü işlevi vardır. Bunlar, prana ve apana olarak bilinir. Ben, onlara adandım. Bu iki güç, yorgunluktan özgürdürler. Güneş gibi parlarlar. Onlar, zihin arabasının tekerlekleridir.

Ben onlara adanarak derin uykudaymışım gibi durdum ve bütüncül olan bilinçte yaşadım.

Pranaya ve apanaya adanmış olarak yaşayan kişi, dünyanın tüm bağlılıklarından kurtulur ve ölmek zorunda kalmaz.

30 AĞUSTOS

Bhusunda devam etti:

Prana, bedenin içinde ve dışında sürekli hareket halindedir. O, yaşam taşıyan havadır ve bedenin üst kısmına yerleşmiştir. Apana da pranayla aynı özellikleri taşır ama o, bedenin alt kısmına yerleşmiştir.

Uykudayken de uyanıkken de her an çalışan ve kişinin tüm yaşamını biçimlendiren bu güçleri, nefes yoluyla takip edebilirsin.

Yaşam gücünün dışarıya aktığı yer, kalbin lotusudur. Kendiliğinden, çabasızca oluşan bu eyleme recaka (nefes verme) denir. Kalbin lotusundan yukarıya doğru hareket eden yaşam gücüne de puraka (nefes alma) denir.

Apana durduğu ve prana da hareket etmediği zaman bu duruma kumbaka (nefesin durması) denir. Lütfen, her zaman bu iki gücü ve onların doğal akışlarını takip et.

Bu enerjiler, on iki parmak genişliğinde ve bedeni dışardan tamamen sarmalayan manyetik bir alan yaratırlar. Bu alandaki titreşimin niteliği, bedenin hem içini hem dışını etkiler. Prananın ve apananın düzenli ya da düzensiz akışı, kişinin yaşamının kalitesini belirler.

31 AĞUSTOS

Bhusunda devam etti:

Kişi pranaya ve apanya adanarak yaşadığı zaman, kalbinde ve zihninde yer alan ve saflaşmasını engelleyen bütün olumsuzluklar yok olur. O, bu sayede içsel ışığa kavuşur, tüm yanılgılardan kurtulur ve ne olursa olsun, kendi özünden hiç kopmadan, huzurla yaşar.

Prana, kişinin kalbindeki lotustan yükselir ve bedenin on iki parmak dışına yerleşir. Apana, bedenin on iki parmak dışından yükselir ve kalbin lotusuna yerleşir. Yani apana, prananın dinlendiği yerden çıkar. Prana alev gibi yukarıya doğru hareket ederken apana su gibi aşağıya doğru hareket ederek kalbin lotusuna iner.

Apana, ay ışığı gibidir. Dışarıdan bedeni korur. Prana, güneş ışığı gibidir. Kişinin sağlıklı ve aydınlık yaşamasını sağlar. Prana devamlı ısı üretir. Bu ısı, kalbin bulunduğu alandan kişinin yüzüne doğru yayılır. Apana da serinliğiyle yüzün çevresinden kalbe iner ve onları korur.

Eğer kişi, apanayla prananın buluştuğu yere ulaşabilirse onun için artık ne acı vardır ne de ölüm.

Gerçekte, var olan sadece pranadır. O, aşağıya inerken sıcaklığını bırakır ve serinleten apanaya dönüşür. Ve yine aynı prana, ayın serinliğini bırakır ve güneşin canlandıran ısısına ve yeniden pranaya dönüşür. Kişi, kendi kalbinde, yükselen ve batan güneşi ve ayı farkettiği zaman kazandığı bu gerçeklik, onun aydınlanmasına giden yolu açar. O kişinin, yeniden doğmasına gerek kalmaz.

Kişinin artık dışarıdaki karanlık ve cehaletle mücadele etmesine ihtiyacı yoktur. Çünkü o, dışarıdaki olumsuzlukların kalbine yansımasını engellemiştir. Onun kalbinden yükselen, bundan böyle sadece bilginin ışığı olacaktır. Yani demem o ki, pranayla apananın gerçeğine ulaştın mı seni özgürleştirecek olan bilgiye ulaşmış olursun.

Apana, prananın yükseldiği yere gelir yerleşir. Prana doğduğu zaman apana yok olur. Apana doğduğu zaman da prana silinir. Prananın apanaya dönüşeceği andaki geçiş, dışsal kumbakadır. Kişi buna köklendiğinde artık keder kalmaz. Apananın kaybolduğu ve prananın yükselmesine geçit verdiği o andaki deneyim de içsel kumbakadır. Kişi buna köklendiğinde de keder son bulur.

1 EYLÜL

Bhusunda devam etti:

Kişi nefes verdiğinde ve apana, pranaya dönüşürken arada bir boşluk olur. Bu duraklamaya kumbaka denir, Bu durum, prana, apanaya dönüşecekken de olur.

Prana ve apana birbirlerine dönüşürlerken çabasızca ve kendiliğinden nefes durduğunda bilge kişi buraya odaklanmalı. Çünkü nefeslerin askıya alındığı bu anlar, yüce anlardır. Bu anlar, sonsuz bilincin açığa çıktığı ve acının, kişiye dokunamayacağı anlardır.

Ben, sonsuz bilincin, pranayama aracılığıyla ortaya çıktığı bu yüce anlara tefekkür ediyorum. Prana ve apana arasında kalan ve ikisi de olmayan o nötr anlara tefekkür ediyorum.

Ben, yaşamın kaynağı olan yüce bilince, zihnin, aklın ve ego duygusunun asıl sahibine, her yerde var olan ve her şeyi saflaştıran mutlak güce tefekkür ediyorum.

Ben, içsel ve dışsal kumbakaya ve kutsal varlığa sığınıyorum.

2 EYLÜL

Bhusunda devam etti:

Düzenli ve sistematik bir biçimde yaptığım pranayama çalışmalarıyla öylesine bir saflık ve sağlamlık kazandım ki beni hiçbir şey rahatsız edemez. Kuzey kutbu sarsılsa veya Meru dağı yerinden oynasa ben yine de gücümü ve dengemi korurum. Bu, samadhi halidir. Ya da buna, mutlak denge durumu denir. Yürüdüğümde, durduğumda ya da uykudayken bile bu hal, böyle devam eder. Koşullar ne olursa olsun, kendi özümde kalır ve orada dinlenirim. Bulunduğum yerin ya da çevrenin değişmesi bende herhangi bir etki yaratmaz. Bu biçimde ben, önceki kozmik çözülmeden beri yaşamaktayım.

Geçmişi ya da geleceği düşünmem. İçinde olduğum şu anda dururum. Sonucu hiç düşünmeden ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım. Hiçbir şey için hüküm yürütmeden, hep kendi özümde kalırım. Ben bu nedenle, hep sağlıklı ve mutluyum.

Benim içinde bulunduğum bu düzey, pranayla apananın birleştiği yere meditasyon yapmamın meyvesidir. Asla boş şeylere kafa yormam. ‘’Bu benim olsun’’ ya da ‘’Şunu kazanayım’’ demem. Benim için iyi ya da kötü olan hiçbir şey yoktur. Her şeyi olduğu gibi ve olağan karşılarım. Kendimi tamamen yüce olana teslim ettim. Hiçbir şeye üzülmem, hiçbir şey için coşku duymam. Bilirim ki her zaman var olan ve her şey olan sadece kozmik bilinçtir. Bunlar, mutlu ve sağlıklı yaşamamın sırlarıdır.

‘’ Ben bu bedenim’’ diye düşünmem. Bir şeylerle meşgul olurum ama bilirim ki yaşam diye tutunduğumuz bu görüntüler dünyası, derin uyku gibidir ya da doğrudan doğruya illüzyondur. Ne zenginlik vardır benim için ne de yoksulluk. Bunlar bana sunulduğunda, ikisine de eşit gözle bakarım. Beklenti ve umut nedir bilmem. Ben, kimseye ait değilim ve kimse de bana ait değil. Bu yüzden herkese yakınım ve arkadaşım. Herkese eşit mesafede dururum.

İşte benim uzun yaşama sırlarım, bunlardır.

3 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Bhusunda' ya dedim ki: '' Senin yaşam öykünü dinlemek gerçekten çok ilham verici. Sen, ikinci bir yaratıcı gibi olmuşsun. Senin gibisi, insanlar arasında ender bulunur.'' Böyle söyledim ve ondan ayrılmam gerektiğini ifade ettim.

Bhusunda, ayrılacağımı duyunca elimden sıkıca tuttu, benimle birlikte yürüdü ve beni yolcu etti. Ondan ayrılmak benim için gerçekten zordu. Şimdi,Treta çağındayız. Bu anlattığım hikaye önceki çağda gerçekleşti. Rama, sen de Bhusunda gibi pranayama çalışmalı ve onun gibi bir anlayışla yaşamalısın.

Beden diye bilinen bu ev, gerçekte kimse tarafından yapılmadı. Rüya, içindeyken gerçek sanılır. Beden de yaşamı onun içinde yaşarken sahiciymiş gibi görünür. '' Ben bu bedenim'' kavramı, tamamen zihnin yarattığı bir illüzyondur. Bu illüzyondan kurtulmalısın. Beden, neden yükselir ve neden var olur? Düşüncenin gücüyle binlerce kez bedenlendik.

'' Bu servet, bu beden, bu ülke'' Bunların hepsi kavramlardır. Bil ki, bunların hepsi uzun bir rüya, uzun süren bir halüsinasyon ya da iyi niyetli bir dilektir. Kendi çabaların ve Tanrı'nın lütfu ile uyandığın zaman bunu apaçık göreceksin. Anladım ki, ben yaratıcının zihninden doğdum. Zihinden yükselen düşünce sadece bir kavramdır. Aslında yaratıcının kendisi bile kozmik zihinden

oluşmuştur. Dünya diye beliren, zihinsel bir kavramdan ibarettir.

Kişi, bunların asıl kaynağının ne olduğunu araştırdığında, her şeyin özünün, bilinç olduğunu fark eder. Bunu anlayana kadar da tekrar tekrar dünyaya gelir ve ‘’ Bu onundur, bu benimdir.’’ kavramlarıyla uğraşır durur. Dünya yaşamının gerçek olduğu sanılır. Oysa bütün bunlar, hiçbir dayanağı olmayan bir serap gibidir. Çölde suya ihtiyaç duyan kişinin zihni, ona bir hayal yaratır ve kişi, bunun gerçek olduğuna inanır

Kişi bir gün, dünyanın da kendisinin yarattığı bir hayal olduğunu anladığı zaman, dünya silinir gider.

4 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Kişi, ölümün herkes için kaçınılmaz son olduğunu kabul ettiği zaman ne kendisi için korkar, ne yakınlarının ölümünden dolayı acı çeker. Denizdeki dalgaların bir yükselip bir geri çekilmesi gibi, yaşayan herkes, bir gün bu yaşam sahnesinden geri çekilecektir. Var olan ve her zaman var olacak olan nedir? Kişi bu sorunun cevabını bulmadıkça, acılar son bulmayacaktır.

Umut etmek ve özlem çekmek gerçekçi değildir. Bunlar bağlılıklardan dolayı oluşur. Rama, o nedenle asla umut etme. Yapılması gereken yapılmalı, eğer uygunsuz bir şeyse de vaz geçilmeli. Dünyayı bir oyun alanıymış gibi algılamalı ve onun içinde mutlu olmalı. Kişi, ya ‘’ Ben, bu beden ve bu deneyim değilim. ‘’ demeli ya da ‘’ Ben her şeyim.’’ demeli. Bunların her ikisi de doğru yaklaşımlardır.

İstemek ve reddetmek, bu ikiz güç, tamamen yok edilmeli. Cahil kişinin eğilimleri bu ikiz güç tarafından yönetilir. Kutsal kitapları okumuş kişiler bile yanılgıya düşebilir. Güçlü istekler ve güçlü reddetmeler kişileri daima acıya götürür.

Ey Rama, sana defalarca yaşamın, uzun bir rüya olduğunu söyledim. Uyan artık. İçindeki öz, güneş gibi seni aydınlatsın.

(Vasistha birden Rama’nın tamamen içine dönmüş ve özüyle bütünleşmiş olduğunu fark etti. Sustu ve Rama’nın geri gelmesini bekledi.)

Rama, aydınlandın ve öz bilgiye uyandın. Artık sonsuza kadar bu düzeyde kal. Bir daha dünya işleriyle aklın karışmasın.

Cahil kişilerin acı çekmeleri ve üzüntü içinde yaşamaları, onların bir resim ya da heykel olmalarından daha kötüdür. Çünkü resim ve heykel cansız olduğu için acı çekmez. Bunlar, yırtılabilir ya da kırılabilir. İnsanın bedeni de ölüme mahkumdur. Heykel kırıldığı zaman bir hayat kaybolmaz. Beden öldüğü zaman da bir hayat yok olmaz. Şaşılık tedavi edildiği zaman kişi Ay'ı, iki tane görmez. Öz, sonsuz bilinçtir. Tektir ve hep aynı kalacaktır.

5 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Ey Rama! Cehaletin çemberinde yaşayan kişi, dünyanın kendisiyle birlikte döndüğünü zanneder. Bilge bir kişi ise bedenin de dünyanın da, zihnin ürettiği düşünceler nedeniyle hareket ettiğini bilir.

Bedenin yarattığı her eylem, gerçekte ego duygusuyla yaratılmıştır. Her türlü eyleme hayat veren de kişinin alıp verdiği nefeslerdir. Bu işler, kişinin gerçek özüyle ilgili değildir. Öz, burada olan biten herşeyi sadece izler konumundadır.

Uzay nasıl kendi içinde yükselen nesnelere karışmadan orada sonsuzca varlığını sürdürüyorsa, lamba nasıl sayesinde, objeleri görünür kılıyorsa, insanın içindeki öz de yaşamın akışına öylece yol verir.

Rama, sen zihin değil, özsün. Senin zihinle hiçbir işin yok. Zihni bırak, yok olsun. Bedene yerleşmiş olan bu hayalet zihnin, öz ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Zihin kendisini öz zanneder, doğum ve ölüm çemberi de böylece döner. Ne kutsal kitaplar, ne aile, ne de guru, kişiyi zihinden koruyamaz ve zihnin kişiyi ele geçirmesine engel olamaz. Ancak kişinin kendisi, eğer zihinden kurtulmak isterse, o zaman yukarıda saydıklarım ona bu konuda yardımcı olabilirler. Bu nedenle kişi, kendisini yükseltmeli ve egonun sesini tanır hale gelmeli. Rama, dünya denilen bu vahşi ormanda oyalanıp durma. Geçici olan bedenin içinde yaşayıp giderken hiç bitmeyen aile ilişkileri nedeniyle de debelenip durma.

6 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Ben, Kailasa diye bilinen Tanrı Shiva'ya ibadet ettim. Kendimi hep onun huzurunda hissettim, yaşamımı ona adadım. Bir gün ormanda yüce bir ışık gördüm. Bu ışık, dışarıdaydı ama aynı zamanda da içimdeydi. Anladım ki bu ışık, Shiva'dır.

Ona secde ettim ve dedim ki '' Efendim, ben sana nasıl ibadet etmeliyim ki tüm günahlardan kurtulayım ve içim, mutlak huzura kavuşsun?''

Tanrı dedi ki:

Tanrı kimdir biliyor musun? Tanrı, Vishnu, Shiva ya da Brahma değildir. Rüzgar, güneş, ay da tanrı değildir. Tanrı, formsuzdur, bölünmemiştir, O'nun başlangıcı ve sonu yoktur. O, saf bilincin kendisidir. ibadet edilmesi gereken yalnızca O'dur. Bana ibadet edeceksen benim formuma değil özündeki sonsuzluğa yönelmelisin

Eğer kişi bu şekilde ibadet edemezse o zaman form almış biçimiyle Tanrı'ya ibadet etmelidir. Bu biçimde ibadet etmek, kişiye iyi karma kazandırırken birincisi sonsuza kadar huzur içinde olmasını sağlar. Kişi sonsuz olana arkasını dönüp de sonlu olana adanırsa güzel bahçeler yerine dikenli dallara yönelmiş olur.

'' İbadet nasıl olmalı?'' sorusuna gelince, bilgelik, öz disiplin ve bütün varlıklardaki tanrısal öz, temel alınmalıdır. Bana da, benim kozmik bilincin kendisi olduğum bilgisiyle ibadet etmelisin.

Gerçekte evrende olan her şey, sadece kozmik bilinçtir. Bütün bu dağlar, dünya, gökyüzü, bireysel ruh ve evreni yaratan tüm elementler…

Bunların tamamı saf bilinçten başka bir şey değildir. Cennet, uzay ve adı olan her şey, farklı adlardan ibaret olan her şey, tek bir şeydir. Her şey saf, sonsuz bilinçtir.

7 EYLÜL

Tanrı devam etti:

O, bölünmez, görülmez ve dual olmayandır. Salt O'na duyulan hayranlık bile kişilere mutlak bir huzur verir.

Tanrı'nın formuna yapılan dışsal ibadet, olgunlaşmamış ve gelişmemiş bir ibadettir. Böylesine bir tapınma boşunadır. Bazı kişiler, böylesine ibadetlerle tatmin olurlar ama bu, geçici ve dünyasal bir duygudur.

Ben şimdi sana, senin gibi aydınlanmış kişilere uygun olan ibadet biçimini açıklayacağım. Bütün evreni kucaklayan, düşüncelerin ve tanımlamaların ötesinde duran, tüm kavramları geride bırakıp her şeyi tek ve bütün gören kişiler, Tanrı'ya ibadet etmek için uygundurlar. O'nlar Tanrı'nın zaman ve mekan tarafından bölünmediğini, O'nun her şeyi aydınlatan saf ve mutlak bilinç olduğunu bilirler.

O, saf zeka olarak tüm varlıkların içinde yer alır ve böylece her şeyi birbirine bağlar. Canlı ya da cansız her şeyin özünde duran ve tek gerçek olan Tanrı, OM sesiyle kendisini dışa vurur. Saf bilinç olarak senin, benim, tüm tanrı ve tanrıçaların içinde ve özünde, O yer alır. Tüm evren, saf bilinçtir. Tanrı budur ve bu bilgi, kişide '' Ben her şeyim.'' farkındalığı olarak belirir.

Tanrı'nın, hiç kimseyle arasında bir mesafe yoktur. Ey kutsal olan! O'nu kazanmak hiç zor değildir çünkü Tanrı, uzay gibi herkesin hem içinde hem de dışındadır. O, yer, gider, nefes alır, her şeyi bir araya getirir, bedendeki tüm organları bilir. Tanrı, herkesin kalbine yerleşmiştir. O,

duyu organlarının, zihnin ve idrakin ötesinde olduğu için kendisini anlamak ve anlatmak, zordur. Tanımlamak için O'na bilinç demek gerekir. O, her şeyi yapandır ama aynı zamanda da eylemlerin ötesindedir.

8 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Mutlak bilinç, bazen uzay olarak, bazen bireysel ruh olarak, bazen eylem olarak bulunur. Nasıl ki bütün okyanuslar aynı sudandır, bütün bu görülenler de aynı bilinçtendir. Farklı görünseler de her şeyin özü ve esası aynıdır.

Lotus şeklindeki bu beden, deneyimleri kendisine çeker. Arı nasıl çiçeğe doğru çekilirse zihin de deneyime doğru çekilir.

Tanrılar, şeytanlar, dağlar, okyanuslar yani tüm evren, sonsuzluğun içinde, sanki okyanustaki girdap gibi ortaya çıkarlar. Tekrar eden cehalet, doğum ve ölüm döngüleri yaratır ve bunlar da kozmik bilincin içinde belirir ve kaybolurlar.

Şeytanı alt eden dört kollu Vishnu da Shiva ve Parvati olarak form alan tanrılar da yaratıcı Brahma ve diğer varlıklar da hep mutlak bilinçten oluşmuşlardır. Bilinç, sanki bir ayna gibi tüm varoluşu dışarıya yansıtır.

Sonsuz bilinç, sarmaşık gibi tüm ruhlara dolanarak yükselir. Bu sarmaşığın gövdesi, ruhları yaşama bağlayan arzulardır. Canlı ve cansız tüm varlıklar, sarmaşığın parçalarını oluşturur. Tek olan, çok olana dönüşmüş gibi görünür. Ama gerçekte tek olan, hep tektir.

Sonsuz bilinç aracılığıyla yükselen düşünce, kendisini görünür yapar ve beden olarak belirir. Beden, cansız olduğu halde farklı biçimlerde hep ortaya çıkar. Bilinç kasırga gibidir. Kasırganın şiddetiyle oluşan toz bulutu,

yükselir ve dans eder. Aslında yükselen ve dans eden toz bulutu değil, kasırganın kendisidir.

Sonsuz bilinç, ışık olarak her yerdedir. Düşünceler ve kavramlar bilincin ışığı sayesinde yayılırlar. Beden, bilinç olmaksızın var olamaz. Bilinç, hareket eden ve etmeyen her şeyi yaratır ve yaşatır. Her şey sadece bilinçten ibarettir.

9 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Görüntü, gören ve görme eylemi, eylemi yapan, yapma eylemi ve eylemin kendisi, bilgi, bilme eylemi ve bilen kavramları, farklı şeylermiş gibi duruyor. Oysa gerçekte böyle bir farklılık yoktur. Aynı biçimde ben ve sen arasında da farklılık yoktur. Bunların hepsi, yüzeysel bir bakışla farklıymış gibi durur. Gerçek bu değildir. Bunlar, bir vardır bir yoktur. Ama hiç değişmeyen, saf bilinç hep oradadır. Sonsuz olan, hiç değişmeyen, tek olan mutlak bilinç, kişinin içsel ışığı onu aydınlattığı zaman anlaşılabilir. O, zihnin ötesindedir, her zaman ve her yerdedir.

Bütün formlar ve bütün deneyimler, sadece bilinçtir. Eylem, düşünceden yayılır. Düşünce, zihnin ürünüdür. Zihin ise şartlanmış ve sınırlanmış olan bilinçtir. Zihin, prananın hareketi nedeniyle var olur. Ne zaman ki zihin kalple birleşir ancak o zaman prananın hareketi durur. Böylece zihin de durur.

Bilincin, kendisini dışarıya yansıttığı haline puryaştaka denir. Zihin, puryaştakadır. Bazıları bunu, beş element, antahkarana, eylem organları, duyular, cehalet, arzular ve karma olarak genişleterek anlatır ve buna ince beden der. Zihin, prananın desteğinden ayrıldığı zaman geride öz kalır. Puryaştaka, tüm desteklerinden kopunca sükunet gelir yerleşir. Kalbin lotusu açılınca puryastaka kapanır. Puryastaka geri geldiğinde o zaman da kalbin lotusu kapanır. Puryaştaka, varsa bedensel işlevler, yani yaşam

var demektir. Puryaştaka yok olduğunda da ölüm geldi demektir.

Ölüm halinde kalbi dolduran arzular saf ve eğilimler temizse uyum ve özgürlük kişiyi bekliyor demektir. Aksi takdirde beden öldüğünde ince bedende saklı duran doyurulmamış arzular, yeni bir bedene ve yeni bir yaşama, geri dönmeye muhtaçtır.

10 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Daha önce sorduğun sorunun cevabına dönecek olursak, sonsuz bilinç, yaratıcı Brahma'nın, koruyucu Vishnu'nun ve kurtarıcı Shiva'nın babasıdır. Bu nedenle ibadet edilecek olan O'dur. Peki O'na nasıl ibadet etmelisin? O'na mantrayla ya da duayla ibadet etmek işe yaramaz. Çünkü O uzakta değil, zaten senin içinde ve anlaşılmayı bekliyor. Mükemmel olan ibadet şekli, mutlak ve yüce bilinci idrak etmektir.

Sonsuz bilinç, senin kalbinde saklıdır ama aynı zamanda bir dağdan daha büyüktür. O, saç telinden daha incedir ama tüm evreni kaplar. O,

formsuzdur ama onu ifade eden kavramlar vardır. Zaman, mekan, irade ve kader, saf doğadırlar, bunlar bilincin doğasının halleridirler. Bunlar, bilinçten ayrı zannedilir ama değildirler.

Bütün yaratılış, zamana bağlı olarak, sahnede dans eden bilincin, potansiyel hali gibidir. Titreşen ottan yaratıcı Brahma'ya kadar her şey yüce bilincin takdiriyle oluşmuş ve kozmik dramada yerini almıştır.

Tanrı ise, yüce bilinç olarak sonsuza kadar sürecek olan bu kozmik dansı izlemektedir.

11 EYLÜL

Tanrı devam ett

Kutsal kişiler Tanrı'ya her zaman bu şekilde ibadet etmelidir. Tanrı'ya Shiva ya da Vishnu formuyla ibadet ederken de anlayış bu olmalıdır. Simdi sana ibadet konusunda biraz daha ayrıntı veriyorum.

Gerçek ibadet, meditasyondur. Meditasyonu hangi anlayışla yapmalısın?

O, saf bilinçtir ve binlerce güneş bir araya gelse, O'nun yaydığı ışığı üretemez. O, hem herkesin içsel ışığıdır hem de tüm ışıkların öz kaynağıdır. Sınırsız uzay O'nun boğazı, gök kubbe O'nun ayakları, tüm yönler O'nun kollarıdır. Evrenler, O'nun içinde gizlidir, tanrılar O'nun saçları, zaman O'nun kapı görevlisidir. O'nun binlerce başı, gözü, kulağı ve kolları vardır. O, her şeye dokunur, tadına bakar. O, düşüncenin ötesi olduğu halde, herkes için düşünür, her şeyi yapan O'dur. Ne zaman birisi O'nu düşünse O, oradadır. O, her şeydir. Kişi, O'nu işte böyle bilmeli ve böyle düşünmelidir.

Kişinin, Tanrı'ya kendi öz bilinci olarak ibadet etmesi gerekir. İbadet, dışsal olmamalıdır. Tütsü yakmak, çiçek ve yiyecek sunmak iyidir. Ama bunlar dışarıda duran şeyler. Oysa O, içimizdedir. O'nu kazanmak için çaba harcamak gerekmez. Bütün konu, kişinin kendisini bilmesidir. Yüce meditasyon ve yüce ibadet, budur. Kişi, aralıksız ve kesintisiz olarak kendi içine yerleşmiş olan işsel ışığı ve saf farkındalığı uyanık tutmalıdır. Kişi, yürürken, görürken, dokunurken ve koklarken her şeyin,

saf bilincin kendi doğası olduğunu aklında ve yüreğinde hissetmelidir.

Kişinin özünü anlamasının, meditasyondan başka bir yolu yoktur. Eğer kişi bu yolda on iki saniye meditasyonda olursa cehaletten kurtulur.

Eğer kişi, bu meditasyonda yüz bir saniye kalırsa içindeki kutsallığa uyanır. Eğer bu süre on iki dakika olursa o zaman etkisi bin misli artar. Eğer bu, gün boyunca devam ederse o zaman da kişi, en yüksek düzeye ulaşır.

12 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Şimdi sana kişiyi en kolay saflaştıran ve onu karanlıklardan kurtaran içsel ibadeti açıklayacağım.

Kişi yürürken, dururken, uyurken, uyanıkken yani yaşamda her ne yapıyorsa, her an kendi içsel ışığının, bilincinin farkındalığı içinde olmalı.

Bu farkındalık zaman zaman değil her zaman olmalı. Her davranışına yansımalı, her ilişkisinde ve her işinde beden bilinci geri çekilmeli ve içinde yerleşmiş bulunan yüce bilinç, devrede olmalıdır.

O, hem Güneş'in hem de Ay'ın aydınlığının ışık kaynağıdır. Dünyada var olan her şeyin, içinde saklı duran zeka, O'dur. O, beden aracılığıyla dış dünyaya akan farkındalıktır. Prananın gücü olarak kişinin bedenini canlı tutan ve duyularla bağlantı kurarak kişinin deneyim yaratmasını ve deneyim yaşamasını sağlayan, O'dur. O, kişinin kalp kafesine yerleşmiştir. Bilinecek olanı bilen, tüm eylemleri yapan, tüm deneyimleri yaşayan, tüm düşünceleri düşünen, O'dur.

O, bedene yerleşmiştir ve boğazdadır, damağın ortasındadır, iki kaşın arasında ve burnun ucundadır. O, tarif edilen, hayal edilen ve hayalin de ötesinde duran gerçekliktir ve saf bilinç olarak her an parlamaktadır.

13 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Tanrı'yı, bedeni yöneten zeka olarak anlamalı ve ona sadakatle hizmet etmelidir. Tanrı, bilgeliğin enerjisidir ve eylem organları da O'nun dış dünyaya açılan kapılarıdır. Bu anlamda beden, sonsuz zekanın, içine yerleşmiş olduğu mekandır.

Böylesi bir anlayışla ibadet eden kişinin içi huzurludur çünkü onu yöneten, saf bilgeliktir. Kişinin tüm varlığı iyilik, saflık ve güzellikle donanmıştır.

İbadet, gece gündüz bu şekilde devam etmelidir. Bu takdirde Kişinin dilediği bir şeyin gerçekleşmemesi mümkün değildir. Bunun için kişinin çabalaması da gerekmez. Kişi diler ve o şey olur. Tanrı'dan istenen bir şey varsa, israrsız ve çabasızca o şey, istenir. Kişi, sadece yaşamıyla ilgili değil, rüyalarıyla ya da ölümle ilgili taleplerde de bulunabilir.

O, kişiye en yakın olan, her şeye muktedir ve tek güvenilecek sığınaktır.

14 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Kişi, tüm hayatını, ibadete dönüştürmeli, çevresindeki şeyler, mutluluk verici de olsa, tersi de olsa, huzurunu ve dengesini bozmadan Tanrı'yla olan ilişkisini sürdürmelidir. Her şeyin bir ve tek olduğu bilgisiyle dünyaya bakmalı ve her zaman görünenin ötesi görmelidir.

Kişi, her türlü ikiliği terk ederek, '' Bu benim, bu benim değil.'' düşüncelerinin yerine '' Gerçekte her şey Brahman'dır.'' bilgisiyle yaşamalıdır. İbadet ederken yaşamdaki tüm tercihler, kabullenmelere dönüşmeli, her şeyde mutlak ve değişmez olan yüce iradenin farkındalığı içinde olunmalıdır.

Arzular ve nefretler, etkisini yitirmeli, geride sadece huzur ve rahatlık kalmalı, aşırı heyecanların ya da depresif hallerin yerine denge ve sağlamlık gelip yerleşmelidir. Psikolojik çatışmalar yok olmalı, kişi gönül rahatlığıyla ibadet etmelidir. Yaşamda yer alan iyi ve kötü kavramlarının tümü, tamamen bitmelidir.

Böyle olduğunda, yayılan huzur duygusunun etkisiyle duyular da zihin de geride kalır. Düşüncelerden kurtulunca ortaya çıkan sessizlikte kişi, kendisini uzay boşluğuna benzeyen bir derinliğe bırakır. Böylesine bir denge içindeyken büyük bir genişleme hissedilir. Işte ibadetin gerçek doğası budur. Bundan sonra o kişinin rüyasında bile yanılgı, cehalet ve ego çıkışlı duygular yükselmez. Kişi artık, dünyasal arzuların ötesindeki sükunetin içinde yaşamaktadır.

15 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Yaptığın her şey, Tanrı'ya ibadet gibi olmalıdır. Çünkü her şey, saf bilinçtir. Gerçek ibadet budur ve bu bilgiyle yaptığın eylemlerle, O'nu memnun edersin.

İstemek ve reddetmek, sevmek ve nefret etmek sadece sözcüklerdir. Biliyoruz ki her şey Tanrı'dır. Tanrı'nın öz doğasının dışında hiçbir şey yoktur. Hatta hükümranlık, yoksulluk, acı ve mutluluk gibi temel sandığımız kavramlar bile sadece birer sanrıdan ibarettir. Kozmik varlığı anlamak ve O'na en uygun biçimde ibadet etmekten başka gerçek bir kavram da yoktur.

Kişiler cehalet nedeniyle saf bilinçten uzaklaşıp kendi bireyselliklerine sarılabilirler. Ölüm, gözlerinin önünde olduğu halde yine de geçici olana bağlanabilir, sen-ben yanılgısına düşebilirler.

Sadece tek bir gerçeklik vardır ama tüm evreni destekleyen kozmik bilincin bölünmezliğini ve her şeyin aslında tek olduğunu insanlara anlatmak oldukça zordur.

Kişi, sonlu ve sınırlı olan tüm kavramları geride bırakmalı, bölünmeler kaybolmalı, hatta ibadet eden ve kendisine ibadet edilen biçimindeki bölünme bile silinmelidir.

O, başı ve sonu olmayan gerçekliktir. O'nu anlamak çok zordur, çünkü O, zihinle ya da duyularla idrak edilemez.

Burada Vasistha sordu:

Eğer O, zihin ötesi ise, O'nu nasıl anlayabiliriz?

Tanrı şöyle cevap verdi:

Özgür olmak için can atan kişi, artık iyice incelmiş olan cehaletinden ancak kutsal kitapların yardımıyla kurtulabilir. Çamaşırcı, kirli çamaşırları, başka bir kirin yardımıyla, sabunla temizler. Kişi de cehaletten kendi çabasıyla ve kendi özünde saklı duran gerçeğe uyanarak kurtulabilir.

16 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Çocuk kömürle oynarsa eli kirlenir. Çocuğun elini temiz tutması için bir daha kömürle oynamaması gerekir. Aksi takdirde eli yine kirlenecektir. Kişiler de özün doğasını öğrendikten sonra cehalet üreten dünyasal işlere geri dönerlerse cehalet, yeniden yükselir. Kişinin cehaleti yok etmesi ancak farkındalık ve disiplin yoluyla mümkün olur.

Gurular ve kutsal kitaplar, kişinin zihnine hitap eder. Oysa Brahman, zihin yoluyla değil tam tersi, zihinden kurtulunca ortaya çıkar. Bu nedenle özü anlamak, talimatlarla mümkün olmaz ama yine de tüm bunlar, kişiye doğru yolu işaret eder. Sözün kısası, kutsal kitaplar, yol gösteren hocalar ve kişisel çaba birlikte olmalı, el ele vermelidir.

Brahman sözcüğü, saf bilinci işaret eder. Ego, ‘’ Ben, saf bilinci anlıyorum.’’ dediği anda ben ve sen ikiliğini yaratmış olur. İşte ince cehalet denilen şey budur. Kişi, çok saflaşmalı ve ben kavramı tamamen yok olmalıdır.

Brahman, shiva, yüce benlik gibi kavramlar, birbirinden farklı değildirler. Kişinin kendi özü de dahil olmak üzere bunların hepsi de aynı gerçeği işaret eden kavramlardır.

17 EYLÜL

Tanrı devam etti:

Zamanı ve mekanı yaratan ego duygusu, yaşam enerjisiyle birleşince bireysel ruh ortaya çıkar. Bireysellik zihni, zihin de cehaleti yaratır. Böylece ince beden ya da enerji bedeni doğmuş olur. Bu beden, bir boyuttan diğerine kolaylıkla geçebilir.

İnce bedende bulunan beş duyu, kendisine nesnel bir dünya oluşturur. Buradan da deneyimler ortaya çıkar.

Yaratılış böyle başlar ama gerçekte yaratılmış olan bir şey yoktur. Bütün her şey, sonsuz bilincin farklılaşmasından ibarettir. Her şey, sonsuz bilincin ta kendisidir. Bütün bunlar rüya gibidir ve ancak rüya kadar gerçektir.

Kişi, rüyadan uyanıp da gördüğünün rüya olduğunu anladığı zaman Tanrı kavramı belirir. Aslında bu bile gerçek değildir. Çünkü insan, bilinci anlayabilmek için kavramlar üretir. Tanrı kavramı bile böyledir.

Kavramları yaratan zihin, bu kavramlar ve koşullanmalar nedeniyle acıları da yaratmış olur. Gerçek ise, tüm bunların tamamen ötesindedir ve bu kavramlar ve koşullanmalar hayalin, çölde yarattığı seraplar gibidir.

Zihinsel koşullanmalar, ister dünyasal olsun ister spritüel olsun hayalden başka bir şey değildir. İnsanlar, sanki serap suyundan içmişler de bu yüzden durmadan hayal yaratıyormuş gibiler.

Hayal dünyasında yaşayan insanlara, gerçekten söz edilemez. Gerçekler, ancak onu anlayabilecek bilge

kişilere aktarılabilir. Ancak keskin bir zekaya sahip olan bilge kişiler, bu bilgiler için hazırdırlar.

18 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Dağ, var oluşuyla zamanın ve mekanın içinde bir rüya gibi göründü. Dünyanın görünmesi de aynı böyledir. Hatta sonsuz potansiyele sahip olan ilahlar bile böyledir. Ruh, yaratan ve esirgeyen diye bölünmeler yarattığında bunlar, sadece kavramlardır.

Ey Rama, gerçek olmayan zihin, gerçek olmayan dünyayı, gerçek dışılığın, gerçek olmayan etkisiyle oluşturur.

Ben, Tanrı'nın beni yönlendirmesiyle '' Sonsuz '' olana ibadet ederim. Böylesine bir ibadet, beni değişken olana, illüzyon olana bağlanmaktan korur.

Sahiplenme, bedenlenmiş olan varlıklara özgü bir duygudur. Ancak uyanmış olan yogiler, bu kavramın dışında kalır. İçsel bir güçle ve sağlam bir zihinle tüm bağlılıklardan uzak kalmak gerekir. Acı çekmemenin tek yolu budur. Yoksa kişi, dünya diye beliren korku dolu bu ormanda yolunu kaybetmiş gibi yaşar.

Büyük bir acıyla karşılaştığında (Bir yakınını ya da servetini kaybettiğinde) gerçeğin doğasını araştır. Böylece acıdan etkilenmeyeceksin. Şeylerin nasıl ortaya çıktığını sonra da yok olduğunu anlamalısın. Ve aynı zamanda, insanoğlunun nasıl olup da kader adındaki bir yanılgıyla yaşadığını fark etmelisin. Sen, hiçbir şeye ait değilsin ve hiçbir şey, sana ait değil. Kendisi gerçek olmayan dünyanın, doğası budur. Üzülme!

Sevgili Rama sen, bölünmüş yaratılışın sanrılarından etkilenmeyen saf bilinçsin. Bunu bildiğin zaman arzuların ve korkuların yok olduğunu göreceksin.

Rama dedi ki:

Ey Tanrım, senin lütfunla ben, korku yaratan dualiteden özgürleştim ve her şeyin saf Brahman olduğunun bilincine vardım.

19 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Ey Rama, bağlardan kurtulmuş bir zihinle eylem yaptığında, yapılan eylem, eylem sayılmaz.

Duyusal organlarının aracılığı ile hissettiğin tüm zevkler, gelip geçicidir. Tekrar aynı zevki yakalamak için çaba harcayıp durursun. Kısa süreli zevklerin peşinde ömrünü harcamak aptalca değil mi? Derinlemesine baktığında görürsün ki zevk veren objenin ortaya çıkması, içinden yükselen arzu nedeniyle gerçekleşir. Yani zevk, arzuya tabidir. O halde yok edilmesi gereken şey, arzunun kendisidir.

Zaman içinde Tanrı bilincine uyandığında, içindeki eski arzuların yeniden canlanması mümkün değildir. Çünkü yerleştiğin zihinsel yükseklik, alt dünyaların zevklerine artık geçit vermez. Arzuları ve umutları sil. Zihninin, zihinsizlik haline dönüşmesine izin ver. Bağlılık, cehaletten kaynaklanır. Öz bilgisi gelip yerleşti mi cehalet kaybolur. Çünkü aydınlık, karanlığı yok eder.

Kendini duyusal zevklerden kurtardığın zaman önüne çıkan davetsiz zevkler, artık yüz bulamaz. Sen duruluğun ve saflığın içindesindir ve eskiye ait izlenimler gerçekten de eskide kalmıştır. Bu düzeyde, zihnin gökyüzü gibidir. Binlerce uyaran bile gelse sendeki dinginlik hep oradadır. Bilen, bilinen ve bilgi tek olduğunda bu tamlığın, tekrar bölünmesi mümkün değildir.

Zihinde hafif de olsa bir hareketlilik belirdiği zaman eski izlenimler yine görünür. Bu takdirde pranayı geri

çekerek zihni durdurabilirsin. Böylece yükselen dünyasal görüntüler tekrar silinir. Öz disiplin ve bilgi her zaman el ele ve birlikte olmalıdır.

Dünya denilen rüya, zihindeki düşünce dalgaları nedeniyle yeniden belirdiği zaman, yapılacak olan şey, pranayı geri çekerek dalgaları yok etmektir. Zihin, zihinsizlik durumuna geri döndüğünde tekrar huzura ve dinginliğe geri döner. Bu düzeyde duyulan içsel genişleme ve huzur duygusuna bir ad koymak, aslında mümkün değildir. Çünkü sözcük, zihnin ürünüdür. Oysa burada deneyimlenen, tamamen zihin ötesi bir durumdur.

20 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Sana bununla ilgili bir hikaye anlatacağim.

Ölçülere sığmayacak kadar büyük bir elma varmış. Bu elma, asla bozulmuyor ve yok olmuyormuş, ölümsüzlük, onun sayesinde varlığını sürdürüyormuş. Çünkü o, ölümsüzlük nektarının kaynağıymış. Yeni ay nasıl hep yeni ise o da her zaman tazeymiş. Bu haliyle o, tüm evrenin merkeziymiş ve evren yıkılsa bile o, asla sarsılmazmış. Bu muhteşem elma, yaratılışın öz kaynağıymış.

Hep tam olgun olan bu elma, asla çok olgun olmazmış. Yaratıcı Brahma, vishnu, Rudra ve diğer tanrılar, bu elmanın sırrını asla bilmezlermiş. Çünkü hiç kimse bu elmanın ağacını ya da tohumunu görmemiş. Herkesin bildiği bir şey varsa, o da bu elmanın başlangıcının, ortasının ve sonunun olmadığı, asla değişime uğramadığıymış. Elma asla bölünmezmiş ve tammış. O, tüm huzur ve mutluluğun mutlak kaynağıymış. Öyle ki sıradan insanlar da en kutsal varlıklar da onun, saadetin kaynağı olduğunun farkındalarmış.

Sana anlattığım bu elma, sonsuz bilince ait olan enerjinin tezahüründen başka bir şey değildir. Sonsuz bilince ait olan bu enerji, kendi tezahürü olarak evreni yaratırken doğallıkla kendisinden kaynaklanan zekayı da tüm evrene yayar. Böylece yaratılmış olan mekan, zaman, doğal düzen, genişleme kapasitesi olan düşünce, çekme ve itme gücü, tüm yönler, dağlar, yıldızlar, bilgi ve cehalet,

yani her ne varsa ve de her ne var olacaksa, her şey, sadece sonsuz bilince ait olan geçici görüntülerdir ve sadece görüntü oldukları için de aslında gerçek değillerdir.

Rama, sonuç olarak sana şunu söylemeliyim ki O, tek olduğu halde her şey ondan olmuştur. O, kutsallığın ve huzurun kaynağı, yüce kozmik varlıktır.

21 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Sana şimdi, bu konuda başka bir hikaye daha anlatacağım:

Her yerde ve her zaman var olan, muhteşem bir kaya varmış. Bu kayadan sayılamayacak kadar çok lotus çiçeği yükselirmiş. Yapraklarının bazıları birbirine değen, bazıları da tek başına olan bu lotus çiçeklerinin bazıları dışarıdan görünürmüş ama bazıları da kayanın içinde saklıymış. Çiçeklerinin bazıları yukarıya, bazıları aşağıya doğru duruyormuş, bazılarının kökü varmış, bazıları ise köksüzmüş.

Ey Rama bu kaya, aslında kozmik bilinçtir. Onun kayayla benzer olan yanı, kozmik bilincin de kaya gibi tek ve bütün olmasıdır. İçinde farklı farklı pek çok lotus çiçeği barındıran bu kaya gibi kozmik bilinç de içinde sayısız formlar bulundurmaktadır.

Bir heykeltraş, farklı heykeller yaptığında bu heykellerin hepsinin de özünün taş olması gibi yaratılış da kozmik bilinçten oluşan sayısız görüntülerdir. Ve aynı biçimde kayanın içinde sayısız formların potansiyel olarak durması gibi yaratılış da daima kozmik bilincin içinde potansiyel olarak yer almaktadır. Dünya diye görünen şey, gerçekte mutlak olan kozmik bilinçten başka bir şey değildir.

Farklı farklı görünen her şey Brahman'dır. Çiçekler nasıl tohumlarının özelliklerini taşıyan farklı formlar ise,

evren de kozmik bilinci içinde taşıyan, farklı formları barındırır.

Bu gerçek, kişinin bilincine yansıdığı zaman dualite diye bir şey kalmaz. Ne olursa ve nerede olursa olsun her şey, özünde Brahman'dır. Ve her şey, her zaman mutlak ve tam olan bilincin içinde potansiyel olarak bulunmaya devam edecektir.

22 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Yaratılışta yer alan zaman da, mekan da diğer faktörler de bilinçten başka bir şey değildirler.

Bütün düşünce ve kavramların tek ve bölünmeyen öze ait olduğunu bildiğimiz zaman onlara gerçek ya da gerçek değil diyebilir miyiz? Tohumdan olan şey, tohumdan başka bir şey değildir. Evrende yer alan ve farklıymış sanılan şeyler de aslında bir ve tektir. O halde evrende farklıymış gibi duran her şey özdür. Ve özde bölünme yoktur.

Bir tek kaya vardır. İçinden fışkıran lotus çiçeklerinin tümü de kayadan olmadır ve kayayla ilgilidirler. Aynı bunun gibi bilinçten yükselen farklı görüntüler bilince aittir. Her şey sadece Brahman'dır, sonsuz bilinçtir. Nasıl ki kayadan çıkan lotus çiçekleri kayada bir değişim ve etkilenme yaratmazsa, görüntüler de bilinçte bir durum yaratmazlar. Brahman, dünyalardan etkilenmez. Zaten gerçekte dünyalar, Brahman'dır ve ikisi, eş anlamlıdır.

Su diye bildiğimiz şey nasıl hidrojen ve oksijenden oluşmuşsa dünya diye görünen de Brahman'dan oluşmuştur. Nasıl tavus kuşunun rengarenk tüyleri, yumurtasının içinde gizli duran bir bilgiyse, tüm evren de potansiyel olarak sonsuz bilincin içinde öylece durmaktadır. Bu evrende olağanüstü farklılıkta görünen şeylere, bilge bir bakış açısıyla bakıldığı zaman tüm çeşitlilikler silinir, her şey sadece sonsuz bilinç olarak ve tek olarak görünür.

Sonsuz bilinç, tüm evrene yayılmıştır ve tüm evren, onun içinde yer alır. Varoluşun Brahman'la olan ilişkisindeki teklik ya da ayrılık, tavus kuşunun yumurtası ile olan ilişkisi gibidir.

23 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Ego duygusu, uzay ve yukarıda saydığım tüm kavramlar, karakterlerini özden almışlardır ama aslında onlar, hiçbir zaman var olmamışlardır. Olmayan bu şeyler yükselir ve görünür hale gelir. Ama azizler, tanrılar ve aydınlanmış olanlar görünenin ötesinde dururlar ve doğalarında var olan huzurun tadını çıkarırlar. Onlar, bakan ve bakılan olarak duran ikilemi ve zihnin oyunlarını aşmış olanlardır. Bu nedenle onların bakışları kıpırtısız ve sakindir.

Kutsal kişiler, bir yandan dünyada aktif bir rol oynarken bir yandan da dış dünyada olan bitenden hiç etkilemezler. Onların yaşam enerjileri sükunetle akar, bu nedenle zihinleri de sakin ve hareketsizdir.

Zihinlerini dünya işlerinde gerektiğinde kullanan bu kişilerin, bilinçleri mutlak olarak saf ve temizdir. Çünkü bilirler ki yalnızca O, vardır. Beden, duyular ve yaşam enerjisi, zihin, bilinçaltında gizli duran eğilimler, bireysel ruh, gerçek sanılanlar ya da rüya, boşluk ya da doluluk, zaman ya da mekan… Bunlar, aslında hiç olmamışlardır.

O'nun başlangıcı ya da sonu yoktur. Çünkü O, her zaman vardır, içeride ve dışarıda, her yerdedir. Her şey Brahman'dır. O, her şeyin ötesinde, hiç değişmeden, öylece duran, sonsuzluk, huzur, saflık ve sükunettir.

24 EYLÜL

Rama sordu:

Brahman, asla değişmediğine göre dünya diye bildiğimiz bu görüntüler nasıl oluyor da ondan yükseliyor?

Vasistha cevap verdi:

Gerçek değişim, bir şeyin başka bir şeye dönüşmesidir. Süt, kaymağa dönüşebilir. Ama sütten oluşan kaymak, tekrar süte geri dönemez, kaymak olarak kalır. Bu durum, Brahman için geçerli değildir. Çünkü O, dünya belirmeden önce de aynıydı, dünya yok olduğunda da aynı kalacak. O, dünyanın oluşumunun başında da sonunda da tam ve değişmeyen bilinç olarak, her zaman var olacaktır. Geçici olarak ortaya çıkan görüntüler, bilincin içinde oluşan hafif bir rahatsızlıktan başka bir şey değildir.

Brahman, bilincin ne öznesi ne de nesnesidir. Ortaya çıkan görüntülere ‘’Gerçek değil ‘’ diyoruz. Çünkü öz, görünür olsa da olmasa da her zaman tek ve mutlak gerçektir.

Rama sordu:

Saf bilinç olan özün içinde, hafif rahatsızlıklar nasıl var olabilir?

Vasistha cevap verdi:

Ey Rama, aslında iyi biliyorum ki sonsuz olan bilinç, tek gerçektir ve onun doğasında herhangi bir rahatsızlık olamaz. Karşılıklı iletişim olsun diye ve anlatabilmek için sözcükler kullanmak zorundayız. Brahman bile bir sözcüktür. Bilmeyen bir insana başka türlü nasıl ulaşabilirsin? Ben de dahil olmak üzere her şey, saf

Brahman'dır. Cehalet diye bir şey bile yoktur. Brahman'dan öte hiçbir şey yoktur.

Rama tekrar sordu:

Ama daha önce sen, benden cehaletin doğasını araştırmamı istememiş miydin?

Vasistha cevap verdi:

Evet, ama o zamanlar sen, henüz tam uyanmamıştın. Cehalet gibi, bireysel ruh gibi kavramlar hep kişileri uyandırmak için kullanılan basamaklardır. Kişilerin uyanması için adım adım ilerliyoruz. Eğer cahil bir kişiye '' Her şey Brahman'dır.'' desek o, bundan bir şey anlar mı? Ama sen, artık uyandın. Bu nedenle ben, şimdi seninle farklı konuşuyorum.

Sen Brahman'sın, ben Brahman'ım, tüm evren Brahman. Ne yaparsan yap, bu düşünce hep aklında olsun. Brahman ya da öz, tüm varoluşun tek gerçeğidir. Binlerce çanak çömlek nasıl çamurdan yapılmışsa, hava ve onun hareketi olan rüzgar nasıl aynı şeylerse bilinç ve onun içsel hareketi olan enerji de aynı şeydir.

25 EYLÜL

Rama dedi ki:

Bilinmesi gereken her her şey bilindi, görülmesi gereken her şey görüldü. Ne mutlu bize ki senin sayende Brahman'ın ölümsüzlük nektarı ile dopdolu olduk. Tamlık, tamlıkla tam oldu. Tamlık, tamlıktan doğdu, tamlıkla bütünleşti ve tamlığa yerleşti.

Ama ben yine de farkındalığımı pekiştirmek için soruyorum, lütfen beni bağışla. Biliyoruz ki hepimizde duyu organları var. Ancak kişi öldüğü zaman duyu organları işlevsiz hale geliyor. Bu nasıl oluyor?

Vasistha devam etti:

Saf bilincin dışında ne duyular, ne zihin ne de onlara bağlı olan nesneler vardır. Doğada var olduğu sanılan her şey, bilincin kendisidir.

Bilinç, eterik beden (puryaştaka) biçiminde belirdiği zaman, var olduğunu anlamak için kendisini dışsal objeler olarak yansıtır.

Gerçekte sonsuz olan bilinç, her türlü değişim ve farklılaşmadan özgürdür. Ama jiva dediğimiz ''Ben'' kavramı bilincin içinden yükselir. Bu yükselişle birlikte jiva, beden alarak yaşar ve hareket eder. '' Ben'' duygusuyla birlikte ortaya çıkan kavrama ego denir. Ego duygusundan yükselen düşüncelere zihin ve zihnin içinden yükselen farkındalığa da buddhi (akıl) denir. Bireysel ruh, kendisini algılamak için duyuları yaratır. Beden fikri yayıldığında, beden oluşur. Obje kavramı yayıldığında, objeler oluşur. Bu kavramlar, kendilerini

tekrar ederlerse yoğunlaşırlar ve o zaman da fiziksel beden meydana gelir. Aynı bilinç, kendisinin beden olduğunu sanır. ‘’ Ben bedenim’’ der. Böylece ortaya çıkan kişisel yanılgı, kişi ruhsal olarak uyanıncaya ve gerçeği anlayıncaya kadar devam eder.

Şimdi, nesnelerin nasıl algılandığını anlatayım. Sana söylediğim gibi, bilinçte ‘’ Ben’’ kavramı yükseldiği zaman bireysel ruh yani jiva, ortaya çıkar. Kendisinden yansıttığı duyular nedeniyle, dışarısı ve içerisi diye ikilik yaratır ve ikilemin varlığına inanır. Jiva, bunun bir yanılsıma ve yansıma olduğunu ve her şeyin, aslında kendisi olduğunu anlamazsa buna cehalet denir. Jiva, ikilik değil de her şeyin tek ve sadece yansıma olduğunu anlar ve uyanırsa buna da aydınlanma denir.

Sadece bir kavramdan ibaret olan jiva ve jivayla birlikte doğan her şey gerçekte bir varlığı olmayan yanılsamalardır. Deneyim dediğimiz şeyler de zihinsel ve optik illüzyonlardan başka şeyler değildir. Sadece ve her zaman var olan ise tek gerçek, saf bilinçtir.

26 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Zekadan, enerjiden ve kozmik elementlerden oluşmuş olan fizik beden veya ondan önce oluşan eterik beden, sonsuz bilincin içinden yükselen kavramlardır. Bedenler, rahimde tohumlandıkları an, var olduklarını bilirler. Kozmik elementlerin her biri, henüz tohum halindeki bedenlerde bulunan ilgili duyularla bağlantıya geçer.

Tabii ki bütün bunlar gerçekte var değildirler. Ama bu oluşuma dikkatle ve keskin bir zekayla baktığın zaman bile bunların yanılsama olduğunu anlamak zordur. Çünkü gerçek olmayanı, gerçek olmayan unsurlarla inceliyorsun. Biz serap sırasında görülen suyu konuşuyoruz. Hayal de su da, her ikisi de gerçek olmayandır. Gerçeği görebilmek, ancak gerçeğin ışığında bakmakla mümkün olur.

Sadece öz, vardır ve sadece o gerçektir. Onun dışında beden de, zihin ve duyular da ve tüm deneyimler de gerçek olmayanlardır. Bir çocuğun, karanlıkta hayalet gördüğünü sanması ve ona inanması gibidir her şey. Jiva, kendisinin dışında bir dünyanın varlığına inanır. Böylece farklı nesneler, zaman ve mekan ayrılıkları ortaya çıkar.

Özde ise bu tür ayrılıkların hiçbirisi yer almaz. Çünkü O, zamanın ve mekanın ötesidir. O, zamansızlık ve mekansızlıktır.

Sonsuz bilinç, kendi içinde doğal olarak yer almış olan bilgi nedeniyle bu ayrılıkları yaratır. Ve bu yaratılan dualite çok etkili bir güce sahiptir. Bu nedenle ondan özgürleşmek çok zordur. Dualite, Brahman'ın kendisinden

oluşmuş bir yapıdır. Böylece bedeni olmayan Brahman, dualite aracılığı ile beden almış gibidir.

27 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Bilinç, bir şeyin varlığını düşündüğü zaman, bunun gerçekleşmesi için doğa, hiçbir zaman cimri davranmaz.

Altın bilezikte iki şey vardır, altın ve onun bilezik olmuş formu. Aynı biçimde varoluşta da iki şey vardır. Bilinç ve maddi görüntü. Bilinç, her yere yayılmıştır. Zihin de düşünce üretmek için her an eylem içindedir.

Rüya sırasında kişinin zihni görüntülerle doludur. Rüyalar değiştikçe zihinde yer alan görüntüler de değişir. Jivanın bir bedenden diğerine geçmesi de böyle bir şeydir. Gerçek olmayan beden ölür ve yerine yine gerçek olmayan başka bir beden gelir.

Madde beden, eterik bedene bağlıdır. Eterik beden, zihin, ego ve beş elementten oluşmuştur. Öz formsuzdur, varlık ise yaratılışın içinde canlı ya da cansız bir çok bedende dolanır durur. Aydınlanma gerçekleşene kadar bu, böyle devam eder. Eterik beden uyanıklık, rüyalı uyku ya da derin uyku hallerinin hepsinde yer alır. O, cansız bedenlerde de sanki derin uykudaymış gibi atalet halinde durmaktadır.

Kişi rüyalı uyku ve derin uyku hallerinde de yaşamaktadır ama uyanıklık hali önemlidir. Çünkü kişinin, uyanıkken bilinci ve farkındalığı açıktır. Zihnin ötesine geçebilmek ve gerçeği fark etmek, bu durumdayken mümkündür.

Her bir atomun içinde, yüce öz yer alır. Kişinin bu bilgiye ve dünya diye görünenin sadece bir yanılsama

olduğuna uyanması gerekir. Bu yanılsama, zihinsel koşullanmaların ürünüdür ve kişiyi dünyaya sıkıca bağlar. En yoğun ve ağır koşullanma, cansız varlıklarda bulunur. Orta düzeydeki koşullanma, hayvanlarda kendisini gösterir. İnce koşullanma ise insan türüne aittir. Kişinin ayrılık ve dualite düşüncesinden, tüm evrenin sonsuz bilinçten ibaret olduğu birlik bilincine geçmesi, bu yüzden diğer türlere göre daha kolaydır.

28 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Samsara diye bilinen şey, Jivanın rüyasından başka bir şey değildir. Jivanın rüyası, insanın rüyasından farklıdır. Çünkü jivanın gördüğü rüyayı insan, uyanıkken deneyim olarak yaşar. Ama jivanın gördüğü rüyaların da kişinin deneyimlediği yaşamın da hiçbir gerçekliği ve dayanağı yoktur. Yani rüya neyse, yaşam da odur.

Evrenler, tek bir bilinç okyanusu içinde varlıklarını sürdürürler. Yama (Ölüm tanrısı) ve diğerleri evreni yönetmek üzere var olmuşlardır. Onların işi, yaşamı en doğru biçimde yönetmektir.

Nüfusun çoğalıp da yaşamın zorlaştığı ve kötülüğün ağır bastığı durumlarda diğer tanrılar ve Yama ne yapacaklarına karar verebilmek için derin meditasyonlara girerler.

Bir zaman gelir, insan nüfusu artar, gereksinmeleri karşılanamaz olur. Tanrılar paniğe kapılır ve bir çare bulması için Vishnu'ya başvururlar. Bunun üzerinme Vishnu, Krishna olarak dünyaya gelir. Arjuna da can dostu olarak Krishna'yla birliktedir. Arjuna'nın ağabeyi Yudhistrata, Dharma'nın oğludur ve erdemi yeryüzüne indirmekte rol oynamaktadır. Kuzenleri olan Duryodhana, Arjuna'nın diğer kardeşi Bhima ile savaşmaktadır. Kuzenler arasında cereyan eden bu savaşta on sekiz bölümlük büyük bir ordu yok edilir ve sonunda Arjuna'nın tarafı, savaşı kazanır. Krishna, böylece dünyayı ağır bir yükten kurtarmış olur.

Krishna ve Arjuna burada sıradan insanlar gibi görünürler. Arjuna, savaş alanında her iki tarafın da yakın akrabalardan oluştuğunu görünce büyük bir çaresizliğe kapılır. Ve acıyla Krishna'ya savaşmaktan vaz geçtiğini söyler. Bunun üzerine Krishna, ona en yüksek bilgeliği anlatır ve Arjuna'yı spritüel olarak uyandırır.

Krishna, Arjuna'ya der ki '' Öz, ne doğar ne de ölür. O, sonsuzdur, beden ölse bile o, asla ölmez. Eğer kişi öleceğini ya da öldüreceğini düşünüyorsa bu, onun cehaletindendir. Kim mutlak olan ve uzaydan bile daha ince olan bu sonsuz varlığı yok edebilir? Arjuna, unutma ki sen asla doğmadın ve sonsuz olan saf bilincin ta kendisisin.''

Tanrı Krishna, bunları konuşur ve Arjuna sonunda ona der ki '' Efendim, şimdi yanılgıdan tamamen kurtuldum ve senin lütfunla cehalet uykusundan uyandım. ''

Böylece Arjuna, savaşa odaklanmış, yapılması gereken her neyse adeta oyun oynarmış gibi bir hafiflikle görevini yerine getirmiştir.

29 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Rama, sen de bağımsızlık bilinciyle yaşa ve yaptığın her şeyi, Brahman'a sunarak ve sadece O'nu düşünerek yap. Böyle olursa tüm şüphelerinden kurtulacak ve gerçeği fark edeceksin.

Yüce düzey budur. O, guruların gurusudur. O, dünyayı aydınlatan ışıktır ve O, özdür. Her şeyin özünü oluşturan tek sağlam kaynak O'dur. Özü araştırma ruhundan yoksun olunca, dünya diye bilinen görüntüler ortaya çıkar. Oysa henüz dünya yokken de '' Ben '' vardı. O halde dünya nasıl olur da beni bağlar? Kişi, gerçeğe uyandığı zaman, bütün başlangıçlar ve sonlar yok olur. Dualiteyi aşmış olanlar için yani uyanık olduğu halde derin uykudaymış gibi rahat olanlar için yaşamın iniş çıkışları etkili olamaz. Çünkü onlar, yaşamdan özgürleşmiş kişilerdir.

Burada dünya diye beliren şey, sonsuz bilincin içindeki bir büyü gibidir. Dünya denilen bu büyüleyici oluşumda, gerçekte teklik de dualite de yoktur. Sözcükler, onların anlamları, öğrenci, öğrencinin hevesleri, bütün bunlar, sonsuz bilincin içindeki oyunlar gibidir.

Zihin, bilincin içindeki hareketten başka bir şey değildir. Dünyasal olan göz, bunu göremez. Bunu fark etmedikçe zihindeki düşüncelerin yoğunluğu ve hızı artar. Böyle olunca da cehaletin ve zihinsel aktivitenin birbirini kovaladığı sonsuz bir döngü oluşur.

İçsel zeka uyandıkça, zevke çekilme eğilimi azalır. Bu, olgunlaşmanın doğasıdır.

Özgürleşmek için duyulan arzunun kendisi de, aslında özgürleşmeye engel yaratır. Çünkü ne kadar kutsal da olsa, arzu duymak, ego ile ilgilidir ve kişiyi bağlar. Yapılacak şey, sürekli farkındalık içinde olmaktır. Çünkü bağlılık da özgürlük duygusu da zihinsel hallerdir. Kişi bilincini devamlı takip ederek egonun sesini kestiği zaman düşüncelerin kaynağı kurutulmuş olur. O zaman da ne bağlılık ne de özgürlük kavramı kalır. Özgürlük, kişinin kendi zihninden kurtulmasıdır.

30 EYLÜL

Vasistha devam etti:

Sonsuzluk bilinci, yüce varlığın öz doğasıdır. Brahma, Vishnu ve Shiva bu bilince yerleştiler ve böylece tanrı oldular. Bu düzeyi kazananlar için, ne acı vardır ne de ölüm. Sonsuzluğun ve sınırsızlığın içinde varlığını sürdürürken bir yandan da dünyasal işlerin içinde olsan bile, yüreğin hep haz ve huzurla dolu olur.

Rama sordu:

Zihin, akıl ve ego silindiğinde sonsuz bilinç nasıl belirir?

Vasistha cevap verdi:

Brahman'ı dışarıda değil içeride aramak gerekir. Çünkü Brahman, bütün bedenlerde ve her yerdedir. Ama O, tüm bölünmelerin ve ayrılıkların ötesinde yer alır. O, başlangıçsızdır, sonsuzdur, saftır ve değişmeyendir. Var oluş ya da gerçeklik, budur.

O, uzay olarak uzayın içindedir. Dokunma olarak dokunma, görme olarak görme, tad olarak tad, koku olarak koku, form olarak formdur. Bedende güç olarak bulunur. Toprakta toprak olarak, sütte süt, rüzgarda rüzgardır. Ateştir, zekadır, zihindir, egodur. Hareket etmeyende hareketsizlik, hareket edende harekettir. Cansızlardaki cansızlık, canlılardaki zekadır. O, tanrılarda kutsallık, insanlarda insanlıktır. O, zamanın ve mevsimlerin özüdür ve eylemdeki hareket, düzendeki düzen, varoluştaki varoluş ve ölümdeki yok oluştur. O, çocukluk, gençlik, yaşlılık ve ölümdür.

Şunu anla ki O, her yere yayılmış, tek, mutlak ve bölünmez olandır.

Valmiki araya girdi, günün sona erdiğini ve herkesin dua için toplanacağını söyledi.

1 EKİM

Vasistha devam etti:

Sonsuz bilincin içinde beliren yaratılış, geçici hatta anlıktır. Yaratılışta, önce kavram olarak düşünce belirir. Düşünce, bir süre sonra tezahür eder. Rama, sana şimdi bu konuyla ilgili bir efsane anlatacağım.

Bir zamanlar, yaşamını meditasyona adamış bir münzevi varmış. Bu adamın zihni, meditasyon sayesinde öylesine saflaşmış ki içinden geçeni anında materyalize edecek bir güce sahip olmuş.

Bir gün meditasyon sırasında zihni iyice odaklanır hale gelmiş ve aklından ‘’Dindar olmayan cahil bir ailede doğsaydım nasıl olurdu’’ diye bir düşünce geçmiş. O an, bir aşirette yaşayan ve içinde herkes gibi ‘’ Ben’’ duygusu taşıyan biri olmuş. Bu kişi, kutsal metinleri bilen brahman bir ailede erdemli bir yaşam sürdüren birisi olduğunu hayal etmiş ve brahman olmuş. Bu brahman, kendisini güçlü bir kral olarak düşünmüş ve bir kral olmuş. Bir zaman, soylu eğlencelerle oyalanan bu kral, kendisini göksel bir peri olarak düşünmüş, peri olmuş. Aynı biçimde, peri bir geyik düşlemiş.(Şüphesiz, hayvanlar da rüya görürler.) Bu kez geyik bir sarmaşık hayal etmiş, sarmaşık da içsel bilincinde bir arı yaratmış. Arı, sarmaşıkların nektarını içmiş. Nektar, arının çok hoşuna gitmiş

Bir gece, bir fil, sarmaşığa yaklaşmış, onu dalından koparmış ve üzerindeki arıyla birlikte ağzına atmış. Arı ise fili görür görmez onun hakkında düşünmüş ve o da bir fil

olmuş. Bir kral, bu fili yakalamış, bu fil, bir arı kovanı görmüş eski yaşamının izleriyle bir arı olmuş. Arı, vahşi sarmaşıktaki çiçeklerden nektar içmiş ve sarmaşık olmuş. Sarmaşık, fil tarafından koparılmış ama o da daha önce bir kuğu olmayı hayal ettiği için, çevredeki göllerden birinde yüzen bir kuğu olmuş.

Bir gün bu kuğu, başka kuğularla birlikte gölde yüzerken münzevi, onu görmüş ve meditasyonunda düşünmüş. Bilinci, onu bir kuğuya dönüştürmüş.

2 EKiM

Vasistha devam etti:

Kuğu, tanrı Rudra'yı düşünmüş ve kalbinden '' Ben Rudra'yım. '' düşüncesi yükselmiş. Anında kuğu bedenini bırakıp Rudra bedenine bürünmüş. Rudra, gerçek bilgiye ve bilgeliğe sahipmiş. O, tüm geçmiş yaşam deneyimlerini hatırlıyormuş çünkü O, bir tanrıymış

Rudra geçmişi hatırlamış ve demiş ki:

Bu dünya diye beliren mayaya dikkatle bak! O, tamamen hayal olmasına karşın ne kadar da gerçekmiş gibi görünüyor. Sonsuz bilinçten önce zihin yükseldi, sonra da nesnel bir dünya oluştu.

Ben bir gün, kozmik elementlerden etkilendim ve içimde bireysel ruhu hissettim. Bu nedenle, bir zaman geldi ve kendimi, inzivada yaşayan bir adam olarak buldum. Münzevi hayatı yaşarken gerçeğin bilgisine sahiptim, huzurlu bir zihnim vardı.

Birbirini takip eden düşüncelerden sonra gelen, öncekinden daha güçlü olursa o, gerçekleşir. Bu böyle olduğu için mutlu yaşayan münzevi bir gün '' Sıradan bir insan nasıl olur?'' diye merak etmiş ve bir aşirette yaşayan sıradan bir adam olmuş. Bir süre sonra bu adamın yüreğinden bir kral gibi olmak dileği yükselmiş ve kral olmuş. Bir bitkinin suyu emerek meyve vermesi gibi kral da perilerin zevklerine benzer ince zevklerin içine dalmış. Bu yüzden bir süre sonra peri olması kaçınılmazmış. Peri, geyik olmuş, geyik sarmaşık olmuş. Derken sırasıyla arı

ve fil bedeni biçiminde bir çok formlar birbirini takip etmiş.

Ben, özümde Rudra olduğum halde geçmiş yüz yaratılış döngüsünde, pek çok bedenler ve yaşamlar deneyimledim. Sonra, tanrının lütfuyla Rudra olduğumu hatırladım ve yeniden Rudra'ya dönüştüm.

Kişi, eğer aydınlanmış bir varlıkla birlikte olursa içinde, iyiyi ve yüksek olanı uyandırır ve kalbinde, aydınlanmış varlık gibi olmak arzusu belirir. Bu arzu kalıcı olur da sürekli hale gelirse bir gün bu arzu, gerçeğe dönüşür

3 EKİM

Rudra devam etti:

‘’ Ben bu bedenim’’ boş bir inanıştır. Kişi, bu konuya dikkatle baktığında bedenlerin gelip geçiciliğini ve bugün var olan her şeyin, yarın yok olacağını fark eder. Eğer bu gerçeğe karşın yine de illüzyonda yaşamayı seçerse, bunun kisiye zaman kaybettirmekten başka bir zararı olmaz.

Ben, şimdi bu rüyaya benzeyen dünyasal yaşamın altında yatan gerçeği ve bunun nasıl düzeltilebileceğini sana anlatacağım.

Vasistha devam etti:

Rudra, bunları söyledikten sonra münzevinin yatmakta olan bedenine gitmiş, onu uyandırmış ve her şeyi hatırlaması için ona ilham vermiş. Münzevi, Rudra’nın aslında kendisi olduğunu görmüş. Ve bir anda tüm geçmişi gözünün önüne gelmiş.

Sonra ikisi birlikte sonsuz bilincin içinde yer alan ve kendisinin bireysel ruh olduğunu düşünen aşiret adamına gitmişler. Onun da bedenini canlandırmışlar. Üçü birlikte yanı başında perilerle birlikte uyumakta olan krala gitmişler, onun da gerçeğe uyanmasını sağlamışlar. Sonra da hep beraber kuğunun yaşadığı göle gitmişler.

Geçmişten gelen yüz Rudra dünyaya yönelmişler. Hepsi de kendilerinin sonsuz bilincin, farklı bedenlerinin içinde yer aldıklarını görmüşler. Bu bedenlerin içinde dünyaya bağlandıklarını ve aslında kendilerinin bütüne ait olduklarından tamamen habersiz olarak burada

yaşadıklarını anlamışlar. Tek tek kıyıya vuran dalgaların, okyanustan habersiz olmaları gibi bir şeymiş bu.

Kişiler, uyanana kadar bu rüya böyle devam eder. Bilincin kişiselmiş gibi algılanması cehalet, bundan kurtulmak ise özgürlüktür.

4 EKİM

Vasistha devam etti:

Sonunda hepsi de Rudra sayesinde ruhsallığın bilgisini kazanarak ve aslında Rudra'nın özünü hep içlerinde taşıdıklarını anlayarak huzurlu bir yaşama kavuşmuşlar. Rudra, kişiler aracılığı ile yükselen mayanın gücünü göstermiş ve onlara, bu bilgilerle yaşarken dünyadaki rollerini güzelce oynamaları gerektiğini anlatmış. Yine onlara, dünyasal döngünün sonunda, hepsinin yüce bilince ulaşacaklarına ve bunun sonsuza kadar süreceğine dair söz vermiş.

Rama sordu:

Bireysel ruhların hepsi, o münzevi kişinin hayalinden dolayı ortaya çıkan varlıklar değil miydi? Peki, onların gerçek birer varlığa dönüşmeleri nasıl mümkün oldu?

Vasistha devam etti:

Hayali kavramların, gerçek olabileceği fikrinden kurtulmalısın. Hayal olanın, sadece hayal olduğunu anladığında gerçek, tüm gerçekliği ile karşına çıkar. Rüyada görülen nedir ve gerçekleşen hayal nedir? Bir yolcunun, uzay içinde seyahat ettiğini ve deneyim kazandığını düşün.

Her şey, sonsuz bilincin içinde yer alır ve kişi orada ne görürse onu deneyimler.

Düşünce formlarının rüyaya benzeyen doğasını sadece yoga yapanlar anlayabilir, diğerleri değil. Ancak tanrı Shiva'nın idrakiyle yaşayanlara açılan bu gerçekler, senin önünde şimdi anlaşılmak için hazır beklemekteler.

Tüm önyargı ve yanlış anlayışlar terk edildiği zaman, gerçekler apaçık ortaya çıkar. Bu bilgileri kavramak isteyenler, kendilerini saf bir aşkla ve tüm kalpleriyle O'na adamalılar. Kişinin sadece gerçeğe odaklanması gerekir. Münzevinin ve diğerlerinin Rudra olması aynen böyle oldu. İçlerindeki Rudra bilinci tamamen aydınlığa çıkınca uyandılar ve hepsi, birbirini tanır hale geldiler. Ama onların gözlerinin önünde duran perdenin kalkması yine de tabii ki Rudra'nın lütfu ile gerçekleşti.

Tek noktaya odaklanmış olan bir meditasyonla kişi neyi isterse o şey, gerçekleşir. İnsan yaşamı ya da tanrısal bir yaşam, tamamen kişinin iradesine bağlıdır.

5 EKİM

Vasistha devam etti:

Gerçek öz olan sonsuz bilinç, tüm potansiyeliyle herkesin içine yerleşmiştir. Ancak jiva, bu muhteşem potansiyelin sadece bir kısmını kullanabilir. Ne kadarını kullanacağı da kişinin bilincine göre değişiklik gösterir.

Sonsuz bilinç, genişlemez ve küçülmez. Ama jivanın bilinci kendi algısı kadardır.

Bir yogi ise, bilincin sonsuzluğunun farkında olarak yaşar. O değişik yerlerde ve türlü biçimlerde kendisini gösterebilir. Bu, modern bir anlatımla, stüdyodan yayın yapan bir televizyon kanalının bilgiyi, tüm çevreye iletmesi gibidir.

Aynı biçimde tanrı Vishnu, yerinden kımıldamadan kendisini, dünyada enkarne edebilir. Ya da kutsal ritüellerin tanrısı olan İndra, yeryüzünde yapılan bir çok ritüelde de yer alabilir. Vishnu, kendisine inanan ve onu kalplerine davet eden bir çok kişinin dileğini yerine getirmiştir.

Münzevinin hayalinden yarattığı kişilerin var olması da aynen böyle gerçekleşti. Sonra da bu kişiler, Rudra bilincine sahip oldular ve dünyanın değişik yerlerinde yaşamaya devam ettiler. Hepsi de bir süre farklı rollerde bulunup sonra Rudra'ya geri döndüler.

Bunlar, münzevi kişinin bilincinde beliren ve ondan bağımsızmış sanılan, geçici görüntülerdi. Sonsuz bilincin içinde sayısız doğumlar ve ölümler gerçekleşir. Bunlar önce kendilerinin birey olduklarını sanırlar ama mutlaka

sonunda gerçeğe uyanırlar. İnsanlar, uyanana kadar bir rüyadan diğerine geçerler ve sayısız acılar yaşarlar.

Rama sordu:

Efendim her şeyin gerçekmiş gibi oluştuğunu ve gerçek sanıldığını söylediniz. Peki bana münzevi olan o kişinin, gerçekte nerede var olduğunu söyler misiniz?

Vasistha cevap verdi:

Bu sorunun cevabı için derin düşünceye girmeliyim. O nedenle cevabı sana sonra bildireceğim.

6 EKİM

Vasistha devam etti:

Ey Rama, benim sevgili prensim, İçimdeki bilgelik gözünün yardımıyla her yerde o münzeviyi aradım. Evrende, hiçbir yerde onu bulamadım. Bir hayal, nasıl olur da dışarıda gerçekmiş gibi görünebilir?

Kuzey yönünde ilerledim. Bir karınca tepesinin üzerine inşa edilmiş büyük bir tapınak gördüm. Orada pek çok kişi yaşamaktaydı. Münzevi bir kişinin kulübesi de oradaydı. Bu kişi sarı başlıydı ve derin bir meditasyon içindeydi. Müritleri dışarıda onun meditasyondan kalkıp kendilerine talimat vermesi için bekliyorlardı. Rahatsız etmemek için hiç kimse kulübeye girmiyordu. Münzevi, yirmi bir günlük meditasyonun son günündeydi.

Yirmi bir günlük dediğimiz bu süre başka bir vizyonda binlerce yıla denk gelebilir. Burada karşıma çıkan münzeviden önce başka bir münzevinin daha yaşadığını, buradakinin ikinci münzevi olduğunu anladım. Ama benim asıl aradığım üçüncü münzeviydi ve o, başka bir yerde ve başka bir zamanda olmalıydı.

Sonunda başka bir evrende onu buldum. Bu evren, bizim yaşadığımız evrene çok benziyordu ama onu başka bir Brahma yaratmıştı.

Burada da sayısız varlık vardı. Bu varlıkların bazıları, birbirleriyle aynıydı bazıları benzerdi, bazıları da birbirlerine çok az benziyorlardı. Şüphesiz bu ortaya çıkan görüntüler sadece mayanın oyunuydu ama bu oyun, yüce

kişileri bile şaşırtacak ve yanılgıya düşürecek kadar gerçek görünüyordu.

Bütün bunlar, saf olan sonsuz bilinçten yükselen ama mayanın içinde saflığını kaybeden görüntülerdir. Bu görüntülerin gerçekliği, mutlak değil, göreceli bir gerçeklikti.

7 EKİM

(Rama'nın babası) kral dedi ki:

Ey kutsal adam, bu münzevi kişinin meditasyon yaptığı yeri söyle, ben hemen askerlerimi yollayım ve onu uyandırıp buraya gelmesini sağlayım.

Vasistha cevap verdi:

Kralım, şu anda o kişi, adeta cansız gibi. Onu, canlandıramayız. Ruhu özgürleştiği için, dış dünyadan yapılacak olan müdahalelerin de onun üzerinde bir etkisi ve gücü olamaz. Müritleri kapısının dışında, sürenin dolmasını ve münzevinin meditasyondan kalkmasını bekliyorlar. O, geri geldiği zaman müritlerine, kendisi bedeninden ayrıldığı zaman, yerine kimin geçeceğini haber verecek. Çünkü kişi aydınlandığı zaman beden, işlevini yitirir.

Bu maya (dünya ya da aldanış) doğası gereği geçicidir. Onun, hem süresi hem de özellikleri sınırlıdır. Gerçeğin bilgisine ulaşmadıkça mayanın malzemeleriyle, dünya okyanusunu aşmak mümkün olamaz.

Bileziğin altından yapıldığını görmek ve bileziğe yönelmek yanlış bir bakış açısıdır. Dünyanın ortaya çıkması, bu yanlışlıktan kaynaklanır. Dünyanın yüce öz ile olan ilişkisi, dalgayla okyanusun ilişkisine de benzetilebilir. Gerçek anlaşıldığı an, ikilik ortadan kalkar. Tüm kavramlarda görüneni değil, onun ötesindeki gerçeği anlamak gerekir. Evren, jivanın yarattığı sonsuz görüntülerden oluşmuştur. Her şey aslında Brahma'nın düşüncesinden olmuştur. Ve O'nun tüm özelliklerini

içerir. Kişi, Brahman olan ve Brahman'a ait olan, mutlak saf bilince ulaştığı zaman her şeyin bir rüya olduğu gerçeğine uyanır.

Kişinin zihnine bir düşünce girdiği zaman, bunu sonsuz bilinçten sıyırır alır. Buradan bir sürü deneyimler ortaya çıkar.

Zihin, yüce özden bağımsız mıdır? Zihin dediğimiz şey, yüce özün kendisi değil midir? Jiva, beden ve her şey, yüce özün yansımalarıdır. Bütün olaylar, sonsuz olan yüce bilincin içinde cereyan eder. Her şey hayali görüntülerdir. Burada ne hareket vardır, ne hareketsizlik, ne teklik vardır, ne çokluk. Her şey olduğu gibidir. Bölünme, cehaletin ürünüdür. Görüntünün silinmesi ancak kişinin uyanmasıyla mümkün olur. Kişi sonunda tüm şüphelerden arınarak gerçeğe aydınlanır. Cehalet, gerçek dışıdır. Ortada ne gören, ne görünen ne de görülecek bir şey vardır. Her şey, sonsuz bilinçtir. Beden de bedenle gelen deneyimler de, her şey, sonsuz bilinçtir.

8 EKİM

Vasistha devam etti:

Ey Rama, zihindeki hareketlilikten kurtul ve derin uykunun sessizliğine yerleş.

Rama dedi ki:

Efendim konuşmada sükunet, gözde sükunet, diğer duyu organlarında sükunet diye bir şey duydum. Hatta kişiler, bunun için mutlak yanlızlığa çekiliyorlar. Derin uykunun sessizliği nedir?

Vasistha cevap verdi:

Rama, iki türlü muni (sessizliği yaşayan kişi) vardır. Bunlardan biri yalnızlık köşesine çekilmiştir, diğeri ise özgürlüğe kavuşmuştur.

Birincisi, duyularını zapt etmeye çalışır. Bunun için zor kullanır. Bu fanatik bir durumdur. İkincisi ise özgürleşmiş ve gerçek olmayana değil gerçeğin kendisine yönelmiştir. Özgür olan kişi, sıradan bir yaşam içindedir, davranışları da öyledir. Ama onun zihni sakin ve huzurludur.

Dört tür sessizlık anlatılır. 1- konuşmamak 2- duyuları algıya kapatmak 3- her türlü şiddetten uzaklaşmak 4- derin uyku sessizliği

İlk üçü, katı önlemler ve disiplinler gerektirir. Bunlar, zorlamayla olan, bu yüzden tatsız durumların ortaya çıkabileceği durumlardır. Oysa dördüncüsü özgürleşmekten kaynaklanan doğal ve kendiliğinden beliren bir haldir. Bu nedenle kalıcı ve çok kıymetli bir süreçtir.

Derin uyku sessizliğinde yaşam gücü ya da prana ne yönlendirilir ne de geri çekilir. Duyular ne beslenir ne aç bırakılır. Dualite algısı ne ifade edilir ne de baskılanır. Zihin ne zihindir ne de zihinsizliktir. Burada çaba yoktur. Bu durum, derin uykuya benzer ve bunun için meditasyon şart bile değildir. Her şey doğal ve olduğu haliyledir. Burada ne özgürlük ne de şüphe duygusu konu değildir. Gerçekse gerçektir, değilse gerçek değildir. Ben ve diğerleri diye bir kavram kalmamıştır. Sadece saf varoluş, saf evren vardır.

9 EKİM

Rama sordu:

Nasıl oldu da dünyada Rudra, yüz ayrı kişi olarak var oldu?

Vasistha cevap verdi:

Münzevi kişi, yüz Rudra'nın varlığını hayal etti. Zihin eğer safsa ve içinde gerçekleşmesi için bir engel yoksa, düşünce hemen hayata geçer ve deneyimlenir. Onun zihninde beliren herhangi bir düşünce, hemen maddi dünyada ortaya çıkar.

Rama tekrar sordu:

Efendim, Rudra, hangi kurallara ya da esaslara dayanarak kendisini dünyada farklı formlarla enkarne etti?

Vasistha cevap verdi:

Tanrılar, mükemmel varlıklar ve özgürleşmiş kutsal kişiler, herhangi bir kurala veya koşula bağlı değildirler. Kurallar, gelişmemiş zihinleri yönetmek için konulmuştur. Böyle kişiler, bir şeye niyet ederken doğru olan koşullara göre davranırlar. Bu biçimde olmasa, dünyada büyük düzensizlik olur, güçlü olan zayıf olanı ezer.

Yüce varlıklar, kendi kişisel tercihleri tarafından yönetilmezler. Onların farkındalıkları ve duyarlılıkları yüksek olduğu için, kişisel istekleri ve tepkisel davranışları yoktur, eylemleri saftır ve her zaman olması gerekene hizmet ederler.

Brahma, Vishnu ya da Shiva, kendilerini enkarne edebilirler. Bu tür durumlarda, kişilerin eylemleri, övgünün ya da yerginin, kabulün ya da reddetmenin

ötesindedir. Onların zihinlerinde ‘’ Ben ve diğerleri ‘’ biçiminde bir kavram olmaz.

Beden almamış varlıklardaki sükunet konusunda ayrıntıya girmek istemiyorum. Çünkü sen şu anda bedenlenmiş olarak karşımda duruyorsun. Ama sana şunları söylemeliyim ki, tam olarak uyanmış kişiler, sürekli olarak samadhi durumunda yaşarlar. Bunlara, sankhya - yogi denir. Bu varlıklar, pranayama yaparak, bedensizlik düzeyine ulaşırlar. Böyle, pranayama ile bedensizlik düzeyine ulaşınca da onlara yoga - yogi denir. Aslında bu ikisinin düzeyi de aynıdır. Her ikisi de zihinsizlik yolundadır. Adanarak yaşamak ve sürekli pranayama sayesinde zihinlerindeki hareket yani düşünce silinir. Özgürlük budur. Özgürlük konusuyla ilgili olan bütün kutsal metinlerdeki bilginin temeli, budur.

10 EKİM

Rama sordu:

Efendim, madem ki özgürlük, prananın hareketinin durmasıyla gerçekleşir, o halde ölen herkes özgürlüğe kavuşur.

Vasistha cevap verdi:

Prana bedeni terk ederken bedende bulunan elementleri de beraberinde götürür. Bu elementler, vasanalar tarafından kristalize edilmiş durumdadırlar.(Vasana, zihinsel koşullanmaların, anıların, geçmiş yaşam izlerinin ve kişisel eğilimlerin toplamına verilen addır.) Kişi, bunlara tutunmuş olarak yaşar. Ölüm halinde prana, elementlerle birlikte bedeni terk ederken tüm vasanaları da yüklenerek gider.

Zihinde yer alan vasanalar yok edilmedikçe prananın hareketi bitmez. Vasanalar bitmedikçe, bedenli de olsa bedensiz de olsa zihin, varlığını sürdürür. Kişi, kim olduğuna uyanana kadar vasanalar devam eder. Aydınlanmak demek, kişinin uyanması, gerçekliği olmayan her şeyden vazgeçmesi demektir. Bu uyanışla birlikte, vasanalardan, zihinden ve pranadan oluşan zincir, yok olur. Zihin, vasanalardan oluşmuştur. Vasana, kalmayınca zihin de kalmaz. Yüce düzey bu demektir.

Prana, yani yaşam enerjisi zihinle ilişkilidir. Bu, çiçekle onun kokusu arasındaki ilişki gibidir. Çiçek yok olunca koku da kalmaz. Prana durunca zihin de durur.

Zihin, arzulardan kurtulduğu takdirde pranayla birlikte yok olur ve geride fark edilmeyi bekleyen ve özleyen öz

kalır. O halde anlaşılıyor ki zihin demek cehalet demektir. Cehaletten kurtulmak, uyanmak demektir.

Zihin, gerçeği bir kere denese, onun cazibesinden asla vazgeçemez. Böyle olunca da zihinde yer alan samsara (doğum, ölüm çemberi) tohumları yanar, kaybolur. Onlarla birlikte vasanalar tamamen silinir. Kişi, satvaya köklenir ve bundan böyle ortaya çıkan içsel ışık, ona rehberlik eder.

11 EKİM

Vasistha devam etti:

Mokşa ya da özgürlük denilen şey, kişinin gerçeğe uyandığı zaman bireyselliğinin kaybolması halidir. Bireysellik kalmayınca bireye ait bir zihin de kalmaz.

Rama, şimdi sana bir vampirin öyküsünü anlatacağım:

Ormanda yaşayan bir vampir varmış. Bu vampir, ölümü hak etmediğine inandığı kişileri öldürmezmiş. Bir zaman gelmiş, çevrede aradığı gibi bir insan bulamayınca vampir, şehre gitmiş ve orada kralla karşılaşmış.

Vampir, krala demiş ki:

Şimdi sana bazı sorular soracağım. Bu sorulara doğru cevaplar ver.

Işınlarıyla tüm evreni aydınlatan güneş nedir? Uzayda kendisini gösteren ulu rüzgar nedir? Kişi, adeta uykudaymış gibi bir rüyadan diğer rüyaya gidip gelirken asla kaybetmediği içsel cevherin, özü nedir?

Muz ağacı, kabuklarından soyulur ve sonunda derininde bulunan öze ulaşılır. Dünya diye ortaya çıkan görüntülerin de özüne ulaşmak ve gerçeği bulmak mümkün müdür? Kayanın içinde duran yontulmamış heykel gibi, dünyanın da potansiyel olarak içinde yer aldığı bir kaynak var mıdır?

Eğer bu sorulara verdiğin cevaplar beni tatmin ederse, senin canını bağışlayacağım.

Kral cevap vermiş:

Ey vampir, bu evren, meyvenin üstünün kabukla örtülmesi gibi, bir takım örtülerle kaplanmıştır.

Meyvenin sayısız türleri, ağaçta pek çok dal, ormanda binlerce ağaç ve tepelerde ormanlar vardır. Bir ülkede bir sürü tepe, bir kıtada pek çok ülke, boşlukta pek çok kıta, bir sürü okyanus ve okyanusta sayılamayacak kadar çok varlık vardır. Yüce varlık bütün bunların hepsini çelenk gibi boynunda taşır. Güneş, ışınlarıyla böyle yüce varlıkları aydınlatır. Güneş dediğimiz, yüce bilincin parıltısıdır. Ve yine güneşin aydınlığı, sayılamayacak kadar çok varlığı görünür kılar.

Yüce varlık, saf bilinç olarak görünür olmuş, zaman ve mekan böylece meydana gelmiştir. Dünya diye görülen bu varoluş, tek gerçek olan saf bilincin ete kemiğe bürünmüş ve giyinmiş halidir.

Bu cevaplar, kralın ağzından dökülünce vampir, derin bir sessizliğe bürünmüş.

Ey Rama, sen de hikayedeki kral Bhagiratha gibi gerçeğin bilgisine sıkıca sarılırsan, dünyadaki yaşamını hiçbir direnç göstermeden, teslimiyetle yaşarsan ve hayatın akışıyla tam bir uyuma girersen insanların imkansız sandığını başarır, gerçeği apaçık görürsün.

12 EKİM

Rama'nın ricası üzerine Vasistha şu öyküyü anlattı:

Bir zamanlar, Bhagiratha adında bir kral varmış. Bu kral, kutsal kişileri ödüllendiren, şeytansı davranışları cezalandıran ve dharmaya uygun yaşayan bir kralmış.

Bhagiratha, kutsal Ganj nehrini cennetten indirip ülkesine ve dünyaya kazandırmış ve böylece bu dünyada cenneti yaratmış. Bunu yaparken Brahma, Şiva ve kutsal Jahnu'yu ikna etmek için çok çaba harcaması gerekmiş.

Bhagiratha, daha gençken bile, gerçek olanla olmayanı ayırabilen bilge bir kişiliğe sahipmiş. O, gençken şöyle düşünürmüş, '' Bu dünyasal yaşam gerçekten de temeli olmayan, aptal bir süreç. İnsanlar, aynı şeyleri her gün tekrar edip duruyorlar. İnsanın, bu kısır döngüden kurtulması ve özgür olması için çıkar gözetmeden yaşaması gerekir. Aksi takdirde yaşam, ziyan edilmiş olur.

Böyle düşünen kral, aziz Tritala'ya sormuş:

Efendim, acıdan, yaşlılıktan ve ölümden kurtuluşun bir yolu var mıdır acaba?

Tritala demiş ki:

Kişilerin acı çekmekten kurtulmaları için tüm bağlılıklarından ve şüphelerinden özgürleşip gerçek bilgiye köklenmeleri gerekir. Gerçek bilgi, ayrılığın olmadığını, her şeyin tek ve tam olduğunu bilmek demektir. Tek ve tam olmak, saf bilincin doğasının gereğidir. Saf bilinç, sonsuzdur, her yerde ve herkestedir.

Bhagiratha sormuş:

Ben, öz olanın gerçek ve sonsuz olduğunu, bedenin gelip geçici olduğunu biliyorum. Ama bu bilgiye nasıl köklenmeli ve ona nasıl sağlamca bağlanmalıyım?

Tritala demiş ki:

Zihinsel bilgi, gerçek bilgi değildir. Kişi, eşine, çocuğuna ve evine bağımlı olmamalıdır. Kederde ve sevinçte dengede kalmalı ve yalnızlığı sevmelidir. Bunun için, gerekli olan inanca ve donanıma sahip olmak gerekir. Böyle bir kişinin içinde, zamanla ego duygusu incelir.

Bhagiratha sormuş:

Ego duygusu, bedene sıkıca bağlandığında o bağ, nasıl çözülür?

Tritala cevap vermiş:

Zevk veren şeylerden azimle vaz geçersen, ego denilen hapishaneden kurtulursun. Ego yok olunca o zaman içinde saklı duran yüce benlik, açığa çıkar.

13 EKİM

Vasistha devam etti:

Bhagiratha, gurusundan duyduklarını, talimat gibi ele almış. Her şeyi geride bırakıp kendisini tamamen gerçeğe adamaya karar vermiş. Üç gün içinde hiç düşünmeden malını mülkünü din adamlarına ve akrabalarına dağıtmış. Krallığı da sınırın karşısında bulunan düşman ülkeye devretmiş. Böylece hayatından sahip olduklarıyla birlikte düşmanlığı da kaldırıp atmış. Üzerine bir çaput parçası geçirmiş ve ormanın derinliklerinde yalnızlığa çekilmiş.

Çok kısa bir zamanda kendisini yüce huzurun içinde bulmuş. Bir gün dilenmek için hiç farkına varmadan terk etmiş olduğu topraklara girmiş. Halk, hemen tanımış, ona geri gelmesi için yalvarmaya ve tanrıya dua etmeye başlamış. Bhagiratha ise onların sadakalarından başka hiçbir şeyi kabul etmemiş. Halk çok ağlamış, ağıtlar yakmış fakat eski kral, bir kaç gün sonra ülkeyi bir kez daha terk etmiş.

Bhagiratha, gurusuyla tekrar buluşmuş. İkisi birlikte hep ruhsallıktan konuşarak günlerca yürümüşler. ‘’ Bu bedeni neden hala taşıyoruz?’’ demişler, sonra bedenli olmanın bir fark yaratmadığını söylemişler. Sonra,

‘’ Durduğu kadar dursun.’’ demişler. Kederi de sevinci de bırakmışlar, orta yolu takip etmişler. Tanrılar ve kutsal varlıklar, onlara servet ve mistik güçler teklif etmişler, onlarsa bu teklifleri kuru bir ot parçasına denk tutmuşlar ve hiç iltifat etmemişler.

O günlerde ülkenin birinde bir kral arkasında varis bırakmadan ölüvermiş. Bunun üzerine bakanlar uygun bir aday arayışına çıkmışlar. Bhagiratha, üzerinde bedenini örten bir çaput parçasıyla oralarda dolaşıyormuş. Bakanlar, gördükleri bu adamın kral olmak için uygun olduğunu anlayıp onu süslü bir filin üzerine bindirmişler ve kral ilan etmişler. Bhagaritha orada krallık yaparken eski ülkesinin halkı bunu haber almış. Hemen gelmişler ve kendilerinin de tekrar kralı olması için yalvarmışlar. Bhagaritha, bu kez kabul etmiş. Bir zaman sonra Bhagaritha tüm dünyanın kralı olmuş ve içindeki huzuru koruyarak sakin bir zihinle, arzuya ve kıskançlığa kapılmadan üzerine düşen görevleri en iyi biçimde yerine getirmiş.

Günlerden bir gün Bhagiratha, atalarının ruhlarını rahatlatmak ve onları memnun etmek için Ganj nehrinin sularından alıp, toprağa sunmak gerektiğini duymuş. Bunun için görevlerini bakanlara devredip tekrar inzivaya çekilmiş. En zor disiplinleri uygulamış, tanrıları ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmış. Sonunda Ganj nehrini dünyaya getirme arzusunu gerçekleştirmiş. O zamandan beri Ganj nehri, tanrı Shiva'nın kutsamasıyla dünya üzerinde akmaya başlamış.

14 EKİM

Vasistha devam etti:

Rama, sen de Bhagiratha gibi her zaman dengeli ve huzurlu ol. Şimdi de sana her şeyi terk ederek hiç kımıldamadan oturan Sikhidhvaja'nın öyküsünü anlatacağım:

Bir zamanlar, birbirlerine karşı büyük bir aşkla bağlı olan, bu nedenle öldükten sonra da yeniden bedenlenerek tekrar buluşan iki aşığın öyküsünü anlatacağım.

Rama sordu:

Efendim bir çift dünyadaki yaşamlarını bitirip öldükten sonra nasıl olur da tekrar aynı rollerle dünyaya gelirler?

Vasistha cevap verdi:

Bu doğanın çok incelikli bir yasasıdır. Bazen bollukla yaşayanlar tekrar aynı bolluk içinde doğarlar. Bazıları daha önce hiç olmadıkları biçimde doğarlar. Bazıları yeniden doğmazlar. Bu, denizin dalgaları gibidir. Dalgaların bazıları, önce gelen dalgaya benzer ama bazıları da hiç benzemez.

Ülkenin birinde, Sikhidhvaja adında, her bakımdan üstün ve mükemmel bir kral varmış. O, erdemli, adil, cesur ve zarif bir insanmış. Babasını erken yaşta kaybetmiş, tahta geçmek için çok genç olduğu halde babasından kendisine kalan tahta oturmuş. Çevresinde yer alan kendisi gibi üstün nitelikli kişilerle birlikte, ülkeyi mükemmel yönetmiş.

İlkbahar mevsimi gelmiş. Havada romantik bir titreşim varmış. Genç kral, kendisine bir eş hayal eder

olmuş. Gece - gündüz aşık olacağı bir genç kız düşlemeye başlamış. Zeki ve duyarlı yardımcıları, krallarının kalbinden geçenleri anlamışlar ve başka bir ülkeye gidip orada kralları için uygun bir prenses araştırmışlar. Sonunda aranan eş bulunmuş ve kralla güzel prenses Cudala evlenmişler.

Sikhidhvaja ve Cudala, birbirlerini o kadar çok sevmişler ve aşklarına öylesine adanmışlar ki tek bir ruh gibi olmuşlar. Konuları aynıymış, bahçede birlikte eğleniyorlarmış. Nasıl güneşin ışınlarıyla lotus, çiçek açıyorsa genç kral da karısını aşk yağmuruna tutuyor, onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapıyormuş.

Bilgilerini ve deneyimlerini birbirleriyle paylaşıyorlar, bilginin her alanında birlikte yükselmek istiyorlarmış. Her birisi, diğerinin kalbinin ışığıymış. Sanki bu dünyada tanrı Vishnu ve karısı gibilermiş.

15 EKİM

Sikhidhvaja ve Cudala mutluluklarına en küçük bir gölge düşmeden uzun yıllar yaşamışlar. Birlikte belli bir doyuma ulaştıktan sonra ‘’ Dünya nedir, yaşam, sadece tüketilecek bir süreç midir?’’ diye düşünmeye başlamışlar. Ve doğallıkla ruhsal bilgiye yönelmişler.

İkisi de öz bilgiye sahip olmadan kişinin acıdan kurtulamayacağı sonucuna varmışlar. Bütün kalpleriyle bu öğretiye yönelmişler. Kutsal kişilerle birlikte olmaktan ve onların öğrettiklerinden büyük zevk alıyorlarmış. İkisi, bilgileri birbirleriyle tartışıyor, kendilerini geliştirmek için ellerinden geleni yapıyorlarmış.

Bu biçimde devamlı meditasyon yaparak, okuyarak ve dinleyerek yaşayan kraliçe şu sonuca varmış:

Şimdi kendime bakıyorum ve ‘’ Ben kimim?’’ diye soruyorum. Nasıl olur da kişi, gerçek benliğini yok sayar ve bu aldanışla yaşar? Fizik beden, cansız bir maddeden ibaret ve kesinlikle öz değil. Onu harekete geçiren zihindeki düşüncelerdir. Eylem organları, bedenin parçaları olduğu için onlar da cansız. Eğer onları yöneten zihin olmasa duyu organları da cansız. Hatta zihin de cansız diye düşünüyorum. Çünkü zihin, çok hareketli fakat o da zeka aracılığıyla bu canlılığa sahip. Ama aslında zeka da cansız, ego olmasa o da hareket edemez. Egoya bakıyorum ve onun, bireysel ruha bağlanmış olduğunu görüyorum. Bireysel ruhun da saf bilincin giydirilmiş hali olduğunu ve prana aracılığla kalpte yer aldığını anlıyorum.

Benliğin, saf bilinç olduğuna ve bedende jiva yani bireysel bilinç olarak yer aldığına ve sadece bedenin değil, her şeyin saf bilinç olduğuna uyandım. Görünen tüm varoluşun da rüya gibi, gelip geçici olduğunu anladım .

Bu şekildeki bir fark edişle bir süre meditasyonda kalan Cudala, bir zaman gelmiş ve aydınlanmaya ulaşmış.

16 EKİM

Vasistha devam etti:

Kendisiyle ilgili bu gelişmeden dolayı kraliçe çok sevinmiş ve şöyle düşünmüş: ‘’ Kazanılması gerekli olan bilgiye ulaştım. Artık benim için bundan geri dönüş yok. Zihin ve duyular gerçek değildirler. Onlar, egonun emrindedirler ama nihayetinde onlar da yine mutlak bilincin yansımasıdırlar. Yüce bilinçtir saftır ve ego duygusunun ötesindedir.

Bilincin, farklı adları vardır. Ona Brahman ya da yüce öz denir. Ama bunların arasında hiçbir ayrılık yoktur. Bilinç, bilinç olarak ortaya çıkar ve zihin olarak, zeka olarak ya da duyular olarak kendisini gösterir. Bu dünya, bilinçten başka bir şey değildir. Bilinç asla değişime uğramaz ama onun yansıması olan tüm evren, değişmeye mahkumdur. Her şey, geçici ve gerçekliği olmayan görüntülerdir.

Hayal okyanusunda, hayal dalgalar oluşur. Zihnin kendisi de bu okyanus gibidir ve düşünceler de onun dalgalarıdır. Bilinçten yükselen ve dünya diye bilinen şeylerin tümü de böyledir.

Ben, her yere yayılan, içinde egonun yer almadığı saf bilincim. Bilincin içinde, ölüm ve doğum yer almaz. O, uzay gibidir, asla bozulmaz ve hiçbir şeyden etkilenmelenmez.

Ben, yanılgıdan özgürüm, bu nedenle de huzurun kendisiyim. Bütün tanrılar, yarı tanrılar ve tüm varlıklar, aslında hiç var olmadılar. Her şey bilinçtir ve bilinçtendir.

Bakan da bakılan da saf bilincin kendisidir. Ben nirvanadayım. İçimde huzursuzluğun kırıntısı bile yer almaz. Ne ‘’ bu ‘’ var, ne ‘’ ben’’ var, ne de ‘’ başkaları’’ var. Görüyorum ki her şey O’dur.

17 EKİM

Vasistha devam etti:

Günden güne içine kapanan kraliçe, görevlerini ihmal etmeden, ne yapılması gerekiyorsa onları yaparak ve içinde büyük bir coşku taşıyarak saray yaşamına devam etmiş. O, tüm şüphelerinden kurtulmuş, tarif edilemez ve hiçbir şeyle karşılaştırılamaz bir huzur içindeymiş.

Kısa bir zaman sonra dünyanın yaratılışıyla ilgili tüm bilgiler ona açılmış. Bilginin, emniyetin ve huzurun etkisiyle yüzü öyle bir aydınlanmış ki adeta çevreye ışık saçar olmuş.

Sikhidhvaja, karısının yüzündeki bu parlaklığı görmüş ve ona demiş ki:

Sanki yeniden gençliğine geri dönmüş gibisin. Yüzünde olağanüstü bir ışık var. Hiçbir şeyden rahatsız olmadığını ve içinde hiçbir arzunun yer almadığını görüyorum. Tam bir mutluluk içindesin. Söyle bana tanrının nektarından mı içtin? Sende büyük bir değişiklik var.

Cudala cevap vermiş:

Herkesin inandığı bazı görüşlerden tamamen vaz geçtim. Zihnim, bomboş. Görüntülere değil, onların ötesinde duran gerçekliğe köklendim. Aydınlığım, bu yüzden. Gerçek olanla olmayanı ayırdım ve gerçek olana bağlandım. Aydınlığım bu yüzden. Bazı şeyi, hiçbir şeyi ve her şeyi biliyorum. Sevinci de öfkeyi de geride bıraktım. Aydınlığım bu yüzden. Gerçeği bilerek

yaşamanın mutluluğu o kadar yüksek ki, onu hiçbir şeyle karşılaştıramam. Aydınlığım, bu yüzden.

Ben, evreni yöneten sonsuz varlığım. Ben kendi özümde dururum. Aydınlığım bu yüzdendir. Ne zevkin, ne acının, ne varlığın, ne yokluğun gözümde hiçbir değeri yok. Çabasızca, kendiliğinden kazanılan her şeyin farkındayım. Bunlar beni mutlu ediyor. Gözlerimle gördüğüm, duyularımla fark ettiğim, zihnimle idrak ettiğim şeylere değil, kalbime doğan şeylere değer veriyor, yalnız onlara güveniyorum. Aydınlığım, bu yüzdendir.

18 EKİM

Kraliçenin sözlerinden hiçbir şey anlamayan Sikhidhvaja, gülerek demiş ki:

Sözlerin, cahil bir çocuğun sözleri gibi. Her şeyi, hiçbir şey uğruna mı bıraktın? Sahip olduğun bunca şeyi terk etmenin nesi, seni böylesine aydınlatabilir? ‘’ Ben, mutluluk veren şeyleri terk ettim, başka şeylerden mutluyum ’’ demek, saçmalık. İnsan, bunca bolluğun içinde yaşarken, hiçliği tercih eder mi? Palavra…’’ Ben, bu beden değilim’’ ya da ‘’Hiçlik, her şeydir.’’ ne demek? Gördüklerimden ve söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum ve doğru da bulmuyorum.

Neyse, ne istiyorsan yap. Ben hayatımdan memnunum. Sen, burada, yanımda ol da…

Vasistha devam etti:

Bunları söyledikten sonra kral, salonu terk etmiş. Kralın arkasından Cudala, ‘’ Kralın hiçbir şey anlamaması ne kadar yazık!’’ diye düşünmüş. Bir süre, her ikisi de gündelik yaşamlarına devam etmişler. İçinde hiçbir arzu kalmamış olmasına karşın, kraliçe, yalnız kalmak amacıyla bir gün gökyüzüne yükselmek istemiş. Gökyüzünün, kişiyi yüceltecekmiş gibi görünen bir hali varmış.

Bu dünyada çeşitli arzular vardır. Kişi, cahilce, kendisini alçaltacak arzulara kapılabilir. Ya da cahil olanı terk edip iyiye yönelmek isteyebilir. İyiye yönelmek, büyük çaba gerektirir. Kolayı, insanın kendisine mutluluk veren nesneleri arzulamasıdır.

Aydınlanmış olanlar için tüm bunlar, sadece oyundan ibarettir. Mutluluk da mutsuzluk da sadece görüntüdür. Bu nedenle ikisiyle de ilgilenmeyip bunların ötesine bakarlar.

Şimdi sana, kazanılabilecek mistik güçlerle ilgili bazı yöntemlerden söz edeceğim. Kendisini idrak etmiş kutsal kişiler, bu güçlere yüz vermezler ama aldanış içinde olanlar bu tür marifetlere heveslenir ve onlara sahip olmak isterler.

19 EKİM

Vasistha devam etti:

Kazanımların gerçekleşmesi için gerekli olan koşullar vardır. Bunlar, zaman, yer, eylem ve amaçtır. Bunların arasında eylem, anahtar görevi görür. Başarı, gösterilen çabaya bağlıdır.

Bunun tersini söyleyen ve çabayı önemsemeyenler vardır. Böyleleri ruhsal olarak gelişmemiş insanlardır. Çabasız elde edilen kazanım, sonunda kişiye zarar bile verebilir. Bazı insanlar, bitkisel karışımlar, taşlar ya da ilaçlar kullanırlar. Bunlarla mistik deneyimler yaşamanın ya da kutsal yerlerde bulunmanın kendilerine kutsallık katacağının sanırlar. Hoş deneyimler olabilir ama bu tür şeyler, kişiyi bir adım bile ileriye götürmez. Hiçbir kazanım ‘’ Armut piş, ağzıma düş.’’ mantığıyla gelmez.

Şimdi sana çok değerli bir çalışmadan, Pranayamadan (Nefes çalışması) söz edeceğim. Pranayama, yaşam gücünü kullanmakta ustalaşmak demektir. Bu çalışma, kişinin gelişmesinde çok değerli katkılar sağlar.

Kişi, pranayama için hazırlık yapmalıdır. Önce, amaca ulaşmaya engel yaratacak olan tüm alışkanlıklar terk edilmelidir. Kişinin bedeninde açıklık ve genişlik yaratacak duruşları uyguluyor olması gerekir. Bedeni saf bir diyetle beslemeli, zihni saflaştıracak kutsal kitapları okunmalıdır. Yanında kendisini destekleyecek bir hocanın varlığı çok yararlı olur. Bu çalışma sırasında kişinin içinde öfke, hırs gibi olumsuz duygular yükselirse mutlaka

kontrol altına alınmalıdır. Yaşam gücünü kontrol etmek, bu koşullara bağlıdır.

Dünyada tam bir özgürleşme, kişinin içinde yer alan yaşam gücünün akışına bağlıdır. Akışın rahatlaması ve dengelenmesi de pranayama

çalışmaları sayesinde olur.

Bedenin derinliklerinde ‘’Antravestika’’ denilen bir nadi (enerji kanalı) vardır. Bu nadi insanlardan tut da böceklere kadar, yaşayan her varlıkta vardır. Bu nadi, yaşamsallığı anlatır ve bedenin kökünde, kıvrılmış bir durumda pasif, beklemektedir.

Yüce güç, bu nadinin içine yerleşmiştir. Sözünü ettiğim bu nadiye,’ Kundalini de denir. Pranayama yoluyla prana ya da yaşam gücü, kundaliniyi canlandırırsa onu harekete geçirir. Bu hareket sırasında nadi, kendi içindeki enerjiyi tüm elementlere yükler. Bu, bilginin ve farkındalığın tüm bedene yayılması demektir.

Diğer nadiler de akan enerjiyle canlanıp, kundaliniye bağlanırlar. İçinde bilincin ve idrakin tohumunu taşımakta olan kundalini, böylece kişilerin aydınlanmasını sağlar.

20 EKİM

Rama sordu:

Asla bölünmeyen sonsuz bilinç, nasıl olur da kundaliniden yükselir ve kendisini ortaya koyabilir?

Vasistha devam etti:

Her yere ve her zamana yayılmış olan sonsuz bilinç, elementler aracılığıyla kendisini görünür kılar. Güneş, ışınlarını her yere yayar. Ama bu ışınlar, suya yansıdığı zaman, toprakta olduğundan farklı görünür. Aynı biçimde sonsuz bilinç de bazı yerlerde kaybolmuş gibidir, bazı yerlerde ise açık seçik kendisini gösterir. Onun ışığı, hep aynı olduğu halde, koşullara göre farklı dozlarda ortaya çıkar.

Uzay da böyle değil mi? O da her yere yayılmıştır. Uzay her yerde uzaydır, bilinç de her yerde bilinçtir. Bilinç, herhangi bir değişikliğe uğramaz. O, beş elementin de kendisidir. Sanki içinde, senden ayrı beş element varmış gibi sen, bilinçle elementleri ayrı şeyler sanıyorsun.

Kozmik b ilinçteki en ufak bir hareket, beş elementi oluşturur, beden oluşur. Aynı biçimde tüm yaratılış ortaya çıkar. Canlı, cansız, mineral, bitki, hayvan her şey böyle oluşur. Yani her şey, bilinçte yer alan enerjinin hareketiyle oluşur. Biz, kozmik bilinçteki bu harekete düşünce diyoruz. Bu hareket, kendi orijinal halinde olduğu gibi, insan zihninin içinde de yaratıcı güç yani düşünce olarak yerini bulur.

Tüm bunlar sözcüklerdir, konuşma araçlarıdır. Soğuk nedir, sıcak nedir? Buz nedir, ateş nedir? Bunlar düşüncedeki koşullanmalardır. Ancak bilge olanlar her şeyin aynı ve tek olduğunu görürler. Yoksa görüntülerin çeşitliliği üzerinde konuşmak uzaya yumruk atmak gibidir.

Koşullanma uykudaysa cansızlar oluşur. Koşullanma açık ve berraksa tanrılar ve insanlar olur. Farklıymış gibi görünen şeyler, farklı koşullanmalardan kaynaklanır. Eğer koşullanma ağır ve yoğunsa buna cehalet denir. Hafif ve berraksa ona da aydınlanma denir. Yaratılıştaki farklılıklar, koşullanmalar nedeniyle olur.

Yaratılış diye bilinen bu kozmik ağaçta ilk tohum, düşünce formudur. Farklı küreler, ağacın farklı bölümleridir. Geçmiş, şimdi ve gelecek de ağacın meyveleridir. Elementler ise ağacın içinde, kendiliğinden yükselir ya da kaybolur.

21 EKİM

Vasistha devam etti:

Kundalini, beş elementten oluşan bedende işlev görür. Kundalini enerjisi, koşullara bağlı olarak kendisini sınırlandırır ve bu haliyle zihin, jiva, düşünce ve ego duygusu biçiminde varlığını sürdürür. Bedenin temel yaşam gücü olan Kundalini, apana olarak devamlı aşağıya doğru, udana olarak devamlı yukarıya doğru hareket ederken, samana olarak da ikisinin arasında, bedenin ortasında merkezlenir. Bu enerjilerin yönleri doğru ve birbirleriyle uyumluysa beden, sağlıklıdır. Apana ya da udana yönlerinden saparsa o zaman sağlık bozulur, hastalık başlar. Enerjilerin hareketi artık kontrol edilemez olunca da ölüm gelir.

Rama sordu:

Vyadhi (fiziksel hastalık) ve adhi (zihinsel hastalık) nedir? Bunların bedeni bozguna uğratmaları nasıl olur? Lütfen beni bu konuda aydınlat.

Vasistha devam etti:

Adi ve vyadhi, acıların kaynağı olan hastalıklardır. Bu ikisi bazen birlikte yükselirler, bazen biri diğerine neden olur, bazen de birbirlerini takip ederler. Fiziksel hastalığa, vyadhi denir. Vyadhi, doğrudan doğruya mental sağlığı bozar. Her ikisinin de var oluş nedeni, cehalettir. Kişi, gerçeğe uyandıkça ve cehalet azaldıkça, hastalıklar da azalır.

Cehalet, kişinin kendisi üzerindeki kontrolünü kaybetmesidir. Bu takdirde kişi dengesini ve huzurunu

yitirir. Her zaman ‘’ Şunu kazandım, şunu kazanmalıyım’’ diye düşünür. Huzursuz bir zihinsel yapı, aşırı enerji kaybına yol açar ve sonunda rahatsızlıklar baş gösterir.

Cehalet, nedeniyle kişi, yanlış beslenmeye, yanlış alışkanlıklara, zamanı yanlış kullanmaya, yanlış çevrelerle birlikte olmaya başlar. Böylece içsel gücünü yitirir. Yaşam gücü azalır, nadilerde tıkanıklık başlar, yaşam enerjisi rahatça akamaz olur. Sonunda tıkanıklığa yakın olan organlarda sorunlar başlar. Hastalıklar kaçınılmaz olarak ortaya çıkar.

22 EKİM

Vasistha devam etti:

Psikolojik ve fiziksel rahatsızlıkların hepsi de beş elementin düzensizliği nedeniyle olur. Fiziksel rahatsızlıkların bir kısmı gündelik, sıradan sorunlar olmakla birlikte bir kısmı da kişinin doğuştan getirdiği ciddi durumlardır. Gündelik olanlar, uygun remedilerle ve uygun zihinsel düzenlemelerle tedavi edilebilir. İkinci tip, daha önemlidir. Çünkü doğuştan gelen sorunların altında psikolojik nedenler vardır. Kişiler, gerçeğe uyanırlar ve farklı düşünmeye başlarlarsa bu sorunların çözülmesi de mümkün olabilir. Kişinin kendi özünü bilmesi her türlü rahatsızlığa iyi gelir. Bazı fiziksel sorunlar, psikosomatik olmayabilir. Bu takdirde de ilaçlar, kaplıca, doğru eylem ve dua iyi gelebilir.

Rama sordu:

Fiziksel sorunlar, nasıl olur da psikolojik nedenlerden kaynaklanır ve bunların tedavisi de tıbbi olmayan bazı yöntemlerle nasıl mümkün olabilir?

Vasistha devam etti:

Kişi, zihinsel bir karmaşa içindeyse yürüyeceği yolu şaşırır. Önünü rahat göremez.Yaşam gücü de buna bağlı olarak rahatça akamaz olur. Böyle olunca bazı nadilere enerji ulaşamazken bazılarına fazla akar.

Bu durumda metabolizmada sıkıntılar başlar. Aşırı iştah, iştahsızlık, sindirim sorunları, hazım sisteminde düzensizlikler ortaya çıkar. Yemeğin bedendeki dönüşümü bozulunca fiziksel sorunlar baş gösterir.

Psikolojik sorunların, fiziksel olarak kendisini ifade etmesi böyle olur. Karındaki hareketi canlandıracak otlar, uygun mantralar psikosomatik rahatsızlıklara iyi gelir. Ya da kutsal bir kişinin yanına gidip, ona hizmet etmek de kişiye huzur verir ve enerjinin akışı normale dönebilir.

Nefes verme ve alma çalışmalarıyla omurganın kökünde duran kundalininin enerjiyle dolması sağlanır. Nefesi tutma çalışmaları, nadileri ısıtır. Kundalini yükselir ve bedende yer alan nadilerden geçen enerji akışı, düzene sokulur. Böylece nadiler saflaşır ve hafifler.

Kundalini, Brahma nadi kanalından yükseldiğinde dvadaşanta denilen yere, başın tepesinden oniki parmak yukarıya çıkar. Eğer bu noktada nefes verme tutulursa kişi olağan dışı deneyimler yaşar. Kundalini burada bir saat tutulabilirse kişi uzayda gezmekte olan tanrıları ve mükemmelliğe ulaşmış varlıkları görebilir

23 EKİM

Rama sordu:

İnsan sahip olduğu ölümlü gözlerle bu varlıkları nasıl görebilir?

Vasistha dedi ki:

Gerçekten de hiçbir ölümlü astral dünyada yer alan bu varlıkları göremez. Temiz, saflaşmış bir zekanın ürünüdür gördüğü bu şeyler. Onun görmesi zaten fiziksel gözün gördüğünden farklıdır. Bu varlıklar maddi bedene sahip olmadıkları için kişi, onları rüyadaymış gibi görür.

Ayrıca eğer kişi, nefesini verdikten sonra, yaşam gücünü dvadaşanta üzerinde belli bir süre tutarsa, başka bir kişinin bedenine de girebilir. Yaşam enerjisi, içinde müthiş güçler barındırmaktadır. Bu gücü kullanmayı bilenler, herkes için olağanüstü görünen deneyimleri kolaylıkla yaratabilirler.

Rama sordu:

Nadiler, gözle görünmeyen, atomik yapılar. Onları yaşam gücüyle doldurup başka bir kişinin bedenine girdiğinde, hem atomik düzeyde hem de madde düzeyinde mi var oluyorsun?

Vasistha dedi ki:

Odunla balta bir araya geldiğinde odun kesilir. İki odun yanyana geldiğinde ateş ortaya çıkar. Doğanın işleri böyledir.

Fiziksel bedende iki güç, karın bölgesinde bir araya gelir. İkisi birleştiğinde içi boş bir çubuk oluşur. Kundalinin yerleştiği yer burasıdır. Kundalini, cennetle

dünyanın ortasında durur ve prana, nefes yoluyla burada titreşim yaratır. O, sürekli titreşerek tüm ruhsal merkezleri uyarır. Ruhsal merkezler, prananın hareketiyle titreşirken bedende ısı da yaratırlar.

Beden aslında soğuk olduğu halde yaratılan bu ısı onu ılık tutar ve bu ılıklık tepeden tırnağa tüm bedene yayılır. Nefes yoluyla aşağıdan yukarıya doğru yükselen hava soğuktan sıcağa doğru yol alır. Alınan nefes soğuktur. Yukarıdan aşağıya doğru verilen nefes ısınmış olan nefestir. Verilen nefes ılıktır. Bütün dünya bu iki güçle hareket eder. Soğuk ve sıcak. Bunlardan soğuk olanı Ay'ın, sıcak olanı ise Güneş'in enerjisidir. Bu da yaşama, cehalet ve bilgi olarak yansır. Ay karanlığı ve cehaleti, Güneş aydınlığı ve bilinci anlatır.

24 EKİM

Vasistha devam etti:

Ateş ve ay (pranayla apana) birbirleriyle sürekli etkileşim halindedirler. Bu, ağaçla tohum arasındaki etkileşime benzer. Biri, diğerinin doğumuna yol açar.

‘’ Arzu olmadan eylem nasıl olabilir’’ gibi bir düşünce akla gelebilir. Ama burada kendiliğinden oluşan doğal bir dönüşüm vardır.

Ateş yani prana, serinlik veren nektarı, aydan (apanadan) alır ve tüm bedene yayar. Yogada yer alan bir teoriye göre, Bu nektar, damağa kadar yerleşir ve ölümsüzlük, oradan bedene akar. Ancak akan nektar, daha bedene yayılmadan, solar plexusta yer alan hazım ateşi tarafından yok edilir. Ömür de böylece yavaş yavaş tüketilir. Buna engel olmak için hocalar, öğrencilere bazı ters duruşlar öğretir.

Ateşle ayın, ışıkla karanlığın, geceyle gündüzün kesişmeleri, önemli bir durumdur ve gerçek, bu noktalarda kendisini daha kolay açığa çıkarır.

Nasıl yirmidört saatin içinde gündüz ve gece varsa, bireysel ruh olan jivada da bilinç ve atalet vardır. Ateş, ve güneş, bilinç ile sembolize edilir, karanlık ve atalet de ay ile anlatılır. Güneş, gökyüzünde görününce karanlık, kaybolur. Bilincin ışığı ortaya çıkınca cehaletin karanlığı ve varoluşun çemberi sona erer. Böylece karanlığın ve cehaletin ne olduğu da anlaşılmış olur ve gerçek ortaya çıkar.

Bilinç, kendisinin farkına varınca dünyayı kazanmış olur. Bilinç, benliği yok ettiğinde de aydınlanma ortaya çıkar. Prana sıcak, apana serindir. Bu ikisi, bedende ışık ve onun gölgesi gibidir. Bilincin ışığı ve ayın varlığı, bir araya gelir ve deneyimler yaşanır. Yaşam denilen olaya güneş ve ayın oyunu da denir. Bu ikisi yaratılışın başlangıcından itibaren vardırlar.

Rama, güneşin ayı kapattığı yerde kal. Ayın gelip kalpte güneşle birleştiği yerde kal. Ayın, güneşin yansıması olduğunu hiç aklından çıkarma. Ayla güneşin kesişmelerinin senin içinde yer aldığını bil. Senin işin dışarısı değil, kendi için olsun. Dış dünya, böylece tamamen gereksiz bir ayrıntıya dönüşsün.

25 EKİM

Vasistha devam etti:

Şimdi sana bir yoginin bedenini, nasıl atom kadar küçük ya da dağ kadar büyük yapabildiğini anlatacağım.

Kalbin lotusunda yanan bir kıvılcım vardır. Bu kıvılcım kolaylıkla bir ateş parçasına dönüşebilir. Bilince ait olan bu ateş, aynı zamanda bilginin ışığı olarak da orada durmaktadır. Ateş büyüdükçe tüm bedeni sarar ve bedende bulunan su elementini buhar haline getirir. Oluşum bu olgunluğa ulaştığında enerji, fizik bedeni ve eterik bedeni bırakarak istediği her yere gidebilir. Kundalini de ateşten dolayı duman gibi yükselir ve uzaya karışır. Kundalini, geride kalan zihin, idrak ve ego duygusunu sıkıca yerinde koruyarak kendisi, toz bulutu gibi ışıkta parlar. Bu parlayan ışık demeti, istediği yere girebilir. Sonra kundalini, daha önce içinde sakladığı su ve toprak elementlerini tekrar serbest bırakır ve beden eski biçimine geri döner. Demem o ki, beden isterse, atom kadar küçülebilir ya da dağ kadar büyüyebilir.

Sana, yoga yöntemini anlattım. Şimdi de konuya bilgelik bakış açısından yaklaşacağım.

Gözle görünmeyen, saf, inceden daha ince, huzurun kendisi olan, bu dünyayla ve onun eylemleriyle hiç ilgisi olmayan mutlak bilinç vardır. O, kendisinin farkına vardığı zaman, oradan bireysel bilinç uyanır. Jiva yani bireysel bilinç, başlangıçta sahip olduğu bedenin bir gerçekliğinin olmadığını bilmez. Ama bir gün, bilgiye ve

bilginin ışığına gözlerini açarsa, o zaman mutlak huzura kavuşur.

Kişi, bedeni gerçek zannederse, ona bağlanır. Ne zaman ki bedenin sadece araç olduğunu ve gerçek olmadığını idrak eder, o zaman sonsuza karışır.

Başka bir yöntem de kişi, nefes verme çalışmalarıyla kundaliniyi uyandırarak yükselir ve bedeni terk eder. O zaman da beden, bir odun parçası gibi geride kalır. Bedenden ayrılan jiva, başka bir bedene girerek başka bir yaşamı deneyimleyebilir. Bir zaman sonra kendi bedenine geri dönebilir ya da beden yerine her yere yayılan bilincin içinde olmayı tercih edip orada kalabilir.

26 EKİM

Vasistha devam etti:

Sana anlattığım mistik güçleri kullanarak Cudala, atom kadar küçük, dağ kadar büyük oldu. Uzayı aştı, okyanusların ve dünyanın derinliklerini dolaştı. Bunları yaparken sarayı ve kocasını terk etmedi ama bir yandan da her türlü yaratılışı deneyimledi. Hiçbir engelle karşılaşmadan odun oldu, kaya oldu, dağ oldu, ot oldu, gökyüzü oldu, su oldu. Göksel varlıklarla ve aydınlanmış kişilerle sohbet etti.

Kocasının da aydınlanması için çok çabaladı ama kocası hiç ilgilenmedi hatta onunla alay etti. O da sonunda uğraşmaktan vaz geçti.

Rama sordu:

Sahip olduğu olağanüstü güçlere karşın Cudala, kralı uyandıramadı ise, o zaman bir insan nasıl olur da aydınlanabilir?

Vasistha dedi ki:

Hocanın öğrencisine anlatması ve yol göstermesi gelenektir. Ama sonuçta öğrencinin zihni saflaşmadan, aydınlanmak mümkün olmaz. Dinlemekle ya da doğru davranmakla aydınlanma kazanılmaz. İlle de kişinin kendi özüne uyanması gerekir.

Bir köyde yaşayan zengin bir adam varmış. Bu adam, bir gün ormanda gezerken cebindeki bir kuruşu düşürmüş. Çok cimri olan bu adam parayı kaybedince üzüntüyle içinden, bir kuruşu çalıştırarak iki kuruş kazanacağını sonra da katlanarak bir sürü para kazanabileceğini hesap

edip duruyormuş. Ormanda dalların arasında, görenlerin alaycı bakışlarına aldırış etmeden yerde parasını ararken birden, yerde değerli bir taş bulmuş, taşı alıp mutlu bir biçimde evine geri gelmiş.

Cimri kişi, değerli bir taş buldu. Çünkü o, arayış içindeydi. Eğer bir kuruşu kaybetmeseydi yerlere bakmayacaktı. Bu hikayede olduğu gibi arayış içindeki kişi, kendi doğası neyse ona uygun şeyi bulacaktır. Öğretmen, öğrencisine başka bir şey öğretmek istese de öğrenci neye uygunsa, zihni nasıl çalışıyorsa onu yaratır. Mayanın özelliği budur. Maya, kişiye o, ne istiyorsa onu verir.

27 EKİM

Vasistha devam etti:

Öz bilgisinden yoksun olan kral Sidhidhvaja, cehalet yüzünden ortaya çıkan bir anlamsızlık duygusu içine girdi. Yaşam, onun için karanlık oldu. Içinde kaybolduğu mutsuzluğa hiçbir şey, çare olmadı. Krallık görevlerini yardımcılarına devretti. Böyle sıkıntılı bir süreden sonra bir gün,

Sikhidhvaja kraliçeye dedi ki:

Sevgili eşim, Uzun bir zaman krallığımdan ve onunla gelen zevklerden mutluluk duydum. Ama şimdi zevkin ve acının, zenginliğin ve yoksulluğun ulaşamayacağı bir geri çekilmenin özlemini duymaya başladım. Bu nedenle bir ormana gitmek ve orada yaşamak istiyorum. Biliyorum ki bir zamanlar senin bana verdiğin mutluluğu, şimdi ormanda bulabileceğim. Beni anlamanı ve izin vermeni istiyorum. İyi bir kişi, eşinin mutlu olmasına engel olmaz.

Cudala cevap verdi:

Efendim, uygun zamanda yapılan uygun işler, kişiye huzur verir. Çiçeğin açma zamanı, ağacın meyve verme zamanı vardır. Ormanda inziva yaşamı, yaşlılık çağı için uygundur. Sen, henüz o yaşta değilsin. Zamanı gelince birlikte gider, ormanda birlikte yaşarız. Şimdi krallığı terk edersen daha fazla mutsuz olursun.

Sikhidkhvaja dedi ki:

Sevgilim, yolumu engelleme. Senin çocuksu tabiatın, ormanda yaşamaya hiçbir zaman uygun değil. Burada kal ve krallık görevlerimi sen sürdür.

Vasistha devam etti:

O gece, kraliçe uyurken kral sarayı terk etti. Atıyla bütün bir gün yol aldı ve sonunda Mandara dağı'nda yoğun bir orman buldu. Burası şehirden oldukça uzakta, daha önce de kutsal brahmanların yaşamış oldukları bir yerdi. Kral, kendisine bir kulübe yaptı ve ihtiyacı olan şeyleri, buraya yerleştirerek münzevi hayatına başladı. İlk günü, meditasyonla ve mantra söyleyerek geçirdi. Sonraki gün, çiçek topladı, tanrılara ibadet etti. Sonraki günlerde meyve ve bitki köklerinden oluşan sade yemekler yedi. Meditasyonla ve japa yaparak günlerini geçiriyordu. Şehir yaşamı ve krallığı aklına bile gelmiyordu.

28 EKİM

Vasistha devam etti:

Cudala, ertesi gün korkuyla kocasının sarayı terk etmiş olduğunu fark etti. Onun olmadığı bir sarayda yaşamanın anlamsız olduğunu düşünen Cudala, küçük bir pencereden uçarak çıktı ve kocasını aramak için gökyüzüne yükseldi. Sonunda onu bir ormanda gezinirken buldu. Ancak, hemen yanına gitmeden önce durdu ve sahip olduğu içgörüyle kocasına ve onun geleceğine baktı. O zaman, onun yanına gitmekten vaz geçerek geldiği yoldan saraya geri döndü.

Cudala, herkese kralın önemli bir görev için saraydan ayrılmış olduğu duyurusunu yaptı ve devletin yönetimini devraldı. Onsekiz yıl, kraliçe sarayda ve kral da ormanda yaşadılar. Bu arada birbirlerini hiç görmediler. Sonra kralda yaşlılık belirtileri, kendisini göstermeye başladı.

Kocasının zihninin değiştiğini, olgunlaştığını ve aydınlanmak için hazır hale geldiğini anlayan kraliçe ona yardım etmeye karar verdi ve bu kararla bir gece sarayı terk etti. Bulutların taze kokusunu içine çekerek ve tekrar buluşacak olmanın heyecanıyla kocasının yanına geldi. Heyecandan dolayı zihninin huzursuz olduğunu fark etti ve ‘’ Şurası kesin ki insan, bir bedenin içinde olduğu sürece, zihnin doğası gereği huzursuzluk ortaya çıkabiliyor. Kocam uzun zamandır ormanda yaşıyor. Belki de beni unutmuştur. Şimdi onun kalbine öyle bir denge ve huzur yerleştireceğim ki geri gelsin ve tekrar eski mutluluğumuza dönelim.’’ dedi.

Bunları düşünerek kraliçe, Mandara Dağı'na geldi. Hala gökyüzünde olan Cudala, aşağıya baktığında bambaşka bir adam gördü. Kocası tamamen değişmişti. Saraydayken giydiği kral giysileriyle heybetli görüntüsü gitmiş, yerine bir deri bir kemik kalmış, sıska bir münzevi gelmişti. Bedeni kaba saba bir örtüye sarılmış, güneşten dolayı mürekkebe batmış gibi kararmış bir adam vardı aşağıda. '' Bu ne aptallık. Bir kralın bu hale gelmesi için gerçekten aptal olması gerekir. Cehaletinden dolayı kendisini inzivaya kapattı. Şimdi hemen yanına gidip aydınlanması için ona yardım edeceğim.'' dedi ve farklı bir kılığa girip kocasının yanına gitti.

29 EKİM

Vasistha devam etti:

Sikhidhvaja' nın daha önce yaptığı gibi yine kendisini ciddiye almayacağından korkan Cudala, bu kez bedenini genç bir brahmana dönüştürdü ve o haliyle kocasının önünde belirdi. Sidhidhvaja, ışık saçan genç bir brahmanı karşısında görünce, onun göksel bir varlık olduğunu düşündü ve önünde saygıyla eğildi. Cudala kralın gösterdiği saygıyı onayladı ve dedi ki '' Ben bir gezgin brahmanayım ve dünyayı geziyorum. Ama senin gibi kendini adayarak ibadet eden hiç kimseyi görmedim. Senin disiplinini ve huzurunun kutluyorum. Çünkü sen, en zor yolu seçmiş, krallığını terk etmiş ve gelip burada inzivaya çekilmişsin.

Sikhidhvaja cevap verdi:

Belli ki sen her şeyi biliyorsun. Sen Tanrı'nın oğlu olarak beni yüceltiyorsun. Benim, şu anda ülkemi yönetmekte olan, çok güzel bir karım var. Nasıl oluyor bilmiyorum ama bir şekilde ona benziyorsun. Sana sunduğum bu çiçeklerle sen de beni kutsar mısın? Lütfen bana kim olduğunu ve ziyaretini neye borçlu olduğumu söyle.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Bu evrende Narada adında kutsal bir kişi var. Bir keresinde Narada, kutsal Ganj nehrinin kenarındaki bir banka oturmuş, meditasyon yapmış. Gözünü açtığında yanında bir bilezik görmüş. Bu bilezik, muhtemelen suya girmiş bir kişiye aittir diye düşünmüş. Böyle düşünen

Narada, dikkatle nehre bakınca, nehirde eğlenen çıplak peri kızlarını görmüş. Kızlar o kadar güzellermiş ki bir an Narada'nın kafası karışmış ve kızlarla birlikte olmayı arzulamış.

Sikhidhvaja demiş ki:

Kutsal efendim, nasıl olur da onun gibi, yüce bir öğretmen, arzulardan ve bağlılılardan özgürleşmiş ve sonsuz bilince sahip olmuş bir varlık, yine de dengesini yitirebilir?

Brahmana (Cudala) demiş ki:

Ey soylu kişi, bu üç dünyada yaşayanlar ki bunlara cennetteki tanrılar da dahil, dualitenin gücünden etkilenmeye yazgılıdırlar. Kişi, cahil de olsa aydınlanmış da olsa beden sahibi olduğu an mutluluğu da mutsuzluğu da tadacaktır. Dünyadan zevk alarak ve acı duyarak yaşayacaktır. Bu, doğanın yasasıdır.

30 EKİM

Brahmana (Cudala) devam etti:

Gerçeğin farkındalığı devam ettiği sürece, dünyasal durumlar, kişide etkili olmazlar ama kişi farkındalığını yitirdiği an, dünya genişler ve kişiyi sarmalar.

Karanlık ve aydınlık nasıl geceyi ve gündüzü oluştururs a, cehaletten kaynaklanan beden duygusu da acıyı ve zevki yaratır. Bilge bir kişinin bilincinde bir deneyim belirse bile etkili ve güçlü olamaz. Fakat cahil bir kişi, yaşadığı deneyimlerin fevkalade etkisinde kalır. Kısacası acı ve zevk deneyimleri, kişinin bilincine bağlı olarak değer ve güç kazanır.

Zevk ve acı, ortaya çıktığı zaman, yarattığı etki, kişinin bedenini ve kalbini etkiler. Duygu, kişinin kalbine değdiğinde orada bir heyecan yaratır. Bu heyecan, kundalinide bulunan nadileri harekete geçirir. Bedende dal budak salmış olan nadiler, duyguyu tüm bedene yayarlar. Zevk de acı da kişinin, enerji kaybetmesine yol açar ama etkileri farklı farklıdır. Zevk, nadileri genişletir, adeta çiçek açtırırken acı ise sıkışıklık ve daralma yaratır.

Özgür ruhlar, nadilerdeki farklılaşmadan etkilenmezler . Çünkü acı da zevk de, bağlılık demektir ve özgürlük, bağlardan özgürleşmektir. Aydınlanmış olanlar, acı ve zevk deneyimi sırasında nadilerdeki etkilenmeyi görürler ama bilinç ağır basar ve onlar etkilenmemeyi seçerler. Böylece kişi, her şeyin yüce bilinç olduğu bilgisiyle hareket eder ve yeniden dengelenir.

Sikhidhvaja ‘’ Zevk deneyiminin de nasıl olup da kişide enerji kaybına yol açacağını ‘’ sordu. Brahmana (Cudala) dedi ki ‘’ Sana anlattığım gibi, her türlü duygu, tüm bedende etkili olur. Bu da kişinin enerjisini boşa harcaması demektir.

‘’ Doğa nedir?’’ sorusuna Cudala, şöyle cevap verdi: ‘’ Evrende sayılamayacak kadar çok varlık vardır. Bunların tümü, doğa olarak bilinir. Doğa, Brahman’dan yaratılmıştır ama onun kendisine ait sağlam kuralları vardır ve yaşam, doğanın kuralları doğrultusunda hareket eder.

31 EKİM

Brahmana (Cudala) devam etti:

Herkesin kendi sınırı ve koşullanmışlığı vardır. Yaşam, bunlara bağlı olarak, bazen akışa uyumlu bazen de çatışmalı biçimde devam eder gider. Ne zaman ki sınırlanmalar ve koşullanmalar biter, o zaman yeniden doğma gereği de biter.

Brahmana, Narada'nın öyküsünü anlatmaya devam eder:

Narada, tekrar öz kontrolünü kazanmış.. Kendisine ait olan tohumları kristal bir şişeye koymuş. Sonra düşünce gücüyle ürettiği sütle bu şişeyi ağzına kadar doldurmuş. Zamanı geldiğinde şişeden bir çocuk doğmuş. Narada, çocuğu, kutsaması için babası Brahma'ya götürmüş. Brahma, bu oğlan çocuğuna en yüksek bilgeliği bahşederek onu kutsamış. İşte adı Kumbha olan ve Brahma'nın torunu bu çocuk şu anda karşında duruyor. Benim için bu dünya, bir oyun alanıdır ve burada ne bir kazancım ne de bir kaybım vardır.

Vasistha bunları anlatırken onyedinci gün sona ermek üzereydi, toplantıya ara verildi. Ertesi gün Vasistha, kaldığı yerden devam etti:

Sikhidhvaja dedi ki:

Geçmiş yaşamlarımda çok iyi eylemlerde bulunmuş olmalıyım ki sen, şimdi benim karşımdasın. Dünyada senin gibi bir varlıkla birlikte olmaktan daha değerli hiçbir şey olamaz. Bu, benim için ölümsüzlük nektarından içmek gibi bir şey.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Ben sana kendi hikayemi anlattım. Şimdi de sen anlat. Ne zamandan beri bu ormanda yaşamaktasın ve burada olma sebebin nedir?

Sikhidhvaja cevap verdi:

Ey Tanrının oğlu, sen zaten her şeyi biliyorsun ama yine de sana hikayemi ayrıntılarıyla anlatacağım. Bu ormana sığınmamın nedeni, bitmeyen doğum- ölüm çemberinden kurtulmak içindir. Ben, kral Sikhidhvaja'yım. Pek çok yer gezdim, inzivada kendime disiplinler uyguladım. İstedim ki güçleneyim, içimde huzuru bulayım ve ölümü yeneyim. Fakat ne yazık ki, ne zihnim rahatladı ne de huzuru bulabildim. Hiçbir eylemle uğraşmıyorum, kazanıp kaybedeceğim hiçbir şey yok ama yine de içim kupkuru ve doyumlu olmaktan çok uzaktayım. Ara vermeden kriya yoga uygulamaları yapıyorum. Evet! Bu beni acılardan koruyor ama sadece büyük acılardan… Nektar bile bana bazen zehirmiş gibi geliyor.

1 KASIM

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Bir keresinde büyükbabama sordum, ‘’ Kriya (eylem) mı üstündür, yoksa bilgi (Jnana) mi? ‘’ O da bana dedi ki:

Bilgi tabii ki daha üstündür. Bilgi olmadan kişi, gerçeğe ulaşamaz. Öte yandan eylem de daha renklidir. Eski çağlarda bilgi sahibi olmayanlar eyleme tutunurlardı. Bu, giyecek güzel giysisi olmayan birisinin çuvala girmesi gibidir.

Cahil insanlar, eylemlerinde doğal olarak kendi zihinsel durumları doğrultusunda hareket ederler. Zihnin etkisinden kurtulmuş bir eylem iyi de olsa kötüde olsa, meyve vermez. Çünkü sonuç yaratan şey, eylemin kendisi değil, onun ardındaki niyettir. Karma yaratan da budur. Hayaletten korkan çocuk, hayalet görür. Cahil kişinin zihninde yer alan acı duygusu, acı yaratır.

Vasana (zihnin sınırlanması ya da şartlanması) ve ego duygusu, gerçek değildir. Bunlar terk edildi mi Brahman ortaya çıkar. Brahman, sınırsız ve sonsuzdur. Vasana varsa, zihin vardır. Vasana silindiği zaman, gerçeğin bilgisi ortaya çıkar. Kişi gerçeğin bilgisine ulaşınca da doğum- ölüm çemberinden kurtulur.

Tanrılar, Brahma ve diğerleri, öz bilgisinin her şeyden daha üstün olduğunu bildirmişlerdir. O halde bilgiye sarılmalısın. Kurtul şu cehaletten, olsun bitsin. ‘’ Ben kimim? ‘’ diye araştırmalısın ‘’ Bu dünya nasıl ortaya çıktı ve nasıl silinecek? ‘’ diye düşünmelisin Bağlılığın ve

özgürlüğün doğasını merak etmelisin. Bu inziva, boşunadır ve eyleme dönüşmeyen kriya yogayla da hiçbir yere ulaşamazsın. Kutsal kişilerle birlikte ol, onlara hizmet et ve onlardan ilham al.

Sikhidhvaja dedi ki:

Senin sayende derin bir uykudan uyanmış gibi oldum. Sen, benim gurumsun, ben de senin öğrencinim. Yalvarırım bana acıdan kurtaracak olan bilgileri öğret.

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Ey soylu kral, eğer beni dinleyecek durumdaysan ve sözlerimden zevk alacaksan sana, gerçeğin bilgisini anlatacağım. Eğer kişi, can kulağıyla ve öğrenmeye can atarak dinlemezse ne anlatsan işe yaramaz. Sikhidhvaja'dan güvence aldıktan sonra Cudala dedi ki '' Şimdi senin hikayene benzer bir hikaye anlatacağım.''

2 KASIM

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Bir zamanlar bilgelikte ve zenginlikte eşine ender rastlanan bir adam varmış. Zeki ve yetenekli olan bu adam, göksel bir mücevher olan cintamaniyi ele geçirmek istiyormuş. Çünkü bu taşa sahip olanların her türlü arzusu anında gerçek olurmuş. Adam taşı elde etmek için çok çalışmış ve sonunda taşa sahip olmuş.

Adam, eline geçen taşa bakmış ve şöyle düşünmüş: ‘’ Bu önümde duran, gerçekten cintamani mi? Ona dokunmalı mıyım? Dokunduğum zaman ya yok olursa? Bu kadar kısa bir zamanda elime geçen bu taş, acaba gerçekten cintamani mi? Kutsal metinler, böyle bir taşa sahip olmak için ömür boyu çalışmak gerektiğini yazıyor. Şurası gerçek ki, ben yoksulluğu yenmiş, hırslı bir adamım. Sanırım ben şu anda önümde duran taşla ilgili hayal görüyorum. Taşa bu kadar kısa sürede sahip olmak için çok şanslı olmalıyım. Evet, kendime sıkı disiplin uyguladım ama bu, o kadar kolay mı yani?’’

Kafası böylesine karışık olduğu için taşa hiç dokunmamış. Önünde durup duran bu tılsımlı taşa, cehaleti yüzünden hiç elini sürmemiş. Böyle olunca da taş bir süre sonra kendiliğinden yok olmuş.

Kişiler, arzu ettikleri şeylere sahip olma yeteneğine sahiptirler ama eğer sahip olduklarının farkına varmazlarsa o şey, orada durmaz

Adam, eskisinden daha fazla çalışmaya karar vermiş, cintamaniyi mutlaka ele geçirmek istiyormuş. Bir zaman

sonra adamın önüne gökten bir cam parçası düşmüş. Bu önüne düşen şeyin cintamani olduğunu sanan adam, sahip olduğu her şeyi satıp bir ormana yerleşmiş, Ama adam bir süre sonra cam parçasının cintamani olmadığını anlamış ve aptallığından dolayı çok acı çekmiş. Aptallığın yol açtığı böyle bir acı o kadar büyüktür ki onun yanında en ağır şiddet, yaşlılık ya da ölüm acısı bile hafif kalır.

3 KASIM

Brahmana (Cudala) devam etti:

Kralım şimdi sana, yine senin durumuna uygun bir öykü anlatacağım:

Vindhya ormanında güçlü ve sağlam dişleri olan bir fil varmış. Bu fil, mutsuzmuş çünkü binicisinin, onu uzun sopasıyla durmadan itip kaktığı bir kafeste yaşamaktaymış

Fil, binicisinin uzağa gittiği bir gün, kafesten kaçıp kurtulmak istemiş. Bunun için üç gün uğraşmış, sonunda kafesi kırmayı başarmış. Tam o sırada binicisi gelmiş ve durumu görmüş. Fil kaçarken adam bir ağaca tırmanmış ve altından geçerken filin üzerine atlamış. Atlamış ama üzerine kendisini denk getirememiş ve hayvanın önüne düşmüş. Fil, istese onu ezip öldürebilirmiş ama acımış ve adamı öldürmemiş, yanından geçip gitmiş.

Binici, ayağa kalkmış, ciddi bir yaralanması yokmuş. (kötülük yapanların bedenleri kolay kolay zarar görmez. Sanki kötülük, onların bedenlerini güçlendirirmiş gibi.) Kaybettiği için üzgün olan adam, filini aramaya ormana gitmiş, uzun bir zaman aradıktan sonra bir gün, ormanın derinliklerinde fili görmüş. Hemen gidip çevresine yardım etmeleri için fil terbiyesiyle uğraşan başka adamlar toplamış. Hep birlikte gelmişler, filin bulunduğu yerde derin bir çukur kazmışlar ve çukurun üzerini yeşilliklerle kapatmışlar.

Fil, birkaç gün sonra dolaşırken çukura yuvarlanmış ve tekrar adamın eline geçmiş. Sonunda yakalanan ve yeniden kafese kapatılan fil, hala orada durmaktadır.

Fil, fırsatı varken adam, ayağının dibine düştüğü zaman onu öldürmeliydi. Şu anda hala acı çeken filin hatası, kendisini acıdan kurtaracak olan fırsatı değerlendirmemesi ve zayıflık göstermiş olmasıdır. Zayıflık, bağlılıktır. Bağlılıkları olan bir kişinin, özgür olduğunu sanması ise aptallıktır.

4 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Kutsal efendim bu hikaye bana ne öğretmeli?

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Kralım, göksel mücevheri arayan, zengin adam sensin. Sen de sahip olduğun onca bilgiye karşın içsel huzura erişememişsin. Cintamani tam bir vaz geçmeyi ve acılara son vermeyi anlatır.

Sen, her şeyi terk edip buraya, inzivaya gelmişsin ama geride, terk edemediğin bir şey kalmış. Ego duygusunu terk edememişsin. Kalp, her şeyi geride bıraktığı ve zihin düşüncelerden kurtulduğu zaman, kişinin içinde bir huzur ve sevinç oluşur. Ama senin içinde böyle bir rahatlık olmamış. Şiddetli rüzgarda savrulan bir ağaca sağlam diyebilir miyiz?

Eğer düşünceler, aktif durumdaysa bu zihin, huzurludur denebilir mi? Zihin, düşünceler nedeniyle durmadan hareket halinde olduğunda üç dünya da kendiliğinden belirir. Içinde bir sürü düşünceyle zihin, ortada duruyorsa o zaman tam bir vazgeçme durumu yok demektir. Hikayedeki adamın bir cam parçasıyla oyalanması gibi sen de yalnızlığınla oyalandın. Bu gerçek bir vazgeçiş değildir, bu aldanmadır. Sen koşulsuz ve bağımsız bir bilincin yerine, yalnızlığı ve boş bir uğraş haline gelen çabalarını koydun, orman yaşamının zorluklarını, mutlak bir vaz geçmenin önüne yerleştirdin. Araçla amacı birbirine karıştırdın. Evet, krallığı bıraktın ama bu kez başka şeylere bağlandın. Şimdi sen rüzgar,

sıcak, soğuk gibi şeyleri dert etmeye başladın. Bu böyle olduğu sürece değil cintamani, kristal bir taş bile elde edemezsin.

Bu birinci öyküydü.

5 Kasım

Brahmana (Cudala) devam etti:

Şimdi ikinci öyküyü dinle:

Filin, bir dağın tepesinde durması, senin bu dünyada yaşamandır. Filin iki büyük dişi, senin sahip olduğun viveka (doğruyu yanlıştan ayırma gücü) ve vairagya (Vaz geçme) dır. Binicisinin file acı çektirmesi, cehalet yüzünden dünyada çekilen acılardır. Filde, acılarla ve acıyı çektiren kişiyle baş etme gücü olduğu halde bunlara katlanması ise onun aptallığı ve cehaletidir.

Filin içinde olduğu kafes, arzuların bizim yaşamımızı nasıl daralttığıdır. Ama demir kafes, zamanla çürür, arzular ise başıboş bırakılırsa zamanla daha da büyür. Filin kafesi kırması, senin krallığını terk etmendir. Ama bil ki fiziksel bir engeli kaldırmak, ruhsal engeli kırmaktan daha kolaydır.

Binicinin, kaybolan filinin peşine düşmesi, İçinde seni uyaran özgürleşme arzusunun peşine düşmendir. Ormana geldin ama cehalet nedeniyle hala huzurlu değilsin. Filin, kendisine acı çektiren adamı öldürmesi gerekirken sağ bırakması zayıflıktır. Kişi iyice kararlı hale gelene ve kaynağına gidip onu yok edene kadar acılar devam edecektir.

Kralım, neden bilge bir kadın olan kraliçenin sözlerini dinlemiyorsun. Cudala, gerçeğe uyanmış bir kadın. Hatta o, gerçeği bilenlerin en önde gelenlerinden. Onun sözleriyle davranışları arasında tam bir uyum var.

Cudala'nın söylediklerini dinlemek ve yaşama geçirmek, senin için en iyisiydi. Geçmişte onu dinlemek yerine sarayı terk ettin ama bu, tam bir terk etme olmamış.

6 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Kraliyetten, saraydan, ülkemden, karımdan vazgeçtim. Daha ne yapmalıydım? Tam bir terk etme olmamış ne demek? Daha ne yapmalıydım?

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Servet, eş, saray, kraliyet, dünya ve akrabalar senin değil ki… Ey kral, bu nedenle seninki, tam bir vazgeçme olmamış. Gerçekten vazgeçmek, geride senin olan hiçbir şeyin kalmamış olması demektir

Sikhidhvaja dedi ki:

Eğer kraliyet ve oradaki her şey benim değilse o zaman bu orman ve yaşadığım bu yer de bana ait değil. Sikhidhvaja, böyle düşündü ve zihinsel olarak ormandan da vazgeçti.

Brahman (Cudala) tekrar etti:

Bunlar, senin olmadıklarına göre, sen bunları terk etmiş olmuyorsun. Hayatının en önemli şeyini bul ve ondan vazgeç. O zaman gerçekten hafifler ve özgür olursun.

Sikhidhvaja dedi ki:

Eğer zaten benim değillerse bu kulübeyi ve üzerine oturduğum geyik derisini de bırakmalıyım.

Vasistha dedi ki:

Böyle söyleyen Sikhidhvaja ne var ne yok her şeyi topladı, bir ateş yaktı ve topladıklarını ateşe attı. Brahman, olan biteni bir kenarda sessizce izledi. Sikhidhvaja, mantra söylediği tesbihi, su içtiği matarayı, sahip olduğu ne varsa

her şeyi ateşe atarken bir yandan da ‘’ Bunları atmazsam yavaş yavaş çoğalıyor ve beni işgal ediyorlar. ‘’ diye düşündü.

7 KASIM

Vasistha devam etti:

Sonunda Sidhidhvaja, kulübeyi de ateşe verdi. Giysileri dahil geride hiçbir şey kalmadı. Alevler öylesine yükseldi ki çevredeki bütün hayvanlar korkarak kaçtılar.

Sidhidhvaja, Brahmana'ya (Cudala) dedi ki:

Ey tanrının oğlu, beni uyandırdın. Uzun zamandan beri sahip olduğum eşyalarımın hepsini yaktım. Artık sadece huzur veren bilgiye yöneleceğim. Zihinde bağımlılık yapacak olan her şeye, arkamı dönüyor, denge halinde durmayı seçiyorum. Benim giysim de evim de uzaydır. Böylesine yüce bir vazgeçmenin ötesinde daha ne olabilir?

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Sen, henüz her şeyi terk etmiş değilsin. Sanki her şeyi tamamen geride bırakmışsın gibi sevinme. Vazgeçilmesi gereken bazı şeyler hala duruyor. Geride hiçbir şeyin kalmaması gerekir.

Bir süre düşündükten sonra Sikhidhvaja dedi ki:

Geride tek bir şey kaldı. O da zehirli bir yılandan farkı olmayan duyuları içinde barındıran beden.

Kral, tam intihar etmek üzereyken brahma (Cudala) dedi ki:

Bu masum bedeni öldürmek, boşuna ve işe yaramaz bir çabadır. Bir boğa, içindeki öfkeyi yok etmek için kendisini öldürür mü? Bu çilekeş beden, cansız bir çöp yığını gibidir. Bu yüzden bedeni yok etmekle hiçbir yere varamazsın. Beden, bazı güçler ve enerjiler tarafından yönetilir. Senin zevk ya da acı çekmenin bedenle bir ilgisi

yok. Bedeni değil de bedeni yöneten ve ona acı veren şeyleri yok edebilirsin. O zaman bir şeylerden vazgeçmiş olursun. O zaman yüce vazgeçmeyi gerçekleştirmiş olursun. Eğer zihni de bedeni de huzursuz eden her şeyi terk edersen tüm günahlardan arınırsın. Bu durumda beden de kendiliğinden düşer zaten.

8 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Kutsal efendim, lütfen söyle bana, daha nelerden vazgeçmeliyim?

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Ey soylu olan, zihin denilen şey, ne canlıdır ne değildir. Orası, karmaşa ve huzursuzluğun yeridir. Zihin, insan demektir ve insan, dünya demektir. Kraliyet, beden, eş, her şey zihnin içinde yer alır. Zihin yok oldu mu bugün ve gelecek, hepsi yok olur.

İyi, kötü, taht ya da orman, bunların hepsi zihinde durur ve orada huzursuzluk yaratır. Rüzgardan etkilenen ağaç gibi, beden ve zihin, düşüncelerden etkilenir. Zihnin akıl, ego, kosmos, prana gibi farklı katmanları vardır. Zihin yok olunca bunların hepsi gider. Bunlar gidince de tüm kavramlar gider ve geride sadece huzur kalır.

Öte yandan, vazgeçtiğin şeyi ‘’ Artık benim değil ‘’ diye düşündüğün anda, hemen ‘’ Ben- sen’’ diye bir bölünme yaratmış olursun. Kişi bütün şeylerden vazgeçtiği zaman zihin, içinde yağ olmayan bir lambanın, sanki içinde yağ varmış gibi parlamasına benzer. Terk ettiğin her şey, sonsuz bilincin boşluğuna karışır.

Kraliyeti terk ettiğin zaman kraliyet gider ama sen kalırsın. Aynı biçimde zihni terk ettiğinde sonsuz bilinç hala orada duruyor olacak ve sen, artık korkudan, yaşlılıktan ve ölümden etkilenmez olacaksın.

Mutlak vazgeçme yoluyla özün bilgisine kavuşulur. O zaman, içinde en kıymetli hazinelerin gizli olduğu bir

boşluk varmış gibi hissedersin. Buddha, işte bu düzeye yükseldi. Ulaşılan bu düzeyde bundan böyle hiçbir şüpheye yer yoktur

9 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Lütfen bana zihnin yapısını anlatır mısın? Onu nasıl bırakmalıyım ki tekrar geri gelmesin?

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Zihin demek vasana yani zihinde yer alan anılar demektir. Zihin, anıların toplamıdır. Zihinden kurtulmak, kral olmaktan daha tatlı ve güzel bir çiçekten daha güzeldir. Ama zihinden kurtulmak, koca bir ülkeyi yönetmekten daha zordur. .

Zihnin tümden yok olması demek, samsaraların yani yeniden doğuşa yol açan sebeplerin ortadan kalkması demektir. Bu, kökü ‘’ Ben ‘’ olan bir ağacın, bütün dalları, meyveleri ve yapraklarıyla birlikte kaynağa geri dönmesine benzetilebilir.

Benlik, cehalet nedeniyle ortaya çıkan bir kavramdır. ‘’Ben’’ zihnin kökünü oluşturur. Benlik, mayaya daldığı an pek çok deneyimler ortaya çıkar. Deneyimle birlikte buddhi (akıl) gelişir. Aslında zihin de akıl da deneyim de aynı kökten türedikleri için aynı şeylerdir.

Ağacın gövdesi, bedendir. Bedenin içinde hareket eden enerji, onu büyütür. Dallar, farklı alanlara yayılır ve farklı deneyimler yaşar. İyi ve kötü, zevk ve acı böylece kendisini var eder. Acılar, dallara ayrılıp yaşama karıştıkları zaman dallarla tek tek mücadele etmek, nafile bir çabadır. Köke inip onu, oradan kurutmak gerekir.

Ağacın kökü nasıl kurutulur? Bunun için özü araştırmak, gerçek kimliğe yönelmek, ‘’ Ben kimim’’ sorusunun doğru cevabını bulmak gerekir.

10 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Ben, kendimin saf bilinç olduğunu biliyorum. Ama saf olmayan bu cehalet nereden geldi de yakama yapıştı bunu anlamıyorum. Cehaletin, huzursuzluk ve acı yarattığını da biliyorum ama bundan bir türlü kurtulamıyorum.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Söyle bana, bu kurtulamadığın cehalet bağı, gerçek mi değil mi?

Sikhidhvaja cevap verdi:

Cehalet, doğrudan doğruya zihnin kendisidir ve zihin de kendisine benzettiğimiz ağacın tohumudur.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Sonuç, bir sebebe bağlı olarak ortaya çıkar. Sebep neyse, sonuç odur. Eğer sebep gerçek değilse, sonuç da gerçek olmaz. Gözleri şaşı olan bir kişini aya baktığı zaman onu çift görmesi gibidir bu. Samsara,(Doğum ve ölüm çemberi) egonun tohumundan filiz verir. Şimdi her şeyi başlatan ana sebebi bul ve bana söyle.

Sikhidhvaja dedi ki:

Deneyim denen şeye sebep olanın, ego duygusu olduğunu söyleyebilirim. Ama ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Brahmana (Cudala) yine sordu:

Etkiye neyin sebep olduğunu söylüyorsun. Peki deneyimin sebebi nedir? Sana, buna sebep olan şeyi anlatabilirim. Bilinç, hem deneyimleyen hem de deneyim

olduğuna göre, bir durumun ortaya çıkması için sebep yoksa o zaman deneyim nereden çıkıyor?

Sikhidhvaja cevap verdi:

Bunun sebebi şüphesiz ki bedenden kaynaklanıyor. Çünkü deneyimi yaşayan, bedenin kendisidir.

Brahma (Cudaka) dedi ki:

Eğer ben sana bedenin gerçek olmadığını söylesem ne dersin? Eğer sebep diye bir şey yoksa o zaman deneyimin kendisi yanılgıdan öte bir şey değildir.

Sikhidhvaja sordu:

Gözleri şaşı olan kişinin gördüğü ikinci ay, gerçek değil. Çünkü gözdeki arıza nedeniyle o, varmış gibi görünüyor. Kısır kadının oğlu hiç bir zaman görünmez. Çünkü öyle bir şey yok. Burada kısır kadının çocuğunun olmamasına bir başkası yani baba, sebep teşkil etmemektedir.

Brahman (Cudala) cevap verdi:

Eğer birisi, yaratılışın kaynağı olan yüce yaratanın bu süregelen bedenlerin ilk sebebi olduğunu söylese, bu bile doğru sayılmaz. Tek gerçek, yaratıcının kendisidir. Dış dünya ise sadece gölgeden ibarettir. Bunu ayna üzerine düşen görüntüyle anlayabiliriz. Gerçek olan aynadaki görüntü müdür, aynanın kendisi midir? Bunu bir kere anladın mı cehalet de ego duygusu da silinir gider.

11 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Arkasında yüce yaratıcının olduğu tüm evren, gerçek değilse o zaman çekilen bunca acı nasıl oluyor?

Brahmana(Cudala) dedi ki:

Dünyanın varlığıyla ilgili bu yanılgı, insanların hep aynı yanlışa sarılmalarından ve gözlerinin önündeki gerçeğe kör olmalarından kaynaklanır. Cehalet, dağıldığı zaman gerçek, bütün açıklığı ile ortaya çıkar. İkilik yok oldukça deneyime neden olan samsaralar solmaya ve senin gerçek kimliğin parlamaya başlar.

Sen ilk ve yüce olansın. Bu beden, bu deneyimler, cehalet ve yanlış anlamalar nedeniyle oldu. Bütün bu yaratılış ve farklı görüntülerle yaratılmış olan herkes, yanılgıdan ibarettir. Her şey çölde görülen serap gibidir.

Yüce yaratan, tektir, ikincisi yoktur. O, sebep olmaz, sonuç olmaz, onun hiçbir ihtiyacı olmaz. O, ne eylemi yapandır ne de eylemin kendisidir. Eylemin aracı ya da tohumu da O değildir. Dolayısıyla yaratılış diye bir şey yoktur. Sen de ne eylemi yapansın ne de eylemden zevk alansın. Sen her şeysin, sonsuz huzursun, doğmadın ve mükemmelsin. Gerçekte evrenin oluşmasının bir sebebi olmadığı gibi evren diye bilinen bir şey de yoktur.

Dünya diye bilinenin gerçek olmadığı anlaşıldığı zaman deneyim de kalmaz deneyimleyen de. Deneyimleyen ego kalmayınca saflık ve özgürlük açığa çıkar.

Sikhidhvaja dedi ki:

Efendim senin bilgelik akan sözlerin beni tamamen uyandırdı. Sebep diye bir şey yok. Ne zihin var ne ego var. Ben saf ve özgürüm.

Şimdi ben, bilincinde hiçbir nesne olmayan beni, selamlıyorum.

12 KASIM

Vasistha dedi ki:

Cudala, ruhsal olarak uyanan Sikhidhvaja'ya : '' Kralım tamamen uyandın ve aydınlandın. Özün ışığı bir kez göründü mü arzu edilmeyen zihinsel durumlar kendiliğinden kaybolur ve sen, aydınlanmış bir kişi olarak yaşarsın.'' dedi.

Sikhidhvaja özün ışığıyla parlayarak brahmana'ya sordu: '' Daha iyi anlamak için soruyorum. Bölünmeyen ve sonsuz olan bilincin içinde ortaya çıkan ve görüntü olarak beliren bu farklılıklar nasıl var olur? ''

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Evet kralım, bilmen gereken bir tek bu kalmıştı. Dünyasal döngü sona erdiği zaman her şey silinir ama her şey, özünü koruyarak geriye çekilir. Geride kalan öz, ne aydınlıktır ne de karanlıktır. Görüntüler çekilir ve sadece her zaman huzur ve sonsuzluk olan saf bilinç öylece kalır. O, zihinle anlaşılamaz çünkü zihnin ötesindedir. Ona Brahman ya da nirvana denir. O, en küçükten daha küçük, en büyükten daha büyüktür. Mükemmel olanların en iyisidir.

Benlik bilinci olarak parlayan, evrensel özdür ve evren diye görünenin de ta kendisi, O'dur. Gerçekte evren ile evrensel öz arasında hiçbir fark yoktur. Bu, hava ile rüzgarın aynılığı gibidir. Okyanusla dalga arasındaki ilişki, bir sebebe bağlıdır. Fakat evrensel özün, madde üzerinde yansımasının bir nedeni yoktur. Evrenin varlığı

nedensizdir. Sonsuz evrende yer alan evrenler toz zerreciklerinin uçuşması gibidir.

Sonsuz bilinç, her şeyin özüdür. O, her yere yayılır ve O, tek olan gerçekliktir. Her şeyi bir arada tutan O'dur. Dualite yoksa teklik vardır demek, doğru değildir çünkü, gerçeklik kavrandığı zaman dualitenin bir hükmü kalmaz. Değişik formlarda, her yerde ve her zaman olan O'dur. O'nun varlığı, zihinle kavranamayacak kadar derin ve hassastır. O'nu tarif etmeye kalkıyoruz ama aslında O, tarifin ötesindedir.

13 KASIM

Brahmana (Cudala) dedi ki:

O, hiçbir şeyin tohumu yani sebebi değildir. O, tarif edilemez, hiçbir şeye sebep olmaz. Hiçbir şey O'ndan doğmaz. O, ne eylemi yapan ne eylemin kendisi ne de eylemin aracı olmuştur. O, sonsuz olan mutlak bilinçtir, bilginin kendisidir ve kaynağıdır ve O, zamanın ve mekanın ötesidir.

Sikhidhvaja dedi ki:

İnsan mantığı her zaman bir sebep arar. O nedenle bu dünyanın ve ego duygusunun bir sebebe dayanmamasını anlamak bana zor geliyor.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Ey kral, sen şimdi gerçeği doğru olarak anladın. Çünkü Dünya ya da ego sözcükleri, herhangi bir gerçekle ilişkisi olmayan kavramlardır. Dünya diye beliren şeyin gerçeği, doğru anlaşıldığı zaman yüce öz de anlaşılır. Doğru kullanıldığında zehir, nektara dönüşür. Aksi takdirde her şey acı ve ıstıraptır. Kişinin kendisini beden zannetmesi, yanlış anlamanın sonucudur.

Eğer her şey, yüce bilinç ise o zaman ''Dünya nedir ya da ego nedir? '' diye sormak Yanlış olur. Sorulan sorunun bir temele bağlı olması gerekir. Aslı astarı olmayan soru, uygun bir soru olmaz. Dünyanın ve egonun yüce özden bağımsız bir varlığı yoktur. Doğru olan, her şeyin sadece yüce gerçek olduğudur. Brahman'ın enerjisinden oluşmuş olan maya, elementlerin birleşimlerinden oluşan bir illüzyondur.

Sonsuzluk, sonsuzluk olarak yükselir, sonsuzluktan sonsuzluk doğar. Bilinç de bilinç olarak parlamasını sürdürür.

14 KASIM

Brahmana (Cudala) dedi ki

Altından, mücevher olur. Fakat Öz olandan hiçbir şey yaratılmaz ve hiçbir şey de O'na geri dönmez. O, ne tohumdur ne de dünyanın oluşmasının sebebidir. Deneyim, maddeye, dünyaya ve egoya aittir.

Sikhidhvaja dedi ki:

Egonun ve dünyanın Tanrı'dan olmadığını anladım ama yine de onlar neden varlar, nereden geliyorlar?

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Gerçekte sonsuz bilinç, başlangıçsız ve sonsuzdur ve O, saf deneyimin esasıdır. Nasıl sıvı olmak özelliği suya ait ise deneyim de saf bilince aittir. Bundan dolayı bilinçte ne bir çelişki yer alır ne herhangi bir bölünme vardır.

Eğer sonsuz bilinç, bir şeye sebep olmuş olsaydı, O'na nasıl tarif edilemez ve karşılaştırılamaz diyebilirdik? Brahman, ne tohumdur ne de sebep. Böyle olduğu için O'nu yaratılışla ve maddeyle ilişkilendirmek uygun olmaz. Eğer egoyu ya da dünyayı sonsuz bilinçten ayrı varlıklarmış gibi düşünür ve öyle ifade edersek bu, boşuna bir çaba olur.

Bilinç, yok edilemez. O, hem yaratılıştan hem de yok olmaktan ötedir.

Eğer maddesel dünya diye bir şey yoksa düşünce de yoktur. Bununla birlikte dünya yoksa ego da yoktur.

Kralım, huzur ve rahatlık noktasına yerleş. Ister bedenli ol, ister bedensiz ol fark etmez, yeter ki zihinsel

koşullanmalardan özgür ol. Brahman'la ilgili gerçek anlaşıldığı zaman ne kaygıya ne de üzüntüye yer kalmaz.

15 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Kutsal efendim, lütfen zihin diye bir şeyin gerçekte var olmadığını iyice bana anlatın.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Kralım, zihin aslında hiçbir zaman var olmadı. Zihin diye ortaya çıkan şey aslında sonsuz bilinç olan Brahman'dır. Dünyanın ya da zihnin var olduğunu sanmak, tamamen cehaletten kaynaklanır. Ve eğer bunlar aslında olmayan şeylerse '' Ben ve sen '' kavramları da gerçekte yanılgıdır. O halde anlaşılıyor ki gerçek olan tek şey Brahman'dır.

Hatta, başlangıçta yaratıldığı sanılan dünya, hiçbir zaman yaratılmadı. Benim onu dünya diye tanımlamam, sadece anlaşılsın diyedir. Dünyayı yaratan herhangi bir sebep yoktur. Bu yüzden yaratılmış olan bir şey de yoktur. Var olan tek şey Brahman'dır. İsimsiz ve formsuz olan Tanrı'nın bu dünyayı yaratmış olması çok mantıksız. Dünya diye görülen bir yanılgıysa zihin diye bilinen de yanılgıdır.

Zihin denilen şey, sonsuz gerçeği sınırlı hale getirir. Oysa mutlak bilinç, sınırsızdır ve bölünmeyendir. Bölünmüş olan zihin, nasıl gerçek olabilir? Burada görünen her şey Brahman'dır. Evrene yayılan da sonsuz bilincin kendisidir. Bu gezegendeki ya da başka bir yerdeki her görüntü, bilincin yansımasıdır.

Dünya denilen de zihin sanılan da cehaletten başka bir şey değildir.

Gerçekte dünya, hiç yaratılmadı. Dünyanın varoluşunun başı ve sonu vardır. Yaratılan ve çözülen bu evren, sadece hayalden ve sonsuz Brahman'ın bir süreliğine yansımasından ibarettir.

16 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Yanılgım, kayboldu. Senin lütfunla kazandığım bu bilgelik sayesinde tüm şüphelerden kurtuldum. Bilinmesi gereken her şeyi öğrendim. İllüzyondan oluşan bu koca okyanusu geçtim. ‘’ Ben’’ kavramı, geride kaldı. Şimdi tam bir huzur içindeyim.

Brahmana (cudala) dedi ki:

Dünyanın olmadığı yerde ‘’Ben ve sen’’ kavramları da olmaz. Bu nedenle dünyasal işlerini tarafsızca gerçekleştir ve huzur içinde yaşa. Her şey, huzurun kendisi olan Brahman’dır. ‘’ Ben ‘’ kavramının hiçbir dayanağı yoktur. Hiçbir gerçekliği olmayan dünya, iyice anlaşıldığı zaman Brahman, kendiliğinden idrak edilir. Gerçeğin yanlış anlaşılması bağlılığa, doğru anlaşılması ise özgürlüğe götürür. Aslında ise bağlılık ya da özgürlük bile kavramlardan ibarettir. Dikkatle bakıldığı zaman, sonsuz bilinçten başka her şeyin, sadece kavram olduğu anlaşılır.

Saf farkındalığın ışığı her şeyi gölgede bırakır. Mükemmellik ya da Tanrı, budur. Ne nedensellik vardır ne de bir nedene bağlı olan yaratılış. Yaratılış yoksa deneyim de yoktur. Deneyim yoksa ego yoktur ve o zaman da samsara denilen doğum- ölüm zinciri yok olur. Samsara olmadığı zaman yüce varlık olduğu gibi görünür hale gelir.

Zihin, yok olduğunda, evren kavramı kalmaz: O takdirde, kişi gerçekle birleşir. Bu duruma nirvana denir.

İçinde dalga olmadığı zaman, huzurlu bir okyanus görünür. Yaratılış kavramı, anlamını yitirdiğinde de Brahman gerçeği görünür.

17 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Eğer yüce varlık gerçekse ve dünya da gerçekse, o zaman ortaya bir neden ve ona bağlı bir sonuç çıkıyor.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Eğer ortada bir sebep varsa sonuç kaçınılmaz olur. Fakat bir sebep yoksa sonuç olabilir mi? Dünya ile Brahman arasında neden ve sonuç ilişkisi yoktur. Var olan herşey Brahmansa, ortada bir tohum yoksa herhangi bir şey doğabilir mi? Brahman, isimsiz ve formsuzsa ondan isimli ve formlu bir şey çıkabilir mi? Brahman, yapan değildir ve ortada bir nedensellik yoktur. Dünya diye bilinenin, bir nedeni yoktur.

Sadece Brahman vardır. Ama bu gerçeği idrak edemeyenler için de sadece evren vardır. Bu evren, olduğu gibi Brahman'ın kendisidir. Fakat bilinç, bu gerçeği anlamazsa kendisini yok sayar. Kendini yok sayma, zihnin doğmasina yol açar ve böylece deneyim ortaya çıkar. Zihin, gerçekle kişi arasındaki perdedir. Zihin diye beliren bu şey, dünyanın döngüsü devam ettikçe var olacaktır.

Bu, gerçeğin bilgisi doğana ve bütün kavramlar silinene kadar devam eder. Ne zaman ki yanılgı anlaşılır o zaman öz, güneş gibi doğar. Dünyanın hiçbir dayanağı ve temeli olmadığının anlaşılması gerekir. Karışıklık yani gerçeğin ne olduğu konusundaki bulanıklık, zihnin işidir. Gerçeğin parlaması, zihnin solması demektir.

Eğer dünyanın kaynaklandığı bir dayanağı yoksa dünya, sadece bir sözcükten ibaretse o zaman gerçek değil

demektir. Çölde görülen su, hayaldir, gerçek değildir. Gerçek olmayanla, gerçek olanı birbirine karıştıran zihindir. Gerçeği kavrayamama, zihnin işidir.

Ne zaman ki zihnin de aslında var olmadığı anlaşılır o zaman egonun varlığı, işlevini yitirir. Tek bir şey vardır, o da saf bilinçtir.

Gerçekte ne birlik vardır ne de teklik, ne karışıklık vardır ne de yanılgı, hiçbir şey doğmaz, hiçbir şey yok olmaz. Her şey, hatta arzular bile saf bilinçtir.

18 KASIM

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Sanırım, içsel bir uyanma yaşadın ve böylece öğrenmen gerekeni öğrendin.

Sikhidhvaja cevap verdi:

Efendim, senin lütfunla yüce düzeyi gördüm ve anlayışım tamamen değişti.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Zihin sakinleştiği, arzular terk edildiği, duyular geri çekildiği zaman, kutsallık kolayca anlaşılır. Senin bugüne kadarki çabaların, şimdi meyvesini verdi ve zihnindeki kirlilik yok oldu. Kişinin bedeni ve zihni, temizlendiği zaman gurunun sözleri, kişinin ta içine işler. Sen, verdiğim bilgilerle aydınlandın ve cehaletten kurtuldun.

Bizim bu buluşmamızla karmalardan ve onların sonuçlarından da kurtulmuş oldun. Sözlerimin ışığı sayesinde zihin, yerini kalbe bıraktı ve kalbin huzurla doldu.

Sikhidhvaja dedi ki:

Efendim, aydınlanmış kişilerde zihin yok oluyorsa, zihinsiz nasıl yaşıyorlar?

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Gerçekten de aydınlanmış kişide zihin yer almaz. Zihin nedir? Psikolojik şartlanmalardan dolayı, yoğunlaşarak yeniden doğumlara yol açan şey, zihindir. Aydınlanmış kişiler de zihnin yardımıyla yaşar ama onlarda hiçbir koşullanma olmadığı için yeniden doğum olmaz. Onlarda zihin silinmiş,

yerini saf satva almıştır. Cahil kişiyi zihin, aydınlanmış kişiyi ise zihin değil satva enerjisi yönlendirir.

19 KASIM

Brahmana (Cudala) devam etti:

Sen, vaz geçmenin verdiği hafiflemeyle zihnindeki yüklerden kurtuldun. Şartlanmış zihin yok oldu. Zihnin, şimdi saf ve sonsuz bir boşluk gibi. Sen, mükemmellik denilen mutlak huzura ulaştın. Fiziksel ve zihinsel olarak geride hiçbir şey bırakmadın.

Kişinin, öz disiplin uygulayarak kazandığı, yüce ve sonsuz olan mutluluk, onun mutlak dengeye kavuşması demektir. Bundan böyle kişisel bir kazanç amacı olmaksızın, sonsuz bir doyum ve huzur duygusuyla yaşayacaksın

Ey soylu kral, Cudala sayesinde kolayca bilge bir kişi oldun. Buralarda hala kendini sıkı bir denetime sokarak yaşamak zorunda değilsin artık. Bu uygulanan disiplinlerin bir başlangıcı ve bir sonu vardır. Evet ! Şimdi, ruhsal olarak uyandın, artık orada köklenebilirsin.

Sonsuz bilincin içinde yer alan, gerçek olan ya da gerçek olmayan her şey bir zaman gelecek yok olacak. ‘’ Böyle yapılmalı ya da böyle yapılmamalı ‘’ gibi tüm kavramlar, sonsuz bilincin içinde çözülecek. Dolayısıyla her şeyi geride bırak ve huzur içinde dinlen. Disiplin uygulamaları, dolaylı yöntemlerdir. Artık öz bilginin içindesin, orada kal yeter.

Satva diye sana tanımlanan şey bile terk edilmeli. Satvanın kendisi satvayı yok eder. İşte gerçek özgürlük budur. Bağlanacak hiçbir şey kalmamıştır. Üç dünyanın birinden bir acı yükselirse bunun, eskiden kopup gelen

zihinsel bir özlem olduğunu bil. Mutlak dengeye kavuştuğun zaman zihinde yer alan hareket ya da hareketsizlik hali, sende hiçbir etki yaratmayacak. Senin yerin sonsuzluk olacak ve oraya yerleşeceksin.

Tek bir sonsuz bilinç var. Brahman, saf bilinçtir ve satva olarak bilinir. Bilinçte ister hareket olsun, ister olmasın bu durumu zihin, seyirci olarak izler. Sonsuz bilincin içinde kavramlar yoktur. Çünkü orası sözcüklerin ötesidir.

Vasistha devam etti:

Kral, ona hayranlığını sunmak ve önüne çiçek koymak üzereyken Cudala gözden kayboldu. Kral, Cudala'nın sözleri üzerine derin meditasyona daldı. Artık içinde en ufak bir arzu kırıntısı bile yoktu, o koşulsuz bilinç düzeyine rahatça yerleşmişti.

20 KASIM

Vasistha devam etti:

Sikhidhvaja, zihninde en ufak bir kımıldama dahi olmadan derin bir meditasyona daldı. Cudala da tekrar eski formuna girdi ve saraya döndü. Üç gün devlet işleriyle ilgilendi, sonra merak edip kocasının yanına geri geldi. Sikhidhvaja, hala meditasyondaydı. Cudala, şöyle düşündü ‘’ Böyle devam ederse bedeni kuruyacak. Bu nedenle, bir şekilde onu meditasyondan ayırmalı ve tahtına dönmeye razı etmeliyim. Zamanı gelince ikimiz birlikte bedenimlerimizi bırakırız.’’

Cudala, bir kaç kere, aslan gibi kükredi. Fakat kral, gözlerini açmadı. Cudala, Sikhidhvaja’nın bedeni silkeledi ama yine bir yanıt alamadı.

‘’ Anlaşıldı! O, özün içinde erimiş, nasıl yapmalı da onu tekrar beden bilincine geri getirmeliyim? ‘’ diye düşündü. Sonra da ‘’ Belki de onu kendi haline bırakmam ve benim de kendi bedenimden ayrılmam daha doğru olur.’’ dedi.

Cudala, bedenini terk etmek için hazır olduğu sırada aklına bir düşünce geldi, ‘’ Önce onun bedenini bir kontrol edeyim, eğer en ufak bir vasana varsa mutlak özgürlüğe ulaşamaz. ‘’ dedi. Sonra kocasının bedeninde gizli duran vasananın varlığını farketti.

Rama sordu:

Efendim, beden böyle odun parçası gibi kaskatı ve hareketsiz dururken, içinde gizli duran bir duygunun izi nasıl anlaşılabilir?

Vasistha dedi ki:

Kalbinde görünmeyen, çok ince bir iz bile olsa bu, onun tekrar beden bilincine geri gelmesine yol açar. Bu aynı, bir ağacın ya da bir çiçeğin küçücük bir tohumdan hayat bulması gibidir. Şu anda bedeni, bir dağ gibi sağlam ve hareketsiz duruyor. Buradan doğum ve ölüm gerçekleşmez. Ancak içinde dualiteye ait bir kavram varsa bu, zihinde hareketlilik yaratır. Yeniden zevk, öfke veya bir yanılgı filiz verebilir. Bu, zapt edilemez bir durumdur. Ancak zihin tamamen sükuneti bulduğu zaman, böyle bir durum olmaz. Çünkü zihin, aslında uzay gibi, saf ve lekesizdir.

21 KASIM

Vasistha devam etti:

Satva, tam bir denge halindeyse bedende fiziksel ya da zihinsel bir huzursuzluk deneyimlenmez. Satvayı da geride bırakmak imkansızdır. O, kendi kendisine ve zaman içinde yok olur. Eğer zihin yoksa ve bedende satva bile yoksa beden, kar tanesinin ısıda erimesi gibi elementlerinden ayrılır. Sikhidhvaja'nın zihninde artık hiçbir düşünce kalmamıştı ama bedeninde satvanın izi vardı. Bunu fark eden Cudala, bedeninden ayrıldı ve Sikhidhvaja'nın saf zihnine girdi. Cudala'nın yarattığı hareket nedeniyle kral gözlerini açtı. Kraliçe de hemen genç brahmana formuna girerek kralın karşısına geçti. Brahmana kılığına girmiş olan Cudala alçak sesle vedaları mırıldanıyordu. Sesi duyan kral, beden bilincine döndü ve karşısında duran brahmanı gördü.

Kral, mutlu görünüyordu, dedi ki:

Çok şanslıyım çünkü meditasyonda senin bilincine yükseldim. Efendim, herhalde buraya, beni kutsamak için geri geldin.

Brahman (Cudala) dedi ki:

Buradan ayrıldıktan sonra cennete gitmedim. Hep seni düşündüm. Benim bu dünyada ne akrabam ne arkadaşım ne de senin gibi güvenilir bir öğrencim var.

Sikhidhvaja dedi ki:

Kendimi olağanüstü şanslı ve kutsanmış hissediyorum. Çünkü senin gibi ender bulunan, yüce bir ruhla karşılaştım.

Brahmana (Cudala) dedi ki:

Anlat bana, yüce bilinç düzeyine yükseldiğin zaman, ‘’ Bu farklı ya da bu mutsuz’’ gibi kavramlarla ya da herhangi bir arzuyla karşılaştın mı?

Sikhidhvaja cevap verdi:

Senin lütfunla samsara denizinin karşı kıyısına geçtim. Kazanılacak her ne varsa kazandım. Öz’den başka hiçbir şey yok. Ne bilinecek ne kazanılacak, ne terk edilecek hiçbir şey yok Hatta satva bile yok. Zihnim

sınırsız uzay gibi. Koşulsuz bir düzeydeyim.

22 KASIM

Vasistha devam etti:

İkisi birlikte ormanın derinliklerine ilerlediler ve orada sekiz gün kaldılar. Brahmana, Sikhidhvaja'ya başka bir ormana gitmelerini önerdi. Kral, kabul etti. Birlikte normal bir yaşam sürdüler. Gerekli ve uygun ritüelleri yerine getirdiler. Içlerinde '' Burası bizim evimiz. '' Ya da '' Burası bize uygun değil.'' biçiminde bir düşünce belirmedi. Bir zaman sonra kral da aynı karısı gibi ışık saçmaya başladı.

Kraldaki ışığı gören Cudala, '' İşte benim kocam, güçlü ve bir o kadar da bilge.'' diye düşündü. Birlikte hiçbir şey beklemeden, önlerine ne çıkarsa onu yaşayarak, karmalardan özgür günler yaşadılar. Bir gün Cudala şöyle düşündü, '' kocamın zihnine evliliğimizle ilgili zevkli anılar gelmeli.'' Böyle düşündü ve kocasına, ''Bugün hayırlı bir gün, cennete gideyim ve babamı ziyaret edeyim. Kısa sürede dönerim.'' dedi ve oradan ayrıldı. Hemen gerçek kimliğine büründü, saraya gitti ve soylu görevlerini yerine getirdi. Brahmana kimliğiyle geri döndüğü zaman kral, arkadaşının yüzünde bir hüzün gördü ve sordu '' Ey Tanrı'nın oğlu, neden mutsuz görünüyorsun? Kutsal kişiler dış dünyanın kendilerini etkilemesine izin vermezler.''

23 KASIM

Brahmana (Cudala) cevap verdi:

Kralım, nasıl bir şanssızlığa uğradığımı sana anlatayım. Eğer kişi üzüntüsünün sebebini, yakın arkadaşıyla paylaşırsa, içinde bir rahatlama hisseder. Zihin, netleşir ve huzur bulur. Bu, karanlık bulutların yağmur yağınca açılması gibidir.

Buradan ayrıldıktan sonra cennete gidip yapmam gereken görevlerimi tamamladım. Akşam yaklaşırken sana gelmek için cennetten ayrıldım. Yolda gelirken uzayda, aziz Durvasa ile karşılaştım. Akşam duasını kaçırmamak için acele ediyordu. Bulutların arasında yüzü parlıyordu. Sanki sevgilisiyle buluşmak için acele eden, aşık bir kadın gibiydi. Onu selamladım ve eğlence olsun diye bu düşüncemi ona da söyledim. Bu şakaya öyle kızdı ki beni lanetledi ve ‘’ Bu saygısızlığın yüzünden her gece kadın formuna gireceksin. ‘’ dedi

Brahmana (Cudala) devam etti:

Benim gibi tanrı’nın oğlu olan bir kişinin geceleri arzuları olan bir kadın haline gelmesi çok üzüntü verici. Ama üzülmemem gerekir çünkü özüm değişmeyecek.

Sikhidhvaja dedi ki:

Üzülmen gerekmiyor çünkü bedenin kaderi, özü etkilemez. Takdir edilmiş olan zevkler ve acılar, bedeni ilgilendirir, içindeki özü değil.

Sen bile şimdi böyle konuşuyorsan cahil insanlar ne yapsın? Belki de gerçekten üzülmüyorsun ama başına

gelen tatsız olayı anlatmak için bu sözcükleri kullanıyorsun.

Vasistha devam etti:

Böylece, iki yakın arkadaş olarak birbirlerini teselli ettiler. Güneş battı, gece, yavaş yavaş geldi ve her yer karanlık oldu. Çok geçmeden bedeni değişmeye başlayan Cudala ‘’ Görüyor musun bedenim değişiyor.’’ diye çığlık attı ve çok güzel bir kadın biçimine girdi. Sikhidhvaja, ‘’ Ey kutsal olan, sen tüm bilgileri biliyorsun. Kaçınılmaz olan için üzülme. Değişime uğrayan sadece bedenin. ‘’ Dedi.

Böyle konuştular ve birlikte yatağa girdiler. Aynı yatakta yatıyorladı. Böylece Cudala, gündüzleri genç bir brahmana ve geceleri de kadın bedeninde yaşamaya başladı.

24 KASIM

Vasistha devam etti:

Böyle bir kaç gün geçti. Bir gün Cudala, Sikhidhjvaja'ya dedi ki:

Kralım, aklımdan bir düşünce geçiyor. Bir süredir biliyorsun, geceleri kadın bedenine giriyorum. Bu bedende olmanın gereğini gerçekleştirmek istiyorum. Gel seninle evlenelim. Üç dünyada da bana senden daha yakın kimse yok. Evlenelim ve evliliğin sağladığı zevkleri birlikte yaşayalım. Ben bunda hiçbir yanlışlık görmüyorum. Biz çoktan beridir ikilemlerden uzak ve denge halinde yaşıyoruz. Gel, kadınla erkeğin bir arada olmasının doğal süreci neyse onu yerine getirelim.

Sikhidhvaja cevap verdi:

Senin bu düşünceni yerine getirmekte bir sakınca görmüyorum. Ne istiyorsan yapalım. Zihin, mükemmel dengede olduğu sürece ne yaptığımızın zaten bir önemi yok.

Cudala cevap verdi:

Madem sen de böyle hissediyorsun, bugün evlenmek için hayırlı bir gün. Göksel varlıklar da düğünümüze tanıklık ederler.

İkisi de evlilik töreninde ne gerekiyorsa yerine getirdiler. Kutsanmış sularla yıkandılar, atalarına ve tanrılara dualar ettiler.

Gece gelip çattığında Cudala yine kadın bedenine girerek Sikhidvaja'nın karşısına geçti. '' Sevgili arkadaşım, bir kadın ve aynı zamanda da karın olarak seni

selamlıyorum, benim adım Madanika'dır. '' dedi. Sikhidhvaya, Madanika'yı çiçekler, çelenkler ve mücevherlerle süsledi. Onun güzelliğinden büyülenerek '' Ey Madanika, Lakşmi gibi parlıyorsun, birlikteliğimiz kutsansın ve biz, güneşle gölge, Lakşmi ve Narayana, Şiva ve Parvati gibi olalım. '' dedi.

İkisi birlikte evlilik töreni için kutsal metinler ne uygun görüyorsa ona göre hazırlandılar. Dört yanı çiçekler ve yarı değerli taşlarla süslenmiş bir altar yaptılar. Ganj nehrinden getirilmiş kutsal suları çanaklara koyarak altarın çevresine yerleştirdiler. Merkezde bir ateş yaktılar. Dualar söyleyerek ateşin çevresinde döndüler. Bunları yaparken Sikhidhvaja karısının elini tuttu ve mutluluğunu ona hissettirdi. Sonra birlikte hazırlamış oldukları gerdek odasına girdiler. Ay, yumuşak ışınlarıyla ortalığı aydınlatıyordu. Gerdek yatağı, kokulu çiçeklerle süslenmişti. Yatağa uzandılar ve birlikte oldular.

25 KASIM

Vasistha devam etti:

Güneş yükseldi ve Madanika yine brahmana oldu. Böylece gündüzleri arkadaş, geceleri karı koca olarak günlerini geçirdiler. Geceleri Sikhidhvaja uykuya dalınca Cudala, sessizce yataktan çıkıp saraya gidiyor ve soylu görevlerini yerine getiriyordu.

Aylarca farklı dağlarda, değişik yerlerde kaldılar ve yaşamlarını mutlulukla yaşadılar. İkisi de birbirlerinden hoşnut olarak mutlu bir yaşam sürdüler. Sonra bir gün Cudala, eşinin duygularından emin olmak istedi. Kılık değiştirip sanki cennetten gelen bir yarı tanrıymış gibi kralın önünde belirdi ve cennetin güzelliklerini sayıp onu cennete götürmeyi teklif etti. Kral, kesin bir tavırla bu teklifi geri çevirdi.

Bunun üzerine Cudala, mistik güçlerini kullanarak tanrıların şefi İndra kılığına girdi ve ansızın kralın karşısında belirdi. Önünde yüce İndra'yı ve İndra'yla birlikte gelen cennet görevlilerini gören kral, çok şaşırdı, İndra'nın ayaklarına kapandı ve '' Efendim sizi buraya ne getirdi, bunu lütfen bana söyleyin.'' dedi.

İndra cevap verdi:

Işığın cennete kadar geldi. Orada herkes seni tanıdı. Seni cennette görmek istiyorlar. İstersen, aydınlanmış göksel bir varlık gibi kolaylıkla boyut değiştirip bizimle birlikte cennete gelebilirsin.

Kral düşündü ve dedi ki:

Benim için burada olmakla cennette olmak arasında bir fark yok. Ben burada mutluyum. Bu nedenle bu teklifi kabul edemiyorum.

İndra, bunun üzerine kralı kutsadı ve çevresindekilerle birlikte oradan ayrıldı.

26 KASIM

Vasistha devam etti:

Cudala, kendi kendine dedi ki:

Şükür ki kral zevk peşinde koşmaktan kurtulmuş. İndra'nın davetini hiç düşünmeden geri çevirdi. O, hiçbir şeyden etkilenmiyor gibi görünüyor ama yine de zevk ve acı ikilemine karşı ne kadar sağlam durduğunu farklı bir sınavla tekrar deneyeceğim.

Aynı gece, Cudala mistik güçleri sayesinde muhteşem bir bahçe yarattı. Bu bahçenin içine çiçeklerle süslenmiş bir yatak yerleştirdi. Sonra kraldan bile daha yakışıklı bir delikanlı yarattı. Kendisi de yatağa girdi, kralın onları gördüğü zaman ne tepki verecek görmek istedi.

Sikhidhvaja, akşam dualarını bitirip de bahçeye çıktığı zaman yatağı ve yatakta karısıyla genç bir adamın kendilerinden geçmiş bir biçimde sevişmekte olduklarını gördü.

Kral, hiç kımıldamadan baktı, sonra onlara rahatsızlık vermemek için oradan gitmek istedi. Sihhidhvaja'nın varlığını karısı ve genç adam, fark ettiler. Kral onlara '' Lütfen rahatsız olmayın. Mutluluğunuzu bozmak istemem.'' dedi.

Bir süre sonra Madanika kralın yanına geldi. Utanmış görünüyordu. Kral onu yatıştırdı ve dünyada insanları baştan çıkaran ve zayıf düşüren cazibelerden haberdar olduğunu söyledi. Sonra kral ,'' Bundan böyle biz seninle sadece arkadaş olarak kalalım, karı koca oyunundan vaz geçelim.'' dedi.

Cudala, kocasını olgunluğundan ve dünyasal duyguların ötesine geçmiş olmasından çok memnun oldu. Sonra birden Madanika formunu üzerinden attı, kendi esas formuna geri döndü ve Cudala oldu.

27 KASIM

Sikhidhvaja dedi ki:

Güzel bayan, sen kimsin? Buralara nasıl geldin? Ne zamandır buradasın? Benim karıma ne kadar benziyorsun.

Cudala cevap verdi:

Gerçekte ben, Cudala'nın ta kendisiyim. Buraya farklı formlarla senin bilincini açmak, uyandırmak için geldim. Şimdi gördüğün bahçe de dahil olmak üzere her şey bu amaçla yarattığım oyunlardı. Uygunsuz bir kararla krallığını terk ettin ve kendine bir sürü disiplinler uyguladın. Ben o günden beri, seni ruhsal olarak yükseltmenin yollarını düşündüm. O nedenle Brahmana oldum. Sana çok şey öğrettim. Şimdi bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun ve gerçeğe tamamen uyandın.

Vasistha devam etti:

Sidhidhbaja sarayı terk ettiği günden itibaren yaşadığı şeyleri düşündü. Uzun süre sessiz kaldı. Sonra karısının kendisi için yaptıklarını düşündü, ona karşı büyük bir sevgi ve minnet duydu. Tarif edilmez bir mutlulukla kalktı ve karısına sarıldı. İkisinin de kalbi büyük bir aşkla doldu. Böyle birbirlerine sarılmış bir halde kaldılar ve adeta süper bilinç düzeyine yükseldiler.

Sonra Sikhidhvaja Cudala'ya dedi ki:

Sevgili karıcığım, gösterdiğin sevgi ve şefkat benim için ölümsüzlük nektarından daha tatlı. Benim için sarayı bırakıp geldin ve ne yokluklara katlandın. Senin, beni bu korku dolu cehalet okyanusundan çekip kurtarmanın değeri, hiçbir şeyle ölçülemez. Dünyada hiçbir eşin

kocasına verdiği değer ve gösterdiği sevgi, seninkiyle karşılaştırılamaz. Benim için verdiğin mücadele inanılmaz. Hakkını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Kutsal metinler, gurular ve mantralar bile, kocasına aşık bir kadının başardığını başaramaz. Eş, bir koca için arkadaş, kardeş, iyilik meleği, hizmetçi, guru, sevgili, sağlık, varlık, her şeydir. Böyle bir eş, her zaman ve her yerde hayranlık duyulacak ve kendisine tapılacak bir kadındır.

Sevgili Cudala, sen gerçekten de dünyadaki kadınların en yücesisin. Gel ve bana bir kere daha sarıl.

Vasistha dedi ki:

Karı- koca, birbirlerine tekrar büyük bir aşkla sarıldılar.

28 KASIM

Cudala dedi ki:

Sevgili kralım, saraydan ayrılıp ormana gittikten sonra gereksiz ve işe yaramayacak disiplinler uyguladığını gördüm. Bu nedenle kalbim acıyla doldu. Sonra kendimi toparladım ve sana rehberlik etmeye karar verdim. Bu süreçte yanında olmak ve yolunu bulman için sana yardım etmek, benim için büyük bir zevkti. Bu nedenle herhangi bir övgüye gerek yok.

Sikhidhvaja cevap verdi:

Ne güzel! Keşke bütün kadınlar, kocalarının ruhsal uyanmalarını sağlamak için içlerinde böyle arzular taşıyor olsa!

Cudala dedi ki:

Eskiden sana acı veren bütün arzu ve heveslerin tamamen yok olduğunu, onlardan geriye zerre bile kalmadığını gördüm. Lütfen şimdi söyle bana ne yapmak istiyorsun, kendin için neyi uygun görüyorsun?

Sikhidhvaja cevap verdi:

Sevgilim, seninle birlikte olmaktan başka bir arzum yok. Hiçbir bağım ve bağlılığım kalmadı. Kendimi bölünmeyen, sonsuz uzay gibi hissediyorum. Öyle bir yerdeyim ki, burası tanrıların bile ulaşamayacağı bir düzey. Bütün çelişkilerden ve çatışmalardan özgürleştim. Benim için ‘’Şu olsun, şu olmasın.’’ kavramları yok. Içsel huzur içindeyim ve tamlığı yaşıyorum. Bunu kelimelere dökmek imkansız. Sen, benim sevgilim ve gurumsun. Sevgili karım senin önünde eğiliyorum. Sayende samsara

okyanusunu geçtim. Bir daha da cehaletin çukuruna düşmeyeceğim.

Cudala Sordu:

Bu durumda, ne yapmak istiyorsun?

Sikhidhvaja dedi ki:

Benim için hiçbir kısıtlama yok. Ne dersen, neyi uygun görürsen, seni takip edeceğim.

Cudala dedi ki:

Biz öyle bir noktadayız ki içimizde ne arzu ne de bize ters gelen bir şey var. Bizim için prana disiplinleri ya da sonsuz bilinç arzusu bile geride kaldı. Başlangıçta, ortada ve sonunda neredeydik? Biz kral ve kraliçeydik. Önce de sonra da öyleydik. Gel, krallığımıza gidelim ve aydınlanmış varlıklar olarak görevlerimize devam edelim.

Sikhidhvaja sordu:

Neden İndra'nın cennet davetini kabul etmeyelim?

Cudala cevapladı:

Kralım, benim için cennetin zervkleriye kraliyetin parlak yaşamı arasında fark yok. Ben nerede olursam olayım kendi öz doğamın içindeyim.

Böylece aydınlanmış iki insan, kendi öz kimlikleriyle, geceyi birlikte ve mutluluk içinde geçirdiler.

29 KASIM

Vasistha devam etti:

Güneş doğarken kalkıp sabah görevlerini yerine getirdiler. Cudala, düşünce gücüyle altın bir kazan yarattı. Onun içine yedi farklı olyanusun suyunu koyup o suyla kocasını yıkadı. Sonra kraliyet tacını kocasının başına yerleştirdi ve ona ‘’ Evreni koruyan sekiz yüce gücün ışığıyla seni kutsuyorum. ‘’ dedi.

Bundan sonra kral da, Cudala’yı tekrar kraliçe olarak takdim etti. Karısından kendilerine güçlü bir ordu yaratmasını istedi. Kraliçe bu arzuyu yerine getirdi.

İkisi birlikte tantanalı bir file bindiler. Orduyu da arkalarına alıp krallığa doğru hareket ettiler. Çok geçmeden krallığın sınırlarına vardılar ve orada kendilerini karşılamak için gelen coşkulu halkı gördüler.

Cudala’nın yardımıyla Sikhidhvaja, ülkesini on bin yıl yönetti. Ondan sonra bir daha dünyaya gelmesine gerek kalmayacak düzeye, nirvanaya yükseldi. Kral olması nedeniyle uzun yıllar pek çok dünyasal zevkleri tattıktan sonra tamamen aydınlandı.

Rama, sen de kendiliğinden önüne gelen, doğal işlerle ilgilen. Asla üzüntüye kapılma, dünyadan tad al ve sonunda da özgürlüğe kavuş.

Sana Sikdidhvaja’nın öyküsünü anlattım. Sen de onun gibi ol. Erdemle ve zevk alarak ülkeni yönet ve sonra da bu yolla aydınlan. Yüce Brhaspati’nin oğlu ve tanrıların hocası olan Kaca da böyle yaptı

Rama sordu:

Efendim, lütfen bana Brhaspati'nin oğlunun aydınlanmayı nasıl kazandığını anlat.

Vasistha dedi ki:

Kaca, daha çok gençken bile samsaradan (doğum-ölüm çemberi) kurtulmak isterniş. Bir gün babasına gidip '' Sen her şeyi bilirsin. Lütfen bana bir kişinin samsara kafesinden nasıl kurtulacağını anlatır mısın? '' demiş.

30 KASIM

Brhaspati dedi ki:

Samsara denilen bu hapishaneden kurtulmanın tek yolu dünyasal olandan vazgeçmektir.

Vasistha devam etti:

Bunu duyan Kaca, bir ormana çekildi ve dünyasal olan, alışık olduğu her şeyden vazgeçti. Babası oğlunun evi terk etmesine hiç sesini çıkarmadı. Çünkü aydınlanmış olanlar, yaşamdaki değişiklikleri olduğu gibi ve etkilenmeden karşılarlar. Kaca, ormanda sekiz yıl, kendisine bir sürü disiplinler uygulayarak ve kimseyi görmeden yaşadı. Sonra bir gün babasının karşısına çıktı ve ona dedi ki:

Baba, sekiz yıl yalnız başıma, her şeyden vazgeçerek ve sıkı bir disiplin uygulayarak yaşadım. Buna karşın neden aydınlanmam mümkün olmadı?

Brhaspati sadece ‘’ Her şeyi terk et ‘’dedi ve arkasını döndü, gitti. Kaca, bunun üzerine yine ormana çekildi. Korunmak için yaptığı kulübe dahil her şeyi hayatından çıkardı. Bu şekilde üç yıl daha yaşadı. Sonra yine babasının karşısına çıktı ve ‘’ Elimdeki sopa, giysilerim, kulübem dahil her şeyi terk ettim. Ama yine de aydınlanmam mümkün olmadı. ‘’ dedi.

Brhaspati dedi ki:

Her şey demek, zihin demek. Zihinden kurtulmak, mutlak vazgeçmektir.

Böyle söyleyen Brhaspati yine gözden kayboldu. Kaca, vazgeçmek amacıyla zihnin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Ama zihnin ne olduğunu bir türlü anlayamadı. Düşünmeye başladı: ‘’Fiziksel şeyler demek ki zihin değilmiş. Bedenime boş yere acılar çektirmişim. Ona çektirdiğim çileler hiçbir işe yaramadı. Babama tekrar gideyim. Ona bu anlaşılmaz zihni nasıl bulabileceğimi sorayım. Onu bulduğum zaman derhal terk edeceğim.‘’ dedi.

Bunları düşünen Kaca, tekrar babasının huzuruna gitti ve dedi ki:

Bana lütfen zihnin ne olduğunu söyle ki onu terk edebileyim.

Brhaspati dedi ki:

Zihnin ne olduğunu bilenler onun, ‘’Ben’’ demek olduğunu söylüyorlar. İçinde yükselen ‘’ Ben’’ duygusu, zihindir.

Kaca, ‘’Eğer bu, imkansız değilse bile çok zor bir şey. ‘’ dedi. Brhaspati de ona, ‘’ Evet ama öte yandan, elinle dalındaki bir çiçeği koparmaktan, hatta gözünü kapatmaktan daha kolay.’’ dedi. Ve şöyle devam etti:

Benlik, cehaletten kaynaklanır. O nedenle bilgi, yükseldikçe benlik azalır. Gerçekte, ego duygusu diye bir şey yoktur. Onu var eden sadece yanılgı ve cehalettir. Ego nerededir, nasıl yükselir ve nedir? Aslında her şey saf bilinçten ibarettir. Ego, sadece bir sözcüktür. İşte ondan vazgeç, sevgili oğlum. Kendini sınırlamalardan ve koşullanmalardan kurtul. Sen koşulsuz olansın. Sen, zamanla ve mekanla bile sınırlanmayansın.

1 ARALIK

Vasistha devam etti:

Bu tanımlamadan sonra Kaca, sahip olduklarıyla birlikte egoyu da terk etti. Böylece her şeyden özgürleşti ve aydınlandı. Rama, sen de onun gibi yap. Bil ki ego duygusu, yanılgıdan başka bir şey değildir. O, aslında olmayan bir şeydir. Bu nedenle onu ne tutabilirsin ne de bırakabilirsin.

Sen, bölünmeyen ve kimliklenmeyen saf bilinçsin. Dünya diye görülen her şey, yanılsamadır ve yanılsama da cehaletten kaynaklanmaktadır. Aydınlanmak, her şeyin Brahman'dan ibaret olduğunu kavramak demektir. Görülen her şey Brahman olduğuna göre birleşme ya da ayrı olma fikri, bir anlam ifade etmez..

Rama dedi ki:

Sözlerin, ölümsüzlük nektarı gibi geldi. Şimdi, görünenin ötesine geçtim ve içimde huzur veren bir doyumluluk var. Sana şöyle bir soru sormak istiyorum, '' Aldanış içindeki kişiyi nasıl tanımlarsın?''

Vasistha dedi ki:

Şimdi sana gülünç bir hikaye anlatacağım. Çölde doğmuş ve orada büyümüş bir adam varmış. Orada yaşarken adam, bir gün şöyle düşünmüş:'' Ben boşlukta doğdum, boşluk bana ait. Bu nedenle onu korumam gerek.'' Böyle düşünerek kendisine bir ev yapmış. Evin duvarlarının, boşluğu koruduğunu görüp çok memnun olmuş. Fakat zaman içinde ev, yıkılmış. Adam,'' Ah

benim boşluğum, sen nerelere gittin? Ben seni kaybettim'' diye ağlamış.

Sonra bir kuyu kazmış. Boşluğun, kuyunun içinde korunduğunu düşünüp mutlulukla yaşarken bir gün kuyu da yok olmuş. Sonra bir çanak yapmış, bir çukur kazmış. Aklında hep boşluğu korumak varmış. Yaptığı her şey, zaman içinde yıkıma uğramış. Adam, çok mutsuz olmuş.

Rama sana bu hikayenin anlamını söyleyeceğim. Aldanış içindeki adam, ego duygusuyla yaşayan adamdır. Brahman bilgisinden haberi olmadığı için adam, çevresinde gördüğü boşluğu benimsemiş ve onu kendisiyle kimliklendirmiş. Bu yüzden, onu korumak için yaptığı şeyler yıkıldığında da çok üzülmüş.

Oysa biliyoruz ki ne olursa olsun, boşluk öylece kalır. Aynı biçimde beden öldüğü zaman da öz, öylece kalır.

Öz, saf bilinç olarak uzaydan bile daha incedir. O, ne yok olur, ne ölür.

O, sonsuz Brahman olarak her zaman ve her yerdedir.

2 ARALIK

Vasistha devam etti:

Yeryüzündeki objelerin tamamı, aslında cansızdır. Sen ve ben kavramları bile yaşadıkları halde cansızdırlar. Dünyayla olan ilişkini bu bilgiye göre biçimlendir ve ona göre yaşa.

Bir zamanlar Vipaşcit adında bir kral varmış. Bu kralın dört kumandanı, ülkenin dört bir yanını koruyormuş. Bir gün bilge bir adam, kralı ziyarete gelmiş ve doğu sınırındaki komutanın öldüğünü söylemiş. Güneyin komutanı da, doğuyu korumak isterken hayatını kaybetmiş. Batının komutanı ise güneyi koruyayım derken ölmüş. Tam bunlar anlatılırken kuzeyin komutanı telaşla gelmiş, krala saygılarını ilettikten sonra her yeri düşmanın işgal ettiğini söylemiş ve çaresizce kraldan destek istemiş.

Kral, savaşa katılmak üzere ordusunu başına geçmeden önce kutsal ateşe dua etmiş. Demiş ki: ‘’ Kutsal ateş, bana dört varlık yolla ki onlar aracılığıyla düşmanı yeneyim.’’

O anda dua ettiği ateşin içinden dört varlık çıkmış. Bu varlıklar dünyaya gelir gelmez tanrıya bu dünyaya geldiklerine göre her yeri görmek istediklerini belirtmiş ve bunun için dua etmişler. Bunların, ne savaş bilgisi ne silahları ne de mistik güçleri varmış.

Kral, ordusuyla ve bu dört varlıkla, savaş alanına gelmiş. Düşmanı yenmişler. Ölenler ölmüş, ölmeyenler de kaçmış. Vipaşvit ve dört varlık, kaçakları takip etmişler. Her birisi bir okyanusa çıkmış ve dünyanın sınırlarına ulaşmış.

Bilinç, dualitenin ötesinde, her yerde ve her zaman var olduğu halde tektir. Ama o, mutlak bilinci bilmeyenler tarafından farklıymış ve bölünmüş gibi görünür. Mesela zihin ve rüya farklı şeyler zannedilir. Vipaşcit'in önüne çıkan varlıklar da Vipaşcit'in kendi bilincinin yansıması ve onun kendi öz deneyiminden başka bir şey değildir.

Yogi, farklı yerlerde ve farklı zamanlarda eylemde bulunur ve deneyimler kazanır. Ama aslında her şey, tek bir yerde ve sonsuzluğun içinde olup biter.

Doğuya giden Vipaşcit, Saka diye bilinen ve üzerine güneşin doğduğu dağın kayaya vuran sularından içip kendisinden geçmiş ve kaya kadar sert ve sağlam olmuş. Batıya giden Vipaşcit, güneşin battığı dağlara gitmiş, orada bir peri kızının cazibesine kapılmış. Güneye giden Vipaşcit ormanda bir süre kimliğini gizleyerek yaşamış. Sonra göksel varlıklar, onu önce bir aslana sonra da kurbağaya dönüştürmüşler. Kuzeye giden Vipaşcit, yüz yıl kör bir kuyuda yaşamış.

3 ARALIK

Vasistha devam etti:

Dört Vipaşcit, ne tam aydınlanmıştı ne de cehalet içindeydi. İnsanların aydınlanmış olup olmadıkları dışarıdan bakınca anlaşılır. Yarım aydınlanma durumunda, insanlar mistik güçlerden hoşlanır. Yogilerin de mistik güçlere sahip olmak için dua etmeleri ya da bu konuda çalışmalar yapmaları, onların cehaletlerinden kaynaklanır.

Özgürlük, zihinle ilgilidir ve yüksek bir zihin düzeyidir. Aydınlanmış olanlar, hayattayken gündelik, dünyasal işlerle meşgul olurlar. Bu insanlar, kral tacı da taksalar, dileci de olsalar onların zihinleri hiçbir şey yokmuş gibi aynı dinginlikte kalır.

Daha sonra, bu dört Vipaşcit, teker teker öldürüldüler. Astral bedenlerinin içindeyken, geçmiş yaşamlarını hatırladılar. Dünyayla ilgili bağları olduğu için tekrar bedenleneceklerini biliyorlardı.

Tekrar dünyaya geldiklerinde batıdaki Vipaşcit, iyi bir talih sonucunda Vishnu ile karşılaştı ve aydınlandı. Doğudaki Vipaşcit, Ay bölgesinde gitti, orada yaşadı. Güneydeki Vipaşcit, düşmanlarını yenerek büyük bir krallık kurdu ve hala orada yaşamakta. Kuzeydeki Vipaşcit, bir timsah tarafından parçalandı. Öldüğü zaman, tanrıların bulunduğu bölgeye gitti ve tanrı oldu. Şu anda süptil bedenin içinde. O, saf bilinç düzeyinin eylemleriyle meşgul olmak istedi. Böylece süptil bedenin doğasını araştırdı. Ve orada dinlendi. Vipaşcitlerden bir tanesi daha sonra geyik formuna girdi ve ormanda yaşadı.

Dördü de birlikte dünyaya geldikleri halde farklı şeyler yaşadılar, farklı karmalar yarattılar. Vasanalar, (Dünyasal eğilimler) ağır da olsa, hafif de olsa yeni yaşamlar yaratır, yeni deneyimler oluşturur. Kişinin yaşamındaki olaylarda zamanın, yaşadığı yerin ve eylemlerinin de etkisi olur. Vipaşcitler'in her birisi, farklı bilinç düzeylerinde, farklı yaşamlar yaşadılar.

4 ARALIK

Vasistha devam etti:

Vipaşcit'lerden ikisi farklı boyutlarda yaşadıkları için onları bilemiyoruz fakat geyik formunda olanı biliyoruz. Kral Trigartha' nın sana hediye olarak gönderdiği geyik, işte o geyik.

Rama, huzura getirilen geyiği gördü ve çok şaşırdı. Bu geyik, bir zamanlar Vipaşcit'in duasıyla kutsal ateşin içinden gelen varlıklardan biriydi. Geyik eğer tekrar ateşe atlarsa yeniden eski formuna geri dönebilecekti.

(Aziz Vasistha bunu bildiği için bir ateş yaktı ve geyiğin tekrar eski formuna dönmesi için dua etti. Geyik, ateşe atladı ve insan formunda ateşten yükseldi. Bu kez adı Bhasa idi.)

Bhasa dedi ki:

Ben, değişik biçimlerde bir çok şey deneyimledim. Bir çok bedende bulundum. Uzayın farklı bölgelerinde, zevkler ve daha çok da acılar gördüm. Yaşadığım bunca deneyim, doğarken ateş tanrısından dua ederek dilediğim bir şeydi. Hayatın her türlü yönünü görmek istemiştim.

Bin yıl, ağaç olarak var oldum. Zihnim, tamamen bedenimle uyumlu ve sakindi. Yapraklar ve çiçekler saldım dünyaya. Yüz yıl bir geyiktim. Elli yıl şarabha bedenindeydim. (Aslandan daha güçlü, sekiz ayaklı bir hayvan) Sonra göksel bir varlık, sonra da kuğu, çakal oldum. Başka bir boyutta peri oldum. Sonra bir münzevi olarak yaşadım. Tamamen sudan oluşan bir dünya gördüm. Orada gördüğüm bir kadının bedeninde, üç

dünyanın görüntüsü bir aynada yansıma yapıyordu. Kadın bana dedi ki: ‘’ Ben, saf bilincim, bütün dünyalar bana ait olan organlarım gibidir. Senin şaşkınlıkla gördüğün ve gerçek doğasını bilmediğin her şey, benim içimde olup biten şeylerdir. ‘’

Farklı dünyalar, farklı evrenler gördüm. Görmediğim dünya, yaşamadığım deneyim kalmadı. Bir keresinde bir su perisiyle birlikte uyurken aniden uyandım. Fark ettim ki su, bizi almış, aşağıya doğru sürüklüyor. Su perisi bana, yanımızda aytaşı dağı olduğunu, ayın yükselme zamanında dağdan eriyen suların bu seli yarattığını söyledi. Böylece suya kapılıp aktık ve önümüze neresi gelirse orada yaşadık. Bu olay bana, dışarıda gördüğümüz her şeyin böyle sürekli bir akış halinde olduğunu ve akışın başlangıcının da sonunun da olmadığını anlattı. İnsan, kalbine yerleşen bir illüzyon nedeniyle yaşamı fazladan önemseyerek yaşıyor. Bunun doğru bir yaklaşım olmadığını anladım. Bundan dolayı sadece o anın bana sunduklarını acısıyla ve tatlısıyla yaşadım ve hayatla böyle bir bağlantı kurdum.

5 ARALIK

Bhasa devam etti:

Uzayda, parlak bir dünyada yaşarken çok büyük bir gölgenin gelip tüm evreni kapladığını gördüm. Bu gördüğüm şeyden dolayı o kadar korktum ki önüme çıkan ilk ateşe atladım ve kendimi ateş tanrısının korumasına bıraktım. Ateş tanrısının yardımıyla o kocaman gölgenin içinde bir koridor yaratıp uzayın dışına çıktık. Oradan devasa bir bedenin, yeryüzünü ve oradaki diğer varlıklarla birlikte göksel varlıkları da yıkıma uğrattığını ve parçaladığını izledik. Sidhalar, ermiş kişiler ve melekler, önlerinde beliren Kalaratri'ye dua ettiler. Kalaratri'nin bedeni kupkuruydu ve yüzü de sararmıştı. Kanı çekilmiş gibi duruyordu. Sidhalar ona yemesi için bir beden sundular ve dediler ki: '' Ey kutsal ana, sana sunduğumuz bu bedeni hemen yemelisin.'' Kalaratri sunuyu yedikçe canlandı, boyu uzadı ve bedeni büyüdü. Yemeğini bitirdiğinde Kalaratri, dans etmeye başladı.

Kalaratri, kendisine sunulan bedeni yedikten sonra dünya daha net görünmeye başladı. Dünyada kemik yığınlarından oluşan dağların oluştuğu görünüyordu.

Ateş tanrısı, dünyayı kaplayan dev varlıklarla ilgili bir öykü anlattı:

Evrenin belli bir yerinde Asura adında dev bir yaratık vardı. Dev, bir keresinde inzivada yaşayan bir azizin evini yıkmış o yüzden de lanetlenmişti. Aziz kişi, dev yaratığa '' Sen bu dev bedeninden dolayı kendini bir şey sanıyorsun. Sivrisinek bedeni al da gör bakalım. '' dedi.

Bu lanetten sonra dev adam büyük bir uyanış yaşadı ve bu arada bedeni de sivrisinek bedeni oldu. (Vasistha açıkladı, dedi ki : Yeryüzündeki bütün varlıklar, ya Brahma tarafından yaratıldılar ya da sanal bir yaratılışla oluştular.) Sivrisinek, bir otun üzerine yerleşti. Bu otu, bir geyik yedi. Sivrisinek, ölürken geyiğe baktığı için yeniden doğduğunda bir geyik olarak doğdu. Geyiği bir avcı öldürdü ve aynı nedenle bu geyik de yeniden doğduğu zaman bir avcı oldu. Avcı ormanda dolaşırken bir kutsal kişiyle karşılaştı ve bu kişi onu uyandıracak bir soru sordu. ‘’ Sen ne diye hayvanları öldürme suçu işleyip duruyorsun. Bırak bu işi ve aydınlanmak için çalış. ‘’

O günden sonra adam, avlanmayı bıraktı ve kutsal kitaplara merak sardı. Bir kişi nasıl güzel kokulu bir çiçeği yediği zaman güzel kokarsa adam da gittikçe ruhsal yolculukta ilerledi. Bir gün bu adam, kendisini uyandıran o kutsal kişiye ‘’ Bir rüya, nasıl olur da gerçekleşir? ‘’ diye sordu.

Kutsal kişi cevap verdi:

Sana bu sorunun cevabını vermeden önce derin düşünceye daldım. Tüm dikkatimi yoğunlaştırarak bir nefes verdim. Prana, önümde duran adamın bedenine girdi. Bu bedene giren pranayı takip ettim. Adamın bütün organlarını gördüm ve gidip onun kalbine yerleştim. Burada, üç dünyanın da üzerine yansıdığı ışığı fark ettim. Orada kaldım ve tüm evren gözümün önünde belirdi.

6 ARALIK

Kutsal kişi devam etti:

Rüya dünyasında da güneş, dağlar, okyanuslar, tanrılar, yarı tanrılar ve insanlar vardı. Anladım ki, rüya da bilincin kutsal formlarından biriydi. Çünkü rüya da bilincin kendisini ifade ettiği bir yerdi. İdrak açıksa bu, uyanıklık halidir. Peki uyku nedir? Uyku ve rüya halleri, birbirinin içinde duruyor. Yaşam denilen şey, eğer bir rüyadan farklı değilse o zaman insan, uyanıkken de rüyayı yaşıyor. Gerçek uyanıklık aslında bilincin turiya durumudur. Bu, aşkın bilinçtir ve gerçek uyanma odur. Bu takdirde dünya, kişinin kalbinden silinir, gider.

Bir süre sonra o kişinin bedeninden çıktım ve onun bilincine yerleştim. Burada farkındalık ikilemdeydi. Yanılgı ve uyanıklık, suyla sütün karışması gibi birbirine karışmıştı. Kendimi onun bilincinin içinde erimiş hissettim. Böylece o kişi, dünyayı nasıl görüyorsa ben de öyle algılamaya başladım. Bir zaman sonra adam, uykuya daldı. Bir kaplumbağanın duyularını kabuğunun içine çekmesi gibi onun duyuları da zihninde, geri çekildi. Bu noktada duyuları sanki ölmüş gibiydi. Zihni kapanınca ben de doğrudan adamın kalbine indim. Yaşam nefesi, hafif hafif burun delikleri aracılığla akmaktaydı. Dışsal hiçbir etki yoktu, o yüzden kalbindeki ışık parlamaktaydı.

Zihin, dünyayı yaratır. Prana da zihnin gücünü oluşturan enerjinin kaynağıdır. Zihin, prana olmaksızın var olamayacağını bilir. Prana güçlü bir biçimde akmaktaysa

zihin de o güce paralel olarak çalışır. Zihin hızlı çalıştığı zaman, gerçeğin bilgisi, geriye çekilir.

Zihinle prana arasındaki ilişki, sürücü ile sürdüğü araç arasındaki ilişki gibidir. Pranayla zihin uyum içinde çalıştığı zaman yaşam da akıp gider. Prana akışı bozulursa uyumsuzluk ortaya çıkar. Prananın akışı engellenirse kişi çokça uyku halindedir. Yiyecekler, veya başka nedenlerle nadiler tıkanırsa prananın akışı, engellenir.

Gece olduğunda, içine girdiğim kalp, uykuya daldı. Ben de uyudum. Yenilen yemekler sindirildirildiği zaman eğer nadiler temizse yaşam gücü harekete geçer ve kişi kolayca uyur ve uyanır. Ve orada anladım ki güneş de insanın kalbinde doğuyor. Adamın kalbinde durduğum sırada her şeye tanık oldum.

7 ARALIK

Kutsal kişi devam etti:

Bir süre sonra kendi gerçek yaşamımı unuttum. Kalbine yerleştiğim kişiyle tamamen özdeşleştim. Artık on altı yaşında, köyde tek başına yaşayan bir gençtim. Bilgelikten çok uzak bir noktadaydım. İçimdeki eğilimler ve zihinsel koşullanmalarım, beni zenginliğin ne kadar değerli olduğuna inandırmıştı. Bütün sosyal ve dinsel davranışlarım buna göre ayarlanmıştı. Bu konuda ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bir gün kutsal bir kişi geldi ve bana misafir oldu. O, tüm evreni ve onun işleyişini bana ayrıntılarıyla anlattı. Bu kişi beni her şeyin kaynağının sonsuz bilinç olduğuna inandırdı ve ruhsal olarak uyandırdı. O zaman bir yabancının bedenine girdiğimi ve onun pranasına uyumlandığımı hatırladım. Ve daha önemlisi bu anlattıklarımın bir samadhi durumundayken gördüğüm rüyadan başka bir şey olmadığını da fark ettim.

Beden nerede, kalp nerede, rüya nedir, su nerede, sel nerede? Uyanış nedir, kişi nasıl cehalete düşer? Doğum nedir, ölüm nedir? Her şey sadece saf bilinçtir. Rüyada görülen şeyler, karma yaratmaz. Yaratılışın başlangıcında doğmuş olan kişinin de karması yok. Çünkü onlar saf bilinçler. Kişi ne zaman ki dünyaya köklenir ve onu gerçek sanır, o zaman karma da başlar. Bireysel ruh yani jiva böylece karmalarının doğrultusuna girer. Kişi, bu yaratılışın gerçek olmadığını ve her şeyin Brahman olduğunu anlarsa, karma kaybolur.

Deneyimlerin oluşması, yaratılışla başlar, aydınlanma gerçekleşene kadar ömürler boyunca devam eder. Rüyaların, bilincin içinde yer alması gibi, yaratılış da sonsuz bilincin içindedir.

Dharma, adharma, vasana, öz veya jiva, bunların hepsi de aynı şeylerdir ve aslında gerçeği yansıtmazlar. Sadece tek bir saf bilinç vardır. Ve saf bilincin içinde rüya objeleri, değişik formlar biçiminde görünür. Böylece rüyadan oluşan dünyaların, sonsuz bilincin içinde yer almasına, yaratılış denir. Ne zaman ki rüya, derin uykuya dönüşür buna da evrenin çözülmesi denir.

8 ARALIK

Kutsal kişi devam etti:

Her şey, rüya sırasında deneyimlenir. Deneyimlerin hangisi gerçek, hangisi gerçek değil? Hangisi bağlılık, hangisi özgürlük?

Gökyüzünü kaplayan bulutlar durmadan değişir. Dünya denilen şey de durmadan değişir. Cahiller, değişimi gördükleri halde anlamazlar. Her şeyin değişmeden, sabit kalmasını isterler.

Sonsuz uzayda, bizim dünyamız gibi sayısız dünyalar var. Kuyuda, gölde ya da okyanusta yaşayan kurbağaların deneyimlerinin aynı olmaması gibi farklı dünyalarda yaşayan varlıkların deneyimleri de farklıdır. Hepsi de kendi bilgilerine göre yaşamlar kurarlar. Aynı uzayın içinde bir sürü farklı dünyalar var.

Samskara denilen şey, bilinçte yer etmiş olan düşüncelerdir. Samskara, bilincin yansımasıdır ve bu nedenle bilincin ta kendisidir. Rüyalar da geçmiş deneyimlerin, tekrar su yüzüne çıkmasıdır. Kişinin, rüyasında kendi ölümünü görmesi bile, daha önce yaşadığı bir senaryonun tekrarıdır.

Yaratılış, sonsuzdan gelen ve parçalanmayan bilincin, aynadaki görüntüsünden başka bir şey değildir. Her şey, Brahman'ın dünyada yansımasından ibarettir. Olan her şey, sebebin yarattığı sonuçtur. Sebep, daha önce sonuçtu. Sonuç silinse bile o sırada yaratılmış olan sebep, başka bir sonuca yol açacaktır. İşte bu döngüye samskara denir.

Genel olarak samskara, geçmiş deneyimlerden kalan izler diye tanımlanır. Şu anda yaşanan her şey, bilinçte var olan izlerin yeniden deneyimlenmesidir. Uyanıkken ortaya çıkan deneyimler, rüyadayken tekrar yükselir. Eylemler nasıl boşlukta ortaya çıkarsa, yaratılmış olan samskaralar da bilincin içinde belirir.

Bilinçte yükselen binlerce deneyim, yaratılışı meydana getirir. Binlerce kavram bilinçten silinince de evrensel çözülme ortaya çıkar. Tek ve bölünmez olan saf bilinç, farklı adlarla ve formlarla evreni nasıl yaratırsa, kişi de kendi dünyasından, kendi rüyalarını yaratır.

9 ARALIK

Kutsal kişi devam etti:

İdrak edilen ya da deneyimlenen her şey, sonsuz bilincin içinde cereyan eder. Aynaya yansıyan görüntü, aynanın üzerinde oluşur. Hiçbir şey, sonsuz bilinçten ayrı değildir. Yaratılış denilen şeyin de sonsuz bilinç gibi başı ve sonu yoktur. Organlar, nasıl bedenden bağımsız değilse, ortaya çıkan ve yaratılış diye görünen şeyler de bilinçten bağımsız değildir. Sen, ben ve tüm evren, bilinçtir. Bu gerçeğe uyandığımız zaman gördüğümüz her şeyin, bilinçte var olduğunu ve bilincin kendisi olduğunu anlarız. O halde yaratılış diye bir şey yoktur. Çünkü ben, bilinçten bir parçayım, sonsuzum ve her zaman ve her yerde varım. Ben bölünmeyen bilincin bir parçasıyım, o nedenle ben tamım ve sonsuzum. Su, nasıl her yerde su ise, ben de her yerde O'yum.

Bu nedenle geçmiş, şimdi ve gelecek dışarıda değil, bizim içimizdedir. Uyanıklık da rüya da her şey, içimizde yani sonsuz bilinçtedir.

Avcı sordu:

Bu yaratılış nedensiz ise nasıl var olabiliyor? Eğer bir nedeni varsa, bu rüyadan başka bir şey olmayan yaratılışın, nedeni nedir?

Kutsal kişi cevap verdi:

Başlangıçta sebep diye bir şey yoktu. Yani objelerin ve yaratılışın bir nedeni yoktu. Çünkü ortada birbirine ters düşen çelişkiler, çatışmalar ve bölünmeler yoktu. Her yerde mutlak Brahman vardı ve yaratılış, diye bir sözcük

bile yoktu. Brahman'dan olan nedensiz yaratılış, bölünmeyenin içinde bir parça ve formsuz olanın içinde, form olarak belirdi. Ondan sonra tanrılar ve azizler dünyayı desteklemek için var oldular. Varoluşta yer alan maddenin varlığı, sonsuz bilinç üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Brahman ve yaratılış, bir kolun, diğer kol üzerinde dinlenmesi gibi birbirine aittirler.

Bu yaratılış, herhangi bir arzudan dolayı olmadı. Dünya, Tanrı'nın takdiri olarak oldu. Bunu mukadderat gibi düşünmek gerekir. Yaratılış nedensiz olmakla birlikte, kendi içinde mutlak ve kusursuz bir biçimde işleyen bir neden- sonuç düzeni oluşturdu.

Yaratılış rastlantıyla oldu. Hindistan cevizinin daldan tam düşerken o dala bir karganın konması gibi bir rastlantıdır bu.

10 ARALIK

Kutsal kişi devam etti:

Jiva, dış dünyayla olan ilişkilerini dışsal duyu organlarıyla, içsel bağlantılarını da sezgileriyle sürdürür. Dış dünyayla olan ilişki yoğunsa iç dünya, silikleşir. Kişi, her şeyin sadece dış dünyadan ibaret olduğunu sanır. Ama duyular içe yönelirse o zaman sadece iç dünya değil dış dünya da bundan yararlanır, açıklık ve berraklık kazanır.

Jiva dediğimiz şey, duymak, koklamak, görmek, tad almak, ve dokunmak gibi duyu organlarının pranayla canlandırılması demektir.

Eğer kişide kapha doşa baskınsa, o zaman balgam sıvısı ağır basar. Kişi, kendisini, okyanustan yükselen süt, gökyüzünde salınan Ay gibi hisseder. Göller ve lotus çiçekleri, bahçeler, festivaller, şarkı söyleyen dans eden kadınlar, yiyecekler- içecekler, beyaza boyalı büyük saraylar, taze karların kapladığı tarlalar, içinde geyiklerin dinlendiği dağ yamaçları görür.

Eğer kişide pitta doşa baskınsa o zaman da safra sıvısı ağır basar.

Kişi, alev görür. Bu alevle sinir sistemi, ter üretir. Karanlık bir gökyüzünde kara dumanlar görünür. Güneş, parıltısıyla göz kamaştırırken sıcaklığıyla ortamı kavurur. Aşılamaz ormanlar, seraplar, yüzen kuğular görür. Kendisini kavuran, sıcak rüzgarlarda koşar. Bulutlardan bile ateş yağar. Ateş, ağır bastığı için her şey parlaktır.

Kişide vata doşa baskınsa hava elementi ağır basar. Yepyeni bir dünyada kendisiyle birlikte kayaları hatta

dağları bile havalanmış görür. Her şey dönüyor ve yuvarlanıyor gibidir. Göksel varlıklar ve melekler havada uçar. Yeryüzü sarsıntılarla sallanır. Kendisini, kör bir kuyuya düşmüş, korku verici felaketlerin içinde, yüksek ağaçların ya da yüksek tepelerin üzerinde görür.

11 ARALIK

Kutsal kişi devam etti:

Kişi vata, pitta ve kaphanın etkisindeyken huzursuzluğu deneyimler. Dağlardan ve kayalardan sular boşandığını, ağaçların dünyanın ortasında döndüğünü görür, korkutucu sesler duyar. Hayvanların çevresinde alev alev yanan ağaçlar vardır. Okyanuslar taşar ve yeri göğü sular kaplar. Üç dünya da savaşan askerlerle ve savaşçılardan yükselen inlemelerle dolar.

Jiva bu kabusa dönüşen görüntülerden o kadar ürker ki bilinçsiz hale gelir. Kurtcuk, kendisini nasıl toprağa gömerse, kurbağa nasıl kayaların altına saklanırsa, fetus nasıl rahimdeyken görünmezse, tohum nasıl meyvenin içinde kapalıysa, yeşermemiş fide nasıl tohumun içinde saklı ise, atom nasıl molekülde ve yontulmamış heykel nasıl kayanın içinde gizliyse, o da kendi içine öyle gizlenir. O, prananın hareketlerinden de etkilenmez, çünkü dışarıdan içeriye hiçbir şey sızmaz. Öylesine derin bir uykudadır ki bu, kör bir kuyunun içinde duran kayanın durumuna benzer.

Dinlendiği bu yerden zihinsel bir çaba yükselir ve dış dünyanın varlığına uyanırsa prananın yani yaşam gücünün hareketlerini fark eder. Yaşam gücünün, bir nadiden diğerine geçerken hızlı ya da yavaş hareketi, kişinin deneyiminin güçlü ya da hafif olmasına yol açar. Vata, pitta ve kaphanın gücü de prananın hareketine bağlıdır.

Jivanın doşalarının etkisiyle yaratılan her şey, eylem organlarıyla eyleme dönüşür. Eğer bu üç doşa hareket

halinde değil de denge halinde ise o zaman da kişi rahatlamayı ve huzuru deneyimler. Doşalar huzursuz ve rahatsızsa kişi o zaman yanma, boğulma, havada uçma, kayalar ve dağlar, cehennem, yükselen ya da düşen gökyüzü, halüsinasyonlar, gece yarısı yükselen güneş, yabancılar, düşmanlar görür. Bunları sadece rüyada görmez, uyanıkken de bunları hayal eder, bunları yaşar. Ancak doşalar dengedeyken kişi tatlı bir rahatlık ve huzur durumundadır.

Brahman'ı idrak etmek de bu durumdayken mümkün olur.

12 ARALIK

Kutsal kişi devam etti:

Yaşadığım kişilerle olan ilişkilerimin, tamamen benim zihnimin yansıması olduğunu anlayamadan on altı yıl geçti. Sonunda bir münzevi ile karşılaştım. O, bana ‘’ Her birimiz makro kozmik varlığın kalbinde yer alırız. Makro kozmik varlık, bizim zevk ve acı veren deneyimleri farklı biçimlerde yaşamamızın sebebidir. Orada yaşam ateşi huzursuzsa o zaman biz de huzursuzluğu deneyimleriz. Bu durum, yaşam ateşinin dengelenmesine kadar böyle devam eder. Kişi, ‘’ Bunu ben yaptım. ‘’ derse bilinç, hemen eyleme uygun bir sonuç yaratır. Eğer kişide böyle bir benlik duygusu yoksa eylemin ona döneceği bir sonuç ortaya çıkmaz. Bu nedenle bazı eylemler, sonuca yol açarken, bazıları ise sonuç yaratmaz.’’ dedi.

Münzevi kişi, bana bunları anlatınca hemen aydınlandım. O kişiyi yanımdan uzaklaştırmak istemedim. Benim ricam üzerine o, benim yanımda kalıyor. Münzevi kişi devam etti: ‘’ Kendi içsel vizyonunu takip etsen, o zaman her şeyi zaten bildiğini göreceksin. Sen, bu küçük benlikten ibaret değilsin. Sen, makro kozmik varlığın ta kendisisin. Bir bedenin kalbine girmek ve bir rüya görmek istersen, o zaman bu dünyanın içine dalarsın. Beden bir süre sonra Işlevini yitirir. Buna ölüm denir. Ama sen titreşim düzeyinde varlığını sürdürmeye devam edersin. Bütün bunlar, saf bilincin içinde cereyan eder.

Sonra bu münzevi bana dedi ki:

Bir zaman geldi, burada bir felaket oldu. Senin bütün akrabaların bu felakette yok oldular. Bizler gerçeği bildiğimiz için bu durumdan dolayı acı çekmedik. Sonra, burada yine güzel bir orman oluştu. Bir gün bir avcı geldi, sen onu, konuşmaların ve anlattığın hikayelerle uyandırdın ve onun aydınlanmasını sağladın. Ve o, avcının öğretmeni oldun.

13 ARALIK

Avcı sordu:

İstesem özün içine nasıl yerleşebilirim?

Kutsal kişi cevap verdi:

Şüphesiz sen de özün bilgisine sahip olabilirsin. Ancak gördüğüm kadarıyla bilgelikle pek ilgin yok gibi. Böylesine bilgilere ulaşmak, çok uzun süreler disiplin uygulamak gerektirir. Binlerce yıl disiplin uygulamaları yaparsan tanrı, sana görünebilir. Seni uzun, sağlıklı bir ömürle kutsar ve yaratılışın yapısını iyice anlayasın diye sana uzayda dilediğin gibi dolaşma yeteneği bağışlar. Sayısız evrenler görürsün ama sayısız evrenlerin arasındaki farklılıkları değil, onlar aracılığıyla tekliği görürsün.

Bütün bu tecrübelerden sonra bedenini bırakırsın ve bedenin toprağa karışır.

Ruhun, dünyanın senin rüyalarının sonucu olarak oluştuğunu bilir. Sonra kendini kral Sindhu olarak görürsün. Kral Viduratha gelip senin krallığını işgal etmiş. Bu kralla savaşır ve savaşı sen kazanırsın. Kralı öldürür sonra da dünyanın kralı olduğunu ilan edersin.

Sonra bir gün baş vezirin sana, ’’ Viduratha savaşı kaybetti çünkü o, savaşı kazanmayı değil aydınlanmayı istemişti. Sense, kalbin saf olmadığı için savaşı kazanmaya odaklanmıştın.’’ der. Baş vezirin devam eder: ‘’ Eskiden yapmış olduğun kötü eylemler, bugünkü erdemli davranışların nedeniyle iyiye dönüştü. İyi olmaya ve iyilik yapmaya devam et.’’ Sen, bunları duyunca her

şeyi terk edersin ve birlikte olduğun aziz kişinin seni yönlendirmesi sayesinde en yüksek bilgeliğe erişirsin.

Bhasa devam etti:

Ateş tanrısı, bu hikayeyi anlattıktan sonra gitti. Ben, hala geyik bedenindeydim. Cennetin kralı İndra geldi ve bana gerçek kimliğimi açıkladı. Sonra avcı, beni yakaladı ve armağan olarak sana sundu.

Rama, cehalet denilen şeyin sınırı yoktur. Onun, inanılmaz dalları ve kolları vardır. Cehalet, zihinlerde öylesine kafa karıştırıcı durumlar yaratır ki içinde hem tez bulunur hem antitez. Bir türlü işin içinden çıkamaz, gerçeğe ulaşamazsın. Sen gerçeğe ulaşamadıkça da cehaletin yok olma ihtimali yoktur.

Uzayın her yanı, ölü dünyalarla doludur. Bunlar görünmezler ve aralarında hiçbir karışıklık olmadan bir arada bulunurlar. Brahman'dan evrenler belirir ve sonra yok olur. Gerçek olan sadece Brahman'dır.

14 ARALIK

Vasistha devam etti:

Zihin, Brahman'dan doğarken, içinde düşünme ve hayal etme yetileri yükselse de özünde, daima Brahman olarak kalır. O, çiçekteki koku, okyanustaki dalga ya da güneşten gelen ışık huzmeleri gibidir. Ama bu özellikler o kadar ince ve hassastır ki kişilerin içlerindeki özü farketmeleri çok zordur. Özünden haberi olmayan kişi, yanılgı içindedir ve dünya denilen ortam da bu nedenle ortaya çıkar..

Eğer bir kişi, '' Bu ışık huzmeleri güneşe ait değil '' derse o, onun gerçeğinde öyle yer alır. Yine bir kişi bileziğe baktığı zaman onun altından olduğu gerçeğini göz ardı eder de sadece bileziği görürse o zaman da görünen sadece bileziktir.

Ne zaman ki kişi, ışık huzmelerinin aslında güneşten bir farkı olmadığını anlar o zaman nirvikalpa samadhiye ulaşır. O zaman kişi, dalganın denizden ve bileziğin de altından olduğunu anlar.

Eğer kişi kıvılcımların ateşten geldiğini anlamazsa kıvılcımların yükselmesinden ve yayılmasından acı duyar. Fakat kişi kıvılcımın ateşe ait olduğunu anlarsa bu da nirvikalpa samadhidir.

Nirvikalpa samadhi, çok değerli bir zihin düzeyidir. Bu durumdaki bir kişinin ışığı asla azalmaz. O, kazanılması gerekene sahiptir artık. Onun kalbi dış dünyadaki objelerle oyalanmaz. O kişi için, ayrılık bitmiştir. Her şey birdir, her şey tektir.

Kişi, içsel olarak yaratıcı güce sahiptir. O nedenle ne isterse olur. Materyal bir zihne sahip olanlar, nasıl bir hayat düşünür ve hayal ederlerse ona sahip olurlar. Her şey, nasıl kişilerin düşüncelerinin sonucuysa, dünya diye beliren de Brahman'ın düşüncesinden yükselmiştir. Bu anlaşıldığı an dünya çözülür. Anlaşılır ki dünya zaten hiç var olmadı. Brahman, brahman'dır. Başka da bir şey yoktur.

Ey Rama, bil ki saf Brahman'dan başka bir şey, hiç olmadı.'' Bu ve diğerleri '' diye bir şey, yok. Saf, egosuz düzeyde kal ve dünyasal işlerle bu düzeyden ilgilen.

15 ARALIK

Vasistha devam etti:

Bir zamanlar dünyasal bütün uğraşlardan uzaklaşmak, meditasyon yapmak istedim. Uygun bir yer bulabilmek için şehirleri, ormanları, okyanusları, mağaraları, her yeri araştırdım. Ancak bu yerlerin hepsinde zihni rahatsız edecek bir şeyler vardı. Bunun üzerine gökyüzüne yükseldim ama bu kez de göksel varlıklardan dolayı yalnız olamadım. Sonunda inzivaya çekilmek için uygun bir yer buldum ve orada yüz yıl kaldım. Yüz yıl, göz açıp kapayana kadar çok çabuk geçiverdi. Böylesine derin meditasyonlarda zaman kavramı silinir.

Beden bilincine geri geldiğim zaman bir inleme sesi duydum. Doğanın gerçeğini iyice kavramak için meditasyona geri döndüm. Zaman ve mekan tarafından bölünmüş sayısız evrenler vardı. Onlardan birinde inleme sesini çıkaran kadınla karşılaştım. O, beni selamladı ama ben serüvenimden çok memnun olduğum için kadına aldırmadan evrenleri dolaşmaya devam ettim. Çok farklı evrenler gördüm. Bu evrenlerden bazılarında ay ışığı sıcaktı ama güneş ışığı serindi. Gündüzler karanlık, geceler aydınlıktı. İyilik yıkıcı ama kötülük yapıcıydı. Bazılarında zehir iyileştirici, nektar öldürücüydü. Bazılarında kadın yoktu, bazılarında beş değil, iki element vardı. Bazıları duyu organlarına sahip değildi.

O kadar çok şey gördüm ki sonsuz bilinci tamamen anladım. Siz nasıl gece karanlığında bile, tüm organlarınızın farkına varabilirsiniz ben de sonsuz bilince

ait tüm formları gördüm, tanıdım. O hanımın da benim de bedenlerimiz sadece bizim hayallerimizin sonucuydu. Bu, bütün formlar için geçerliydi. Biz şeyleri katı biçimleriyle görüyor ve gerçek sanıyoruz. Oysa her şey, rüyada görülen objeler gibi ve hepsi de sonsuz bilince ait. Sonsuzluk, sonsuzluğun içinde oyun oynuyor. Sonsuz zihinler ve dünyalar var olup, sonra da sonsuzluğa karışıyor. Kıtalar, dağlar ve şehirler, zamana ve mekana bağlanarak yaşayan varlıklarla dolu. Buralarda yaşayan jivalar eğer gerçeğe uyanmamışlarsa ölüyor, sonra tekrar doğarak, yarattıkları rüyalarına devam ediyorlar.

Bu hayali görüntülerin ne başı var ne de sonu. Her şey brahman ve sadece Brahman. Ey Rama, farklı biçimlerde gördüğün her şey, bil ki saf bilinçten başka bir şey değildir.

16 ARALIK

Vasistha devam etti:

Kadına kim olduğunu sordum. O da cevap verdi:

Dünyanın bir köşesinde sen yaşıyorsun. Senin yaşadığın yerlerin ötesinde çok farklı dünyalar var. Ben, uzak diyarların birinde büyük bir kayada yaşıyorum. Benim yaşadığım yer de seninki seninki gibi bir yer. Orada da yaşayan varlıklar, melekler, şeytanlar var. Orada da cennetler ve cehennemler var. Biz, kayada, kocamla birlikte çok uzun asırlar yaşadık. İkimiz, birbirimize öylesine bağlıydık ki bu bağ, bizim özgür olmamıza engel oluyordu. Kocam, doğuştan brahman sınıfında doğmuştu, bu konuda eğitimli bir adamdı. O, ruhsal olarak gelişmek için uygun bir eş aramış, benimle bu nedenle evlenmişti. Evliliğimiz iyiydi ama mükemmel değildi.

Bir zaman sonra, kocama eski bağımlılığım kalmadı. Ama onu terkedemedim. Bir kadın, dünyada her şeyi terk edebilir ama kocasını asla. İşte bu nedenle senden bana yardım etmeni istiyorum. Kocam da özgür olmak konusunda çok istekli.

Bu istek üzerine, kadının yaşadığı yere gittim. Kaya oradaydı ama içinde yaşadığı dünyayı göremedim. Kadın bana şöyle bir açıklama yaptı. ‘’ Şimdi anlıyorum ki kaya gerçekte yok. Her şey benim içimde oluşmuş. Kaya da benim düşüncelerimin ürünü.’’

Bunu duyunca samadhiye girdim. Gördüm ki, Kaya diye beliren şey, saf bilincin parlamasıdır. İlluzyonun

gücünün yarattığı bir gizemdi bu. Zihinde bir kavram belirdiği zaman o şey gerçekmiş gibi görünür hale gelir.

Hayali görüntülerin oluşmasında rol oynayan, astral bedenlerdir. Fizik beden onun görünen biçimidir. Su, serabın içinde gizlidir. Gerçek olmayanın içinden çıkan ve bu nedenle gerçek olmayan bir şeye biz nasıl gerçek diyebiliriz? Dolayısıyla, kadının kayası ve kayanın içinde bulunan dünya da gerçek değildiler. Her şey sadece saf bilinçti.

İkimiz birlikte kayanın içindeki dünyaya girdik. Kadın doğruca yaratıcıya gitti. Yaratıcı, kadının kocasından başkası değildi. Onların arzuları aydınlanmaktı. Adam derin bir meditasyondaydı. Karısı onu meditasyonundan çıkardı. Adam beni selamladı. Ben, ona sorular sordum.

17 ARALIK

Vasistha devam etti:

Kayada yaşayan ve kadının kocası olan yaratıcı dedi ki:

Ben kozmik bilincin içinde yer alan titreşimden başka bir şey değilim. Ben yaratılmış değilim ve burada yaratılmış olan herhangi bir şey de görmüyorum. Burada sen ve ben kavramlarının titreşimleri olarak karşılıklı durmaktayız. Bu hanım da aynı bizim gibi. Benim karım olarak yaratılmış bir varlık yok. Şimdi ben, sonsuz bilinç düzeylerine katılmak istiyorum. Çünkü içimden, bireysellikten kurtulmak duygusu yükseliyor. Kozmik çözülmenin yaklaştığını hissediyorum. Aynı biçimde bu hanım da bireysellik kavramından çözülecek. Bütün kavramlar silinecek. Kavramlar, yükselir ve çözülür. Çünkü tüm koşullanmalar, kendi içlerinde bağımsız olmak arzusu duyarlar.

Zaman, mekan, madde ve hareket, bilince ait olan kavramlardır. Kayanın içinde var olduğunu sandığımız da bilinçten öte bir varoluş değildir. Bilincin içinde sayılamayacak kadar çok dünyalar bulunmaktadır.

Yaratıcı, bunları söyledikten sonra derin bir meditasyona girdi. O hanım ve ben de meditasyonlara daldık. Kozmik varlık, bilincini dünya denilen kavramdan geri çekti ve dünya, silindi gitti. Dünya çözülünce su elementi var olan her şeyi sel altında bıraktı. Ateş elementi söndürülemez alevler, yangınlar üretti. Yaratıcı, pranayı geri çekince hava elementi, uzaydaki hareketliliği terk etti.

Prana olmadan hiçbir varlık yaşayamaz. Yıldızlar ve cennet de onları yöneten İndra ile birlikte çözüldü. Yani yaratıcının yarattığı her şey yok oldu.

Geride kalan sonsuzluktu. O, tanımlanamaz. Onu dağla karşılaştırmaya kalksak dağ, sonsuzluğun atom altı parçacığından daha küçük kalır. Hatta tüm evren, sonsuzluğun atom altı parçacığı gibidir. Yaratılış, bir rüyadır. Bilincin bir parçası uzayda hareket eder ve ‘’Orası- burası’’ gibi kavramlar yaratır. Sonra zaman sıralanır ve boyutsal mesafeler ortaya çıkarak alt üst kavramları gelişir. Her şey saf uzaydan ya da boşluktan yükselir. Zaman, mekan, eylem, madde ve bunlara ait farkındalıklar oluşur. Böylece bir yaratıcı kavramı olarak Brahma ortaya çıkar. Sonra Vishnu ve Rudra ve sonra da topraktaki kurtçuğa kadar tüm dünya belirir.

Kozmik varlık iki bedene sahiptir. Bunlardan üstün beden, saf bilinçtir ve diğeri de dünyadır. Bir yumurta gibi düşünürsek üst kısmı, gökyüzü ya da cennet, alt kısmı da toprak yani dünyadır. Cennet, baş kısmıdır, yeryüzü de ayaklardır. Evrendeki elementler de iç organlardır. Özü, saf bilinçten olmakla birlikte, içinde bir sürü farklı kavramlar belirir. Tüm eylemler, saf bilincin içinde oluşur ve o yüzden de sanki gerçekmiş gibi görünür. Sen, meditasyondayken nasıl kendi kalbine yerleşirsen beden de kozmik bedene öylece yerleşmiştir.

18 ARALIK

Vasistha devam etti:

Yaratıcı meditasyondayken ben gözlerimi açtım ve çevreme baktım.On ayrı güneşin değişik yönlere doğru doğmakta olduklarını gördüm. On birincisi de toprağın karnından yükseldi. Üç farklı güneş, Rudra'nın gözlerine doğru ilerledi, Rudra'nın gözleri, onlarla birleşti ve bir anda yeryüzü küle dönüştü. Iki şey dışında her şey kül oldu. Bu iki şeyden birisi, uzaydı, her yere yayılmıştı. Diğeri de altındı, o da tamamen saftı.

Ardından berbat bir rüzgar çıktı ve her yeri iyice kuruttu. Sonra korkutucu bir bulut geldi, şiddetli yağmurlar ve şimşekler ortalığı kapladı. Her yer karanlık olmuştu. Uzayı, uçuşan şehirler, şeytanlar, ateşler ve güneşler kaplamıştı. Tüm bunlara aşağıdan baktığında, uçan sivrisinekler ya da karıncalar gibiydiler. Su, ateş ve hava elementleri çıldırmışlar, tamamen kontrolden çıkmışlardı. Her yer, mutlak bir karanlıkla kaplanmıştı.

Yaratılıştan geriye sadece ağır bir yıkım kalmıştı. Farklı tanrılar da yok olmuşlardı. Geride kalan, mutlak bir tamlıktı. Bu tamlık aslında her zaman zaten oradaydı. Uzay, kaybolmuştu, çünkü yönler yok olmuştu. Ortada ne elementler ne de tanrılar vardı. Sadece sonsuz ve sınırsız bilinç okyanusu durmaktaydı. O sırada yaratıcıyı gördüm, sonra da on iki güneşi. Hepsi de meditasyon yapmaktaydılar. Onların hepsinin, tamamen benim zihnimin yanılgısı olduklarını anlamam çok kısa sürdü.

Ortada hiçlikten başka bir hiçbir şey yoktu. Dünyanın yaratıcısı da dahil olmak üzere her şey yıkıma uğramıştı.

Korkutucu bir form gördüm. Bu, çözülen evrenin bedeni gibiydi ve kendisinden kaynaklanan ışığıyla parlamaktaydı. ‘’ Bu Rudra ‘’ diye düşündüm. Onun önünde secde ettim. Kendisini sarsıntı içindeki dengeye adamıştı. Formu ise, saf boşluktan oluşmuştu. Rengi, uzay rengiydi. Beş duyu, onun yüzüydü, on tane koluyla eylem organlarını ifade ediyordu. Bu Rudra’nın formuydu ama o, sonsuz bilincin sadece küçük bir parçasıydı. Sonsuz bilincin içinde hareket ediyor olduğu için varlığı anlaşılıyordu. Sanki fiziksel hava ve yaşam nefesi de onunla birlikte varlarmış gibiydi. Ama bir süre sonra bütün hareketler sona erdi ve o da yüce huzura kavuştu.

O, iyilikle donanmış ve herkesin iyiliğine adanmış olarak Şiva diye bilindi, saf huzura tamamen sahip olduğu zaman da ona Krishna denildi.

19 ARALIK

Vasistha devam etti:

Rudra boşlukta dans etmeye başladı. Onun arkasında, onunla birlikte hareket eden bir gölge gördüm. Güneş olmadan gölge nasıl olabilir diye düşündüm. Sonra bu gölgenin bir kadına ait olduğunu anladım. Gölge, bir adımla Şiva'nın önüne geçti ve dans etmeye devam etti. İnceydi ama kocaman bir gövdesi vardı. Ağzından ateşler fışkıran bu kadın, ölümün gecesi diye bilinen Kalaratri idi. Kutsal adam, kısaca ona Kali diyordu. Kadın, sıradağları çelenk diye boynuna dizmişti. Üç dünya, bedeninin üç bölümünün aynaları gibiydi. Evren, daima hareket ediyordu çünkü o, devamlı dans ediyordu. Kadına dikkatli baktığım zaman üç dünya gözlerimin önünde belirdi, kayboldu ve tekrar belirdi.

Bu gördüklerimin benim zihnimin yansımaları olduğunu, gerçekte ise ne kadının ne erkeğin ne de dansın var olmadığını anladım. Çünkü Şiva,bilincin kendisidir ve gözümün önünde beliren bu görüntüler, dinamik enerjinin kendisidir. Olan her zaman, sadece sonsuz bilinçtir. Tanrı, kendisini Rudra (Şiva) olarak ortaya koydu. Ama aslında Tanrı, formsuzdur. Sonsuz bilincin, tüm ışığıyla kendisini görünür kıldığını söylemek aslında uygun bir yaklaşım değildir. Ama altının da değeri mücevher olarak göründüğü zaman takdir edilir. Bilinç, kendi içinde saklı duran dinamikler nedeniyle hep hareket halindedir. Doğum, ölüm, maya, yanılgı, bilgelik, bağlılık, özgürlük, iyi ve kötü, sen, ben ve diğerleri, tanrılar, doğal güçler,

sonsuz bilinçten başka bir şey değildir. O, ayrım gözetmez. Ben, boşluktaki yüce barışı gördüm. Tanımladığım formlar da benim sanrılarım. Herkes, her şeyi farklı gözlerle görür. Benim gördüğüm ve Şiva'nın dansı dediğim hareket, benim zihinsel koşullanmamın ürünüdür. Bilinçteki hareketlilik kavramı da cehaletten kaynaklanır. Çünkü sonsuz bilinç, tüm niteliklerin ve sıfatların ötesidir.

Bugün birisinin varlığını gördüğü bir şey, bir başkası için görülmeyebilir. O nedenle o şey, herkes için var olamaz. Hayali bir kent, hayalden öte değildir. Tanrıya göre Kalaratri, havanın hareketi gibidir. O dans ederken, rastlantıyla Tanrı'yla karşılaştı. Anında iyice inceldi ve görünmez oldu. Sonra da Tanrı'nın formuna girdi.

Bu, bir nehrin denize karışarak yok olması gibi bir şeydir. Tanrı tek olarak parlamasını sürdürür. Bilincin enerjisi nedeniyle dans devam eder. Ne zaman ki kişi, sonsuz bilinçle bütünleşerek ona karışır, o zaman dans da biter.

Kısa bir zaman sonra Rudra, bulut gibi hafif ve atom kadar küçük oldu ve görünmez hale geldi. O, mutlak Brahman'la birleşti ve saf bilince dönüştü. Kayanın içinde kutsal bir vizyonda gördüklerim bunlardı. Fiziksel bir gözle kayaya bakarsan sadece sert bir taş görürsün, Oysa ben, kayanın özünde yaratılışı, yaşamı ve çözülmeyi gördüm. Orada bütün evreni, geçmişi, şimdiyi ve geleceği gördüm.

20 ARALIK

Vasistha devam etti:

Sonsuz bilinç üzerinde yaptığım meditasyon sayesinde bir anda, aslında bütün yaratılışın, kendi içimde olduğunu fark ettim. Bu, ağacın içinde taşıdığı tohum gibi bir şeydi. Yaratılışı seyrederken atom kadar küçüldüm ve kendimi ışığın bir huzmesi gibi algıladım. Kaba madde olma hali, duyusal deneyimler, bilincin içinde taşıdığı potansiyelden dolayı oluyordu. Bilinç, gözünü açtığı zaman içinde taşıdığı bu potansiyelin farkına varıyordu. Yüce elementler oluşuyor ve sonra da boşluğun içinden duyular ortaya çıkıyordu. Elementler ve onlara bağlı olan duyular nedeniyle kaçınılmaz bir biçimde deneyimler gerçekleşiyordu. Bunların hepsi illüzyondu ve bir dayanakları yoktu. Buna da benlik ya da ego deniyordu. Ben, saf bilinç olduğum halde astral bir beden kazanıyordum ve oluşan ego duygusu da onun ürünüydü.

Uzayı deneyimlerken toprağın da ne olduğunu anladım. Toprakla bütünleştim ve o noktada sayısız evrenlerin varlığını hissettim ve sonsuz bilinç olduğumu anladım. Toprak olduğum sırada toprağın yaşadığı deneyimleri ben de deneyimledim. Hiç kuşkusuz bunlar zihinsel deneyimlerdi. Fakat aynı zamanda hiç kuşkusuz gerçekti de. Zihnin ötesinde toprak falan yoktu. Saf bilincin içinden bir kavram yükseliyordu, hepsi bu. Eğer zihinde yükselen kavram yoksa hiçbir şey de yoktu.

Toprak diye ortaya çıkan şey, saf bilincin kendisiydi. Sayısız varlıkların üç dünyayı deneyimlemeleri bu nedenle

tamamen göreceli bir durumdu. ‘’saf bilinç olarak ben her şeyin içindeydim ve her şey benim içimdeydi. ‘’ Ben yaşanan tüm deneyimlerdim.

Suya odaklandım, su oldum. Ateşe odaklandım, ateş oldum. Altının güzel rengi de oldum, yaşamın canlılığı, mücevherin parlaklığı, yağmur bulutunun ışığı da oldum. Tüm bunları Brahman olarak deneyimledim.

Havaya odaklanarak hava elementi oldum. Cehennem benim ayaklarım, dünya midem, cennet başım oldu.

21 ARALIK

Vasistha devam etti:

Bütün bunlardan sonra uzayın dışında duran kulübeye ve yalnızlığıma geri döndüm. Baktım ve fizik bedenimin olmadığını fark ettim. Kulübede yaşlı bir adam vardı. Adam bir kaya gibi hareketsizdi, orada derin meditasyona dalmıştı. Adamın, kulübeyi boş bulunca burada olmayı tercih ettiğini, onu rahatsız etmeden çıkıp gitmeyi düşündüm. Kulübede kalma arzum kaybolunca, bir anda kulübe de ortadan kayboldu. Onunla birlikte yaşlı adam da yok oldu. Ben de yeryüzüne indim. Baktım, yaşlı adam da inmiş orada meditasyonuna devam ediyor. Adam meditasyonundan hiç kalkmadı bile. Orada öylece dağ gibi duruyordu.

Onu kaldırmak için bulut formuna girdim ve yeryüzüne ağır yağmurlar yağdırdım, gök gürültüleri yarattım. Adam, beden bilincine geri döndü, beni selamladı ve bana hikayesini anlattı. ‘’ Ben tanrıların ülkesinde bir zaman dolaştım. Samsaradan yorulmuştum. Her şeyin saf bilinç olduğu bir ortamda zevk dediğimiz nedir? Zevk, aslında korkutucu bir acıdır. Zenginlik kişiyi şaşırtır ve duyusal zevkler ağır hastalıklara yol açar. İnsan sonunda zevk veren şeylerden nefret eder. Kişi, yaşlanır, saçları ağarır, dişleri dökülür ama zevk peşinde koşmaya devam eder. Uzun çabalardan sonra egosuzluğu kazandım. Yüksek zevklerim de yok oldu. Geldim, baktım boş bir kulübe var, girdim ve meditasyona daldım.’’ Bunları

konuştuktan sonra birlikte tekrar uzaya çıktık. Onu daha önce bulduğum yerde bıraktım ve yanından ayrıldım.

22 ARALIK

Vasistha devam etti:

Şüphe etmekten kurtul. Ahlaki cesaretin olsun. Eylemlerinde yüce ol. Her şeyden vazgeçmiş bir kişi olarak gerçek mutluluğa sahip ol

Tanrı Şiva, bu çalışmayı, Bhrngişa' ya öğretti. Bhrngişa, bir gün Şiva'ya yaklaştı ve ona '' Tanrı'm, dünya denilen bu yer, beni yoldan çıkarıyor. Yalvarırım beni bu yanılgıdan kurtaracak ve özgürlüğe götürecek olan bilgiyi öğret'' dedi

Tanrı Şiva cevap verdi:

Bütün şüphelerinden kurtul. Ahlaki cesarete sahip ol. Yüce mutluluk, yüce eylem ve yüce vazgeçme yolunu takip et.

Şüphelerinden kurtulmuş olarak, uygun eylemler içinde ol. Erdemli ya da erdemsiz olan durumlarda, doğallıkla uygun olanına yönel. Hiçbir zaman kişisel tercihlere kapılmadan, başarı ya da başarısızlık düşünmeden, egoyu asla karıştırmadan, kıskançlık duymadan, saf ve huzur içinde bir zihinle eylemlerini sürdür. Hiçbir bağlılığın olmasın. Her zaman tarafsız bir gözlemci olarak kal. Kişisel arzuların ve eğilimlerin olmasın. Acı ve ıstıraba da tarafsız kalarak eylem yap ya da eylemsiz kal. Heyecanların ya da coşkuların yok olsun. Sağlam ve dengeli bir zihinle yaşa.

Yüce zevk alıcı olarak hiçbir şeyden nefret etme. Doğal deneyimlerinden hoşnut ol ve saf bir tanık olarak dünya sahnesindeki oyununu oyna. Kalbin, zevk ve acı

yüzünden yorulmasın. Zihninde hiçbir karışıklık olmadan yaşlılığı karşıla. Ölüm korkusu, yok olsun. Zararsızlık senin doğana yerleşsin. Tatlı olandan da acı olandan da aynı tadı al. Aralarında farklılık gözetme. Zevk alan ya da almayan olmak senin için farketmesin. Bil ki sen, huzurlusun ve huzursun.

Dharma, adharma, zevk ve acı, tüm arzuların, şüphelerin, hatta emin olmaların silinsin. Beden yok, doğum yok, doğru yok, yanlış yok. Dünya diye beliren, kalbindeki gücünü tamamen kaybetsin.

Vasistha devam etti:

Bhrngisa'ya bu öğütleri alarak aydınlandı. Rama, sen de böyle yap, tüm acıların ötesine geç.

23 ARALIK

Rama sordu:

Efendim, sen her şeyi biliyorsun. Ego duygusu tamamen silinince satva, hangi biçimlerde kendisini gösterir?

Vasistha dedi ki:

Böyle bir zihinde, yanılgının ve hırsın zerresi kalmaz. En zorlayıcı zamanlarda bile bu duygular ortaya çıkmaz. Başkalarının refahı, onu mutlu eder. Zihinsel koşullanmaların ve eğilimlerin kilidi çözülmüştür. Öfke ve yanılgı da yok olmuş, arzular ve açgözlülük, gücünü tamamen yitirmiştir. Duyular, öylesine etkisiz hale gelmiştir ki heyecan ve depresyon silinmiştir. Zevk ve acının izi, yüzde belirse bile zihne yansıyacak gücü kalmamıştır. Kalp, huzur içinde atmaktadır.

Aydınlanmış olan kişi, bu erdemlerle donanımlıdır. Bedenini, doğallıkla ve asaletle taşımaktadır. Varlık ya da yokluk durumlarında ya da başka karmaşık hallerde o, ne sevinir ne de üzülür.

Kendisini tanıma yolunda yürürken, üzüntü ve keder onda iz bırakmadan ortadan kaybolur. Doğum ve ölüm çemberinden oluşan samsara zincirinden kurtulmuş, yüce huzuru bulmuş, ‘’ Ben kimim? Dünya nedir? Gerçek nedir? ‘’ sorularının cevapları, gün ışığına kavuşmuştur.

Senin geçmişteki atalarından olan İkşvaku, krallığı sırasında bir gün, babası Manu’ya giderek ‘’ Bu acılarla dolu olan dünyanın aslı nedir? Yaşlılık, doğum, ölüm, zevk ve acı hiç tükenmez mi? ‘’ diye sormuş.

Brahma'nın oğlu olan Manu demiş ki:

Burada gördüğün şeyler, gerçek değiller oğlum. Bu şeyler, zihnin yarattığı yanılsamalardan ibarettir. Var olan ve sonsuza kadar var olacak olan tek şey, özdür. Evren diye bilinen şeyler, özün yansımalarıdır. Kozmik bilincin içinde yer alan enerji, senin gördüğün bu evreni yarattı. Sen de buna, dünya dedin. Ne bağ vardır ne de özgürlük. Tek ve sonsuz bilinç vardır. Tüm bu görüntülerin esası tektir. O nedenle gerçeği anlamadıkça her şeyi terk edip de saf gerçeğe yönelmedikçe özgürlüğü bulamaz, döngüyü kıramazsın.

24 ARALIK

Vasistha devam etti:

Manu sözlerini şöyle bitirdi: ‘’Özün bilgisini kazanmış olan bir kişinin eylemleri, belli bir niyete bağlı değildir. Bu nedenle erdemli diye tanımlanamaz. Övgü ya da yerginin de ötesindedir. O, kimseyi rahatsız etmez, kimseden de rahatsız olmaz. O, ibadet etmek için hazırdır ve ibadete çok uygundur. Ritüeller ve adetlerden çok, içsel ibadet ona uygundur. ‘’

Ey Rama, sen de bu tarz bir eylem içinde ol.

Rama sordu:

Eğer kişi aydınlanma noktasına gelirse içinde sıradışı neler olur? Kişi nasıl hisseder?

Vasistha devam etti:

Cehaletin doğası, huzursuzluktur. Aydınlanmanın ise huzurdur. Çünkü kişinin içinde onu sarsacak hiçbir arzu kalmamıştır. Aydınlanmışlığın karakteristik bir doğası vardır demek doğru olmaz. Çünkü o artık doğanın ötesidir. Onda, aldanış ve bocalama kalmamıştır. Samsara sona ermiştir. Şehvet, öfke, keder, yanılgı gibi kişiyi rahatsız edecek ve zayıf düşürecek her türlü duygu tamamen silinmiştir.

Tanrı, kişileri bireysellik yani jiva ile yarattı. Birey, bireyselliğini deneyimler yaratarak yaşadı. Bu deneyimler, kişilere bitmeyen acılar ve zevkler sundu. Anlayışlarının kıt olması, bu durumu sanki kadermiş gibi sürdürmelerine neden oldu.

Kişinin sınırlı anlayışı ve kişisel özellikleri, onları dünyaya sıkıca bağladı. Bu noktada özgürlük, kavram olarak bile yer almadı. Eğer bu dünyada bir şeye çekilir ve ona bağlanırsan bu esarettir. Eğer bağlılığın yoksa, o zaman özgürsün demektir. Ne yaparsan yap ve neyden zevk alırsan al, bunları gerçek sanma. Bil ki bağlanmamak, özgürlüktür.

Bütün bu kavramlar zihne aittir. Zihin, ancak kendisi tarafından zapt edilebilir. Sen de zihnini kullanarak onu yok et. Dikeni, başka bir diken aracılığıyla çıkarırsın. Zehir, panzehirle tedavi edilir. Jivanın madde, zihin ve ruh olmak üzere üç katmanı vardır. Fizik bedeni ve sınırlı zihinsel algıları önemseme. Bunlardan vazgeç ve tanrısal olana, ruhsal olana yönel. Saf, değiştirilemeyen, kutsal bilinç olan kozmik varoluşu ara. Oraya yerleş ve diğer iki katmanı değerli bulma.

25 ARALIK

Rama sordu:

Uyanıklık, rüyalı uyku ve derin uyku düzeylerinin ötesine turiya deniyor. Bana turiya hakkında bilgi verir misin?

Vasistha devam etti:

Ego ya da egosuzluk duygularından, gerçek olan ya da gerçek olmayan fikrinden öte, sadece saf özgürlüğün olduğu dördüncü düzeye, turiya denir. Burası özgürleşmiş azizlere ait olan, kesintisiz tanıklık düzeyidir. O, uyanıklık ve rüyalı uykudan farklıdır çünkü hareketli değildir. Derin uykudan da farklıdır çünkü burası kaybolma değil, tanıklık ve kendinde olma durumudur. Ego, yok olunca tam bir denge ve tarafsızlık ortaya çıkar ki bu durum, turiya haline yol açar.

Şimdi sana kısa bir hikaye anlatacağım. Ormanın birinde yaşayan kutsal bir adam varmış. Bir gün, bu kutsal adamın yanına bir avcı yaklaşmış ve ona ‘’ Efendim, bir geyik vurdum, yaralandı ama yaralı haliyle elimden kaçtı. Onu bulamıyorum, yaralı bir geyik buralardan geçti mi, sen gördün mü? ‘’ diye sormuş. Kutsal adam da ona, ‘’ Ben turiya halinde yaşamaktayım. Benim zihnimde hiçbir obje yer almaz. O nedenle ben hiçbir şey görmedim. ‘’ demiş.

Avcı, kutsal adamın söylediklerinden bir şey anlamamış ve yoluna devam etmiş.

İşte Rama, turiya böyle bir haldir. Zihindeki bütün değişimler kaybolmuş, görüntüler dünyası, geride

kalmıştır. Geride kalan, sadece saf satvadır. Yogilerin özlemini çektikleri zihin, bu zihindir.

Kutsal kitapların sözünü ettiği, içinde artık mayanın ve ona ait olan cehaletin kalmadığı, tertemiz bir zihindir bu. Buna bazıları boşluk der, bazıları saf bilinç, bazıları da tanrı der ve bu konuda tartışırlar. Bu, nirvanadır. Zihin, çok büyük ölçüde zayıflamış, kişi sanki kör gibi, sağır gibi dışarıya kapanmış, kendi içinde, mutlak bir huzur duygusuyla yaşamaktadır. O, içsel olarak bu durumdadır ama dışarıdan bakınca onu gündelik işlerle meşgul görebiliriz.

26 ARALIK

Rama sordu:

Bir yogi, yoganın yedi aşamasını nasıl takip eder? Yedi aşamanın özellikleri nelerdir?

Vasistha devam etti.

Kişinin dünya işleriyle ilgilenmesi, ‘’pravrtta, ‘’ dünyadan yüz çevirmesi ise ‘’nivrtta’’ dır. Samsara ve yaşam, özgürleşmek için gereklidir. Bitmeyen dünyasal işlerle uğraşıp dururken, bir çok yaşam boyunca bilgelik kazanan kişi, dünyasal işlerin tekrarlanıp durduğunu ve zamanın boş yere harcandığını anlar. O zaman kendi kendisine ‘’ Bunlarla zaman geçirmenin bir anlamı yok. Bu işleri terk etmeliyim ‘’ der. Böylece ‘’pravrtta’’ dan ‘’ Nivrtta’’ ya geçer.

Dünyadan vazgeçip samsara denilen bu okyanusu aşmak, nasıl mümkün olur? Kişi devamlı bu konu üzerinde düşünmeye, dünyaya eskisi kadar değer vermemeye başlar. Kişinin, içine daha önce olmayan bir huzur ve barış duygusu yayılır. Bu da onu, erdemli bir hayat yaşamaya yöneltir. Yanlış bir şey yapmaktan çekinir, konuşması yumuşar, tatlılaşır. Böylece yoganın ilk basamağına adım atmış olur. Buna yoga bhumika denir. O, artık kutsal olana hizmet etmeye ve kendisini geliştirecek kitapları okumaya başlar.

Sonra, vicara denilen yoganın ikinci aşamasına sıra gelir. Dünyasal yaşama olan ilgisi azalan kişi, gurusunun yanından ayrılmak istemez. Bu kişi kutsal öğretilere merak salar ve kişisel çalışmalara ağırlık verir.

Sıra üçüncü düzeye gelmiştir. Buna asamsanga denir. Bu, bağımlılıklardan kurtulma ve inzivaya çekilme sürecidir. Ruhsal bilgilere bağlanma ve diğer bağlılıkları geride bırakma iki türlü gerçekleşir. Bunlardan ilki, sıradan bağımsızlık ve diğeri, süper bağımsızlıktır.

Sıradan bağımsızlık sürecinde kişi der ki, ‘’ Yapan ve zevk alan ben değilim. Ben ne başkalarından rahatsız olurum ne de başkalarını rahatsız ederim. Tanrının lütfuyla şimdi artık bunların hepsi, geride kaldı.’’

Kişi böyle düşünür ve kendisini gerçeği bulmaya adar.

27 ARALIK

Vasistha devam etti:

Azimle ve hevesle yapılan yoga uygulamaları, kutsal kişilerle birlikte olmak ve olumsuz her şeyden uzak durmak, yogiye gerçeğin kapısını açar. Gerçeğe uyanan kişi, her şeyin özünü kavrar ve samsara okyanusunun ötesine geçer. ‘’ Yapan ben değilim, her şey, O’ndandır. Ben geçmişte de zaten hiçbir şey yapmamışım.’’ anlayışı içine girer. Boş ve gereksiz konuşmaları bırakır, sessizliği tercih eder. Bu da süper bağımsızlık yani özgürlüktür. O, gökyüzü gibi sınırsız ve hafif, kendi var oluşundan dolayı doyumlu ve huzurludur.

Rama sordu:

Kötü niyetli bir aileye doğup orada cehaletin içinde yetişen bir kimse samsara okyanusunu aşabilir mi?

Vasistha dedi ki:

Cahil bir kişi de bir çok kez beden aldıktan sonra bir rastlantıyla uyanabilir. Samsarayı defalarca deneyimledikten sonra kalbinde dünyasal olana yönelik bir ilgisizlik oluşabilir. Böylece samsara zincirinden kurtulma olasılığı belirir. Tam ve mükemmel olmasa bile yoga çalışmaları, geçmişteki günahlarını silebilir. Kişi, bu aşamadayken ölürse cennete gider. Tekrar doğduğunda yarıda bıraktığı yoga çalışmalarına devam edebileceği koşullarda bedenlenir. Kısa zamanda yoganın basamaklarında yükselir.

Yoga düzeylerinin üçüne de uyanma dönemi denir. Burada bilinçte yer alan bölünme devam etmektedir. Ama

kazanımlar, o kadar çekici ve hoştur ki çevresindeki herkeste hayranlık uyandırmaya ve onlara ilham vermeye başlar. Bu hayranlık toplama durumu, birinci düzeyin içinde tohum olarak beklemektedir. Tohum, ikinci düzeydeyken filiz, üçüncü düzeyde ise meyve verir. Kişi bu aşamadayken ölürse kazandığı soylu özelliklerinden dolayı cennete gider. Uzun süre cennetin tadını çıkarır sonra bir yogi olarak yeniden doğar. Yoganın üç düzeyi üzerinde yaptığı inançlı çalışmalar onun kalbine bilginin ve bilgeliğin ışığı olarak temel atmıştır.

28 ARALIK

Vasistha devam etti:

Dördüncü düzeyde kişi, ayrılığın olmadığını anlar. Her şeyin tek ve bütün olduğunun anlaşıldığı düzeydir burası. Tüm bölünmeler sona ermiş, sen ve ben, özne ve nesne kalmamıştır. Bu, rüyaya benzeyen bir haldir.

Beşinci düzeyde sadece birliğin ve gerçeğin ışığı vardır. Dışarıdan bakıldığında kişi bir takım işlerle meşgul gibi görünse de o, hep kendi içinde ve özündedir.

Bu durum, altıncı düzeyle devam eder. Burası turiya düzeyidir. ‘’ Ben ne gerçeğim ne de değilim, bana ait bir ego yok. Ben, dualitenin ötesindeki tekliğim.’’ Kişi, böyle hisseder. İçinde hiçbir şüphe kalmamıştır. O, içinde yakıtı olmayan bir lamba gibidir. Parlaması için dışsal bir güce ihtiyacı yoktur. Çünkü içsel ışık artık devrededir. Boş bir kap gibidir. Ama aynı zamanda da içi ve dışı doludur. Sanki o, denize düşmüş ve içi dışı denizle dolmuştur. Bu düzeyde bile hala nirvana gerçekleşmemiştir.

Yedinci düzeyde kişinin bedenle hiç ilişkisi kalmamıştır. O, özgür bir varlıktır. Bu düzey, değişik biçimlerde anlatılsa da aslında onu tam olarak tanımlamak mümkün değildir.

Yedi düzeyi yaşayanlar, kederi tamamen geride bırakmışlar olanlardır. Fakat bilinmeli ki buralarda ortalığı alt üst eden müthiş bir fil vardır. Eğer bu fil, öldürülürse, başarı sağlanır aksi takdirde başarı, imkansızdır. Bu filin adı, arzulardır. Fil, beden denen ormanda başıboş dolaşmaktadır. O, son derece huzursuzdur, içi vasanalarla

(eğilimlerle) doludur. Bu eğilimler ve arzular her şeyi mahveder. Bunlara, zihinsel koşullanma, eğilim ya da durdurulamayan arzular denir. Bunlar, cesaret ve kararlılığın silahıyla öldürülmelidir.

Dışarıdaki dünyaya olan ilgi devam ettikçe arzular durmaz. Özgürlük, onları silip atmaktır. Objelerle ilgilenmek, onlara karşı bir arzu yaratır. İlginin tamamen kaybolması gerekir. Arzunun bitmesi, kişinin kendisini sınırlamasının bitmesi anlamına gelir. Yüce bir kişi, yaşanmış ya da yaşanmamış herşeyle ilgili olan ilgisini yok etmiştir. Kollarını gökyüzüne açmış ve düşüncelerden özgürleşmiştir. Bu, dünya krallığının ötesinde olmaktır. Düşüncenin olmaması, yoga demektir. Bu durumdaki kişinin, eylem içinde olması ya da olmaması fark etmez. ‘’ Ben’’ ya da ‘’Benim ‘’ kavramları olduğu sürece acı sona ermez. Acının olmaması, düşüncenin olmaması demektir.

29 ARALIK

Valmiki Bharadvaja'ya dedi ki

Rama, en yüksek bilgiyi ve derin bir sessizliğe gömüldü. İçindeki bütün sorular bitti, cevaplara duyduğu tükenmez iştah kayboldu. O, artık en yüksek aşamaya ulaşmış, gerçek kimliğine kavuşmuştu.

Bharadvaja sordu:

Efendim, Rama'nın yüce düzeye ermiş olduğunu duymak, beni gerçekten çok sevindirdi. Fakat kafamı kurcalayan bir şey var. Ancak tanrıların mesela Brahma'nın ulaşmış olduğu bu düzeye nasıl olur da cahil ve hatta günahkar bir kişi de ulaşabilir?

Valmiki dedi ki:

Sana Rama ile Vasistha arasında geçen konuşmaları olduğu gibi anlattım. Bu bilgilere ekleyecek bir şey yok. Benim sana söyleyeceklerim de zaten bu doğrultuda olacak.

Bilinç ile dünya diye bilinenin arasında hiçbir ayrılık yoktur. Sana açıklanan bu bilgiler ışığında, sen de zihnindeki ayrılık düşüncesini kaldırıp atmalısın. Uyanıklık da uyku da yaratılışa ait parçalardır. Aydınlanmanın belirtisi, kişinin içindeki içsel ışıktır. Tüm yaratılışın, sonunda çözülüp içine karışacağı şey, hiçliktir. Başlangıçsızlıktan çıkan ve kendisini sınırlandırarak yaratılış adını alan şey, yanılgıdan başka bir şey değildir. Senin yanılgıya kapılmanın nedeni, bilincin sonsuzluğunu hatırlamıyor olmandır.

Bu yanılgı, sen aydınlanmış bir kişiyle karşılaşana ve ondan doğruyu dinleyene kadar sürecek. Sevgili varlık, varoluşun başlangıcı ve sonu yoktur. Dünya, rüya gibi bir şeydir. Sonsuz bilincin içinden çıkan ve ona geri dönen de sonsuzluktur. Samsara okyanusu ya da cehalet dediğimiz şey, sonsuz olanın sınırlandırılması ve kişilerin ‘’ Ben ‘’ demeleridir.

Bölünmüşlük denizine değil, içsel huzura dal. Yaşayan kim, ölen kim? Neden yanlış kavramların içinde oyalanıyorsun? Sadece tek bir gerçek varsa, başka bir şey gerçek olabilir mi? Brahman’ın dünya diye belirmesi sadece bir fantezidir. Aydınlanmış bir kişi, hiçbir ayrım yaratmadan sonsuza kadar gerçeğin içinde dinlenir.

30 ARALIK

Bharadvaja dedi ki:

Efendim, şimdi sanki bedenimden ayrıldım ve mutluluk okyanusunda yüzmekteyim. Ben, aslında yüce benlik olan bireysel benim. Ateş, başka bir ateşle birleştiğinde tek bir ateş olursa, tuzdan yapılmış bir oyuncak bebek, denize düştüğü zaman denizle bütünleşirse, su, suyla, ghee yağı, ghee yağıyla karıştığında ikisi de tek olurlarsa ben de şimdi sonsuz bilinçle tek olduğumu fark ediyorum.

Ben, sonsuz, her yerde var olan, saf, huzur dolu, bölünmeyen, hareketten özgür ve her yere yayılmış olan yüce Brahman'ım. Yaratılış, benim düşüncelerimden olmuştur. Ben, erdem ya da erdemsizlik kavramlarından özgür, tüm evrenin kaynağı ve ikincisi olmayan yüce ışığım. Ne zaman ki zihindeki düşünceler silinir o zaman ben anlaşılırım. Acıların sona erdiği ve huzurun yayıldığı yer de orasıdır. Burası, kişinin gerçeğe uyandığı yerdir.

Valmiki dedi ki:

sevgili arkadaşım, eğer samsara okyanusundan sonsuza kadar uzaklaşmak ve özgür olmak istiyorsan o zaman tüm eylemlerini terk edip sadece Brahman'ın aşkıyla yaşamalısın.

Bharadvaja dedi ki:

Ey sevgili gurum, söylediklerin beni tamamen aydınlattı. Aklım saflaştı, dünya diye bildiğim şey, tekrar hayatıma giremez artık. Öz bilgiye ulaşmış bir kişi, ne

yapar onu merak ediyorum. Onların bir takım görevleri var mıdır? Ya da her şeyi geride mi bırakmışlardır?

Valmiki dedi ki:

Özgür olmaya özlem duyan kişiler, Kusurdan uzak işlerle uğraşmaktan ve bencillikten uzak durmalılar Zihinsel nitelikler terk edilmeli ve sonsuzluk duygusu, kişiyi kuşatmalıdır. Kişi, ‘’ Ben, bedenden de zihinden de duyulardan da özgürüm. ‘’ biçiminde hissetmeli, ‘’ Ben yaptım, ben zevk aldım.’’ kavramlarından kurtulmalı, zevk ve acı artık onu etkisine almamalı, uyanıklık, rüyalı uyku ve derin uyku hallerinin ötesinde, aşkın düzeye demir atmalıdır. Burası, sonsuz mutluluk düzeyidir. Ölümsüzlük okyanusunda kal, bölünmüşlüğün içinde boğulma.

Sana aziz Vasistha’nın derslerinden alıntılar aktardım. Zihnini susturma çalışmaları yap. Yoganın bilgelik yolunda ilerle. Böylece gerçeğe ulaşırsın.

31 ARALIK

Valmiki devam etti:

Vishvamitra, gözleri önünde duran Rama'nın mutlak bir sükunet içine girdiğini gördü ve Vasistha'ya dedi ki, '' Ey yaratıcının oğlu, sen gerçekten çok büyük bir gurusun. Gerçek bir guru, bir sözü, bir dokunması, bir bakışıyla öğrencisine tanrı bilincini aktarabilir. Öğrenci de zekasını keskinleştirmiş, dinlediklerini öğrenmiş ve aydınlanmak için kendisini hazırlamış olmalı. Fakat lütfen efendim, Rama'nın tekrar beden bilincine geri dönmesini sağla. Hem bizim hem de üç dünyanın ona ihtiyacı var.''

Orada toplanmış olan kutsal kişiler ve diğerleri, geldiler, Rama'nın önünde eğildiler. Sonra Vasistha, Vishvamitra'ya dedi ki '' Lütfen, Rama'nın gerçekte kim olduğunu burada bulunanlara söyle:'' Vishvamitra da topluluğa döndü ve '' Rama, tanrının kendisi olarak bedenlenmiş, yüce bir varlıktır. O, yaratan, koruyan ve yok eden olarak hepimizin efendisi ve arkadaşıdır. Gerçekte O, tanrıların tanrısıdır ve diğer tanrılar da O'nun parçalarıdır. Kral Dasaratha'yı kutsuyoruz çünkü o, Rama'nın babasıdır. Kutsal Vasistha lütfen onu beden bilincine geri getir.'' dedi.

Vasistha, Rama'ya dedi ki, '' Rama, şimdi senin için dinlenme ve geri çekilme zamanı değildir. Kalk ve varlığınla dünyayı sevindir. Eğer çevresindekiler acı çekiyorsa, bir yogi için kendi özüne dönerek dünyadan kopmak uygun olmaz.

Vasistha Rama'nın sushumna kanalına girerek durmuş olan pranasını yeniden canlandırdı. Jiva, içsel ışık olarak. nadiler aracılığıyla parlaklığını bedene yaydı. Rama, yavaşca gözlerini açtı ve önünde duran Vasistha'yı gördü ve ona dedi ki : '' Sözlerin her zaman onurlandırıcıdır ama benim yapacağım ya da yapmayacağım hiçbir şey yok.'' Rama, böyle söyledi ve Vasistha'nın ayaklarına kapandı. Sonra kalktı ve topluluğa şöyle söyledi, '' İnsanın kendi özünü bilmesinden ve bir gurunun varlığından daha kutsal hiçbir şey yoktur. ''

Topluluk da ayağa kalkarak Rama'ya çiçekler yağdırdı.

Bharadvaja, sana Rama'nın öyküsünü anlattım. Rama ile Vasistha'nın konuşmalarından haberdar olan ve can kulağıyla bu bilgilere gönlünü açan herkes özgürleşir. Çünkü yaşamlarında oluşan her bir durum, onlara Brahman'ın bilgisini çağrıştırır.

OM TAT SAT